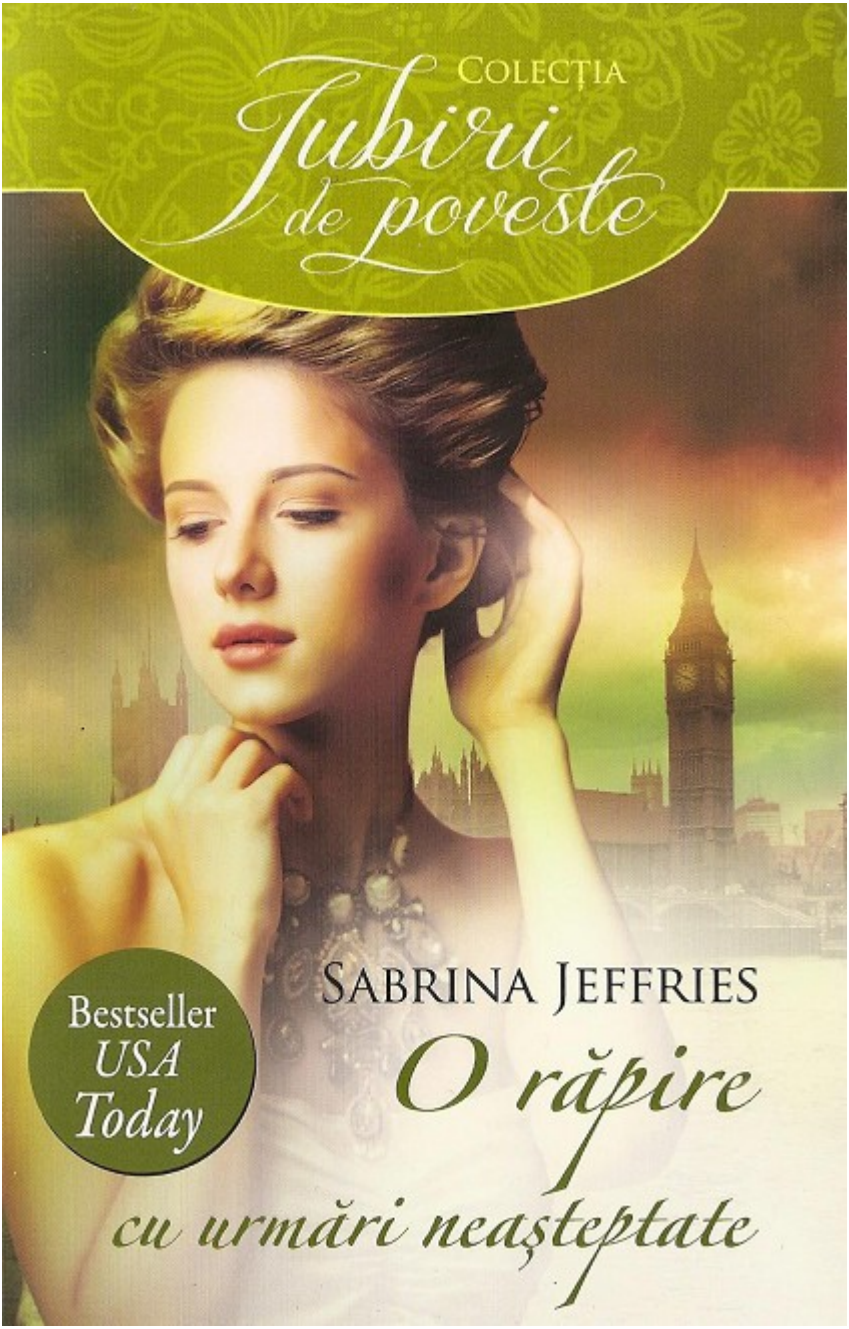
COLECȚIA
Iubiri de poveste
Bestseller USA Today
SABRINA JEFFRIES
O răpire
cu urmări neașteptate

SABRINA JEFFRIES
O RĂPIRE CU URMĂRI NEAŞTEPTATE

After the abduction by Sabrina Jeffries

Capitolul 1

Pletele-i dumnezeieşti din creştetul cel fără moarte / S-au revărsat pe obraz, şi-a vuit de cutremur Olimpul.

Iliada de Homer, brodată de Juliet Laverick pe o faţă de pernă

Shropshire
Februarie 1818

Lady Juliet Laverick încerca să ignore bătăile rapide ale inimii. Încerca să nu bage de seamă tropotul potcoavelor calului pe pământul îngheţat, care o aducea din ce în ce mai aproape de o confruntare cu trecutul ei. Încerca să pretindă că mâinile îi erau îngheţate de la călătoria pe timp de iarnă şi nu de la nervii ei încordaţi.

Dar nu putea. După mai bine de doi ani, avea în sfârşit să lase trecutul în urmă şi să vadă dreptatea înfăptuită. Aşadar, cum ar fi putut să rămână liniştită când proprietatea Charnwood era doar la câţiva kilometri depărtare?

— Acel han Llanbrooke a fost îngrozitor, auzi vocea surorii ei de pe cealaltă banchetă a trăsurii.

Rosalind stătea lângă soţul ei, Griff Knighton, cu un gherghef pe genunchi, pe care îl ignora făţiş. Juliet era fericită pentru orice scuză care îi ţinea mintea departe de întâlnirea imediată.

— N-am văzut niciodată până acum pânze de păianjen pe poliţa de deasupra căminului. Dedesubt, poate, dar deasupra? Şi acel urcior de pe masă – ai văzut depunerile din el? Hangiul ar trebui ridicat şi supus unor suplicii îngrozitoare pentru mizeria cruntă din sala de mese.

— Nu i-aş da o pedeapsă chiar atât de dură, draga mea, replică Rosalind. Dar, pe de altă parte, eu nu sunt obişnuită cu chestiunile casnice aşa cum eşti tu.

— Te asigur, spuse Juliet, obişnuită cu chestiunile casnice sau nu, ai ordona aceeaşi pedeapsă după o noapte petrecută printre gândaci sub nişte aşternuturi murdare. Sper din tot sufletul că vom putea evita să ne întoarcem acolo.

— Va depinde de ceea ce ne va dezvălui baronul în această după-amiază. Griff privea pe geam, cercetând pădurea tăcută din Shropshire cu ochiul precaut al unui om obişnuit cu problemele. Dacă lordul Templemore se dovedeşte a fi ostil, ne vom găsi în situaţia de ne întoarce la Peacock’s Eye până vom termina să-i interogăm pe toţi cetăţenii oraşului.

Juliet se strâmbă auzind de această posibilitate.

— Cu siguranţă că lordul nu va continua să-şi apere protejatul după ce va auzi ce i-a făcut Pryce lui Juliet, protestă Rosalind.

Amândoi îi aruncară o privire, cu expresiile obişnuite de compasiune şi preocupare. O făcea să simtă nevoia să ţipe. Ura să fie tratată ca şi cum s-ar putea sparge la cel mai mic efort. Dar aşa se întâmpla dacă erai cea mai tânără dintre trei surori, singura încă necăsătorită. Şi singura suficient de naivă să fugă cu un ticălos ca Morgan Pryce la optsprezece ani, punându-se în pericol pe ea şi pe familia ei după ce se dovedise că o răpise, nu că fugise cu ea. Afişând un zâmbet vesel, i se adresă lui Griff:

— Nu a spus hangiul că Morgan nu mai locuieşte în casa baronului?

— Ba da. Dar numai atât am putut să aflu. Nimeni nu va recunoaşte bărbatul din schiţa Helenei ca fiind protejatul lordului. Helena era sora mai în vârstă a lui Juliet şi era talentată la pictură. Şi ea avea motive să-l vadă pe Morgan adus în faţa justiţiei, dar cum primul ei copil urma să sosească în curând, nici ea, nici soţul ei, Daniel, nu îndrăzniseră să călătorească în Shropshire.

Griff continuă:

— Tatăl lui Templemore probabil că a defăimat numele familiei şi a ruinat proprietatea, dar Templemore însuşi are o reputaţie incontestabilă de adevărat gentleman. Aşa că nimeni din oraş nu va vorbi despre el sau Pryce unui străin.

— Dar eşti sigur că Morgan şi protejatul lordului Templemore sunt una şi aceeaşi persoană? întrebă Juliet.

— Sunt sigur. Dovezile anchetatorului erau incontestabile.

— Totuşi, este ciudat că un om cu legături atât de nobile s-ar preta la răpire.

— Legăturile nobile ale lui Pryce mă fac să bănuiesc că am dat de adevăr, spuse Griff. Toată lumea l-a descris pe răpitorul tău ce pe un om rafinat şi educat, care se purta şi vorbea ca un gentleman.

„Nu săruta ca un gentleman.” Juliet se mustră energic

pentru gândul aberant. De ce oare însuşirea cea mai enervantă a lui Morgan era cea care îi rămăsese întipărită în minte? Ticălosul neruşinat! După tot comportamentul acela insuportabil, nu avea niciun drept să o sărute cu putere, tulburător, înainte de a dispărea în ceţuri ca un tâlhar la drumul mare nepăsător, lăsând-o pe ea în urmă.

Nu că ar fi vrut să meargă cu el, după modul cum o amăgise. Nu, într-adevăr! Un bărbat ca el, nedemn de încredere şi lipsit de loialitate…

Şi ce dacă se dovedise nobil în cele din urmă, refuzând s-o predea contrabandiştilor pentru care o răpise de la bun început? Şi ce dacă se luptase să scape din gura lupului împreună cu ea, ca apoi s-o lase la familia ei? Rămânea tot un diavol pentru că o răpise. Chiar dacă i-ar fi cerut să meargă cu el după toate acelea – dar nu o făcuse – ar fi fost un dezastru să procedeze aşa. Cine ştia cum era el de fapt, în spatele aparenţei de gentleman?

Ea văzuse cât de bine mânuia el pistolul. Acum nu mai avea iluzii în privinţa lui, în ciuda înfăţişării chipeşe şi a sărutului iscusit. La naiba cu tot, trebuie să nu mai stăruiască asupra acelui sărut infernal.

— Crezi că baronul îţi va spune unde se ascunde Morgan? întrebă Juliet.

— Ar face bine, răspunse Griff, sau mă voi asigura că dă socoteală pentru asta. Şi, după aceea, intenţionez să-l prind pe Pryce şi să-l pedepsesc cu asupra de măsură.

Julie se încordă.

— Totuşi, te vei ţine de promisiune, nu-i aşa?

Când Griff tăcu, Rosalind întrebă:

— Ce promisiune?

Griff părea un pic stânjenit – un semn deloc bun. Juliet se uită urât la el.

— Griff a jurat să nu se dueleze cu Morgan sau să-l târască înapoi la Londra pentru proces.

— Nu va face niciuna, nici alta, afirmă Rosalind

liniştită. Amândouă ar crea un scandal care te-ar distruge, draga mea, şi Griff nu ar risca niciodată asta.

— Griff? îl îndemnă ea să confirme.

— La naiba, Juliet, ştii că nu aş face nimic care să vă facă de ruşine pe tine sau pe surorile tale, bombăni el. Dar mă voi asigura că acel ticălos plăteşte.

— Atât timp cât nu îl provoci, zise Juliet, nu-mi pasă ce faci.

Cumnatul ei zâmbi forţat.

— Să-l provoc ar fi culmea prostiei, oricum. Nu presupun că vreuna dintre voi două a auzit de cartuşele Templemore.

Femeile se uitară la el fără să înţeleagă.

— Este un dispozitiv pentru pistoale, care combină praful de puşcă, alice şi capsa de amorsare într-o singură piesă. Baronul l-a inventat. Când a demonstrat folosirea lui în Londra acum şase luni pentru Societatea Regală, a lovit fiecare ţintă fix în centru. De vreme ce Pryce a învăţat probabil de la binefăcătorul lui cum să tragă, nu sunt atât de prost încât să-l provoc.

— Sunt sigură că Griff va trata problema cu discreţie şi calm precum un gentleman, afirmă Rosalind, mângâind mâna soţului ei.

Juliet surprinse privirea bănuitoare a lui Griff şi suspină. Voia dreptate, dar îşi pusese deja o dată familia să treacă prin chinurile iadului. Şi deşi muşamalizaseră înjositoarea ei fugă/răpire fără o fărâmă de scandal în urmă cu doi ani, cât timp Morgan rămânea liber, reputaţia ei şi deci toată speranţa ei de fericire viitoare nu vor fi niciodată în siguranţă.

Acest fapt devenise dureros de limpede în urmă cu o lună, când din senin începuseră să circule zvonuri printre bârfitorii din Londra – aluzii că ea fusese o dată „încurcată ilicit” cu un bărbat.

— Nu înţeleg de ce Morgan a început să răspândească

minciuni şi să dezgroape trecutul după tot acest timp.

— Nimeni, de fapt, nu a pus zvonurile pe seama lui, spuse Rosalind.

— Dar cine, în afară de noi, ştie adevărul?

Această recentă trădare o rănise mai mult chiar decât cea iniţială, punând sare pe o rană deja bine sărată. Cum putuse ea să se înşele atât de rău în privinţa lui?

— Nu, e Morgan, cu siguranţă. Şi când o să pun mâna pe el, îl voi face să-mi spună de ce. Îl voi face să se oprească!

Griff râse cu asprime.

— Cum propui să faci asta? Să-l baţi cu o cârpă de praf? Să-l împungi în ochi cu un ac de broderie?

Bunăvoinţa exprimată cu superioritate de cumnatul ei o făcu pe Juliet să scrâşnească din dinţi. Îi aruncă o privire arogantă.

— Îmi dau seama că tu crezi că mă voi uita o dată la Morgan şi mă voi topi toată aşa cum am făcut înainte…

— El nu gândeşte deloc aşa, interveni Rosalind.

— … dar mi-am învăţat foarte bine lecţia acum doi ani.

— Da, exact, spuse Rosalind indulgentă. De asta suntem aici.

Privirea plină de compasiune a surorii ei o făcu pe Juliet să tresară, apoi să-şi ferească privirea. La optsprezece ani, nu o deranja atât de mult atenţia familiei, dar acum, că avea douăzeci de ani, era aproape sufocantă. Fără îndoială, erau îngrijoraţi că va fugi cu un alt ticălos dacă nu o supravegheau. Pentru numele lui Dumnezeu, învăţase câteva lucruri despre bărbaţi în ultimii doi ani.

Înainte să apară Morgan, ea crezuse în bunătatea esenţială a oamenilor. Că, dacă te porţi frumos cu ei, îţi vor răsplăti amabilitatea cu un comportament bun.

Înainte să apară Morgan, fusese o proastă. Ţinută într-o inocenţă fericită pe domeniul familiei ei, Swan Park, nu îşi

dăduse niciodată seama cât de prefăcuţi, dăunători şi trădători pot fi unii oameni. Fusese singurul lucru bun pe care Morgan o învăţase.

Doi ani în societate îi desăvârşiseră educaţia. Vederea cuplurilor nepotrivite făcând paradă prin Londra îi amintise permanent cât de aproape de dezastru ajunsese crezând în caracterul onorabil al lui Morgan. Şi văzând sforile pe care le trăgea toată lumea, o determinase să-şi ascută inteligenţa de frică să nu spună sau să nu facă din nou ceva care să aducă ruşine asupra familiei.

Era mai înţeleaptă acum, îşi alegea cu mai multă grijă în cine avea încredere. Se străduise din greu să nu-şi lase inima sensibilă să o bage în bucluc, chiar dacă uneori îi lipsea acea parte inocentă din ea care murise în urmă cu doi ani.

Rosalind păru să-i surprindă privirea încruntată, pentru că îi spuse cu blândeţe:

— Nu trebuie să te frământi atât. Totul va fi bine. Sunt sigură. Apoi arătă spre ghergheful neglijat. De ce nu mă ajuţi cu asta? Îţi va lua gândul de la chestiunea asta murdară. Pe deasupra, sunt complet neajutorată şi nu ştiu cum să continui.

— Ce şoc, zise Griff sec.

Rosalind se încruntă la soţul ei.

— Am ceva aptitudini casnice, să ştii.

Zâmbetul lui deveni ironic.

— Ai, într-adevăr. Dar preferata mea nu este aptitudinea ta la lucrul de mână, draga mea.

Dându-şi ochii peste cap, Rosalind îi întinse ghergheful lui Juliet.

— Chiar şi aşa, mi-ar plăcea să-mi extind repertoriul.

Străduindu-se să nu roşească, Juliet luă ghergheful. Griff şi Rosalind puteau fi aşa de… ostentativi câteodată. Hotărâtă să nu bage în seamă privirile lor pline de înţelesuri, se uită la materialul boţit, apoi arătă către nişte

cusături strâmbe.

— Aici ai greşit. Astea trebuiau să fie flăcări într-o fierărie ca să-l reprezinte pe Zeul Focului. Dar tu le-ai făcut ca nişte sângerete.

— Nu-s sângerete, protestă Rosalind. Trebuia să fie Olimpul. Ştiu că tu ai schiţat modelul ca Hefaistos lucrând la fierărie cu Afrodita alături. Dar Zeul Focului este urât, aşa că i-am schimbat cu Zeus şi Hera. Trebuie să ne reprezinte pe mine şi pe Griff, la urma urmei.

Juliet îşi ridică o sprânceană.

— Nu poţi schimba modelul la mijlocul lucrului. Strică totul. Nu-i de mirare că ai probleme. Începu să scoată cusăturile, lucru deloc uşor în lumina slabă a după-amiezii şi cu aerul rece care îi înţepenea degetele. Pe lângă asta, Zeus era un tiran şi Hera o vrăjitoare sâcâitoare. Cu siguranţă că nu e mai bine.

— Dar Zeus şi Hera aveau copii, izbucni Rosalind. Hefaistos şi Afrodita nu aveau.

Juliet îşi ridică privirea de la gherghef.

— Ce înseamnă asta?

Griff păru dintr-odată împietrit, şi Rosalind, inexplicabil de îmbujorată, îşi feri privirea.

Cât de ciudat. Ce se întâmpla între cei doi?

— Nu mai pot salva dezastrul ăsta acum. Voi schiţa mai târziu un model nou cu Zeus şi Hera, şi poţi începe din nou.

Înclinând din cap, Rosalind luă înapoi ghergheful şi se holbă ursuză la el.

— Sincer, nu ştiu cum poţi suporta lucrul manual. Mi se pare dificil şi enervant.

— Exact cum mi se pare mie Shakespeare, care vă place amândurora atât de mult. Dar îmi place să lucrez cu mâinile. Mă linişteşte.

Şi îi lua gândul de la Morgan. La naiba cu tot, era din nou acolo, vârându-se în gândurile ei.

Se abătură de la drumul principal pe unul mai lin.

— Se pare că am ajuns pe domeniul Charnwood, se încruntă Griff. Nu văd nicio casă pe undeva prin apropiere; trebuie să fie mai mare decât am crezut. Este dificil să obţii informaţii exacte despre un om care se îngroapă la ţară şi nu iese niciodată în societate.

În timp ce parcurgeau kilometru după kilometru, inima lui Juliet se strânse. Era destul de rău că baronul se bucura de respectul semenilor săi. Trebuie să deţină şi jumătate din comitat? Nu era un semn bun pentru a-l putea obliga să dezvăluie ceva despre cel pe care îl proteja.

— E suficient spaţiu să-l ascunzi aici pe Morgan, remarcă Griff.

— Destul spaţiu pentru a-l ascunde şi destulă avere pentru a-l hrăni, îmbrăca şi ţine confortabil un deceniu, mormăi Juliet. Am crezut că ai spus că tatăl lordului Templemore a ruinat proprietatea.

— Asta am auzit. Se pare că cineva a făcut-o să renască. Deşi trebuie să fi fost nevoie de o avere.

O afirmaţie modestă, fără îndoială. Pâlcuri dese de pini şi stejari vegheau eforturilor lucrătorilor ocupaţi răspândiţi pe câmpurile acoperite cu gheaţă. Clădirile pitoreşti, perfect întreţinute ale lăptăriilor făceau loc caselor de la ţară curate ale arendaşilor. Ei bine, omul acesta avea probabil propria tăbăcărie şi fierărie, şi Dumnezeu mai ştie ce.

— Asocierea cu contrabandiştii şi obţinerea de averi merg mână în mână, glumi sarcastic Rosalind. De vreme ce Morgan avea cumva legătură cu acei contrabandişti, poate şi Templemore are. S-ar putea să fi ajuns la această avere aşa cum ai făcut şi tu la început, dragă – făcând comerţ cu bunurile contrabandiştilor.

— Foarte amuzant, bombăni Griff. Dar dacă a făcut-o, de ce niciunul dintre contrabandiştii întrebaţi de anchetator nu a auzit niciodată de el? Îl ştiau doar pe Morgan, şi unii

dintre ei nici măcar pe el. Dacă Morgan a fost vreodată contrabandist el însuşi, nu a fost pentru mult timp.

În curând începură să urce pe un deal împădurit, lin, şi când ieşiră de pe drumul mărginit de copaci pe o alee lungă, ameninţătoare, Juliet deveni încordată.

Din ce în ce mai rău. Domeniul Charnwood era de zece ori mai mare decât Swan Park. Pajiştile de o eleganţă rece păreau că se întind la infinit sub cerul glacial şi cenuşiu. Grădinile formale erau plictisitor de frumoase, cu alei pietruite şi poduri drăguţe care uneau laolaltă răsaduri de flori proaspăt săpate şi iazuri artificiale. Existau o impresionantă grădină centrală şi un labirint de gard viu, doar ca să accentueze faptul că baronul era un om important.

Ca şi cum conacul Charnwood nu era de ajuns să dovedească asta. Dumnezeule. Doar moartă să fi fost ar fi putut rămâne indiferentă faţă de vechea construcţie întinsă din cărămidă de culoare bordo. Comparată cu această grandioasă matroană, Swan Park părea o tânără care abia îşi făcea debutul în societate.

Charnwood era genul de casă eclectică măreaţă de care Juliet se îndrăgostise în călătoriile către petrecerile private. Construcţii adiacente fuseseră adăugate ici, colo – o aripă iacobină lipită de partea centrală elisabetană într-un capăt, o seră de portocali în stil Palladio la celălalt. Frontoane olandeze împodobeau cărămida sobră şi cupole ornate erau aşezate deasupra turnurilor ca nişte stânci care se aflau la fiecare colţ al părţii centrale. Fiecare generaţie îşi pusese amprenta epocii sale pe clădire, atât de armonios încât, luat laolaltă, conacul Charnwood încânta şi intimida privitorul în acelaşi timp.

— Trebuie să fie nevoie de o armată de servitori, comentă Rosalind. E o minune că lordul nu s-a căsătorit încă. Deşi Dumnezeu să o ajute pe femeia care va accepta sarcina descurajatoare de a conduce această gospodărie.

— Unor femei le-ar plăcea. Inima de casnică a lui Juliet tresări la acest gând. Ce provocare ar fi totul, ce realizare, ce reuşită! N-ar fi cu adevărat palpitant să fii cea care se asigură că lucrurile merg ca unse? Să o transformi într-un cămin?

Rosalind ridică o sprânceană.

— O da, palpitant este exact cuvântul pe care l-aş fi ales. Apoi deveni gânditoare. Omul este necăsătorit din câte îmi amintesc. Nu era în Londra când tu şi Helena aţi început să frecventaţi petrecerile? Îmi amintesc că se discuta despre un proaspăt baron în ascensiune, deşi nu l-am cunoscut niciodată. Nu am făcut legătura până acum.

— Îmi amintesc de asta la fel de bine. Juliet se lumină la faţă. Putea să fi fost el în oraş ca să-l ajute pe protejatul său imprevizibil? Asta era exact după ce Morgan a fugit din Sussex.

— Vom şti în curând, afirmă Griff în timp ce se apropiau de o intrare impunătoare din piatră.

Vizitiul lor coborî şi se grăbi să deschidă portiera trăsurii şi să coboare scăriţa.

Un lacheu veni în fugă să-i ajute, cu o expresie vizibil surprinsă. Conacul Charnwood cu siguranţă avea puţini vizitatori. Dacă suflul violent şi brusc de aer rece de la deschiderea portierei era un indiciu al vremii din Shropshire din această perioadă a anului, Juliet putea înţelege de ce nimeni nu făcea vizite aici în perioada iernii.

În timp ce coborau, auziră focuri de armă din spatele casei, şi Juliet se întrebă dacă şi acest lucru ar putea explica lipsa de vizitatori.

— Stăpânul tău trage cu arma? îl întrebă Griff pe lacheu.

— Da, domnule, răspunse tânărul. Întotdeauna testează modelele de pistoale pe pajiştea de vest la ora asta.

— Haideţi, le spuse Griff lui Juliet şi lui Rosalind în

timp ce pornea pe o alee pietruită care înconjura casa.

— Dar domnule, strigă lacheul, alergând după ei, domnul Simpkins ar trebui să vă anunţe sosirea!

— Nu e nevoie! replică Griff în timp ce continua să meargă mai departe.

Lacheul ezită, apoi fugi în casă, fără îndoială ca să-l aducă pe majordom.

Juliet se grăbi să ţină pasul cu cumnatul ei cu picioare lungi şi cu sora ei.

— Griff, eşti sigur că e o idee bună să dăm buzna peste el aşa?

Un alt foc de armă îngrijorător despică aerul.

— Vreau elementul surpriză, răspunse el.

— Vrei să fii împuşcat în cap, bombănit Rosalind de lângă el, deşi nu încercă să-l oprească.

— Nu mă va împuşca ziua în amiaza mare, de faţă cu martori. Asta nu ar fi demn de un gentleman.

Tonul său sarcastic o făcu pe Juliet să ezite. Îşi dorea ca Griff să nu îşi asume atât de multe riscuri. Dar odată ce Griff îşi fixa scopul, nu mai şovăia.

În timp ce înconjurau colţul clădirii masive, observară doi bărbaţi care stăteau în mijlocul pajiştii, cu spatele la ei. Un servitor cu o livrea elegantă aştepta în apropiere, cu o tavă mare din argint. Ambii bărbaţi aveau pistoale, dar la momentul respectiv doar unul trăgea la ţinta vopsită de lemn aşezată la câţiva metri distanţă.

Cel blond care nu trăgea era evident baronul însuşi. Nimeni altcineva decât un gentleman cu rang nu ar purta asemenea îmbrăcăminte de filfizon: cizme înalte foarte lustruite, cu pinteni, pantaloni de culoare roşu-brun căzăceşti, un frac strâmt de culoarea narcisei, strâns pe talie, şi un joben scump.

Dar celălalt bărbat – mai tânăr, brunet, îmbrăcat cu redingotă şi fără pălărie – îi făcu inima lui Juliet să tremure, apoi să bată puternic. Bărbatul îşi încărcă pistolul, ochi,

apoi trase înspre ţintă.

— Bună treabă! strigă bărbatul mai în vârstă. De data aceasta a fost aproape de centrul ţintei.

— Aproape nu e suficient de bine, a răspuns trăgătorul. Închizătorul trebuie ajustat.

Vocea era dureros de familiară, răscolindu-i memoria, îndemnând-o să grăbească pasul.

În timp ce un fuior de fum se pierdea în aerul rece, trăgătorul examină pistolul, apoi îl puse pe o măsuţă pe care se afla muniţie, în timp ce se îndrepta spre tavă, aparent ca să ia alt pistol, servitorul îi observă şi strigă:

— Excelenţă, vine cineva.

Ambii bărbaţi se întoarseră dintr-odată. Când Juliet văzu chipul trăgătorului, inima i se opri. Acolo, în faţa ei, era inamicul ei. Nu ar fi putut confunda niciodată acel păr negru ca pana corbului, acele buze diavoleşti, acea bărbie îndrăzneaţă, pătrată.

— Morgan, şopti ea.

El făcu ochii mari de uimire, apoi îi cercetă rapid chipul. Juliet putea să jure că recunoaşterea sclipi în acei ochi negri, care întotdeauna fuseseră de nepătruns.

Din nefericire, Griff îi auzise exclamaţia. Luând-o cu paşi mari în faţa ei, mârâi:

— Acela e, cel mai tânăr?

— Da, răspunse fără să gândească.

Griff nici măcar nu se opri. Apropiindu-se de bărbat, ridică pumnul şi îl lovi în faţă. În timp ce Rosalind blestemă şi Juliet oftă, Morgan se clătină pe picioare. Dar nu făcu nimic ca să se apere şi, calm, scoase o batistă ca să-şi şteargă sângele care îi picura din gură. Nu îl băgă în seamă pe Griff, care îşi flutura pumnii, cerându-i:

— Vino, ticălos blestemat, luptă-te cu mine! Sau bruschezi doar femei?

— Ce s-a întâmplat cu intenţia lui Griff de a derula discuţia cu discreţia şi calmul unui gentleman? mormăi

Juliet către sora ei.

— Speranţa moare ultima, bombăni Rosalind drept răspuns.

Tovarăşul lui Morgan îl apucă pe Griff de braţ.

— Ascultă, domnule, ce-i cu toate astea? Eşti nebun?

Eliberându-se cu o smucitură, Griff se răsuci pe călcâie şi îl privi furios pe bărbatul mai în vârstă.

— Regret să vă informez, Excelenţă, dar protejatul dumneavoastră este un ticălos şi un răufăcător. Domnul Pryce mi-a rănit familia, şi eu mă voi asigura…

— Excelenţă? îl întrerupse bărbatul mai în vârstă. O, nu, m-aţi confundat. Eu nu sunt lordul Templemore.

— Atunci cine este? izbucni Rosalind.

Morgan păşi înainte, având încă în mână batista pătată cu sânge.

— Eu sunt.

În timp ce cei trei se uitau cu uimire la el, acesta îi aruncă lui Griff o privire indescifrabilă.

— Şi, judecând după acuzaţiile dumitale, domnule, ai intrat în conflict cu fratele meu, Morgan.

— Tu eşti Morgan, izbucni Juliet, mai sigură ca niciodată de ceva în toată viaţa ei. Apoi restul afirmaţiei lui o făcu să se oprească. Frate? Nu este… adică…

Privirea pe care o coborî asupra ei era acum distantă şi rece, fără vreo urmă de recunoaştere.

— Îmi cer scuze, doamnă, dar eu nu sunt Morgan. Eu sunt Sebastian Blakely, Lord Templemore. Oricum, vă înţeleg confuzia. Vedeţi, eu şi Morgan nu numai că suntem fraţi, dar suntem şi gemeni. Gemeni identici.

Griff îl privi mirat.

— Este imposibil. Am fost informat că este protejatul baronului… vreau să spun, protejatul dumitale.

Un zâmbet mâhnit străbătu chipul arătos al lordului.

— Fără îndoială ca ai fost. E o poveste complicată.

Se îndreptă de spate, scoţându-şi în evidenţă

înălţimea. Juliet uitase cât de înalt era.

— Dar prefer să nu discut despre asta cu oamenii complet necunoscuţi.

Limbajul clar, comportamentul de gentleman, zâmbetul ironic, erau toate ale lui Morgan. Cu toate astea, omul era cu siguranţă stăpânul casei, judecând după servitorii mânioşi care acum se adunau pe pajişte ca să formeze un grup protector în apropierea lui. Era de neconceput ca Morgan al ei să poată fi lord. Lorzii nu răpeau femei şi nu se însoţeau cu contrabandiştii. Totuşi…

Griff ezită, apoi făcu o plecăciune ţeapănă.

— Observ că trebuie să-mi cer scuze şi să fac prezentările. Numele meu este Griffith Knighton. Aceasta este soţia mea, Lady Rosalind, şi cumnata mea, Lady Juliet. Făcu un semn din cap către tovarăşul lordului Templemore. Am presupus, după vârsta celuilalt gentleman, că el este stăpânul domeniului Charnwood. Aşa că atunci când cumnata mea te-a recunoscut, amândoi am crezut…

— … că eu trebuie să fiu Morgan, termină lordul Templemore.

— Da. Acceptă cele mai profunde scuze ale mele, domnule. Nu trebuia să te lovesc.

— Bine că recunoşti. Privirea lui se îndreptă către ea, apoi înapoi către Griff, ca şi cum vederea ei îl tulbura. Cumnata dumitale este persoana pe care fratele meu „a rănit-o”?

— Da, răspunse Juliet în locul lui Griff, dorind ca lordul Templemore să o privească din nou.

Nu putea să creadă afirmaţiile lui. Era prea mult din Morgan în el, nu doar în înfăţişare, dar în purtarea controlată, în discursul cultivat… în aroganţa lui. Dacă ar putea să citească în ochii lui…

Dar el continuă să îl privească neabătut pe Griff.

— Knighton, ai spus? De la Knighton Trade din Londra?

— Da, este compania mea, răspunse Griff. Am făcut tot acest drum până aici în speranţa să am o vorbă cu protejatul dumitale… cu fratele dumitale.

Domnul mai în vârstă îmbrăcat în brun-roşcat pufni cu zgomot.

— Să am o vorbă? Ai un mod special de a începe o conversaţie, tinere.

Griff se înroşi ca un rac, şi Juliet nu simţi niciun dram de milă să-l vadă trăgându-se agitat de lavalieră.

— Mi-e teamă că şi a noastră este tot o… poveste complicată, domnule… ăă…

— Permiteţi-mi să vă prezint, interveni lordul Templemore politicos. Domnule Knighton, acesta este fratele mamei mele, domnul Pryce.

Numele cunoscut îi făcut pe toţi să privească la bărbatul mai în vârstă, care adăugă repede:

— Domnul Llewelyn Pryce, ai grijă, aşa că nu sări cu pumnii la mine.

Rosalind îl apucă pe Griff de cot.

— Soţul meu nu va mai sări cu pumnii la nimeni azi, vă asigur. Voi avea grijă de asta.

De data aceasta, Griff avu înţelepciunea să îndure mustrarea în tăcere, deşi nu fără a se încrunta.

Juliet crezu că este chibzuit să intervină, mai ales că nu-i putea reţine privirea lordului Templemore.

— Dar noi trebuie să vorbim cu domnia ta despre o problemă care îl priveşte pe Morgan Pryce. Dacă nu te deranjează, am aprecia dacă ne vei asculta până la capăt.

Lordul Templemore refuză s-o bage în seamă în vreun fel. În schimb, le aruncă lui Rosalind şi Griff o privire gânditoare.

— Foarte bine. Dar cred că această conversaţie ar trebui să aibă loc în… ah… într-un cadru mai retras.

— Da, încuviinţă Griff de îndată.

— Dacă vreţi să mă urmaţi… spuse lordul

Templemore şi făcu un gest spre casă.

Cu toţii se îndreptară spre Charnwood Hall. Clocotind de indignare la modul cum lordul o ignorase ostentativ, Juliet rămase în urmă ca să-l observe din spate. Îmbrăcămintea lui era la fel de sobră pe cât fusese a lui Morgan: un costum maro şi o vestă simplă de mătase, cu o lavalieră legată cu un nod simplu. Avea acelaşi mers ca Morgan, sigur pe sine. Şi când unchiul său vorbea, îşi înclina capul să asculte exact aşa cum făcuse Morgan cu ea de o mulţime de ori. Dar probabil gemenii identici aveau în comun asemenea manierisme. Ea nu avea de unde să ştie.

*

Ajunşi la uşa laterală care ducea în casă, el se dădu deoparte pentru a-i lăsa pe ei să intre primii. Juliet trecu suficient de aproape ca să-i simtă mirosul. Şi pe onoarea ei dacă el nu *mirosea* exact ca Morgan – a salpetru amestecat cu fier şi fum, mirosul lui Hefaistos, Zeul Focului.

Apoi intrară într-o sală mare, şi ei i se tăie răsuflarea.

Zeul Focului avea un arsenal substanţial, nu-i aşa? Agăţate ameninţător pe un perete lung, erau şiruri întregi de săbii, pumnale, arbalete şi o diversitate de arme de foc – flinte, espingole şi pistoale pentru duel, cu aspect periculos. Servitorii probabil că simţeau o groază continuă ori de câte ori le curăţau de praf. Ea cu siguranţă ar fi simţit.

El le proiectase pe toate? Nu ar mira-o – şi-l putea imagina ca pe Hefaistos, muncind din greu cu uneltele sale de foc într-o fierărie de sub pământ. Fără îndoială că el – sau geamănul lui, dacă era să-l creadă – considera amuzant să se asocieze cu contrabandiştii.

— Plănuieşti să începi un război în curând, Lord Templemore? îl întrebă în timp ce el îi conducea de-a lungul coridorului.

El privea drept în faţă.

— Sunt intimidante, nu-i aşa? Nu sunt toate ale mele, totuşi. Bunicul meu a achiziţionat o mare parte dintre ele cu ani în urmă. Colecţiona arme – erau pasiunea lui.

— Şi pistoalele sunt în special ale dumitale, remarcă Griff.

Lord Templemore îi aruncă o privire criptică.

— Bănuiesc că ai auzit de hobby-ul meu.

— Mai mult decât un hobby, din câte înţeleg.

El ridică din umeri.

— Bunicul meu mi-a stârnit interesul pentru arme când eram tânăr. Apoi tata mi-a dat o flintă Manton când am atins vârsta majoratului, care mi-a consolidat fascinaţia de-o viaţă.

— Manton, hm? făcu Griff. Am făcut numeroase vizite fostului său angajat, James Purdey. Purdey a inventat un nou dispozitiv de închidere…

— Da, am auzit de asta, îl întrerupse lordul Templemore. Forsyth spune…

Continuară să discute despre arme şi calităţile lor relative, dar mintea lui Juliet rămase fixată la două cuvinte: flintă Manton. În urmă cu doi ani, când o ajuta să evadeze de la contrabandişti, Morgan comentase despre cineva că are „două flinte Manton”. Câţi oameni ar observa marca unei arme când erau în pericol? Şi ambii fraţi ştiau atât de multe despre arme?

Rosalind rămase în urmă ca să meargă lângă ea.

— Bărbaţii sunt aşa copii – gânguresc toată ziua despre pistoalele lor favorite şi despre armurieri de parcă şi-ar petrece zilele ducând bătălii de stradă. Rareori Griff trage cu arma, şi atunci numai în potârnichi. Totuşi, după cum vorbeşte, ai zice că a fost soldat.

Când Juliet nu spuse nimic, Rosalind îi aruncă o privire preocupată.

— Ce e în neregulă, draga mea? Eşti dezamăgită că nu l-am găsit încă pe Morgan?

— Cred că l-am găsit.

Juliet fixă cu privirea spatele lat al lordului. Vocea lui Rosalind coborî la o şoaptă:

— Cu siguranţă nu poţi crede încă…

Tăcu, deoarece lordul Templemore se opri în dreptul unei încăperi şi se întoarse spre ei.

— Vom purta discuţia în biroul meu. Unchiule Lew, nu vrei să te duci să le ceri servitorilor să ne aducă nişte ceai?

Unchiul său se uită chiorâş la el.

— O nu, băiete, eşti nebun să crezi că voi pierde această discuţie interesantă. De ce nu suni pur şi simplu pentru ceai?

Lordul Templemore înălţă o sprânceană şi spuse sarcastic:

— O idee excelentă. Mă întreb de ce nu m-am gândit la ea. Apoi îi conduse în birou.

Era la fel de somptuos ca şi restul casei, desigur. Şi exagerat de masculin, de asemenea, cu lemn închis la culoare şi lucios, accesorii de bronz şi mobilă solidă. Austeritatea sobră părea la ordinea zilei, cu o singură excepţie – un tablou înalt înfăţişându-l pe Bachus conducându-şi festivităţile, care împodobea un perete. Dar săracul Bachus stătea cu faţa spre o bibliotecă uriaşă, cu cărţi legate în piele şi aurite. Cât de potrivit ca un om care arăta două feţe lumii să aibă un birou care făcea acelaşi lucru.

Rosalind admira draperiile scumpe din damasc, şi Griff – un om bogat la rândul său – aprecia biroul din mahon masiv, dar tot ce simţea Juliet era doar disperare. Veniseră să prindă în cursă oaia neagră a unei familii nobile, nu pe moştenitor. Aşa că de ce îl suspecta ea pe moştenitor?

Fără îndoială, lordul îi adusese aici în mod intenţionat. Omul nu era prost – cum să intimidezi mai bine nişte vizitatori decât demonstrându-ţi averea şi puterea în faţa lor? Prima dată armele şi acum asta.

Ei bine, de data asta ea nu se va lăsa influenţată. Credea în adevărul faptelor, şi acestea spuneau că Morgan era un ticălos, indiferent de cât de frumoasă era proprietatea lui. Şi ştia că Lord Templemore era Morgan, în ciuda pretenţiilor despre un geamăn identic. Putea să îşi vânture banii şi influenţa în faţa lor cât dorea – nu o va împiedica pe ea să-l demaşte pe nenorocit şi să îi oprească încercările de a-i ruina viitorul.

Ea şi Rosalind luară loc pe două scaune din apropierea biroului în spatele căruia se aşeză Lord Templemore. Griff rămase în picioare în spatele lor, în timp ce unchiul se sprijini de un corp de bibliotecă.

— Sunt surprins că nu ne-am întâlnit niciodată la Londra, îi spuse Griff lordului Templemore. Am auzit că nu ieşi des în societate, dar…

— Deloc chiar, vrei să spui, interveni domnul Pryce. Nepotul meu are o aversiune faţă de distracţiile oraşului. Întotdeauna a avut.

— Dintr-un motiv întemeiat, replică lordul Templemore. Întâlni privirea curioasă a lui Griff, şi expresia îi deveni indescifrabilă. După cum neîndoielnic ştii, tata s-a manifestat mai libertin în societate decât a fost bine pentru numele familiei. Nu cred că este înţelept să avem doi Blakely care să facă ravagii în Londra. Şi de când am dobândit titlul, am avut puţin timp de pierdut cu activităţile frivole ale oraşului.

Ori asta… ori dorise să evite să fie recunoscut de oamenii care ştiau de implicarea lui în activităţi mai puţin „frivole”. Juliet îşi îngustă privirea.

— Ai fost în Londra doar cu câteva luni după accederea la titlu, din câte îmi amintesc.

În cele din urmă, el se uită la ea, şi în adâncimile întunecate ale privirii lui negre licări un foc. Doamne, o făcu să se simtă ca o fecioară care împunsese un dragon adormit şi fumegând.

— Am fost într-adevăr la Londra, spuse el. De vreme ce acorzi importanţă acestui fapt, cel mai bine mi-ai spune de ce. Şi totodată, ai putea să explici scopul pentru care îl cauţi pe fratele meu, Lady… El se opri. Juliet, nu-i aşa?

— Da.

Să-l ia naiba, el ştia foarte bine care era numele ei. Şi îl va face să-şi arate adevărata identitate chiar dacă asta ar costa-o viaţa.

— Cu tot respectul, numai dacă eşti Morgan Pryce te priveşte căutarea noastră. Doar spune-ne unde îl găsim, şi vom pleca.

Griff şi Rosalind rămaseră cu gura căscată la cererea ei directă, dar privirea lordului Templemore nu se abătu dintr-a ei, dură, fermă.

— Mi-e teamă că nu pot să fac asta.

— Nu trebuie să-ţi faci griji că va fi o repetare a zilei de azi…

— Juliet, interveni Griff, noi am plănuit de la început să-i divulgăm întreaga poveste lordului, pentru ca el să înţeleagă că am avut un motiv întemeiat pentru căutările noastre.

— Da, dar de ce să expui problemele noastre personale unui străin? Domnia Sa a dedus deja că este implicată o lady. Tot ce-i rămâne de făcut este să fie un gentleman şi să ne spună unde este Morgan.

— V-aş spune bucuros unde este dacă aş şti, zise lordul Templemore încordat, dar nu ştiu. Nu ştiu sigur. Oricum, mi s-a dat de înţeles că se află pe fundul Atlanticului.

Inima ei tremură de groază.

— Ce… Ce vrei să spui?

El îşi menţinu privirea fixată într-a ei.

— Morgan lucra pe un vas comercial când acesta a naufragiat pe coasta din apropiere de Haiti. Credem că este mort.

Capitolul 2

...şi-aduce la chip cu o zeiţă.

Iliada de Homer, brodată de Juliet Laverick pe o faţă de pernă

— Asta este imposibil!

Sebastian abia îşi stăpâni un geamăt când auzi exclamaţia de neîncredere hotărâtă a lui Juliet. Era destul de rău că apăruse Knighton, dar să o aducă şi pe ea...

— De ce imposibil, Lady Juliet? rosti tărăgănat unchiul său.

Sebastian îi aruncă o privire de avertizare. Unchiul Lew trebuia să îi susţină afirmaţiile, sau totul era pierdut. Cu siguranţă că omul va avea prezenţa de spirit să-şi ţină gura şi să-l lase pe Sebastian să se descurce cu chestiunea asta în propriul său fel.

— Morgan nu poate fi mort, spuse Juliet cu simplitate. Privirea ei se opri asupra lui Sebastian, suspicioasă, neliniştită... îngrijorată. El... Eu pur şi simplu nu pot să cred.

La naiba, trebuia să creadă! El şi Morgan erau prinşi într-o legătură periculoasă, şi doar Sebastian îi putea scoate. Trebuia să se descotorosească de Juliet şi de rudele ei ca să câştige timp până când se lămurea această nebunie.

— Asta nu face afirmaţia mea mai puţin adevărată.

Sebastian se minună de calmul propriei voci, când în sinea lui era oricum numai calm, nu.

Fir-ar să fie, de ce veniseră aici? La început, se aşteptase ca Knighton să-l urmărească până în pânzele albe, dar când nimeni nu apăruse timp de doi ani, se crezuse în siguranţă.

În siguranţă! Trebuie să fi fost nebun. Dar nu se aşteptase niciodată ca ea să vină cu ei. Drăguţa de Juliet, cu ochii ei blânzi, acuzatori şi gura frumoasă, tentantă…

Îşi înăbuşi o înjurătură. De ce o aduseseră aici? Nu era ca şi cum aveau nevoie de ea ca să-l identifice – Daniel Brennan sau Lady Helena ar fi putut să o facă, de vreme ce ambii fuseseră prezenţi la confruntarea finală cu Jolly Roger Crouch, Regele Contrabandiştilor. Familia ei ar fi trebuit să o ţină pe Juliet acasă, unde era locul ei. Era prea delicată pentru intrigile bărbaţilor ca el sau Knighton.

— Din întâmplare, întrebă Knighton, vasul cu care Morgan Pryce s-a scufundat era numit *Oceana?*

A, deci Juliet se pare că le spusese tot. Cum „Morgan” refuzase să o predea lui Crouch dacă contrabandistul nu dezvăluia mai întâi numele vasului şi o dată anume – *Oceana* şi 17 iulie. Din fericire, motivul pentru care „Morgan” dorise informaţia nu ieşise la iveală. Astfel îi era mai uşor să ascundă adevărul – că Sebastian însuşi se dăduse drept Morgan în acel moment.

— Cum ai ştiut numele vasului?

— Fratele dumitale a întrebat de el. Şi când s-a îmbarcat Morgan pe *Oceana?*

Acele date, afurisitele acelea de date.

— În noiembrie 1815, din câte mi s-a dat de înţeles mai târziu.

— Ce ciudat. Am crezut că avea să fie câteva luni mai târziu, în iulie 1816.

Când Sebastian păru dinadins nedumerit, Knighton adăugă:

— 17 iulie părea să fie importantă şi pentru fratele dumitale.

— Într-adevăr? interveni sec unchiul Lew. Mă întreb de ce.

Sebastian îl privi mânios. La naiba, ştia foarte bine de ce. Unchiul Lew îl va necăji la nesfârşit cu asta; întotdeauna susţinuse că nu va ieşi nimic bun din mascarada lui Sebastian, care pretinsese că era Morgan în faţa contrabandiştilor. Îi aruncă unchiului Lew un zâmbet rece care avea rolul de a preveni orice gafă.

— Nu ştiu de ce 17 iulie era o dată importantă. Tot ce ştiu este că Morgan a plecat de aici cândva în primăvara anului 1815. Anchetatorul nostru a aflat că s-a îmbarcat pe acel vas în noiembrie.

— Asta se potriveşte cu ceea ce-am aflat despre activităţile lui, interveni Knighton.

Knighton se lăsase dus de nas. Bine. La urma urmei, Sebastian forţa adevărul doar puţin. Morgan plecase primăvara să se alăture contrabandiştilor, dar ei îl îmbarcaseră forţat pe *Oceana* în iulie. De aceea Sebastian ajunsese să aibă de-a face cu ei în octombrie.

Acum era timpul să joace rolul fratelui îndurerat.

— Ascultaţi, dacă ştiţi cum a ajuns Morgan pe *Oceana,* spuneţi-mi. Am încercat să aflu timp de doi ani, dar fără succes.

— Asta e tot ce ştiu, recunoscu Knighton. De ce crezi că am venit aici?

— De fapt, nu aţi spus încă de ce aţi venit aici, comentă unchiul Lew cu aparentă inocenţă, ca un încrezut împieliţat ce era.

— Mărturisesc că sunt curios de legătura dumitale cu nepotul meu. Sebastian pare convins că Morgan este mort, dar eu nu mi-am pierdut speranţa că într-o zi se va întoarce acasă, după ce a supravieţuit acelui naufragiu groaznic.

Desigur, unchiul Lew nu îşi pierduse speranţa. El ştia

foarte bine că Morgan era în viaţă. Acum numai dacă şi-ar ţine cumpătul şi şi-ar da seamă că era mai bine dacă familia Knighton credea altceva.

Knighton o privi pe Juliet.

— Îmi pare rău, draga mea, dar cred că trebuie să le spunem povestea noastră. Îşi îndreptă umerii şi începu: Vedeţi…

— Nu, îl întrerupse ea, este problema mea, şi o voi spune eu.

Sebastian abia îşi putu ascunde uimirea. Juliet cea timidă pe care o ştia el nu ar fi îndrăznit să intervină. Şi Knighton părea surprins.

— Foarte bine, dacă doreşti asta.

Respirând adânc, Juliet îşi îndreptă spatele.

— Când l-am întâlnit pe Morgan Pryce în Stratford-pe-Avon, a pretins că era căpitanul Will Morgan şi că se afla în permisie dintr-un regiment din armată.

Pe cât de scurt posibil, ea explică apoi ce se întâmplase: cum „Will Morgan” i-a făcut curte şi a convins-o să fugă cu el, cum au călătorit zi şi noapte spre Sussex, unde el a pretins că urma să întâlnească nişte prieteni care aveau să îi transporte cu vaporul până în Gretna Green.

Sebastian nu era sigur ce să înţeleagă din tonul ei plat. Întâlnirea cu el se pierduse atât de mult în timp, că nu o mai impresiona deloc? Asta ar face lucrurile mai uşoare pentru el, dar, dacă ea nu mai simţea nimic puternic în legătură cu ce se întâmplase, de ce era aici după atât de mult timp?

Juliet povesti despre groaza ei când descoperise că numele adevărat al căpitanului Will Morgan era Morgan Pryce şi că lucra pentru o bandă de contrabandişti care îi ceruseră să o răpească şi să o aducă în Sussex. Apoi faţada de nepăsare începu să se sfărâme. Reproşurile pe care şi le aducea singură pentru că nu-şi dăduse seama de adevăr mai devreme îl afectă pe Sebastian mai mult decât i-ar fi

plăcut, şi trebui să îşi ferească privirea pentru a-şi recăpăta controlul asupra emoţiilor.

În spatele ei, în ochii unchiului se citea un amuzament vag, ironic.

— O răpire? Morgan niciodată nu ar fi răpit o lady şi cu siguranţă nu în numele contrabandiştilor. Deşi sunt sigur că unii bărbaţi ar face asemenea lucruri, nu îi stătea în caracter lui Morgan.

Sebastian scrâşni din dinţi.

— Cu toate astea, a făcut-o, izbucni Knighton.

Knighton reluă povestea de unde o lăsase Juliet. Sebastian putea simţi ochii ei cercetători asupra lui în timp ce Knighton expunea faptele sale cu o eficienţă nemiloasă. Cum „Morgan” a adus-o în faţa contrabandiştilor, al căror scop în a o răpi era să stoarcă o răscumpărare de la Knighton. Cum „Morgan” a cerut informaţii de la Crouch înainte să le-o predea.

Sebastian tânjea să se uite la ea, să desluşească ce simţea despre toate acestea. Dar nu putea să rişte ca ea să-i citească sentimentele. Aşa cum nu îndrăznise să încerce să o vadă în ultimii doi ani, nu când în joc erau atât de multe. Nu îndrăznise să se apropie de femeia fermecătoare, matură care devenise ea.

Şi la naiba cu ea, că se transformase astfel. Chiar şi la optsprezece ani, avea promisiunea unei viitoare frumuseţi, un înger de aur cu forme atrăgătoare şi păr ca mierea, bogat. Dar acum… Trecuseră doar doi ani de când îi oferise acele zâmbete timide, naive care îi tulburaseră aşa de mult liniştea sufletească?

La naiba cu liniştea lui sufletească. Acum ea reprezenta o ameninţare pentru ceva mai important – moşia lui şi arendaşii, viitorul fratelui său, propria lui viaţă. Dacă cumnatul ei era atât de aplecat spre răzbunare pe cât părea, putea să distrugă totul, aşa că Sebastian trebuia să acţioneze foarte atent în această situaţie.

Knighton încă explica comportatul lui „Morgan” din ultimele momente, când se auzi un ciocănit la uşă.

— Trebuie să fie ceaiul, remarcă unchiul Lew în timp ce îi ordona servitoarei să intre. Ce moment oportun! După o poveste ca aceea, am fost băgat în sperieţi.

Sebastian se uită urât la unchiul său lacom, dar toţi ceilalţi doar priviră în tăcere în timp ce servitoarea aducea tava.

— Asta este tot, Mary, spuse scurt Sebastian.

Servitoarea făcu o reverenţă şi se grăbi să iasă, la fel de timidă în preajma lui cum erau întotdeauna servitoarele.

Chiar şi după plecarea ei, nimeni nu se atinse de tava de ceai. Sebastian îl fixă pe Griff cu o privire de oţel. El voia ca o anumită frază să fie repetată pentru auzul afurisitului de unchi.

— Dumneata spui că „Morgan” a făcut ceea ce era bine în cele din urmă. Că, după ce a obţinut informaţia de care avea nevoie, a refuzat să o predea şi, în schimb, a ajutat-o să scape de contrabandişti, zădărnicind astfel planurile lor de a primi o recompensă de la voi.

Knighton flutură indiferent o mână în aer.

— Da, dar răul a fost făcut. A cărat-o pe Juliet cu el prin jumătate din Anglia zi şi noapte, dacă mă înţelegi.

Sebastian cu siguranţă înţelegea, şi dacă Knighton insinua un astfel de lucru îngrozitor, atunci Juliet îl minţise pe bărbat, afurisită să fie!

— I-a răpit fecioria?

Umorul încrezut al unchiului Lew dispăru în timp ce se uita încruntat la Sebastian.

— Nu! O îmbujorare grozavă coloră obrajii lui Juliet. Nu, nu a făcut-o.

Mânia lui Sebastian se domoli. A, deci nu minţise. Slavă Domnului! I-ar fi foarte greu să-i explice asta unchiului Lew.

— Dar a fost compromisă chiar şi aşa, continuă

Knighton cu hotărâre aprigă. Mai rău, cealaltă soră a ei, Helena, şi asociatul meu au mers după ea şi au fost şi ei răpiţi de contrabandişti. Doar prin eforturile lor, contrabandiştii au fost complet înfrânţi. Morgan, oricum, a dispărut în lupta finală.

— După ce a văzut-o pe Juliet în siguranţă, spuse Sebastian.

Knighton se uită urât la el.

— Da – în siguranţă, pe cât poate fi o femeie compromisă.

Sebastian îşi înăbuşi un blestem. Ce naiba era asta? Urmărise ce se întâmplase după „fugă" şi ştia că ea nu fusese vătămată de asta.

— Aşadar, fuga ei a fost descoperită şi reputaţia i-a fost ruinată?

— Nu la început. De vreme ce cumnata mea Helena a ţinut cu înţelepciune fuga secretă, eu şi soţia mea am putut să păstrăm intactă reputaţia lui Juliet după întoarcerea ei. Se încruntă. Adică, până de curând.

Ce naiba…

Juliet îl fixă cu o privire aspră.

— Zvonurile despre fugă au ieşit la suprafaţă în oraş, şi singura persoană care ştie suficient încât să le răspândească este Morgan. De asta suntem aici. Vrem să se oprească.

— Sunt sigur că vreţi.

Sebastian se lăsă pe spate, prinzând bucata pătată de cauciuc indian pe care câteodată îşi revărsa frustrările. Frământând-o între degetele acoperite cu mănuşi de piele, clătină din cap.

— Dar v-am spus – Morgan s-a scufundat cu *Oceana.* Altcineva trebuie să fi răspândit zvonurile.

— Nu este posibil ca Morgan să se fi întors în Anglia fără ca dumneta să ştii? insistă Knighton. Şi să nu fi fost pe acel vas când s-a scufundat?

— Chiar dacă nepotul meu s-ar fi întors, interveni unchiul Lew, el nu s-ar purta niciodată aşa groaznic.

Poate că unchiul Lew nu era de acord cu faptele lui Sebastian, dar era totuşi loial.

— Morgan a răpit-o, replică sec Knighton. Nu văd de ce s-ar da înapoi de la o mică bârfă.

La naiba, nu ascultase niciunul dintre ei?

— Vă spun – este mort, susţinu Sebastian. Aşa că nu poate răspândi zvonurile de care vorbiţi.

Dacă existau cu adevărat zvonuri.

— Ei bine, cineva o face, protestă Lady Rosalind. Şi dacă te înşeli? Dacă este cât se poate de viu şi se ascunde în Sussex sau la Londra?

— Ascultă, fratele meu nu este…

— Ăsta este alt lucru, interveni Juliet, furia ei palpabilă dându-i mustrări de conştiinţă. Încă nu ne-ai spus de ce lumea ar crede că fratele dumitale este protejatul dumitale. Consider că acest lucru este categoric dubios.

La naiba, ea nu accepta nimic din toate astea. Scrâşnind din dinţi, Sebastian schimbă priviri cu unchiul său. Ştia că nu exista nicio modalitate de a evita asta, dar la naiba dacă nu ura să-şi expună istoria murdară a familiei în faţa lor. În faţa ei.

— Înţeleg cum aţi putea privi chestiunea în acest fel, rosti el încordat. Foarte bine. Aţi fost cinstiţi cu mine, aşa că măcar pot să explic. Făcu un gest către tava cu ceai. Dar s-ar putea să aveţi nevoie de ceva tonic mai întâi. Este o poveste lungă, complicată.

Spre surpriza lui, Juliet făcu onorurile, turnând ceaiul pentru toată lumea. Nu se putea abţine să nu o privească, în ciuda posibilităţii foarte reale ca Knighton să citească interesul avid din ochii lui. Dar ea era atât de delicată, atât de atrăgătoare, atât de asemănătoare cu fata pe care şi-o amintea…

Totuşi, complet diferită. Când devenise fiinţa

curajoasă care acum întâlnea cu fermitate privirea unchiului Lew când îi aducea ceaiul? Cine preluase sarcina de a turna ceaiul de la bun început, în loc să o lase surorii ei mai mari? Era o enigmă care îl făcea să se uite la ea chiar şi atunci când nu ar fi trebuit.

Juliet putea simţi privirea lordului Templemore asupra ei, şi nu îi plăcea deloc. Pentru că, de câte ori încerca să i-o prindă, el privea în altă parte. Era cât se poate de enervant. Cum putea ea să decidă dacă era cu adevărat Morgan când el nici măcar nu o privea?

Cu neîndemânare intenţionată, vărsă nişte ceai pe biroul lui, dar nici măcar asta nu îi aduse o privire. Asta însemna că el era cu adevărat Morgan? Sau doar genul de om singuratic despre care auziseră că ar fi fost?

Luându-şi ceşcuţa cu ceai, Juliet se întoarse la locul ei, dornică să vadă ce poveste absurdă urma să le ofere acum. Spera că va fi cât se poate de incredibilă; altfel era nevoită să accepte că Morgan era mort, şi asta era imposibil. Poate că dorea să-l strângă de gât pe Morgan, dar nu îl voia mort. Poate implorând milă, dar nu mort. Aşadar, în afară de cazul în care lordul Templemore nu o convingea dincolo de orice îndoială, ea va continua să creadă că el însuşi era răpitorul ei. În ciuda ambientului plin de bogăţie şi a poziţiei sociale înalte.

Lordul Templemore se lăsă obosit pe spetează, ca şi cum toată greutatea lumii apăsa pe umerii lui. Încă ţinând acea bucată mare şi ciudată de cauciuc pe care o frământa obsesiv, strângând-o şi torturând-o, începu să vorbească:

— În vara anului 1788, mama i-a născut tatălui meu doi fii, dar i-a spus că m-a născut doar pe mine. A plătit-o pe moaşă ca să aibă grijă de Morgan în secret. Apoi, de îndată ce a putut să-şi părăsească patul lăuziei, a fugit pe continent, luându-l pe Morgan cu ea.

— Doamne sfinte, de ce-ar face asta? întrebă Juliet bănuitoare.

— A spus mai târziu că l-a luat pe Morgan pentru că nu putea suporta să-şi lase ambii copii în urmă, şi şi-a închipuit că, dacă tata avea un moştenitor, nu o va urmări.

— Dar de ce să fugă, în primul rând? întrebă Griff.

Lordul Templemore păru atât de jignit de întrebare, încât Juliet se minună că nu i-a dat afară pe toţi de îndată.

— Asta este o chestiune privată, domnule, neimportantă pentru situaţia dumitale.

Se opri, privirea lui dură nepermiţând nimănui să chestioneze mai departe. Aparent mulţumit că aroganţa lui aristocratică reprimase impertinenţa lor, el continuă:

— Ca să evite scandalul, tata a spus lumii – inclusiv mie când am fost suficient de mare – că mama a murit la naştere.

Asta era ceea ce auziseră şi ei. Ceea ce explica de ce ea se simţea atât de agitată în această fortăreaţă a puterii lui. Îi lipsea şi cea mai mică urmă de feminitate. Nu erau vaze umplute cu flori de seră de către o mamă afectuoasă, nu existau goblenuri delicate prinse pe perete de o soră iubitoare, nu erau miniaturi în acuarele ale familiei pictate de o soţie adoratoare şi expuse în cutii de sticlă. Nu observase asemenea obiecte nici în sala prin care trecuseră. Era complet şi în întregime masculin, templul unui burlac.

— Doar eu şi tatăl lui Sebastian am ştiut că sora mea Ophelia şi-a abandonat de fapt fiul şi soţul, interveni domnul Pryce. Îşi puse ceaşca înapoi pe farfurioară, făcând-o să zăngăne. A dispărut, şi toate încercările de a o găsi au eşuat. Aşa că niciunul dintre noi nu a ştiut de Morgan până acum şaisprezece ani, când Ophelia m-a invitat la Geneva, unde trăia.

Lordul Templemore înghiţi nişte ceai ca şi cum şi-ar fi dorit ca în loc să fie ceva mai tare, apoi aşeză ceaşca jos cu o expresie de silă.

— Atunci, eu şi Morgan aveam treisprezece ani. Falită

şi pe moarte din cauza tuberculozei, mama era îngrijorată ce se va întâmpla cu el. L-a implorat pe unchiul meu să se asigure că Morgan va primi privilegiile cuvenite naşterii sale. Nu e nevoie să spun că unchiul Lew nu a pus sub semnul îndoielii povestea ei – o singură privire la Morgan şi a ştiut că ea spunea adevărul.

— Şi eu credeam că originile mele sunt ciudate, şopti Griff.

— Cum ştim că spui adevărul? izbucni Juliet. Nu există nicio confirmare în anuarul Debretts – şi ştiţi asta. Puteţi susţine ce doriţi. Cum ştim că dumneata şi unchiul dumitale nu aţi născocit povestea asta despre un frate geamăn?

— Îmi pare rău, dar nu aş face niciodată… începu domnul Pryce să protesteze.

— Juliet, intervenit Griff, anchetatorul deja ne-a relatat despre faptul că ambii bărbaţi s-au aflat în locuri diferite în acelaşi timp – Morgan fiind angajat în marină şi lordul Templemore administrând această proprietate. Te asigur că niciun om nu poate administra o proprietate ani întregi de pe o corabie.

Avea dreptate, şi totuşi…

— De ce nu ştie nimeni despre gemeni? Dacă acest geamăn a fost adus înapoi în Anglia după ce mama lui a murit…

— Nu a fost, explică domnul Pryce. Eu şi tatăl lui Sebastian l-am trimis la şcoală în străinătate. Când a devenit major, i-am făcut rost de un brevet în marină şi a plecat la război. Şi a stat departe de Anglia.

— Deja luase numele de fată al mamei, aşa că au pretins că era pupilul tatălui meu. Asta e tot ce mi-au spus şi mie. Furia răsuna acum din vocea lordului Templemore. De vreme ce eu părăseam proprietatea foarte rar şi Morgan a fost angajat pe o serie de nave, ei au putut cu uşurinţă să ne ţină la distanţă, şi legătura dintre noi, ascunsă. Morgan ştia că avea un frate pentru că mama i-a spus, dar eu nu

am ştiut nimic.

— Asta sună foarte necinstit, rosti Juliet încet.

Privirea lui uimită se întoarse spre ea.

— Şi eu am crezut la fel.

Încuviinţarea lui sinceră atinse inima ei naivă şi delicată, în special atunci când zări vulnerabilitatea din ochii lui.

Apoi ea se încruntă. O, nu, nu de data asta. Niciodată nu îl va mai lăsa să se joace cu sentimentele ei, ca să poată trece de apărarea ei şi să învârtă cuţitul în rană.

— Am făcut ceea ce am considerat că e cel mai bine, Sebastian, protestă domnul Pryce. Nu am vrut să existe probleme când a venit timpul să capeţi moştenirea. Moaşa a dispărut, şi nimeni nu putea să jure că tu eşti primul născut. Cel mai bine a fost să nu-l ai pe Morgan prin preajmă ca să provoace necazuri când tu ai dobândit titlul.

Lordul Templemore îşi îndepărtă privirea de la ea.

— Atunci e păcat că încercările tale de a evita problemele nu au reuşit să-l ţină pe tata în viaţă.

În ciuda cuvintelor lui obraznice, mâhnirea persista în tonul amar, în mâna care strângea obsesiv bucata de cauciuc, ca şi cum mişcarea îl distrăgea de la durerea lui.

Domnul Pryce oftă.

— Tatăl tău a făcut întotdeauna tot ce a vrut.

— Adevărat.

Lordul Templemore se ridică, se îndreptă spre o masă unde erau aşezate o carafă şi nişte pahare şi îşi turnă un lichid închis la culoare, probabil coniac. Luă o înghiţitură zdravănă, apoi rămase cu privirea aţintită în pahar.

Juliet trebui să se împotrivească pornirii prosteşti de a se ridica de pe scaun ca să-l consoleze. Auzise de tatăl lui, un pierde-vară care murise într-un duel pentru Lady Throwley, ultima dintr-o serie de femei căsătorite, dansatoare de operă şi prostituate cu care se înhăitase. Lăsându-şi fiul să îndure scandalul.

Compasiunea ei creştea în ciuda încercărilor ei de a o înăbuşi. La ce foloseau averea şi privilegiile când veneau cu asemenea cost personal? Să nu-ţi cunoşti niciodată mama sau fratele, să-ţi priveşti tatăl distrugându-şi propria viaţă – nu e de mirare că lordul se izolase pe domeniul lui, departe de ochii iscoditori. Cine nu ar fi făcut-o?

— În orice caz, continuă ţinta compasiunii ei, războiul s-a sfârşit imediat după ce tata a murit, şi Morgan a decis să termine cu înşelătoria. A venit aici ca să mă întâlnească în vara anului 1815. O umbră de zâmbet apăru pe buzele lui. Vă puteţi imagina reacţia mea la vederea geamănului meu? A fost extraordinar, un sentiment instantaneu de înrudire. Mai luă o altă sorbitură, apoi alta. Am avut la dispoziţie o lună ca să ne cunoaştem. Într-o dimineaţă i-am spus că vreau să-l restabilesc ca membru al familiei. A zis că avea o problemă urgentă de rezolvat mai întâi, care va dura câteva luni, dar a promis că se va întoarce până la Crăciun. Îşi învârti coniacul în pahar. Aceea a fost ultima dată când l-am văzut pe fratele meu.

Juliet înghiţi în sec. Dacă era o prefăcătorie, era una foarte bună. Şi totuşi…

— Înţeleg că răpirea lui Juliet pentru contrabandişti şi să plece la bordul *Oceanei* erau problemele pe care a trebuit să le rezolve? întrebă Griff.

Lordul Templemore îşi mută privirea înspre Griff.

— Presupun că da. Până acum, nu am ştiut nimic despre contrabandişti sau răpire. Când nu a apărut aşa cum a promis, l-am căutat, dar nu am aflat nimic. Doar am descoperit unde fusese când *Oceana* s-a scufundat. Proprietarii vasului mi-au trimis o scrisoare în care enumera pasagerii şi echipajul pierdut.

Ducându-se la birou, luă o foaie de hârtie şi i-o înmână lui Griff. Griff îşi aruncă rapid privirea peste ea.

— Dar aici scrie „în legătură cu investigaţiile dumneavoastră”.

Panica străbătu rapid chipul lordului Templemore, deşi o ascunse atât de iute, că Juliet nu putea fi sigură.

— Da. Aşa m-au găsit pe mine. În ultimă instanţă, am cerut informaţii la proprietarii de nave, sperând că cineva ar putea avea informaţii referitoare la Morgan.

Griff privi din nou scrisoarea.

— Vasul s-a scufundat la câte luni după ce l-am văzut ultima dată. Aşa că au trecut aproape doi ani de când a dispărut.

Lordul Templemore doar încuviinţă din cap. Cu toţii ştiau ce însemna asta. Doi ani – nimeni nu se întorcea acasă după doi ani pierduţi pe mare. Nu în viaţă, oricum. Lacrimile ardeau în spatele pleoapelor lui Juliet. Nu putea fi adevărat. Refuza să accepte să fie adevărat. Morgan era aici, în faţa ei… manipulându-i sentimentele încă o dată. Cât de tipic!

Vocea lui Rosalind sparse tăcerea mohorâtă.

— Aşa că nu ai idee de ce s-a însoţit cu acei contrabandişti? Sau de ce a fost de acord să o răpească pe Juliet pentru ei, numai ca să afle numele vasului *Oceana* şi data de 17 iulie?

— N-am nicio idee. Aş vrea să am.

— Da, la fel şi eu.

Unchiul său păru aproape sarcastic, şi Juliet se întrebă de ce.

— În orice caz, remarcă lordul Templemore în pripă, înţelegeţi acum de ce nu poate fi în Londra răspândind zvonuri despre cumnata voastră. Dacă ar fi supravieţuit acelui naufragiu, ar fi venit acasă. E mult mai probabil ca servitorii familiei să vorbească despre această problemă.

— Posibil, fu de acord Griff impasibil.

Privirea lui Juliet se mută spre el. El ştia perfect că servitorii nu aveau nicio informaţie. Griff se apropie ca să-i înmâneze lordului Templemore scrisoarea.

— Apreciez că sunteţi atât de sincer, Domnia Voastră.

Este o problemă destul de delicată… pentru noi amândoi.

Lordul zâmbi în timp ce lua scrisoare.

— Dumneata îmi vei păstra secretele, iar eu le voi păstra pe ale dumitale?

— Ceva de genul acesta. Griff îi întinse mâna. Nu vă vom mai răpi din timp. Văd că ai făcut tot posibilul ca să-l găseşti pe fratele dumitale. Voi face câteva investigaţii eu însumi, dar nu pare promiţător. Am aprecia dacă ne-ai ţine la curent cu evenimentele ulterioare.

— Desigur, spuse lordul Templemore, dând mâna cu Griff. Dacă pot face ceva să înăbuş aceste… ăă… zvonuri…

— Implicarea dumitale doar le-ar face mai urâte.

— Probabil. Îşi drese glasul. Ei bine, dacă nu mai e altceva…

Juliet sări în picioare alarmată.

— Ascultă, Griff, nu accepţi pur şi simplu această poveste ciudată, nu-i aşa? Sunt prea multe întrebări rămase fără răspuns, şi problema zvonurilor rămasă de rezolvat. Nu putem pleca de aici doar aşa…

— Sunt de acord cu Lady Juliet, interveni domnul Pryce. Trebuie să vă petreceţi noaptea în Llambrooke oricum, de vreme ce e mult prea târziu ca să porniţi spre Londra. Staţi la acel han oribil, Peacock’s Eye?

— Mi-e teamă că da, recunoscu Griff. Pare să fie singurul din oraş.

— Atunci ar trebui să rămâneţi aici. În acest fel, dacă apar mai multe întrebări în noaptea aceasta, puteţi reîncepe discuţia. Pe lângă asta, de ce să înduraţi asemenea condiţii mizerabile când Sebastian are un conac doar pentru el însuşi? Vă poate face să vă simţiţi destul de confortabil.

— Unchiule Lew, începu lordul Templemore ameninţător.

— Nu fi neprimitor, băiete. E groaznic de frig afară – cu siguranţă nu doreşti ca aceste biete doamne să îndure

condiţiile jalnice de la Peacock's Eye. Dumnezeule, omule, unde îţi e compasiunea?

— Eu voiam doar să sugerez, rosti lordul cu o voce calmă, că Knighton s-ar putea să nu-şi dorească să stea sub acoperişul meu, luând în calcul problemele pe care fratele meu le-a cauzat familiei sale.

— Prostii, spuse Rosalind, cu o sclipire prietenească în ochi. Mărturisesc că nu aşteptam cu nerăbdare să mă întorc la hanul acela dezgustător. Atât timp cât pe Juliet nu o deranjează…

— Nu mă deranjează deloc, interveni Juliet, deşi motivele pentru care dorea să rămână difereau enorm de cele ale lui Rosalind. Rosalind probabil juca rolul de peţitoare, imaginându-şi un mariaj impresionant între Juliet şi fratele bogat al răpitorului ei.

Ei bine, Rosalind putea să-şi imagineze ce voia, dar asta nu avea să se întâmple. În special dacă Juliet avea dreptate – şi lordul era cu adevărat Morgan Pryce. Poate era absurd să creadă încă aşa ceva, luând în calcul scrisoarea şi alte dovezi, dar ea putea să jure că lordul ascundea ceva.

Lacunele din povestea lui erau destul de mari ca să navigheze cu *Oceana* printre ele. Învăţase în urmă cu doi ani să nu-şi lase firea compătimitoare să-i abată atenţia de la fapte.

— Exact! Înţelegi, Sebastian? rosti domnul Pryce triumfător. Suntem cu toţii de acord. Familia Knighton şi Lady Juliet vor sta aici la noapte. Îi întinse mâna lui Juliet. Veniţi atunci, cu toţii. Vă vom găzdui.

Juliet îl luă de braţ, şi el îi conduse afară din încăpere, dar când ajunseră în holul mare şi îşi dădu seama că nepotul lui nu îi însoţea, se opri şi îşi băgă capul înapoi în birou.

— Sebastian, vii?

— Într-o clipă. Trebuie să mă mai ocup mai întâi de

nişte afaceri. Du-te şi ai grijă de oaspeţii noştri. Aşază-i în aripa de est, şi spune-i bucătăresei că vom fi cinci la cină.

— Desigur, băiete, răspunse domnul Pryce, apoi închise uşa.

În timp ce se îndepărtau pe hol, îi lăsă pe Rosalind şi pe Griff să o ia înainte, apoi rosti pe un ton menit să fie auzit numai de ea.

— Lady Juliet, vrei să răspunzi la o întrebare?

— Da?

— De ce dumneata şi familia dumitale aţi aşteptat doi ani ca să veniţi să-l căutaţi pe nepotul meu?

Ea suspină.

— Până când aceste noi bârfe au început să circule, am preferat să nu scormonesc trecutul. Familia mea mi-a respectat dorinţele.

— Şi acum, că trecutul pare să fie mort?

Pare să fie? Spuse la nimereală:

— Nu crezi asta.

El îi aruncă un zâmbet mâhnit.

— Sebastian l-a declarat pe Morgan mort, şi părerea lui e tot ce contează.

Ce ciudat să spună acest lucru.

— Chiar aşa stau lucrurile?

— Vei afla destul de curând că da.

Ridicându-şi vocea, se întoarse către sora ei şi începu să o întrebe despre drumul lor de la Londra.

Cât de ciudat! Nu se îndoia de povestea extraordinară a lordului Templemore despre existenţa unui geamăn – domnul Pryce confirmase povestea, şi anumite părţi din ea se potriveau foarte bine cu trecutul lui Morgan, după cum observase Griff. Cu toate acestea, de ce lordul Templemore se arătase atât de puţin îndurerat în legătură cu moartea fratelui său? Îl jelise pe tatăl lui – un om pe care îl displăcuse evident – şi totuşi, nu păruse că-l jeleşte pe fratele său, pentru care consumase timp şi făcuse eforturi

semnificative ca să-l caute. Să nu mai spunem de neliniştea lui în preajma ei, şi afirmaţiile enigmatice ale unchiului lui.

Separat, erau doar cusături ciudate, dar împreună alcătuiau o tapiţerie prost cârpită. Şi în această problemă ea era decisă – nu va avea linişte până nu va dezgropa materialul murdar de sub acele cârpeli.

Capitolul 3

O mănuşă curată adesea ascunde o mână murdară.

Proverb englezesc scris pe o listă agăţată odinioară pe un perete din camera de studiu a lui Templemore

Doar după ce sunetul paşilor de-a lungul coridorului se pierdură, Sebastian părăsi biroul. După o deplasare scurtă, o nouă cotitură şi un şir de trepte, intră în vechea lui cameră de studiu, care acum era folosită pe post de atelier.

În locul unde cândva se găseau hărţi şi liste cu proverbe moralizatoare, atârnau de cuie ţevi şi mânere de pistoale. O masă negeluită, zgâriată, înlocuise pupitrul şcolarului şi globul care scârţâia. La un capăt erau aşezate schiţele de modele şi cărţile. La celălalt erau împrăştiate închizătoare, capse de amorsare, cartuşe de cupru, capse de percuţie şi sticle cu salpetru fin, cărbune de lemn şi sulf din care îşi făcea propriul praf de puşcă.

Se duse spre acel capăt şi apucă o pilă şi un mâner pentru un set de pistoale de duel pe care le proiecta.

Arţarul aspru se agăţă de mănuşile de lucru din piele, în timp ce el se aşeză şi începu să pilească porţiunile neterminate.

De obicei îl relaxa să lucreze la mâner, dar nu şi azi. Ce să facă, pentru numele lui Dumnezeu, cu necazul acesta? Sincronizarea familiei Knighton era îngrozitoare. Păcat că nu se gândise să pună pe cineva din sat, care să-l anunţe ori de câte ori veneau străini în Llambrooke, ca să-i poată evita complet. Dar după doi ani, lăsase garda jos.

Naiba să-i ia pe cei din familia Knighton că o aduseseră pe Juliet aici. În special acum că se maturizase. La optsprezece ani, avea nesiguranţa stânjenită a unei fete nesigure pe farmecele sale. Fusese ciudat de inocentă, probabil pentru că responsabilităţile de acasă o ţinuseră departe de societate. La douăzeci de ani, însă… În acel trup micuţ, fatal, era ascunsă o femeie matură, uimitoare. Şi ceea ce atunci doar îl tentase, acum îl scotea din minţi. Era un idiot, la fel de rău ca tatăl său dezmăţat. Ar trebui să cugete cum să domolească suspiciunile familiei ei, nu să-i cearnă toate cuvintele ca să-şi dea seama care-i sunt amintirile din săptămâna lor împreună. Îşi amintea orele petrecute jucând şah în casa de la ţară din Rye? Conversaţiile uşoare din trăsură? Sărutul pe care îl împărtăşiseră la final?

Pila i se opri în mâini în timp ce rămase cu privirea pierdută. Acel sărut final – ce fusese în mintea lui? Într-o săptămână de companie castă, nici măcar nu o atinsese şi reuşise să îi elibereze pe amândoi de la contrabandişti.

Apoi trebuise să facă un lucru riscant – cum ar fi să o sărute. În acel moment se gândise să-i domolească furia pentru momentul când avea să plece departe de ea. În schimb, impulsul său prostesc îl făcuse să tânjească după femeia în devenire din interiorul fetei. Slavă Domnului că se despărţiseră atunci, sau el ar fi făcut de ruşine numele lui Blakely pentru totdeauna.

Din nefericire, toată dorinţa îndelung reprimată apăruse din nou la vederea ei. Era perfect de înţeles – trăise în austeritate toată viaţa lui, făcând tot posibilul să şteargă excesele tatălui şi absenţa mamei printr-o autoimpusă credinţă faţă de datorie şi onoare. Bineînţeles că o găsea pe Juliet atrăgătoare. Cine nu ar fi făcut la fel?

Dar nu putea permite ca asta să influenţeze reacţia lui la acea situaţie. Avea multe de ascuns. Nu trebuia să lase sentimentalismul sau alte impulsuri enervante să-i modifice ţelul.

Fără vreo avertizare, uşa camerei de studiu se deschise, şi unchiul Lew intră. Cu un oftat, Sebastian se aplecă asupra mânerului.

— M-am gândit că te voi găsi aici, spuse unchiul Lew cocoţându-se pe un taburet de partea opusă a mesei faţă de Sebastian.

Sebastian continuă să prelucreze lemnul, fără niciun chef să discute despre asta cu unchiul său afurisit. Nu până când nu îşi dădea seama cum să rezolve situaţia.

Unchiul scoase o tabacheră emailată, luă nişte tutun şi îl priză la fel de indiferent ca şi cum s-ar fi aflat într-un salon distins din Londra. Dar Sebastian nu se lăsă păcălit de aerul său nonşalant.

— Am crezut că ai lucrurile sub control, rosti tărăgănat unchiul în cele din urmă. Ai susţinut că nu vor veni să te caute.

Tresări auzind adevărurile sale parţiale întorcându-se ca un ecou spre el şi şterse jumătate din desenul în creion înainte să-şi dea seama. Ce altceva ar fi putut să-i spună unchiului său? Nu voise să-l îngrijoreze. Nu cu atât de multe alte probleme care să-l îngrijoreze când se întorsese prima dată din Sussex. Cum ar fi cum să-l găsească pe Morgan.

— Ai spus că, chiar dacă vin după tine, te vei descurca, continuă unchiul.

— Pot să mă descurc. Sebastian pilea cu înverşunare,

şi rumeguşul i se adună pe genunchi. Mă voi descurca.

— Cum te-ai descurcat cu Crouch? Fiind de acord cu condiţiile lui chiar dacă asta însemna să răpeşti pe cineva nevinovat?

— Am făcut acea răpire perfect, fără să o rănească, şi apoi am scos-o teafără din încurcătură.

Unchiul său ridică o sprânceană, şi Sebastian mormăi:

— Mi-ar plăcea să te văd că o faci mai bine.

— O, nu sunt suficient de nebun să lupt contra unui grup de contrabandişti de unul singur. Unchiul îndepărtă o fărâmă de tutun de pe mâneca hainei. Sau suficient de arogant să pui în pericol o femeie presupunând că eu o pot salva în cele din urmă.

— La naiba, unchiule! Aruncă pila pe jos. Ce vrei de la mine?

Unchiul îl pironi cu o privire rece.

— Vreau să recunoşti uneori că nu ai totul sub control. Că ocazional o dai în bară.

Faptul că unchiul Lew avea dreptate nu făcea lucrurile mai uşor de acceptat.

— N-am dat-o în bară. Am făcut ceea ce trebuia să fac – am aflat ce-au făcut oamenii lui Crouch cu Morgan.

— Şi ţi-a folosit foarte mult. Unchiul Lew băgă tabachera în buzunar. Dacă Consiliul Naval nu ne-ar fi spus acum două luni că a fost observat pe un vas de piraţi, încă am crede că s-a scufundat cu *Oceana.*

Sebastian oftă din greu, apoi îşi scutură rumeguşul de pe pantaloni. Asta era cel mai greu de digerat – că răpirea, confruntarea finală cu Crouch, toate fuseseră zadarnice.

— Eşti bine-venit să mergi acasă când doreşti, unchiule Lew, mormăi Sebastian.

— Ah, băiete, nu te vei descotorosi de mine aşa de uşor, deşi îndrăznesc să spun că ţi-ar plăcea ca eu să plec spre Foxglen, ca să-i poţi da afară de urechi pe oaspeţii noştri înainte ca ei să facă bucăţi născocirea ta subţire ca o

foaie de hârtie.

— Oaspeţii noştri? Cu un pufnet de dezgust, Sebastian aruncă mânerul. Îl distrusese, oricum. Tu i-ai invitat, nu eu.

Unchiul flutură nepăsător din mână.

— Un detaliu minor. Cum altcumva aş putea reacţiona, după ce am auzit cum i-ai distrus viaţa bietei fete?

— Încercam s-o apăr, la naiba! Ţi-am spus – Crouch nu voia doar răscumpărare în bani; voia să se răzbune pe Knighton pentru unele tranzacţii care au mers prost. De asta am fost de acord cu condiţiile lui Crouch. Ar fi răpit-o, cu sau fără mine. Se cutremură. Şi s-o violeze pe cumnata lui Knighton ar fi fost o răzbunare bună.

— Cel puţin ai protejat-o de aşa ceva.

— Am protejat-o de tot.

— Atunci de ce ea şi familia ei sunt pe urmele tale?

Mustrarea cuvintelor unchiului său lăsă urme pe conştiinţa lui, exact cum intenţionase acesta. El le ignoră. La fel şi imaginea ochilor acuzatori ai lui Juliet. La naiba, făcuse ce era mai bine într-o situaţie dificilă. Refuza să se simtă vinovat în legătură cu acest lucru.

— Poate ei nu privesc lucrurile aşa cum o fac eu.

— Poţi să o învinovăţeşti? Când nu te-ai deranjat să le spui nimic din toate astea? Pur şi simplu, ai înapoiat-o rudelor ei şi ai dispărut, în loc să stai să accepţi orice pedeapsă ar fi cerut ei.

— Un proces? Asta ar fi cerut Knighton, te asigur.

— Nu dacă te-ai fi oferit să te însori cu ea şi să îndrepţi lucrurile.

Sebastian îşi trecu obosit o mână peste faţă.

— Să nu crezi că nu m-am gândit la asta.

În special după acel sărut.

— Dar era prea riscant. Dacă m-ar fi târât, în schimb, la spânzurătoare, cine ar fi rămas să-l caute pe Morgan şi să aibă grijă de Charnwood? Nu uita, ei aveau motive mai

mult decât suficiente să mă dispreţuiască, de vreme ce Lady Helena şi prietenul lui Knighton, Brennan, au fost puşi în pericol în timp ce eu încercam s-o scap pe Juliet din ghearele lui Crouch.

— Deci nu ai executat răpirea perfect, la urma urmei, nu-i aşa?

Aruncându-i o privire urâtă, Sebastian se ridică şi se duse către şemineu, unde se ghemui ca să pună un butuc pe foc. La naiba, era frig aici sus şi întotdeauna fusese aşa.

— Am avut lucrurile perfect sub control până când au apărut ei. Nu a fost vina mea că Lady Helena şi Brennan s-au amestecat unde nu trebuia.

— Şi presupun că nu e vina ta că reputaţia lui Lady Juliet este acum pe punctul de a fi distrusă de bârfe.

— N-am avut de a face cu asta! Foarte jignit, se întoarse spre unchiul său. Drept ce nenorocit mă iei?

Unchiul îşi scoase tabachera să mai tragă tutun.

— Nu ştiu. Un răpitor?

— Foarte amuzant. Dar am avut mare grijă să o feresc pe Juliet şi reputaţia ei de suferinţă. M-am bazat că familia ei va ţine totul secret, ceea ce au şi făcut. Cât despre această bârfă nouă, nu cred că există asemenea lucru. Nu am văzut nicio menţiune în ziarele din Londra. Şi după tot acest timp, de ce-ar bârfi cineva despre ce s-a întâmplat? Cine ar putea şti? Dacă există cu adevărat o bârfă, este probabil neimportantă. Ei pur şi simplu inventează ca să ne trezească compasiunea, să mă facă să-mi dezvălui identitatea. Ceea ce refuz să fac.

— Aşa că o vei lăsa să sufere până la capăt singură?

Sebastian se enervă.

— Ascultă, dacă aflu că se vorbeşte într-adevăr despre ea la Londra – ceea ce mă îndoiesc serios – voi face tot posibilul ca să opresc acest lucru. Începu să se plimbe în faţa şemineului. Nu e ca şi cum i-am făcut ceva când am avut-o în grijă; m-am purtat cu o bună-cuviinţă desăvârşită.

— Aşa ai făcut? Unchiul Lew îi aruncă o privire vicleană. Trebuie să fi fost teribil de dificil. Tânăra este fermecătoare, o tentaţie pentru orice bărbat cu ochi.

Sebastian se strădui să nu se uite urât la el. Îl enerva că unchiul Lew observase drăgălăşenia lui Juliet, şi supărarea lui îl irita, de asemenea. Pentru numele lui Dumnezeu, unchiul Lew avea de două ori mai mult vârsta ei.

— Chiar aşa, m-am comportat ca un gentleman. N-am nimic de care să îmi fie ruşine.

Cu excepţia acelui sărut. Acel perfect, senzual… La naiba, de ce continua să se gândească la asta?

— Dacă n-ai făcut nimic rău, spune familiei Knighton adevărul.

— Cu siguranţă. Atunci, la plecarea în oraş, Knighton se poate opri la judecător să aranjeze să fiu dus în lanţuri la Londra. Prefer să-mi ţin gâtul la lungimea potrivită, mulţumesc foarte mult.

— Cu siguranţă domnul Knighton este suficient de raţional să înţeleagă dorinţa ta de a-ţi salva fratele.

Sebastian îşi dădu ochii peste cap.

— Ai văzut în mod direct cât de raţional este.

Faţa unchiului său se întunecă.

— A, da, omul e iute cu pumnii.

— Pus laolaltă cu reputaţia lui de om de afaceri nemilos… Sebastian se întoarse cu paşi mari la masă. Nu sunt atât de îngrijorat de ce-mi poate face mie. Am ştiut riscurile. Dar nu-l pot lăsa pe Knighton să-şi bage nasul în negocierile pentru întoarcerea lui Morgan.

Unchiul său oftă.

— Am uitat asta. Ai mai aflat ceva de Morgan? Vreo explicaţie?

— Doar acea scurtă scrisoare în care spunea că se va întoarce acasă curând şi va explica atunci. Încruntat, Sebastian se aşeză pe un taburet îmbrăcat în piele. Cum

dracu’ poate să explice că şi-a făcut apariţia pe corabia Lordului Pirat?

Unchiul său clătină din cap.

— Încă nu înţeleg. Se alătură unor contrabandişti la solicitarea Ministerului de Interne, contrabandiştii descoperă că este un spion, îl întemniţează pe *Oceana,* care se scufundă, noi credem că este mort, şi apoi acel bărbat ne informează că a fost văzut la bordul lui *Satyr* când a atacat vasul lordului Winthrop. Nu are nicio logică. De ce s-ar întovărăşi Morgan cu piraţii după ani de slujbă loială pentru ţară? Ar fi putut omul din echipajul lui Winthrop să facă o greşeală când a spus că l-a recunoscut pe Morgan?

— Nu, dacă chiar a lucrat cu Morgan în marină. Un adevărat ghinion. Acum Winthrop urlă după capul lui Morgan. Slavă Domnului că nu m-a întâlnit niciodată în lume, sau ar urla după al meu în schimb.

— Poate că Morgan a sfârşit la bordul corăbiei *Satyr* pentru că aceasta a scufundat *Oceana?*

— M-am gândit la asta. Dar Lordul Pirat este cunoscut doar pentru jafuri. Oftă. Totuşi, marina îl urăşte profund. Avem noroc că sunt dispuşi să-l ierte, pentru ca Morgan, în schimb, să-i ajute să-l captureze pe acel pirat.

Sebastian se ridică şi se duse la fereastra care dădea spre pajiştea de vest, spre soarele care apunea şi spre graniţa cu Ţara Galilor.

— Trebuie să mă ocup de situaţia lui Morgan în clipa în care ajunge aici, înainte să afle cineva de întoarcerea lui. Şi ultimul lucru de care am nevoie este ca Knighton să tulbure apele. Dacă spune Consiliului Maritim despre răpire, vor înceta negocierile de îndată. Doar reputaţia mea aparent bună i-a făcut dornici să continue.

Unchiul său oftă.

— Presupun că asta e adevărat.

— De asta Knighton trebuie să creadă că Morgan e

mort. L-ar putea convinge să renunţe la răzbunare înainte ca membrii Consiliului Maritim să audă ce-am făcut.

Unchiul Lew îl observă în tăcere un moment.

— Nu mă îngrijorează doar Morgan. Dacă ai fi spânzurat… Se cutremură. Să nu ne gândim la asta. Dar fără tine Charnwood ar fi ruinat, şi cumva mă îndoiesc că Morgan ţi-ar putea lua locul. Îţi dai seama că ţi-ai asumat un mare risc încercând să-l salvezi pe fratele tău.

Îşi dădea într-adevăr seama.

— Unii chiar ar spune că ai trecut dincolo de graniţele obligaţiei familiale, şi totul pentru un bărbat atât de nepăsător cu numele familiei încât s-a întovărăşit cu piraţii.

— Este totuşi fratele meu. Un Blakely niciodată nu întoarce spatele familiei.

Sebastian ar fi făcut orice ca să-l aducă pe Morgan înapoi, încă ar face. Pe cine altcineva mai avea, în afară de unchiul Lew? Îşi petrecuse întreaga viaţă cu un tată absent şi fără mamă. Chiar şi unchiul Lew fusese plecat în cea mai mare parte a vieţii lui Sebastian. Sosirea lui Morgan îi oferise în cele din urmă o fărâmă din ce însemna să ai o familie, şi Sebastian nu intenţiona să renunţe la el.

— Pe lângă asta, m-ai fi împuşcat dacă nu l-aş fi căutat. Chiar ai o slăbiciune pentru banditul ăla.

— Nu mai mult decât am pentru tine, băiete. Cu mama ta şi Lucinda a mea dispărute de mult, voi doi sunteţi tot ce am. Unchiul său tuşi. Deşi acum, ambii îmi puneţi enorm răbdarea la încercare.

Sebastian se îndepărtă de fereastră.

— Nu e vina mea că Morgan e în încurcătura asta.

— Nu, dar e vina ta că suntem acum sub asediul unui bărbat neîndurător şi al unei tinere hotărâte să afle adevărul.

Nu putea nega asta. Apropiindu-se cu paşi mari spre masă, îşi reluă locul.

— Chiar aşa, când voi pune mâna pe Morgan, îl voi

arunca până în următorul comitat pentru că s-a înhăitat cu Lordul Pirat.

Unchiul său râse.

— Te voi ajuta. Deşi l-ai putea lăsa pur şi simplu în mâinile lui Knighton, de vreme ce acesta este convins că Morgan a fost răpitorul lui Lady Juliet.

— Sunt extrem de tentat, dar nici chiar Morgan nu merită asta. Luând o flintă pe care încerca s-o desfacă, puse nişte ulei de oase pe şuruburile ruginite. Nu, odată ce Morgan va fi graţiat, nu voi da doi bani pe mila lui Knighton.

— Între timp, cum îi vei ţine pe toţi la distanţă?

— La naiba dacă ştiu. Lucră la trăgaciul ruginit până ce se mişcă perfect. N-ai uşurat lucrurile invitându-i să stea aici.

— Prostii! exclamă unchiul Lew cu o mişcare a mâinii sale împodobite cu bijuterii. Se vor odihni bine aici în noaptea asta, se vor trezi binedispuşi şi vor porni spre Londra. Pe când, dacă ar sta la Peacock’s Eye, s-ar trezi într-o stare proastă şi Knighton ar putea veni înapoi să-ţi dea iarăşi un pumn în nas. Eu am încercat numai să ajut.

— Ai încercat să mă enervezi.

Sclipirea din ochii lui unchiului Lew spunea că Sebastian îşi atinsese ţinta.

— A, dar ar fi trebuit să-ţi vezi faţa când am făcut-o. A făcut să merite orice neplăcere care ar putea apărea din această situaţie dificilă.

— Neplăcere? Ridică o sprânceană. Dacă asta este tot ce rezultă din această situaţie, nu te voi ţine de rău pentru distracţia ta, unchiule. Mi-e teamă totuşi că va deveni mai dificil înainte să se termine. Nu sunt sigur că Knighton m-a crezut.

— Şi Lady Juliet? Crezi că te-a crezut? Asta este poate mai important.

Sebastian se gândi la chipul ei, la siguranţa din ochii ei, la înfăţişarea ei plină de reproş.

— Nici de asta nu sunt sigur. Pur şi simplu va trebui să nu-i permitem să intuiască adevărul. Îi aruncă o privire unchiului său. Asta va fi treaba ta.

Unchiul Lew îl privi suspicios.

— A mea? De ce?

— Din moment ce eşti intrigantul care i-a invitat să rămână, trebuie să-mi scuzi absenţa la cină în seara asta şi la micul dejun mâine. Cu cât mă va vedea mai puţin, cu atât e mai mică şansa să mă recunoască drept răpitorul ei.

— Cu siguranţă absenţa ta îi va trezi suspiciunea şi mai mult.

— Aminteşte-i ei că sunt un singuratic. Sau spune-i că discuţia despre fratele meu mi-a trezit mâhnirea. Doar ţine-o pe Lady Juliet departe de mine până când pleacă.

— Eşti sigur că simpla eschivare va da rezultate? Zâna ta drăguţă pare destul de hotărâtă să te scoată din bârlog.

— Nu e zâna mea! Dându-şi seama că unchiul ar putea subînţelege ceva din protestul lui vehement, îşi îndulci tonul. Nu e nimic pentru mine, te asigur. Şi deşi afişează un aer curajos, poate fi străpuns cu uşurinţă.

Sau cel puţin aşa spera el. Deşi Juliet fusese cocoloşită şi dezmierdată toată viaţa, îşi arătase din plin personalitatea în noaptea în care descoperise că o răpea. Totuşi, întotdeauna păruse înclinată să fie de acord cu opiniile familiei sale.

— Atâta timp cât bănuielile cumnatului ei pot fi domolite, probabil poate fi ţinută în frâu.

Unchiul Lew clătină din cap cu tristeţe.

— Eşti insensibil. Cum poţi vorbi atât de indiferent de sentimentele bietei fete? Din ce deduc, ai rănit-o profund.

Comentariul unchiului său îl tulbură, dar îl îndesă în colţul unde trebuise să-şi ţină conştiinţa în ultimii ani ca să poată face faţă responsabilităţilor familiale.

— Nu este indiferenţă – este doar caracter practic. E

tânără. Va depăşi sentimentele rănite odată cu trecerea timpului, şi chiar mai repede dacă ea crede că Morgan este mort.

— Crezi asta, nu-i aşa? Unchiul Lew scoase o batistă parfumată din haină şi îşi şterse tutunul de sub nasul proeminent. Ai făcut-o să-i pese de tine, apoi ai refuzat-o cu dispreţ. Dragul meu nepot, dacă tu crezi că va sta deoparte şi va lăsa experienţa aceea să treacă, îţi lipseşte o cunoaştere fundamentală despre sexul slab.

Amintirea felului cum îi păsase ei de el – odată – îl făcu pe Sebastian să se simtă nesigur şi cu răsuflarea tăiată – un sentiment care nu îi plăcea. În special dacă unchiul său avea dreptate, şi toată acea afecţiune se transformase într-o dorinţă arzătoare de răzbunare.

— Sper că te înşeli. Pentru că, dacă nu, ne aşteaptă o bătălie dură şi dificilă.

Capitolul 4

Ca şi de-a iadului poartă lehamite mi-e de tot omul / Carele una vorbeşte şi tăinuie-n sufletu-i alta.

Iliada de Homer, citat scris de Juliet Laverick pe un model de broderie, dar niciodată realizat

La o oră după cină, Juliet se apropie de biroul lordului Templemore. Uşa era deschisă, iar camera, întunecată.

„Ştiam eu!” se gândi ea. „Ştiam că unchiul lui minte!”

Lordul nu „răsfoia registrele contabile ale proprietăţii în biroul lui”. Era o minciună. Şi nici nu era genul care să se retragă devreme. Nu, se afla altundeva în casă, evitând-o.

De aceea se prefăcuse şi ea că se retrage odată cu

Griff şi Rosalind. De aceea se ghemuise sub aşternut complet îmbrăcată, pretinzând că doarme când servitoarea intrase să-i dea jos hainele. Şi tot de aceea se furişase din camera ei ca să vină aici.

Intră în birou şi se adeveri că era gol. Nu că ar fi fost surprinsă de absenţa lordului sau de faptul că el lipsise de la cină. O evita pentru că ştia că ea nu credea nici măcar o iotă din prostia aceea cum că geamănul lui era răpitorul ei. Se gândise la asta întreaga după-amiază, eliminând detaliile inutile din povestea lui, lăsând să se vadă golurile din spatele acestora. Încă nu îşi dăduse seama de modul în care se desfăşurase operaţiunea şi de motivul ei, dar de un singur lucru era sigură – lordul Templemore fusese cel care o răpise.

Paşii care se auziră pe coridor o făcură să tresară. Repede, se ascunse în spatele uşii şi îşi ţinu respiraţia în timp ce o lumânare lăsă o dâră de lumină în camera întunecată.

— Sebastian, eşti aici? se auzi o voce atât de aproape încât ea tresări.

Dar era doar domnul Pryce, care părea că îl căuta şi el pe lordul Templemore. Din fericire, el nu o văzu.

— Eşti plecat din nou la armele tale, nu-i aşa? mormăi bărbatul mai în vârstă în timp ce continuă să meargă pe coridor în loc să se întoarcă pe unde venise.

Juliet ezită. Într-adevăr, ea nu ar trebui să urmărească bărbaţi prin case străine, dar cu greu putea rezista acestei şanse de a-l confrunta pe lord când era singur. În funcţie de cum va reacţiona la bănuielile ei, ea ar putea culege destule dovezi ca să-l convingă pe Griff să ia măsuri.

Griff era incredibil de încăpăţânat, insistând să plece în dimineaţa următoare. El ascultase obiecţiile şi motivele ei de a nu-l crede pe lordul Templemore, apoi le respinsese pe fiecare dintre ele! Juliet recunoştea că nu-l putea învinovăţi. Dacă nu l-ar fi întâlnit personal pe Morgan, şi ea

ar fi fost sceptică.

Dar îl întâlnise. Şi lucrul acela schimbase totul.

Zgomotul paşilor domnului Pryce urcând pe scări o îndemnă să se grăbească după el. Poate că el ar fi putut să o conducă spre inamicul ei.

Îi era destul de uşor să-l urmărească. Anii în care umblase domol către şi dinspre camera de suferinţă a tatălui ei o făcuseră uşoară de picior, şi anii de sărăcie lucie pe care cu toţii îi înduraseră înainte de mariajul lui Rosalind o învăţaseră cum să-şi croiască drum pe coridoarele slab luminate.

Tainică precum lumina lunii, înaintă pe scară la o distanţă prudentă, având drept ghid mersul greoi al domnului Pryce. Încremeni când el ajunse sus. Apoi ea se strecură pe palierul de mai jos al scării ca să aştepte cu sufletul la gură. Lumina pătrunse pe hol de la o uşă care tocmai era deschisă.

— Încă te ascunzi aici sus, nu-i aşa? spuse domnul Pryce în timp ce intră.

Doar atunci îndrăzni ea să urce până sus. Cu inima bătându-i puternic, ocoli zona de lumină şi se grăbi să se ascundă în umbre ca să-l aştepte pe domnul Pryce să iasă. I-ar fi plăcut foarte tare să tragă cu urechea la conversaţia lor, dar nu îndrăzni să se aventureze mai aproape. Dacă ar fi fost prinsă, ţelul ei ar fi fost compromis.

Câteva clipe mai târziu, domnul Pryce ieşi şi închise uşa în spatele lui. Coborî repede scările, dar numai atunci când zgomotul paşilor lui se estompă, Juliet se apropie de camera din care ieşise el. Frica îi diminua încrederea. Dar dacă, la urma urmei, se înşela? Dacă se făcea de râs?

Nu se înşela, nu avea cum să se înşele. Şi dacă nu l-ar înfrunta pe lordul Templemore acum, ar pierde ocazia. Trăgând puternic aer în piept, deschise brusc uşa şi intră.

În gura iadului. Lumina felinarului tremura înfricoşător peste arme de foc prinse pe pereţi şi desfăcute pe o masă

lungă. Sticluţe cu un praf suspect erau înşirate în centru, şi un miros vag de pucioasă umplea aerul plin de fum. În mijloc, cu un felinar pe masă, în faţa lui, domnea lordul Templemore, mânuind cu degetele metalul la fel cum Hefaistos mânuise fierul în flăcările unei fierării eterne.

Judecând după tavanul acoperit de funingine şi de flăcările tremurătoare, servitorilor lui le era frică să intre aici. Cât erau de chibzuiţi! Juliet începu să regrete că nu fusese la fel. Probabil că, la urma urmei, nu era o idee atât de bună.

Apoi el vorbi fără să ridice privirea:

— Închide blestemata aia de uşă, unchiule. Şi aşa e destul de frig fără ca să laşi aerul rece înăuntru.

Stăpânindu-şi frica, ea închise uşa în urma ei.

— Iartă-mă, milord, n-aş vrea să te deranjez.

El îşi îndreptă brusc spatele, ca o coardă întinsă de arc, dar nu se uită la ea.

— A, Lady Juliet. Mai mult ca sigur că te-ai rătăcit. Dormitoarele oaspeţilor sunt în aripa de est.

Ca întotdeauna, bestia cu inima de gheaţă îşi ţinea emoţiile ascunse.

— Nu m-am rătăcit, după cum bine ştii. Am venit să te fac să-mi spui adevărul. Pentru că indiferent ce nume foloseşti – Morgan sau Lord Templemore – eşti totuşi bărbatul care m-a răpit.

Cu acele mişcări precise pe care ea şi le amintea atât de bine, el aşeză pe masă bucăţile de metal şi se roti pe taburetul capitonat cu piele pentru a sta cu faţa la ea.

— Milady, eşti supărată, şi lucrul acesta te face iraţională. Să o chem pe sora ta?

Plin de falsă îngrijorare, dădu să se ridice de pe scaun.

— Rămâi unde eşti! Sunt mai raţională decât am fost toată viaţa.

O analizară ochii lui negri precum îi era sufletul.

— Înţeleg. Acuzi în mod obişnuit stăpânii casei că se

înhaită cu bande de contrabandişti şi răpesc tinere?

— Tu eşti primul. Deşi sper foarte mult că eşti şi ultimul.

— Şi eu sper asta. Aş urî să văd un alt om acuzat pe nedrept.

Juliet fu cuprinsă de un val de furie. Nu venise aici cu intenţia de răzbunare. Pur şi simplu voia răspunsuri. Dar refuzul lui arogant de a recunoaşte adevărul îi stârni un instinct infam, necivilizat, de a-l pedepsi.

— Ai putea la fel de bine să renunţi la această prefăcătorie. Ştiu că tu eşti bărbatul pe care îl căutăm.

— Serios?

Zâmbetul lui tindea spre ameninţare. În spatele lui, lumina felinarului se înălţa de după umerii lui solizi, conturându-i înfăţişarea în strălucirea flăcării, făcându-l să pară Zeul Focului şi mai mult decât înainte.

— Te rog, spune-mi, în afară de dorinţele tale deşarte, ce te-a convins că eu sunt răpitorul tău?

O, cât de mult ura ea acel ton împăciuitor – cel pe care îl folosise în urmă cu doi ani, când ea fusese o fată prostuţă, uşor de păcălit. Chiar dacă ar fi durat toată noaptea, ea va alunga acel ton din vocea lui.

— Dorinţele mele deşarte nu au nimic de-a face cu asta, numai dacă dorinţa nu este să te văd în genunchi implorând iertare în timp ce eu îţi ţin la tâmplă unul dintre pistoalele tale oribile.

Cuvintele acestea avură efect. Zâmbetul lui pieri.

— Eşti o fetişcană însetată de răzbunare, nu-i aşa?

Da, şi o făcea să se simtă bine, mai bine decât se aşteptase.

— Eu îmi doresc doar dreptate. Se opri. Cât despre cum pot fi sigură de cine eşti, am dovezi mai mult decât suficiente.

— Oh?

Lordul se ridică de pe scaun, îndreptându-şi complet

spatele.

Bărbaţii înalţi o intimidaseră întotdeauna, iar el era îngrozitor de înalt. Totuşi, gândul că ar putea folosi avantajul acesta împotriva ei îi întări hotărârea.

— Fratele tău a fost educat în străinătate, nu aşa ai spus?

El răspunse cu o mişcare precaută din cap.

— Şi nici măcar într-o colonie engleză, ci la Geneva, unde se vorbeşte franceza.

— A fost educat în limba engleză, doamnă. A avut cei mai buni meditatori.

— Nu până la vârsta de treisprezece ani. După cum singur ai recunoscut, el şi-a petrecut tinereţea fără asemenea privilegii. Şi cu genul de mamă cum ai descris-o, ar fi putut fi lăsat să-şi facă de cap pe străzi. În cel mai bun caz, ar vorbi cu accent; în cel mai rău, i-ar lipsi şi educaţia, şi rafinamentul.

El îşi strânse buzele.

— Există vreun scop pentru toate aceste insulte aduse membrilor familiei mele?

— Răpitorul meu avea un accent englezesc rafinat şi un comportament cizelat. Ca ale tale.

— Nu mai spune… Veni mai aproape, oprindu-se la o distanţă de mai puţin de jumătate de metru. Dar doi ani pot altera amintirile cuiva în mare măsură, mai ales atunci când memoria ne spune minciuni ca să ne aline sentimentele. Poată că, dacă ţi-l aminteşti astfel, îţi este mai uşor să… găseşti o scuză hotărârii tale greşite de a fugi cu el.

Ea îl scrută cu privirea. Cum îndrăznea măcar să insinueze un asemenea lucru?

— Aceea nu e singura mea dovadă, domnule. Am mai găsit altele de când ţi-ai depănat povestea azi-dimineaţă.

Sprijinindu-se de masă, el îşi încrucişă braţele la piept.

— Serios? Te ascult cu foarte multă atenţie.

Cuvintele se revărsară:

— Mai întâi, felul de a se îmbrăca al răpitorului meu – la fel de sobru ca al tău. Şi minciuna pe care a ales să o spună – că era în armată. Fratele tău era marinar, atunci de ce nu a spus răpitorul meu că era în marină? Astfel mascarada ar fi fost pentru el mai uşoară şi mai convingătoare.

El o fixă cu privirea.

— Din ceea ce aţi spus tu şi familia ta, nu a fost nemaipomenit de dificil să te convingă.

Juliet se îmbujoră. Era adevărat. Cât de repede crezuse minciunile lui. El îi spusese ce dorise ea să audă, o făcuse să simtă ceea ce dorea să simtă. Ceea ce ea încă mai dorea să simtă, dacă era să fie sinceră. Deşi acum ştia mai bine decât să cedeze unor asemenea emoţii periculoase şi nesigure.

— Pe deasupra, continuă el, dacă Morgan ar fi dezvăluit că era în marină, ar fi fost mai uşor pentru el să fie găsit după aceea, nu?

— Cu toate astea, şi-a folosit numele adevărat cu contrabandiştii, îi replică ea triumfătoare. Evident că nu era prea îngrijorat că ar putea fi găsit.

Un muşchi tresări pe faţa lordului Templemore.

— Mi-e teamă că nu pot explica acest lucru. La fel cum nu pot explica de ce te-a răpit pentru a afla nişte informaţii false despre *Oceana* sau de ce a urcat la bord. Dacă ai avea bunăvoinţa să mă lămureşti cu câteva ipoteze, aş aprecia enorm.

Aceea era problema. Nu avea nicio ipoteză. Nici Griff nu avea. Într-adevăr, era motivul principal pentru care el respinsese cu atâta dispreţ îngrijorările ei.

— Insist, simte-te în largul tău să chestionezi oamenii din târg, doamnă, o îndemnă el. Îţi vor spune că am fost aici în Shropshire când fratele meu se asocia cu acei contrabandişti. Cel puţin până în august când am mers în oraş să mă îngrijesc de nişte probleme legate de modelele

mele de pistoale. Dar tu însăţi ai spus că ştii că am fost în oraş în noiembrie.

Deodată, ei îi trecu prin minte o idee.

— Dar de unde ştim că ai fost într-adevăr tu? Poate că Morgan ţi-a luat locul, apărând în public pentru a-ţi acoperi acţiunile în timp ce tu ai plecat în Sussex. Odată ce ai aflat despre corabie, i-ai spus lui, şi el a plecat pe mare.

Sebastian oftă din greu, ca un bărbat înconjurat din toate părţile de nebuni.

— De ce mi-aş lăsa fratele pe care de-abia îl cunoşteam să se ocupe de proprietatea mea, astfel încât eu să pot pleca… unde? Într-o aventură? Şi, în primul rând, de ce naiba aş complota cu contrabandiştii? Sau poate că tu crezi că astfel mi-am dobândit averea? Pentru că, dacă aşa stau lucrurile, atunci vorbeşte cu servitorii mei. Vor fi fericiţi să te lumineze despre cum am făcut acest lucru, şi nu a fost nimic ilegal, te asigur.

Era atât de diavolesc de logic încât lucrul acesta o irita. Cuvintele lui calme ar fi trebuit să-i clatine convingerile, dar nu o făceau. Pentru că ea ştia la un anumit nivel, dincolo de cel al logicii, că el era răpitorul. Pur şi simplu ştia acest lucru.

— Deci, doamnă, mai ai alte „dovezi”?

— Nu mai contează, se lamentă ea, din moment ce le ignori pe cele care nu îţi plac.

El îi răspunse printr-un zâmbet surprinzător de autentic.

— Iar tu îmi ignori explicaţiile.

Încăpăţânarea ei se manifestă din nou:

— Atunci explică acest lucru – răpitorul meu se pricepea bine la arme, ca şi tine. A recunoscut până şi o flintă Manton, deşi a văzut-o de la depărtare.

— Urăsc să te dezamăgesc, milady, dar orice bărbat din armată ar putea face acest lucru. Şi fratele meu, după cum ţi-am spus, a servit câţiva ani în marină.

Cuvintele acestea o tulburară.

— Totuşi… el a excelat în folosirea propriului pistol, şi înţeleg că şi tu excelezi la aşa ceva.

— Înţeleg. Deci l-ai văzut trăgând? Într-o persoană sau o ţintă?

Juliet simţi că i se strânge stomacul. Trăsese într-un tavan de gresie. Morgan ţintise astfel încât să-l facă să se prăbuşească exact în faţa lor fără să se dărâme întregul tunel. Lordul acesta semeţ nu ar găsi deloc convingător acest lucru. La urma urmei, la fel de uşor ar fi putut fi un accident.

— Am ajuns la finalul tuturor „dovezilor” tale? Sau mai sunt altele?

Tonul său superior o enervă, dar tot ceea ce îi mai rămăsese era argumentul pe care el îl va găsi cel mai puţin convingător.

— Mai este… una. Mirosul lui. Şi al tău. Sunt aceleaşi.

El izbucni în râs.

— Asta-i bună! Mirosim la fel? Îndrăznesc să spun că mulţi bărbaţi miros la fel. Dacă asta este dovada ta cea mai convingătoare înseamnă că nu ai mirosul bun.

Juliet bătu din picior.

— Cum îndrăzneşti să râzi de mine, tu… ticălosule! După tot ce-ai făcut…

— N-am făcut nimic, Lady Juliet. Împingându-se de la masă, el merse spre ea, rămânând în faţa ei, forţând-o să-şi dea capul pe spate ca să se uite la chipul ameninţătoare. Iartă-mă că am râs, dar această idee a ta este nebunească. Înţeleg de ce eşti avidă de răzbunare, dar vrei să arunci totul asupra persoanei nepotrivite. Vorbea cu răbdare, ca şi cum corecta un copil. Persoanele pe care ar trebui să le ataci sunt pungaşii care încearcă să-ţi ruineze reputaţia. Concentrează-ţi puterea de deducţie asupra identificării celor care ar putea fi. Nu ca să te răzbuni pe fratele răpitorului tău mort.

— Asta nu are de-a face cu răzbunarea! Vreau să ştiu adevărul, atâta tot. Vreau să ştiu de ce-ai făcut-o, la ce ţi-a servit. Cred că am dreptul să ştiu, mai ales dacă va trebui să sufăr consecinţele.

Cea mai cruntă remuşcare îi străfulgeră faţa înainte ca el să-şi recapete controlul de fier.

— Ai într-adevăr dreptul să ştii. Dar eu nu-ţi pot spune, indiferent ce crezi. N-am idee de ce fratele meu a acţionat în felul acela.

Bărbatul era prea exasperant ca să fie crezut. Cum de îndrăznea să stea acolo şi să-şi nege identitatea în faţa ei!

Pentru o clipă, se priviră în ochi, niciunul nefiind dispus să cedeze câtuşi de puţin. Dar, pe măsură ce furia ei se domolea, ea recunoscu faptul că acuzele directe nu o ajutau cu nimic. El ştia că se putea ascunde în spatele bastionului reprezentat de descendenţa familiei sale şi de bani, deci, indiferent cât de copleşitoare erau dovezile ei, el avea să-i ignora cererile ca el să mărturisească.

Dacă nu cumva putea să-l păcălească să facă acest lucru. Şi Dumnezeu ştie, el o păcălise pe ea de suficient de multe ori.

Lăsând capul în jos, ea începu să se smiorcăie:

— Ai dreptate, bineînţeles. Mă agăţ de nişte fire de pai. Dar e doar pentru că sunt frustrată că fratele tău este dincolo de puterea mea. Nici nu-mi vine să cred că nu voi avea niciodată şansa de a-l forţa să plătească pentru ceea ce a făcut.

— A fost într-adevăr chiar atât de îngrozitor? Tonul de falsă preocupare dispăruse. Acum el părea serios, aproape blajin. Ai spus că nu… ţi-a întinat onoarea.

Juliet scoase un oftat exagerat şi-şi şterse o pretinsă lacrimă.

— Ce altceva aş fi putut spune când asculta familia mea? Mi-e prea ruşine să le spun ceea ce s-a întâmplat cu adevărat – cum m-a maltratat bestia, m-a sedus şi mi-a

răpit inocenţa.

El lăsă să-i scape o înjurătură.

— Doar nu pretinzi că…

— Ba da. Îşi ridică privirea cu mare nefericire. Exact asta susţin.

Ea aşteptă ca el să explodeze, să nege cu voce ridicată şi astfel să se dea în vileag. El îi cercetă chipul, apoi privirea lui deveni calculată, ca şi cum ghicise precis ce punea ea la cale.

— Deci fratele meu te-a dezvirginat, nu-i aşa?

Înghiţind cu greu, ea încuviinţă din cap. Nu mai spusese o asemenea minciună monstruoasă în întreaga ei viaţă.

— Minţi.

Pulsul ei se acceleră. În sfârşit, un succes.

— Şi de unde ştii tu asta?

— Pentru că fratele meu era un gentleman. Nu ar fi făcu niciodată rău unei femei.

Dezamăgirea îi străbătu fiinţa când auzi răspunsul lui evaziv şi abil.

— Ai spus că îl cunoşteai foarte puţin, deci cum e posibil să-i cunoşti caracterul?

Replica aceasta îl tulbură.

— Pur şi simplu ştiu, asta e tot. Păşi mai aproape, şi acea licărire bruscă din ochii lui o făcu să dea înapoi. Dar eu am o modalitate de a dovedi că nu te-a sedus.

Înaintă din nou, iar ea îşi simţi inima în stomac. Nu se putea gândi decât la o singură modalitate prin care el putea dovedi un asemenea lucru.

— Cu siguranţă nu te poţi gândi să…

— Nu, nimic atât de dramatic. Braţul lui i se încolăci în jurul taliei, trăgând-o năvalnic lângă trupul lui zvelt. Dar dacă fratele meu te-a iniţiat în arta seducţiei, atunci probabil ştii câte ceva despre sărut. Să vedem, vrei?

Şi înainte ca ea să poată măcar protesta, gura lui o

acoperi pe a ei.

Ea rămase împietrită, copleşită de amintiri. Ultima dată când o ţinuse în braţe. Ultima dată când o sărutase.

Acum era acelaşi lucru, dar diferit. Buzele lui erau mai moi acum, mai convingătoare, alunecând peste ale ei cu o căldură şi intimitate care o făcură să tremure. Ea încercă tactica aceea care mergea în general la cei mai impertinenţi dintre pretendenţii ei şi rămase nemişcată în braţele lui. Dar cum putea să rămână ţeapănă ca un vătrai în prezenţa lui? Era prea mult să-i ceri aşa ceva.

Mai ales când mâinile lui rătăceau pe trupul ei, coapsele lui îi apăsau fusta şi el îi dezmierda gura. El trezi la viaţă atracţia pe care ea o crezuse cu adevărat dispărută, setea după atingerea lui care o chinuise cândva.

Deodată, limba lui îi atinse buzele, iar ea se smuci înapoi şocată. Răsuflarea lui deveni sacadată, dar triumful strălucea în ochii lui.

— Nici măcar nu ştii să săruţi intim. Vocea lui făcea rotocoale în jurul ei ca un fum parfumat. Cum poţi pretinde că ai cunoscut intimităţile mai profunde împărtăşite de un bărbat şi o femeie în pat?

Juliet ura roşeaţa care îi invadă obrajii şi care o dădea în vileag.

— Eu… Eu…

— E în regulă, şopti el. Oricum nu te-am crezut niciodată.

Cuvintele acestea o provocară.

— Nu te-am sărutat intim pentru că nu-mi place de tine, asta-i tot.

Amuzamentul licări în ochii lui.

— Aşa să fie? Atunci spune-mi, Lady Juliet, ce înţelegi prin sărut intim?

La naiba, nu avea nicio idee. Sărutase doar câţiva bărbaţi, mici atingeri politicoase ale buzelor. Avea lucrul acesta ceva de-a face cu încercarea scandaloasă a lui Lord

Templemore de a-i atinge buzele cu limba? Trebuia să facă şi ea acelaşi lucru?

Chicotind, el îi atinse uşor bărbia cu degetul mare, apoi i-o apăsă până când ea îşi deschise uşor gura.

— Uite, îţi voi arăta eu.

Apoi o sărută din nou. Doar că, de data asta, limba lui i se strecură printre buze. Intrigată, ea îşi deschise gura mai mult, iar el gemu adânc în timp ce îşi lăsa limba să pătrundă înăuntru.

„Oh, Doamne!” Asta era interesant. O făcea să tremure în cele mai ciudate locuri, o pătrundea aşa cum flăcările devorează fitilul.

Cuprinzându-i faţa între palme, el o sărută mai profund decât îndrăznise vreodată vreun bărbat. Făcea cele mai imorale lucruri, şi, da, cele mai intime lucruri cu limba. De parcă ar fi avut dreptul să-i invadeze gura.

Ea abia mai putea respira, cu toate acestea nu avea de gând să-l oprească, nu atunci când el o făcea să se simtă atât de nemaipomenit de încântător. Degetele lui i se agăţară de bucle, apoi îi apăsară capul pentru a o ţine nemişcată, aşa cum un bărbat ţine strâns în mână un pahar de coniac când are într-adevăr nevoie. El îşi sorbi paharul cu săruturi adânci care îi făceau genunchii să se înmoaie.

O durere începu să-şi facă simţită prezenţa între picioarele ei, neobişnuită şi cu siguranţă scandaloasă. Deşi încercă să nu reacţioneze, nu se putea abţine să nu se aplece în braţele lui. În aparenţă, lucrul acesta îl provocă şi mai tare, căci o prinse cu putere de talie, aşezând-o în faţa lui, cu trupurile lipite, în timp ce îi puse stăpânire pe gură asemenea unui aventurier îndrăzneţ.

Ei îi plăcea, îi plăcea cât de intens şi necontrolat era el. În urmă cu doi ani, tânjise ca Morgan să o dorească în acest fel, şi în cele din urmă el făcea asta… chiar făcea asta!

Îşi aduse aminte cum fugise cu el şi mai apoi cum

scăpase de contrabandişti împreună cu el. Explozia de căldură şi de emoţie care îşi bătea joc de visurile sale prostuţe de fată. Acea nevoie sălbatică, aprinsă, care îi pârjolea inocenţa.

Ce era în neregulă cu ea? Cum putea să repete greşeala din urmă cu doi ani? Trebuia să îl demaşte, nu să se arunce la gâtul lui, pentru numele lui Dumnezeu!

Dar i se părea atât de firesc…

Pe deasupra, după episodul acesta, el nu mai putea nega legătura lor anterioară. Gândul acela înclina balanţa de la nesiguranţă la abandonare, iar ea se aruncă cu braţele în jurul gâtului lui, atingându-i pletele catifelate de pe ceafă. O năpădi mirosul de fier şi de ulei de copite, făcând-o să se simtă ameţită. Hefaistos o atrăgea în forjă, iar ea avea să sară de bunăvoie în foc, oh, da.

El îşi desprinse buzele de buzele ei înflăcărate pentru a-i şopti:

— Juliet… oh, iubire…

Doar el îi spusese vreodată „iubire”…

— Morgan… îi şopti ea.

El încremeni. Îndepărtându-se brusc, privi în ochii ei fără să înţeleagă. Apoi, căldura dispăru de pe chipul lui atât de brusc precum fierul încins cufundat în apă. Mâinile i se lăsară în jos, fără a o mai atinge.

— Ce naiba fac? Mai mult ca sigur că sunt nebun…

Răsucindu-se, se aplecă sprijinindu-se cu pumnii de masă.

Umerii îi tremurau sub forţa respiraţiei tăioase, grele.

— Morgan?

Juliet păşi în faţă şi-i atinse spatele cu mâna.

El tresări la atingerea ei.

— Să nu-mi mai spui niciodată aşa. Spune-mi Sebastian sau Lord Templemore, dar niciodată Morgan. Eu nu sunt el! Se întoarse iarăşi cu faţa spre ea. Ochii lui chinuiţi străluceau în întuneric şi trăsăturile îi era

schimonosite de furie. Cred că am dovedit asta suficient.

Negarea lui îi înfipse un pumnal în inimă, şi începu să tremure. Cu siguranţă, nu avea de gând să continue cu minciunile având în vedere ceea ce tocmai împărtăşiseră! Cum putea să facă asta?

— Te rog, Morgan, nu…

— Eu nu sunt Morgan! Îşi feri privirea. Nu sunt.

Doar mâna lui care tremura dând la o parte părul frumos, des de pe faţă îi trăda controlul aparent.

— Şi încă un lucru: nicio femeie ruinată de un bărbat nu aşteaptă doi ani pentru a-l distruge, când familia ei este pusă pe răzbunare. Nu le ascunde adevărul, nu vine în secret să-l acuze pe presupusul ei răufăcător. Privirea lui se întoarse înspre ea în timp ce îşi coborî vocea: Cu siguranţă nu îl lasă să o sărute intim. Întâlnirea ta cu fratele meu nu a fost deloc „groaznică”, nu-i aşa? Acesta a fost doar încă unul dintre testele tale.

Chiar intenţiona să nege totul! Din tot acel infernal, mişelesc…

— Dar acum ar trebui să-ţi dai seama, continuă el, răsucind pumnalul, că încercările tale de a mă prezenta ca un răufăcător sunt fără sens. Eu nu sunt bărbatul pe care îl cauţi. Nu vei dovedi niciodată că sunt eu.

Dacă în acel moment Juliet ar fi avut în mână vreuna dintre armele lui îngrozitoare, cu siguranţă el ar fi fost mort. Să fie în stare să stea aici şi să o sărute cu asemenea pasiune, apoi să nege că a însemnat ceva pentru el, să nege întregul lor trecut împreună, în timp ce ea încă avea gustul lui pe buze…

Foarte bine, şi ea putea juca acest joc. Dumnezeu ştie că văzuse suficiente jocuri în societate astfel încât să fie capabilă să se descurce cu unul de-al ei. Dacă de asta era nevoie pentru a-l face să mărturisească adevărul.

— Ai dreptate. A fost un test. Dar l-ai trecut.

Schimbarea ei bruscă de tactică îl făcu să o privească

cu suspiciune.

— Serios?

— Desigur. Mai întâi, prin reacţia ta atunci când ţi-am spus Morgan. Şi, în al doilea rând, deoarece nu săruţi deloc ca el.

— Vrei să spui deoarece el nu te-a sărutat intim.

— Nu. Pentru că el a pus mai mult sentiment. Aşa derbedeu cum era, Morgan săruta cu profundă pasiune.

Mai bine ar muri decât să recunoască faptul că lordul făcuse acelaşi lucru. Dacă o putuse păcăli fără remuşcare, el merita asta.

— Bineînţeles, asta e de aşteptat din partea unui aventurier necugetat. Cei ca el excelează în aprinderea pasiunilor femeilor, în timp ce tu…

Se opri, ca şi cum restul era perfect evident.

El o privi cu încăpăţânare.

— În timp ce eu ce?

— Tu eşti un gentleman, bineînţeles. Eşti mult prea cuviincios pentru a săruta cu nesăbuinţă, şi cu siguranţă nu ai încerca niciodată să aprinzi pasiunea unei femei.

— Nu-mi poţi spune că fratele meu te-a sărutat cu mai multă pasiune, deoarece eu ştiu că a fost exact invers. Sărutul său a fost… Se opri, dându-şi seama prea târziu de greşeala lui. Ai spus deja că sărutul lui a fost cât se poate de cast.

Aha! În cele din urmă îi străpunsese armura infernală. Ea nu îi spusese că fusese doar un sărut; deja el făcuse o gafă. Lasă-l să creadă că ea renunţase la suspiciunile ei – lucrul acesta îl va linişti încât să lase garda jos.

Avea să-i folosească propria aroganţă împotriva lui, să-i atace mândria la fiecare oportunitate cu comentarii „perfect inocente” despre trecut.

Ea ridică din umeri.

— Cast? Ei bine, asta este o chestiune cu totul diferită. Sărutul său se poate să fi fost „cast”, după cum

spui, şi totuşi a fost emoţionant.

Abia îşi putu înăbuşi zâmbetul la efectul minunat pe care cuvintele ei îl avu asupra lordului Templemore. Părea într-adevăr jignit.

— Vreau să spun că săruturile tale sunt perfect adecvate, dar…

— Adecvate! rosti el cu glas tunător.

— Dar e de înţeles, se grăbi ea să adauge, entuziasmându-se la această nouă tactică. Morgan era un bărbat de lume, în timp ce tu ai preferat să rămâi în afara ei. Nu se poate să fi avut prea mult întâlniri cu sexul frumos în timp ce ai stat izolat pe acest domeniu. Din câte ştiu eu, s-ar putea chiar să nu-ţi placă femeile…

— Ce naiba… urlă el. Nu am o asemenea înclinaţie, femeie!

Ea clipi, nesigură de ceea ce insinua el.

— Ce înclinaţie?

Indignarea de pe faţa lui se estompă puţin.

— Nu contează. Doar fii liniştită că-mi plac femeile suficient de mult.

Ea se forţă să aibă o voce preocupată.

— Vai, Doamne! Cred că ai înţeles greşit. Nu spuneam decât…

— Ştiu ce spuneai, îi reteză el vorba. „Aventurierul nesăbuit” de frate-meu te-a dat gata cu săruturile lui romantice. Evident că de aceea îţi doreşti să-l găseşti – ca să-l poţi pedepsi pentru că nu s-a căsătorit cu tine aşa cum jurase să facă.

El intenţiona să dea lucrurilor o asemenea interpretare deoarece astfel îşi păstra neatinsă mândria. Dar ea nu-l va lăsa să-şi păstreze vreo urmă de mândrie.

— Nici vorbă. Vreau să-l găsesc doar ca să aflu adevărul. Ar fi fost dezastruos dacă s-ar fi căsătorit cu mine aşa cum a promis.

El făcu ochii mari.

— Nu te credeai îndrăgostită de el?

— Bineînţeles că mă credeam la momentul respectiv, altfel nu aş fi fugit cu el. Ce fel de creatură nemernică crezi că sunt? Făcu un gest de nepăsare cu mâna. Dar mi-am venit în fire când mi-am dat seama că el mă răpea. Nicio femeie inteligentă nu vrea să se căsătorească cu un bărbat de genul lui Morgan, chiar dacă îi face inima să bată cu putere şi trupul să i se înmoaie şi… Lăsă cuvintele să se piardă cu un zâmbet binevoitor. În timp ce tu, deşi nu ai cele mai pătimaşe săruturi, eşti totuşi un respectabil…

— … gentleman, termină el, lăsând sarcasmul să i se strecoare în ton. Da, cred că înţeleg pe deplin ceea ce încerci să scoţi în evidenţă.

— Te-am insultat. Îmi pare tare rău. Îi părea rău că nu începuse să facă asta mai devreme. Era îngrozitor din partea ei, dar îi făcea o plăcere enormă. Ştii, am spus asta ca pe un compliment. O fată naivă s-ar putea îndrăgosti nebuneşte de un ticălos, dar o femeie raţională, matură ştie că domnii cuviincioşi – cum eşti tu – sunt infinit mai de preferat decât derbedeii chipeşi, deşi săruturile cuminţi ale domnilor nu tocmai…

Intenţionat nu termină fraza.

— Nu-i fac inima să-i bată cu putere şi trupul să i se înmoaie…

Părea că scotea cu forţa cuvintele prin capătul îngust al unui burduf.

— Nu că ar fi ceva în neregulă cu asta, să ştii. După cum eu am încercat să…

— Suficient, doamnă, bombăni el… Am auzit mai mult decât doresc să aud despre cum sărută „domnii cuviincioşi”.

— Încercam doar să explic de ce m-ai convins că nu eşti Morgan.

— Ai explicat al naibii de bine.

Părea că o să facă apoplexie.

Bine. Juliet spera că se va sufoca din cauza cuvintelor ei. Poate că data viitoare nu va sări să nege cine era. Iar ea voia din toată inima să existe o dată viitoare, acum că descoperise întâmplător modalitatea de a-l ataca. El îşi pierduse o parte din aroganţa lui afurisită şi poate că, dacă ea insista suficient asupra acestui fapt, el va obosi ca mândria lui să fie atacată şi va ţipa în gura mare că este Morgan, este bărbatul care o sărutase cu pasiune.

Ea avea nevoie de mai mult timp, atâta tot. Cumva trebuia să-i convingă pe Griff şi pe Rosalind să mai stea o zi sau două în plus în Llambrooke.

— Oricât de fascinantă a fost această discuţie, zise el cu asprime, am ceva treabă de făcut, aşa că dacă nu te superi…

— Oh, desigur, Lord Templemore. Făcu o reverenţă exagerat de formală. Îmi cer scuze că ţi-am răpit atât de mult din timpul tău preţios.

Lucrul acesta poate că sunase puţin exagerat. El o privi cu suspiciune.

— Nu trebuie să ne împiedicăm de formalisme, cred, după ceea ce tocmai am făcut. Aş prefera să-mi spui Sebastian.

— Şi eu aş prefera să recunoşti că ai fost răpitorul meu. Mi-ar face viaţa cu mult mai uşoară. Dar se pare că niciunul dintre noi nu va obţine ce-şi doreşte. Deci noapte bună, milord. Somn uşor.

Zicând aceasta, Juliet ieşi din cameră, simţindu-se categoric mai bine decât se simţise în ultimii ani.

Capitolul 5

Căci diavolul găseşte lucruri rele de făcut pentru mâinile leneşe.

Isaac Watts, „împotriva lenei şi relelor”, *Cântece divine pentru copii,* brodat de Juliet Laverick la vârsta de şapte ani

Sebastian ştiu că avea necazuri când se trezi a doua zi dimineaţa cu o erecţie nestăpânită. Naiba s-o ia!

Somn uşor, îi urase, tachinându-l, vulpiţa ademenitoare. Ha! Ghicise oare că el va petrece noaptea agitându-se în aşternuturi, odihna fiindu-i încărcată de vise neliniştite, aţâţătoare? Nu, nu ar fi bănuit niciodată un asemenea lucru, având în vedere că el era prea „cuviincios” pentru astfel de patimi.

Şi ce era greşit cu sărutul lui, oricum? Adecvat, îl numise ea. Adecvat! De parcă el ar fi fost un plicticos în vârstă care nu ştia cum să stârnească o femeie. Între timp, ea aproape că îl pusese în genunchi cu gura aceea a ei, la naiba, îl adusese în pragul nebuniei. Mica Juliet, cea angelică, dintre toate femeile!

Pe de altă parte, aceasta nu era vechea Juliet, fata romantică tânjind după dragoste, ca alte o sută de domnişoare de optsprezece ani, bine-crescute. Cu doi ani în urmă, fusese uşor să o convingă să-i creadă poveştile. Deşi avusese nevoie de un autocontrol uriaş ca să reziste farmecelor ei, îşi tot repetase că ea abia ieşise de pe băncile şcolii. Acest lucru îl împiedicase de fapt să pună mâna pe ea.

Până la final şi la acel ultim sărut…

Înjură cu glas scăzut. Această Juliet matură era mult prea inteligentă pentru propriul său bine. Impertinenta drăcoaică încercase cu fineţe să-l prindă în cursă şi să-l facă să-i spună adevărul – mai întâi, dictându-i argumentele ca un mic Napoleon, iar apoi, când asta nu funcţionase, pretinzând că „fratele lui” o pângărise.

Ah, dar el avusese partea lui de răzbunare, nu? Dovedise că era o mincinoasă… şi astfel înrăutăţise lucrurile. Ce idiot sărută o femeie ca să dovedească faptul

că el nu era cine credea ea? În loc să stea departe de ea?

La naiba, ea ştia precis cum să-l provoace cu cercetarea ei inteligentă a trecutului şi cu observaţiile sale inocente despre abilităţile lui cu femeile… Ca să nu pomenim de un trup creat cu scopul precis de a scoate un bărbat adult pe deplin din minţi, o gură atât de seducătoare că s-ar fi putut desfăta cu ea o jumătate de noapte…

Privi încruntat spre mădularul care transformase aşternutul într-un cort.

— Vezi ce m-ai forţat să fac? Tu, blestematule, curvarule…

Naiba să-l ia, acum vorbea cu penisul său. Ce urma?

Se uită spre fereastră, uşurat să vadă că dormise neobişnuit de mult şi că soarele era sus pe cer. Cu puţin noroc, Juliet şi rudele sale pisăloage erau deja în drum spre Londra. Bineînţeles, judecând după modul în care decursese viaţa lui în ultimul timp, era probabil mult prea optimist să spere asta.

Bombănind astfel despre bătăile de cap cauzate de femei, coborî din pat pentru a-şi arunca apă rece pe faţă. Deşi ar fi trebuit să o arunce pe obraznicul său mădular. Privi aspru la indispensabilii umflaţi.

— Ce naiba crezi?

Porţiunea deloc pocăită a anatomiei sale se clătină indiferentă.

— N-ai fost niciodată genul care să stea drepţi pentru fiecare faţă drăguţă – de ce trebuie să o faci pentru ea, dintre toate femeile?

Ştia de ce: fiindcă se transformase într-o femeie încântătoare. Dar orice bărbat care acţiona după impulsul propriului mădular se îndrepta direct spre dezastru.

Foarte bine. Naiva, adorabila Juliet crescuse. Se schimbase, dintr-un copil care se juca de-a femeia, într-o femeie care se juca de-a Dalila. Asta nu însemna că el ar trebui să o lase să-şi exerseze farmecele femeieşti abia

dobândite asupra lui.

Deşi, în cele din urmă, noaptea trecută, ea păruse că îl crede, o singură scăpare a lui putea încă să o facă să se răzgândească, deci trebuia să fie atent, să rămână în gardă. Trebuia să ţină minte că îngerul inocent care lua orice cuvânt de-al lui drept bun crescuse şi devenise o prefăcută, calculată… ispititoare… seducătoare…

Din nou desfrânatul lui mădular îi crea probleme.

— Opreşte-te! mormăi la el. Nu faci decât să înrăutăţeşti totul.

— Milord? se auzi o voce din spatele lui.

La naiba, nu-l auzise pe valetul lui intrând.

— Nimic, Boggs. Gândeam cu voce tare. Şi, oricum, de când naiba nu mai baţi la uşă?

— Scuzele mele, Domnia Voastră. Am crezut că v-am auzit strigându-mă.

„Nu, vorbeam cu penisul meu cel îndărătnic.” Nu prea putea să spună asta, nu?

— Nu are nicio importanţă. Adu-mi hainele, bine?

Avea nevoie de un moment să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Astăzi vă îmbrăcaţi pentru munca la pistoale, milord? Sau pentru a întreţine oaspeţii?

Sebastian stătea tot cu spatele la valet.

— Cu siguranţă, oaspeţii au plecat deja.

— Nu, milord. A nins cu putere astă-noapte. Zăpada este de treizeci de centimetri sau poate mai mult. Va dura o zi sau două să se topească.

El gemu.

— Ceea ce înseamnă că oaspeţii mei stau până se topeşte.

— Nu văd să aibă prea mult de ales. Nu pot pleca la Londra prin zăpada asta.

Ce catastrofă! Două zile de comentarii vesele de-ale lui Juliet şi de întrebări iscoditoare de-ale lui Knighton, iar el

şi-ar pune şi gâtul în ştreang pentru a scăpa de ei. Pe deasupra, dacă Morgan sosea în timp ce ei erau aici? Asta ar fi pur şi simplu un dezastru.

Abia aştepta să pună mâna pe unchiul care îi crea probleme. Când Sebastian va termina cu el, unchiul Lew nu va fi atât de dornic să ofere adăpost străinilor periculoşi.

Boggs îşi drese vocea.

— Milord? Hainele dumneavoastră?

— Da. Mai am costumul acela de dimineaţă din lână care îţi place ţie atât de mult? Acela cu vesta din catifea cu model pe care nu o port niciodată?

— Oh, da, milord, îl aveţi!

Boggs fusese întotdeauna dornic să-şi îmbrace stăpânul „într-un rând elegant de haine”, după cum spunea el. Bietul om nu apuca niciodată să-şi demonstreze talentul ca valet. Jumătate din timp, Sebastian umbla în bumbac flanelat. Nu se păta ca materialele mai rafinate, deci nu distrugea un rând de haine la fiecare oră.

— Îl voi purta atunci.

— Şi ciorapii de mătase? zise Boggs plin de nădejde.

Sebastian îşi ascunse un zâmbet.

— Da, Boggs, şi ciorapii de mătase.

— S-ar putea să avem probleme cu lavalierele, gândi Boggs cu voce tare în timp ce se grăbea spre garderobă. A trecut atât de mult timp de când am legat una complicată încât s-ar putea să am nevoie de câteva încercări. Dar trebuie să aveţi măcar un nod matematic sau gordian. Acelea sunt suficient de impresionante, cred, pentru costumele de calitate superioară, deşi…

El ignoră ezitările lui Boggs, uşurat că discuţia despre îmbrăcămintea lui din ziua aceea nu numai că îi dăduse o preocupare valetului său, ci îi potolise şi neastâmpăratul mădular. Până când Boggs se întoarse cu costumul, era din nou suficient de prezentabil pentru a sta în compania cuiva…

Dură o oră întreagă ca Boggs să-l îmbrace, dar de data asta Sebastian suportă chinul. Astăzi mai mult decât oricând, trebuia să arate desăvârşit. Nu era sigur în ce măsură bogăţia lui îl influenţa pe Knighton, dar orice era de ajutor.

Apoi mai era şi Juliet. Îmbrăcămintea lui banală de ieri contribuise probabil la percepţia ei absurdă despre el cum că ar fi un ţăran prost căruia îi lipsea orice cunoştinţe despre cum să satisfacă o femeie. Asta îi va reaminti de poziţia şi de responsabilităţile lui, ceea ce făcea imposibil acel comportament „necugetat” care o atrăsese înainte. Îi va reaminti şi lui – de datoria faţă de familia şi de domeniul lui. S-ar putea să îl împiedice să îşi piardă stăpânirea de sine data viitoare când avea să fie în preajma ei.

De îndată ce Boggs termină, Sebastian se îndreptă spre salonul pentru micul dejun, dar se trezise atât de târziu încât nimeni nu era acolo. Slavă Domnului. Avea nevoie de timp să plănuiască lucrurile. Le spusese oare Juliet rudelor ei despre conversaţia lor de noaptea trecută? Nu credea că o făcuse, deoarece n-ar dori să recunoască faptul că se întâlnise singură cu un bărbat. Iar el nu şi-o putea imagina că ar putea da în vileag săruturile acelea pe care le împărtăşiseră. Acele săruturi cu totul necugetate, incredibil de erotice…

Trebuia să înceteze să se mai gândească la asta! Sau la opiniile ei afurisite de după aceea. Se încruntă furios. Bine, nu atrăsese foarte mult interes din partea femeilor disponibile din societate în ultimii ani; dar asta nu însemna că nu putea săruta perfect!

În plus, el era cel care o sărutase prima dată, cel care „îi făcuse inima să gonească şi trupul să i se topească”. Ea pur şi simplu născocise o asemenea amintire aşa cum erau înclinate multe femei să facă. În mintea ei „Morgan” devenise un aventurier nesăbuit care îi sucise minţile cu pasiune, iar fratele respectabil nici nu se putea compara.

Data viitoare când o va avea în braţe, la naiba, îi va arăta ce putea face un gentleman respectabil când îşi punea în minte.

Oftă adânc a frustrare. Ce îşi închipuia? Nu avea s-o mai ţină iarăşi în braţe, pentru numele lui Dumnezeu! Trebuia să stea departe de ea – era absolut imperios necesar. Dacă Knighton sesiza măcar că ar fi existat vreun sărut…

Sebastian scrâşni din dinţi. Familia ei era hotărâtă să se dovedească o enormă bătaie de cap, indiferent de ce făcuse el. Servitorii îi aduseră micul dejun obişnuit, pâine prăjită şi gem, iar el devoră mâncarea, înghiţind-o cu câteva guri de ceai. Apoi se îndreptă cu paşi mari spre biroul lui, sperând să se îngroape în muncă. Vederea lui Knighton aflat deja acolo îi spori proasta dispoziţie. Bărbatul acela nu avea nimic mai bun de făcut decât să stea să-şi aştepte duşmanii?

Ţinându-şi în frâu agitaţia, se duse spre masa de lucru.

— Bună dimineaţa, domnule Knighton. Valetul m-a informat că s-ar putea să fiţi nevoiţi să mai rămâneţi câteva zile la Charnwood Hall.

Cel puţin nici Knighton nu părea deloc fericit de asta.

— Îmi cer scuze pentru deranj, dar vizitiul mi-a spus că deocamdată este imposibil de ajuns în oraş. Trebuie să profităm de ospitalitatea dumitale încă puţin.

Cu siguranţă Knighton nu se purta ca şi cum Juliet l-ar fi pus în gardă. Deci probabil că într-adevăr nu spusese nimic, lucru pentru care el era recunoscător.

Sebastian zâmbi cât de amabil reuşi.

— Măcar atât pot face şi eu. Casa mea este a voastră, şi sunteţi bine-veniţi să rămâneţi cât doriţi. „Sau până când pot scăpa de voi.”

Sperând că discuţia se terminase, Sebastian se aşeză la birou, dar nu avu noroc. Knighton continua să stea acolo.

Oftând, Sebastian îi făcu semn spre un scaun.

— Te rog, domnule, spune-mi ce te preocupă.

Knighton se aşează ţeapăn.

— Am o cerere, Templemore. N-am niciun drept să-ţi spun cum să te porţi în propria casă şi după acţiunile mele pripite de ieri… Zâmbi jalnic. După ziua de ieri, n-am deloc vreun drept de a-ţi spune ceva. Dar în calitate de tutore actual al lui Juliet, aş aprecia dacă ai sta departe de cumnata mea cât timp suntem aici.

Bărbatul era cât se poate de direct.

— Desigur. Cum doreşti.

Uşurarea străluci pe chipul lui Knighton.

— Nu că m-aş aştepta să alergi după ea. Doar că toate astea sunt şi aşa dificile pentru ea. În ciuda discuţiei de ieri, ea încă mai insista seara trecută înainte de cină că dumneata eşti Morgan Pryce.

— Nu pot spune că o învinovăţesc, declară el cu calm, deşi greutatea dezastrului iminent îi atârna deasupra capului.

Chiar dacă Juliet nu spusese familiei ei despre discuţia de seara trecută, se pare că le expusese argumentele înainte. Knighton făcu un semn indiferent cu mâna.

— Indiferent de ce ar crede sentimentala mea tânără cumnată, eu nu sunt atât de prost încât să cred că un bărbat de importanţa dumitale are nevoie să pună la cale o răpire. Dar Juliet… Ridică din umeri. Această situaţie a supărat-o foarte tare. Vederea bărbatului care i-a făcut rău i-a trezit amintiri, şi, având în vedere că nu poate să-l vadă pe fratele dumitale adus în faţa justiţiei, vrea în schimb să te folosească în acest scop. Astfel se amăgeşte că dumneata eşti el.

— O reacţie de înţeles.

Pentru copilul care fusese Juliet odată. Dar nu pentru noua Juliet. Nu, ea ştia exact ce urmărea. Sau cel puţin ştiuse când venise la atelierul lui seara trecută. Din fericire,

fusese deturnată de sărutul lui „adecvat”, naiba s-o ia!

Dar aceea era doar o soluţie temporară. În cele din urmă, vor afla cu toţii adevărul – numai dacă se întorcea Morgan. Când va veni ziua aceea, era bine să fie pregătit. Să ştie exact cât de furioasă era Juliet şi cât de departe ar putea duce lucrurile.

— Ai putea explica, totuşi, de ce Lady Juliet este atât de pusă pe răzbunare. Din ceea ce mi-ai spus, fratele meu nu i-a făcut de fapt niciun rău şi nu s-a atins de fecioria ei.

Un sentiment sumbru de vină cuprinse faţa lui Knighton.

— Nu ştim cu adevărat ce-a făcut.

Knighton se simţea răspunzător de răpire? La urma urmei, Crouch urmărise să se răzbune pe lui el. Knighton continuă cu răceală:

— Ne putem baza doar pe cuvântul ei în această poveste, şi, în timp ce ea insistă că fratele dumitale n-a atins-o niciodată, mie îmi vine greu să cred.

Sebastian se crispă, cu atât mai mult cu cât Knighton avea tot dreptul să fie suspicios.

— Fratele meu este un gentleman, domnule.

— A răpit-o. Acesta nu este un comportament de gentleman în nicio societate pe care să o ştiu şi eu.

— Adevărat, recunoscu Sebastian, cuvântul ieşind cu greu din gâtlejul încordat. Spune-mi ceva. Dacă din întâmplare fratele meu s-ar întoarce în Anglia…

— Ai spus că a pierit împreună cu *Oceana,* îl întrerupse Knighton, îngustându-şi privirea.

— Şi n-am niciun motiv să cred altfel. Ai văzut scrisoarea. Dar, ca om care are afaceri în domeniul comerţului, ştii că oamenii se întorc de pe mare după mulţi ani petrecuţi în străinătate, după ce familiile lor au abandonat speranţa de a-i vedea din nou. Mărturiile pot fi greşite, informaţiile, pierdute… Noi încă n-am abandonat speranţa.

Când expresia de pe chipul lui Knighton deveni compătimitoare, Sebastian simţi un junghi de vinovăţie.

— Deci, dacă Morgan se întoarce, ce vei face?

Mila lui Knighton dispăru.

— De ce întrebi? Ca să-l poţi ascunde de noi? Să-l avertizezi?

— Nu, fireşte că nu. Ai tot dreptul să cauţi o compensaţie. Doar vreau să ştiu ce formă va lua această compensaţie. Să mă pregătesc, cum ar veni.

Privirea albastră a lui Knighton deveni ca de oţel.

— Aş vrea să fie adus în faţa justiţiei pentru răpire.

Sebastian simţea laţul strângându-i-se în jurul gâtului – la naiba, Knighton avea un caracter răzbunător.

— Asta ar însemna un scandal pentru familia dumitale şi pentru Juliet.

— După cum am spus, asta aş dori. Dar ea ar trebui să depună mărturie şi asta ar ruina-o. Mai ales odată ce ar deveni evident faptul că a părăsit Stratford din proprie voinţă.

Sebastian se relaxă.

— Atunci ce altceva vă rămâne?

— Aş putea să-l provoc la duel. Asta ar pune capăt rapid situaţiei.

Naiba să-l ia, duelurile niciodată nu rezolvau nimic. Tatăl lui Sebastian era o dovadă pentru asta.

— Îţi place să lupţi, nu? Când Knighton se zbârli, adăugă în pripă: Dar n-ar putea ispăşi Morgan o pedeapsă care să nu necesite zburarea creierilor? S-ar putea căsători cu Juliet. Asta ar îndrepta lucrurile.

Odată ce Morgan era aranjat, nu era niciun motiv ca Sebastian să nu se căsătorească cu Juliet.

Knighton sări în picioare de furie.

— Dumnezeule, omule, eşti nebun? Nu l-aş lăsa pe nenorocitul ăla să o atingă, cu atât mai puţin să se însoare cu ea. Ce fel de ispăşire ar fi aceea? Să-i oferim mâna

acelei fete dulci în schimbul trădării sale! Însăşi ideea este revoltătoare!

Revoltător era un cuvânt destul de puternic. În plus, ea nu mai era o „fata” şi putea să hotărască singură.

— Ea s-ar putea să nu găsească acest lucru atât de revoltător. A mai fugit cu el o dată înainte.

Desigur, în mod surprinzător, fusese neimpresionată de săruturile lui Sebastian de noaptea trecută – dar el putea să schimbe acel lucru.

— Mă gândesc doar la ce e mai bine pentru cumnata dumitale şi nu la lovitura adusă mândriei dumitale.

Knighton se încordă.

— Cel mai bun lucru pentru Juliet este ca ea să nu se căsătorească cu netrebnicul ăla.

Temperamentul lui Sebastian se aprinse.

— Atunci o altă pedeapsă, poate. O compensaţie financiară? Deoarece aş fi bucuros să ofer acest gen de recompensă în numele fratelui meu – o sporire semnificativă a zestrei ei, astfel încât va putea să-şi găsească un soţ indiferent de orice bârfe.

Knighton îşi îndreptă postura cu mândrie.

— N-am venit aici să stoarcem bani de la dumneata pentru nenorocirea cumnatei mele, te asigur.

Împuns de blamarea lui Knighton, Sebastian se ridică.

— Nu la asta m-am referit…

— Juliet nu are nevoie de fonduri de la dumneata. Îl privi cu asprime pe Sebastian. Dacă mă mai întâlnesc vreodată cu fratele dumitale, mă voi răzbuna singur. Mă voi asigura că va fi ruinat – în marină, în societate, în afaceri, în orice fel pot ajunge la el. Şi te asigur că ştiu cum s-o fac.

Fără îndoială. Se zisese cu speranţa unchiului Lew că Knighton ar putea fi rezonabil.

— Dar având în vedere că e puţin probabil ca el să se întoarcă şi eu sunt lipsit de şansa asta, continuă Knighton, trebuie să mă mulţumesc să-mi ajut cumnata să treacă

peste această chestiune urâtă. Ceea ce înseamnă să o ţin departe de dumneata. De curând a început să arate puţină vioiciune, dar aceasta ar putea dispărea dacă la vederea feţei dumitale ea începe să stăruie asupra trecutului.

Sebastian îşi înfrână o replică aprinsă.

Vederea feţei lui părea doar să o încurajeze pe Juliet, judecând după „vioiciunea” ei de noaptea trecută. Familia ei nu o cunoştea nici pe jumătate la fel de bine pe cum credeau. De fapt, de aceea fusese de acord atât de uşor cu planurile lui de prima dată. Se săturase să fie cocoloşită şi tratată precum un copil. Dorea să-şi întindă aripile, şi nesăbuitul de „Morgan” o lăsase să facă acest lucru.

Păcat că singurul lucru pe care dorea să îl întindă acum era gâtul lui „Morgan”. Indiferent ce spunea ea că nu dorea răzbunare, mânia ei de seara trecută dovedise contrariul.

— Deci vă veţi aduce contribuţia ca gentleman? întrebă Knighton cu mândrie.

Sebastian încuviinţă abia vizibil din cap.

— O voi evita pe cumnata dumitale, dacă doreşti.

Acum, bine ar fi dacă şi ea l-ar evita pe el, şi astfel ar putea trece în siguranţă peste toate până când plecau ei.

— Mulţumesc. Oarecum potolit, Knighton se îndreptă spre uşă, apoi se opri ca să adauge: Regret că trebuie să te deranjăm, dar nu avem ce face. Te asigur că, de îndată ce drumul este curat, vom porni la drum.

Apoi plecă, slavă Domnului. Sebastian auzise suficient de la sâcâitorul cumnat al lui Juliet pentru o singură zi.

Dar chinul lui nu se terminase. O oră mai târziu, un ciocănit în uşa biroului precedă intrarea lui Lady Rosalind. La naiba, câţi aveau de gând să-l deranjeze astăzi? Curând, şi servitorii lui Knighton vor intra cu acuze şi învinuiri.

Încercând să-şi ascundă iritarea, puse deoparte un articol despre tunderea oilor.

— Bună dimineaţa, Lady Rosalind. Se ridică şi arătă

spre scaunul pe care soţul ei îl eliberase mai devreme. Te pot ajuta cu ceva?

— Sper.

În timp ce se aşeza, îi aruncă un zâmbet orbitor care îi lumină faţa durdulie, lăsând să se vadă ceea ce trebuie să-l fi atras la început pe Knighton spre ea.

— Înţelegi… asta este… Nu ştiu cum să încep, dar trebuie să vorbesc cu dumneata despre… ei bine…

— Lady Juliet, termină el în timp ce îşi reluă locul pe scaun.

— Da! De unde ai ştiut?

— Spune-i intuiţie, zise el sec. Vrei să stau departe de ea în timpul vizitei voastre, presupun.

Poate că putea să poarte această conversaţie pur şi simplu conducând-o prin avertismentele date deja de soţul ei.

— Nu, pe cuvânt! Câtuşi de puţin! Asta ar fi un dezastru!

El clipi nedumerit.

— Poftim?

— Oh, Doamne, văd că te-am şocat. Am o tendinţă de a face asta oamenilor. Poate că ar trebui să încep cu începutul.

— Fireşte.

Pentru numele lui Dumnezeu, câte discuţii prelungite despre Juliet Laverick mai trebuia să îndure înainte ca totul să se sfârşească?

Lady Rosalind îşi aranjă şalul pe umeri.

— Vezi dumneata, Juliet a fost foarte afectată de acţiunea fratelui dumitale de acum doi ani. A schimbat-o profund.

„Adică a devenit încăpăţânată, îndărătnică şi înnebunitoare?”

— În ce fel?

— În ciuda faptului că locuieşte cu noi la Knighton

House şi are toate oportunităţile să se mişte în cele mai bune cercuri, nu este fata fericită care era odată. Râde mai puţin şi petrece multe ore în contemplare. Lady Rosalind oftă precum cineva dominat de nevoia presantă de a-şi face familia să intre în rând cu lumea. Aş fi vrut să o poţi vedea înainte să se întâmple totul. Era o copilă încântătoare, poate puţin prea maleabilă, şi naivă, dar plină de bucuria vieţii. Era întotdeauna gata să creadă ce e mai bun despre toată lumea. Acum este mai prevăzătoare, chiar cinică.

— O schimbare normală. Nu ai vrea să rămână copilă pentru totdeauna.

— Nu. Dar răpirea nu este cea mai bună modalitate de a fi aruncat în viaţa adultă.

Sebastian rămase tăcut, simţind cum conştiinţa i se zvârcoleşte. Naiba s-o ia de treabă, el se străduise din răsputeri, o protejase de alţi bărbaţi şi îi rănise doar mândria. Dar acestea erau scuze. Rănirea mândriei unei fete aflate în pragul vieţii de femeie o putea distruge pentru totdeauna. Şi în aparenţă o făcuse.

— Când ne-a fost trimisă înapoi, apatia ei ne-a făcut să credem că tânjea după fratele dumitale, că şi după ceea ce făcuse, era posibil să mai aibă sentimente pentru el.

Dar Juliet negase chiar acest lucru noaptea trecută, pretinzând că, după ce îşi dăduse seama că Morgan era un ticălos, nu mai dorise să aibă deloc de-a face cu el.

— Şi apoi? iscodi el, impulsul impetuos de afla adevărul măcinându-i din prudenţă.

— Apoi a devenit înnebunită după activităţi domestice, mai ales lucrul cu acul. Brusc a început să petreacă ore întregi brodând, şi cosând, şi refăcând rochii vechi… şi cine mai ştie ce. Îşi va distruge vederea în curând.

El se strădui să nu zâmbească.

— Şi pentru asta îl învinovăţiţi pe fratele meu.

Ea îşi ridică bărbia rotundă.

— De fapt, chiar dau vina pe el.

— Deci ea nu avea niciun interes pentru activităţile domestice înainte?

— Nu, nu, nu la asta mă refer, zise ea exasperată, ca şi cum el înadins pricepea greu. Ideea este că s-a îngropat în preocupări casnice pentru a evita să dea piept cu viaţa. Acţiunile fratelui dumitale au făcut-o să devină sperioasă.

Chiar aşa? El nu observase să fie sperioasă când vorbise despre cum îi va ţine un pistol la tâmplă.

— Şi încăpăţânată, de asemenea, continuă Lady Rosalind. Deşi a avut multe oferte de căsătorie, ea continuă să le refuze pe toate.

— Serios?

Aha, deci el nu fusese singurul „domn respectabil” ale cărui săruturi nu se ridicaseră la înălţimea aşteptărilor ei. Şi evident, presupusa bârfă care îi adusese aici nu îi ţinuse peţitorii departe.

— Poate că pur şi simplu e pretenţioasă.

— De curând l-a refuzat pe ducele de Montfort, unul dintre cei mai doriţi burlaci din Londra.

Sebastian se încruntă.

— Asta dovedeşte ce-am vrut să spun. Montfort este un libertin învederat. Nu e deloc potrivit pentru a fi soţ.

Ideea ca Montfort să se apropie câtuşi de puţin de Juliet îl făcut să-şi dorească să lovească ceva, de preferat faţa încrezută a lui Montfort.

Ea păru uimită.

— N-am auzit niciodată asta.

— Poate că s-a schimbat din vara în care a fost aici, când tatăl lui şi al meu făceau ravagii împreună în Ţara Galilor pe vremea tinereţii mele. Dar mă îndoiesc.

Din ceea ce îşi putea aduce aminte, ducele fusese o versiune mai tânără a taţilor lor, genul total nepotrivit pentru Juliet.

— Ei bine, poate că ea a avut dreptate în această privinţă. Dar au fost alţii, gentlemeni cât se poate de drăguţi, care ar fi fost soţi buni, şi niciunul nu i-a plăcut.

— Şi crezi că asta este vina fratelui meu.

Aplecându-se în faţă, ea îşi coborî vocea la un murmur confidenţial.

— Cred că şi l-a imaginat pe Morgan în mintea ei drept un bărbat impresionant – o legendă neînfricată la înălţimea căruia niciun alt bărbat nu se poate ridica. După cum spune Shakespeare: „C-o slăvim astfel, ni-i amintirea ei mai scumpă”. Ea tânjeşte după el, chiar şi dispreţuindu-l. Într-o clipă e un erou pentru că a salvat-o în cele din urmă, şi în următoarea este un monstru pentru că a răpit-o în primul rând. Şi oscilează între o opinie şi cealaltă.

— Ciudat, dar ea nu oscila ieri. Îl displăcea vădit pe fratele meu.

— N-ai văzut-o în cealaltă stare. Câteodată stă ore întregi lucrând cu acul, cufundată în adâncă…

Contemplare. Da, ştiu. Lady Rosalind, dacă ai putea trece la subiect.

— Scuze. Mi se pare că prezenţa dumitale în această perioadă de apropiere forţată ar putea-o ajuta pe Juliet. Dumneata semeni perfect cu fratele dumitale, dar aveţi caractere diferite.

La naiba, era la fel de rea ca şi sora ei.

— Cum poţi fi atât de sigură de caracterul meu? Abia m-ai cunoscut.

Dacă pomenea măcar cuvintele „respectabil” sau „cuviincios”, avea s-o arunce afară din birou. Ea îşi dădu ochii peste cap în mod dramatic.

— Recunosc un gentleman cu caracter bun când văd unul. Soţul meu se prefăcea că e doar un om de afaceri când l-am întâlnit şi am văzut limpede dincolo de deghizarea lui.

Juliet îi spusese ceva total diferit în urmă cu doi ani,

dar el se îndoia că ar fi fost în avantajul lui să o corecteze pe Lady Rosalind. În plus, cel puţin ea avea bunul-simţ de a vedea responsabilitatea şi datoria ca pe nişte bunuri de preţ, nu ca pe capcanele unui nătâng.

— Foarte bine. Ai hotărât că sunt un bărbat cu un caracter bun. Cum o ajută acest lucru pe sora dumitale?

— Dacă ar putea petrece timp cu dumneata – să-şi dea seama că faţa pe care şi-o aminteşte este doar o faţă ca oricare alta – s-ar putea să-i îmblânzească reacţiile faţă de acea perioadă a vieţii ei şi s-o ajute să şi-o scoată din minte o dată pentru totdeauna.

Era cea mai ciudată argumentaţie logică pe care o auzise vreodată. Şi din privirea vicleană pe care Lady Rosalind i-o aruncă, îşi dădu seama că nici măcar nu era motivul ei real. Dar de ce naiba ar vrea ca el să petreacă timp cu sora ei? Dacă nu cumva…

Un zâmbet uşor i se răspândi pe chip. Ei, ei, deci Lady Rosalind hotărâse ca el să fie peţitorul surorii ei. Aceea era singura explicaţie care avea noimă. În aparenţă, deşi ea obiectase faţă de Morgan Pryce, nu avea nicio obiecţie faţă de fratele lui, Sebastian, baron şi singur proprietar al Charnwood.

Dacă nu ar fi atât de ridicol, ar considera acest lucru amuzant. Ea dorea ca Juliet să se mărite cu el, Knighton dorea opusul şi Juliet îi voia capul – capul lui Morgan – pus pe tavă. În ce situaţie drăcească îl băgaseră!

Nu, asta nu era corect. El singur intrase în ea. Unchiul lui ar spune că merita toate neplăcerile care se abăteau asupra lui acum.

— O idee neobişnuită. Se gândi cum să răspundă. Dar când soţul dumitale m-a vizitat la birou mai devreme, a susţinut că i-ar fi mai bine să stea cât mai departe de mine posibil.

Oftatul ei adânc trăda exasperarea.

— Te rog să-l ignori. Habar n-are ce e mai bine pentru

sora mea. Eu o cunosc mult mai bine, te asigur.

Sebastian începu să se întrebe dacă cineva din familia ei o cunoştea pe Juliet. Nu era foarte sigur nici că el o cunoştea.

— Dar poate că a avut dreptate într-o privinţă. S-ar putea ca nici ea să nu-mi dorească prezenţa.

— Tâmpenii, de ce să nu vrea? Eşti un domn drăguţ, bine educat şi politicos. Îi zâmbi larg. Şi eşti şi chipeş pe deasupra. Ce femeie nu s-ar bucura să fie în compania dumitale?

— Ce femeie, într-adevăr, zise o voce dinspre uşă, şi Knighton intră. Draga mea, dacă aş fi ştiut măcar că evaluezi bărbaţii chipeşi pentru potrivirea lor ca parteneri, aş fi venit să te caut mai devreme.

Deşi rosti amuzat aceste cuvinte, felul în care îi arunca priviri ucigătoare lui Sebastian îi contrazicea tonul nepăsător. Lady Rosalind râse ridicându-se.

— Nu fi prostuţ! Şi unde ai fost, pentru numele lui Dumnezeu? Te-am căutat peste tot.

— Se pare că nu suficient de mult. Încă privindu-l aspru pe Sebastian, îi întinse mâna, iar ea o luă. Scuză-mă, Templemore, dar eu şi soţia mea avem nişte chestiuni de discutat.

— Bineînţeles, murmură Sebastian.

Minunat. Acum Knighton avea mai multe motive să-i vadă gâtul în ştreang. Porniră spre uşă, apoi Lady Rosalind se opri. Aruncându-i o privire, spuse:

— Deci ne-am înţeles?

— Mă voi gândi la asta.

Ar fi spus orice ca să-i scoată pe ea şi pe soţul ei gelos afară din birou.

Plecară, şi în timp ce paşii lor răsunau pe hol, îl auzi pe Knighton întrebând-o:

— Despre ce-a fost vorba?

Dar răspunsul ei nu îl mai putu auzi.

Rămase holbându-se la şirul de cărţi care împrejmuiau biroul precum centurioni ai cunoaşterii. Păcat că niciuna dintre ele nu conţinea sfaturi pentru această bătălie în care nimerise.

„Ai putea să te căsătoreşti cu ea – asta ar rezolva totul.” Ideea îi veni din nou, ca un efect stăruitor ai uneltirilor lui Lady Rosalind. Totuşi, el nu o respinse imediat.

Nu avea nicio aversiune faţă de căsătorie. Desigur, avusese întotdeauna de gând să se căsătorească într-o bună zi. Cineva trebuia să lase un moştenitor, şi el era acea persoană. Atunci de ce să nu se căsătorească cu Juliet? Cum putea să compenseze mai bine felul în care îi ruinase viaţa decât asigurându-i viitorul? Nimeni nu putea nega faptul că ar fi o soţie potrivită. Ei îi plăcea să aibă grijă de oameni – era infirmiera tatălui ei când o cunoscuse. Din ce spusese Lady Rosalind şi din ceea ce îşi amintea el din timpul petrecut împreună, avea înclinaţii casnice.

Şi nu ar exista probleme în dormitor, fără îndoială.

La acest gând, sângele îi pulsă nebuneşte în tâmple… şi în altă parte. Cu o înjurătură, el se ridică şi se duse să-şi toarne nişte coniac. De obicei nu bea atât de devreme ziua, dar având în vedere circumstanţele…

Stătea acolo sorbind din coniac în timp ce se gândea la această nouă idee. Bineînţeles, Knighton ar face un scandal monstruos, mai ales odată ce afla că Sebastian era răpitorul ei. Şi dacă Knighton interzicea căsătoria, bănuia că şi tatăl ei va face acelaşi lucru. Totuşi, Juliet era o femeie adultă – aproape de vârsta măritişului – şi exista întotdeauna posibilitatea să fugă să se căsătorească la Gretna Green.

Îşi dădu ochii peste cap. De parcă ea ar mai fugi vreodată cu un bărbat, chiar şi cu fratele bogat şi nobil „al lui Morgan”. Fratele respectabil, plictisitor al lui „Morgan”.

Singura modalitate în care ar funcţiona ar fi dacă el

păstra secretul faţă de ea până după nuntă. Lucrul acesta nu îi lăsa mult timp la dispoziţie. Şi însemna că trebuia să-i facă curte ca el însuşi, nu ca Morgan, „aventurierul nesăbuit” la care ea ţinuse odată.

Dar era o soluţie excelentă – să o tenteze cu căsătoria înainte ca Knighton să se prindă. Până în momentul în care Sebastian trebuia să dezvăluie adevărul, ar fi putut să reuşească să detensioneze complet situaţia.

Bău şi restul coniacului. Cât de dificil putea fi? Deja o avea pe Lady Rosalind ca aliat. O câştigase o dată pe Juliet din postura de Morgan – de ce să nu o facă şi în calitate de Sebastian? Bine, se gândi ţâfnos, ea nu părea să-l găsească pe Sebastian atât de incitant. Dar el putea să schimbe toate astea. Era sigur de acest lucru.

Un foşnet de satin în pragul uşii îl făcu să ridice privirea la timp pentru a o vedea pe Lady Juliet apropiindu-se cu paşi hotărâţi de biroul lui. Îşi ascunse un zâmbet. Dacă ar şti măcar la ce se gândea el…

— Intră, milady, glumi el în timp ce ea se apropia.

Lumina slabă din încăpere estompa culoarea de aur a părului ei, cu toate astea strălucea drăgălaşă şi proaspătă ca o narcisă abia deschisă. Da, ar fi într-adevăr o soţie bună pentru el.

Potolindu-şi exaltarea prematură, îşi mai turnă un strop, îşi duse paharul la birou şi se aşeză.

— Ce doreşti de la mine acum? Dintr-un impuls, adăugă: Alte demonstraţii ale… ale lipsei tale de experienţă în anumite privinţe?

Ea îl privi piezişş.

— Nu vorbi cu mine de parcă aş fi un copil idiot.

— Nu mi-am dat seama că făceam asta.

— Eu nu sunt nătăfleaţa naivă care eram când am fugit cu fratele tău.

„Nu, cu siguranţă nu eşti”, se gândi el, „dacă ai fost vreodată”.

— Şi, deşi familia mea poate insista să mă trateze ca şi cum sunt proastă şi cât se poate de incapabilă să ştiu ce vreau, nu voi accepta ca tu să faci acest lucru.

— Bine.

Tonul uniform şi acordul solemn părură să o ia prin surprindere. Ochii de culoarea vinului de Xeres îl fixară.

— Am să-ţi fac o propunere.

Un zâmbet ridică colţurile buzelor lui Sebastian.

— Lasă-mă să ghicesc – vrei să stau departe de tine atâta timp cât sunteţi blocaţi aici.

— Nu!

— Vrei să te curtez cât timp eşti aici.

— Cu siguranţă nu!

Dar ea roşi, şi asta îl făcu să se oprească. Poate că săruturile lui nu fuseseră chiar atât de plictisitoare, la urma urmei. Lăsându-se pe speteaza scaunului, trecu un deget peste buza paharului cu coniac. Lucrul acesta era al naibii de contrariant, iar el se distra de fapt foarte bine.

— Repet doar cele două propuneri pe care cumnatul şi sora ta mi le-au făcut separat azi-dimineaţă.

Roşeaţa din obrajii ei se accentuă până la un roşu furios.

— Griff şi Rosalind au vorbit cu tine despre mine?

— Da.

— Oh, le stă în fire. Băgăcioşi, amândoi.

— Sunt întru totul de acord. Se aplecă înainte. Spune-mi, dacă nu vrei să stau departe de tine, dar, cu toate astea nu mă vrei nicăieri în apropierea ta…

— N-am spus asta. Pur şi simplu, am spus că nu vreau să mă curtezi. Există o diferenţă enormă între cele două – ai putea sta totuşi în preajma mea fără să-mi faci curte.

El îşi ridică paharul şi sorbi, simţindu-se nu tocmai gentleman în timp ce se gândea la această idee. Privirea lui se mută asupra buzelor ei trandafirii.

— Într-adevăr, aş putea.

— Dar tu nu te gândeşti nici la asta, protestă ea cu ardoare.

— Nu ştii ce gândesc eu.

— Am o idee destul de precisă.

El nici măcar nu se prefăcu a înţelege greşit.

— Am crezut că sunt mult prea „respectabil” pentru genul acesta de gânduri.

Afirmaţia o făcu să se agite.

— Păi… hmm… e adevărat. Dar tu eşti totuşi bărbat, la urma urmei, şi chiar şi cei mai respectabili bărbaţi sunt previzibili în acest sens.

El chicoti. Când înflorise nesigura, timida Juliet devenind această cochetă obraznică?

— Aşa e? Ei bine, nu mă mai lăsa în suspans dacă nu vrei ca eu să sar – lăsă mai întâi ca privirea lui să stăruie asupra siluetei sale armonioase – la concluzii interesante.

Deşi Juliet se crispă în mod evident, replica lui nu mai provocă alte îmbujorări feciorelnice. Ea îşi dădu capul pe spate.

— Vreau să fii profesorul meu.

Lucrul acesta îl luă prin surprindere. Se putea gândi la o mie de lucruri pe care ar fi vrut să o înveţe, dar mai mult ca sigur ea le-ar fi respins pe toate. Cu calm, el îşi ridică paharul la buze.

— Oh? Şi ce-ar trebui să te învăţ?

— Cum să-i recunosc pe ticăloşi.

Sebastian aproape că se înecă cu băutura. Tuşind, puse paharul cu fermitate pe birou.

— Poftim?

— Fără îndoială că una dintre rudele mele băgăcioase ţi-a spus de dificultăţile pe care le-am avut în a-mi alege un soţ.

— Au făcut aluzie la ceva de genul ăsta.

— Azi-dimineaţă mi-a trecut prin minte că problema mea în tot acest timp a fost incapacitatea de a face

distincţia între domnii adevăraţi şi mârşavii care se pretind că sunt gentlemeni. De când l-am confundat pe Morgan Pryce cu un gentleman, n-am fost în stare să am încredere în instinctele mele în privinţa bărbaţilor.

— Înţeleg, zise el scurt.

— Asta face foarte dificilă alegerea unui soţ, continuă ea, mai ales în societate, unde toată lumea deja îşi maschează adevărata fire. Indiferent cât de acceptabil pare un bărbat, eu întotdeauna îl consider suspect.

În aparenţă, sora ei avusese dreptate în această privinţă – Juliet devenise într-adevăr sperioasă.

— Deci vrei să te învăţ cum să separi grâul de neghină?

— Exact.

Sebastian înghiţi altă gură de coniac.

— Şi ce te face să crezi că „un gentleman respectabil” ca mine este calificat pentru o asemenea îndatorire?

— Tatăl tău a fost un asemenea ticălos, nu-i aşa?

Sperioasă şi directă.

— Da, un nemernic desăvârşit, mai ales când venea vorba de femei. Dar eu nu participam la activităţile lui. Aşeză paharul şi adăugă sarcastic: Eu sunt mult prea cuviincios pentru asta, îţi aduci aminte?

— Totuşi, sunt sigură că ai avut ocazii să remarci cum acţiona. Să-l vezi cum exersează linguşiri fără conţinut asupra femeilor sau cum o convinge că ţinea la ea când de fapt nu era aşa.

Naiba s-o ia, se apropia prea mult de adevăr şi îl făcea să se simtă inconfortabil. Regretase deseori că trebuise să joace rolul seducătorului versat în urmă cu doi ani când îi făcuse curte prima dată.

— Ocazional, da, rosti printre dinţi.

— Ei bine, atunci, n-ar trebui să-ţi fie prea greu să mă înveţi cum să recunosc asemenea şiretlicuri. În ciuda experienţelor mele din societate şi cu fratele tău, încă sunt

îngrozitor de incapabilă să-i recunosc eu însămi pe ticăloşi. Deci, ca să fiu sigură, îi tratez cu răutate pe toţi deopotrivă. Dar dacă o ţin tot aşa, voi rămâne nemăritată toată viaţa. Nu vreau să ajung fată bătrână, milord. Mi-ai putea fi de folos în a te asigura că nu se întâmplă asta.

Putea, într-adevăr. Dar nu în felul în care credea ea.

— Ai menţionat o propunere. Propunerile în general au două părţi. Eu îţi fac ţie o favoare, tu îmi faci mie o favoare. Ce vei face pentru mine?

Ochii căprui se închiseră spre un gri-verzui de oţel.

— Mă voi abţine de la a-mi convinge cumnatul să târască numele familiei tale prin noroi pentru ceea ce fratele tău ne-a făcut mie şi familiei mele.

— Ah.

Aşadar, *era* pornită pe răzbunare.

Ea adoptă o atitudine relaxată, aranjându-şi cu calm mănuşile în timp ce continuă:

— Bineînţeles, dacă te temi că a fi în compania mea ar putea expune şi mai multe din secretele întunecate ale familiei tale, eşti liber să refuzi. Nu mi-aş dori să te fac să te simţi inconfortabil.

Sebastian aproape că izbucni în râs. Obrăznicătura îl provoca să petreacă timp cu ea. Nu că el ar refuza-o. Îşi putea ascunde „secretele întunecate ale familiei” suficient de bine – dovedise acest lucru cu o seară în urmă. Şi acesta era exact motivul de care avea nevoie pentru a-i face curte.

Dar nu trebuia să se arate prea dornic, sau altfel ea ar deveni bănuitoare.

— Sunt foarte dornic să fiu de acord cu propunerea ta, doamnă. Sunt doar preocupat de reacţia familiei tale. Cumnatul tău a subliniat în mod clar că doreşte să stau departe de tine.

Ea îi aruncă un zâmbet jucăuş.

— Atunci va trebui pur şi simplu să păstrăm lecţiile secrete, nu-i aşa? Vor dura doar o zi sau două, la urma

urmei.

El îşi trase răsuflarea. O zi sau două de întâlniri personale cu Juliet. O zi sau două în care să-şi supravegheze fiecare cuvânt, în care să o curteze fără a-i spune adevărul. O zi sau două cu flirturile ei inocente, devastatoare. Mai mult ca sigur că îşi ieşise din minţi. Astfel, cu o oarecare surprindere, se auzi spunând:

— Cum doreşti. Voi face tot ce pot ca să te ajut.

— Când putem începe?

— Bucătăreasa pregăteşte un prânz uşor pentru ora două. Ce-ar fi să începem după aceea?

Cam atât de mult timp îi va lua să-şi adune puterile pentru o după-amiază de „lecţii” cu drăgălaşa sa oponentă.

— Excelent. Sunt dornică să învăţ, milord. Porni spre uşă, apoi se opri, deşi nu se uită la el. Încă un lucru. Sub nicio formă aceste lecţii nu vor include… vreo… hmm… intimitate.

Lui îi scăpă un râset înainte să îl poată opri.

— Va trebui să fii mai precisă. La ce fel de „intimităţi” te referi – de felul celor pe care susţii că le-ai împărtăşit cu fratele meu? Sau de felul celor pe care noi l-am împărtăşit azi-noapte?

Aruncându-i o privire enervată, ea replică scurt:

— Mă refer la sărut, domnule. Fără săruturi.

Ce interesant!

— Nu văd de ce nu. Dacă săruturile mele te impresionează atât de puţin, n-ar trebui să te deranjeze. Şi cum altfel te pot învăţa să distingi între săruturile unui nemernic şi cele ale unui domn respectabil?

Ea se îmbujoră de la linia delicată a părului până spre sânul care se iţea din corset.

— Aceea e o parte a lecţiei pe care am învăţat-o deja suficient.

— Eşti sigură? Cu un zâmbet leneş, se lăsă pe spetează şi îşi lăsă privirea să alunece peste silueta ei

aranjată, îmbrăcată într-o atrăgătoare rochie roz. Deoarece nu mi-ai dat o şansă corectă să demonstrez gama completă de săruturi „adecvate”, de gentleman, noaptea trecută. Există variaţii infinite, şi aş fi încântat să o demonstrez pe fiecare în parte.

Pe chipul ei se citi panica.

— Dacă măcar încerci aşa ceva… izbucni ea, apoi se stăpâni, înţeleg ce intenţionezi. Te joci cu mine. Dar eu vorbesc serios, domnule.

— Şi eu.

El îi aruncă un zâmbet lacom care o făcu să înghită cu greu şi să îşi ferească privirea. Sebastian se trezi că era mult mai optimist în ceea ce privea şansele lui cu ea. Dorind să testeze terenul, îi aruncă înapoi provocarea:

— Bineînţeles, dacă ţi-e teamă că săruturile mele s-ar putea îmbunătăţi odată cu practica şi astfel te-ar putea tenta să te comporţi neadecvat, insist să te simţi liberă să-ţi retragi propunerea.

— Deloc, milord. Zâmbetul ei brusc era precum mierea picurată peste oţet. Dacă insişti să mă săruţi, atunci negreşit trebuie s-o faci; nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât o scuză ca să te plesnesc pentru impertinenţă.

Întorcându-se pe călcâie, ea se năpusti spre uşă.

— Juliet?

Ea se opri.

— Da, Lord Templemore?

— Voi risca puţină durere pentru a obţine ceea ce vreau.

Ea îi aruncă o privire batjocoritoare peste umăr.

— Ce te face să crezi că va fi doar „puţină” durere?

Zicând asta, ieşi pe uşă. Şi multă vreme după plecarea ei, el rămase acolo râzând.

Capitolul 6

Răzbunarea este o mâncare cel mai bine servită rece.

Proverb englezesc scris pe o listă agăţată odinioară pe un perete din camera de studiu a lui Templemore

La naiba, făcuse o greşeală tactică enormă. Când Juliet propusese să petreacă un timp singură cu Lord Templemore pentru motivul prostesc pe care i-l dăduse, ea se gândise că era o metodă bună de a-l demasca: Deşi nu-i plăcea să joace asemenea jocuri, nu vedea altă metodă, când el era atât de infernal de încăpăţânat. Ceea ce nu luase ea în considerare fusese felul în care va privi el problema.

Sebastian lămurise lucrul acesta în biroul lui. Privea chestiunea ca orice vânător. Ca pe sezon de vânătoare. În care ea era prada. Deci, acum, în timp ce lua prânzul cu el şi familia ei, două ore mai târziu, nu putea să nu fie neliniştită în legătură cu ce avea să urmeze. Lucrul acesta depăşea cu mult experienţa ei cu bărbaţii, era evident. Oh, de ce se gândise ea că a-i critica abilitatea de a săruta va ajuta propriei cauze? De ce aruncase o provocare pe care el părea mai mult decât dornic să o accepte?

Dacă el făcea acest lucru, ea urma să aibă probleme serioase. Deoarece, dacă Lord Templemore începea să se dovedească mai bun la sărutat decât era deja, va fi nevoit să o culeagă de pe podea când îşi încheia sărutul.

Aruncă pe furiş o privire spre locul unde stătea el în

fruntea mesei, în sufrageria extraordinar de somptuoasă. Amabil şi formal, îşi ascundea bine caracterul libertin. Dispăruse zâmbetul senzual care o mângâia din cap până în picioare. Dispăruse şi privirea provocatoare, întunecată şi misterioasă precum o peşteră care promitea comori dincolo de închipuire.

În timpul mesei uşoare alcătuite din cârnăciori, pâine şi brânză locală, el o tratã cu aceeaşi curtoazie distantă pe care le-o oferea lui Rosalind şi lui Griff. Dar ea ştia că e o farsă, deşi nimeni altcineva nu ştia, căci contrasta prea tare cu tachinările din birou şi cu săruturile de noaptea trecută.

Oftă. Refuza să se gândească la gura lui pasională, puternică, făcându-i cele mai nefireşti şi provocatoare lucruri. Suficient de rele încât să stea trează jumătate de noapte, aducându-şi aminte de săruturile lui mătăsoase, pricepute, de mâinile lui ţinând-o strâns, posesiv, lipită de el…

„Destul!” îşi mustră ea memoria prea ascuţită. „Adu-ţi aminte de plan. Nu-l lăsa să-ţi distragă atenţia.” Asta reprezentau flirturile lui viclene – distrageri ale atenţiei, menite să o dezarmeze. Când ea se rugase pentru asemenea atenţii în urmă cu doi ani, tot ceea ce primise fuseseră o reputaţie aproape ruinată şi un sărut obraznic. Aşa că de data aceasta ştia mai bine decât să lase atenţiile lui să o copleşească. Dacă el îşi închipuia că se va topi toată la picioarele lui, se înşela amarnic.

— Unde este unchiul dumitale astăzi, Lord Templemore? întrebă ea când conversaţia stagnă.

Lordul semeţ probabil că îl alungase pentru a-l împiedica să vorbească prea deschis.

— Am crezut că domnul Pryce petrece mult timp aici.

— Fii convinsă, doamnă, că, dacă n-ar fi fost zăpadă, ar fi aici. Odată ce băieţii vor curăţa aleile şi vor bătători cărările, el va fi tot timpul pe capul nostru. Mai ales la mese, căci o preferă pe bucătăreasa mea.

— Pe bună dreptate, interveni sora ei. Rosalind muşcă fericită din tarta de mere, preferata ei. Griff, trebuie s-o rugăm pe bucătăreasa Domniei Sale să ne scrie reţeta. Bucătarul de la Knighton House o face prea acră.

Griff se încruntă aspru peste masă către Sebastian, de parcă ar fi fost vina lordului Templemore că bucătăreasa lui făcea tarte mai bune.

— O să ţin minte, draga mea.

Se sprijini de spetează şi se uită la rivalul tartei sale cu mere cu intensitatea unui om în căutare de defecte.

Juliet nu îl putea acuza pe Griff că era invidios. Charnwood ar rivaliza cu orice domeniu prin dotări şi prin administrarea evident competentă. Cât de ciudat că un bărbat care se implica nechibzuit în afaceri cu contrabandiştii ar fi totodată un excelent administrator de domeniu. Zău, ea nu găsise niciun sigur colţ lăsat neşters de praf. Apa din lavoarul ei era întotdeauna proaspătă, oalele de noapte erau întotdeauna golite. Menajerele lustruiau până şi partea de dedesubt a vaselor de argint, şi nimeni nici măcar nu se gândea să se uite acolo.

Cu excepţia lui Juliet, bineînţeles.

Mai mult ca sigur că el îşi plătea servitorii foarte bine. Fie asta, fie îi înspăimânta ca să lucreze ca nişte demoni. Din ceea ce relatase Polly, camerista lui Rosalind, toate servitoarele încremeneau când le vorbea el. Dar dacă el îşi închipuia că ea va face acelaşi lucru, va avea un şoc.

— Templemore, sunt curios în legătură cu o chestiune care-l priveşte pe unchiul dumitale, zise Griff.

— Da?

Sebastian îşi mânca desertul cu un calm admirabil, date fiind privirile usturătoare pe care Griff i le arunca la intervale regulate. Griff nu se atinsese de tarta cu mere.

— Domnul Pryce este căsătorit? Pare că petrece foarte mult timp în casa dumitale.

— Ah… Lordul Templemore îi aruncă lui Griff o privire

îndurerată. E văduv. Mătuşa mea a murit în urmă cu cinci ani de o boală incurabilă, iar el se simte singur câteodată. Dar nu vine des în Shropshire, aşa că nu stă aşa de mult aici cum pare. În general preferă să piardă vremea în reşedinţa din Bath.

— Are o casă în Bath? întrebă Rosalind.

Lordul Templemore zâmbi cu regret.

— Nu, eu am.

Rosalind deveni atentă.

— E foarte generos din partea dumitale să-i permiţi unchiului dumitale să-ţi folosească reşedinţa.

Îi aruncă lui Juliet o privire cu înţeles, evident calculând cât de repede putea să o lege pe sora sa de acest model de generozitate bogat.

Juliet îşi ignoră sora şi se concentră asupra fărâmiţării tartei în bucăţele cât mai mici.

— Nu pare atât de mult generozitate, cât nesăbuinţă, mormăi Griff. Lasă-ţi rudele să profite de tine, Templemore, şi în curând nu-ţi va mai rămâne niciun ban.

— Sau te vor târî prin ţară după potcoave de cai morţi, interveni Juliet, simţindu-se oarecum vizată de comentariul lui Griff.

— Nu se referea la tine, draga mea.

Rosalind îi aruncă lui Griff o privire de avertizare.

— Desigur că nu. Griff se îmbăţoşă. Şi nu am mers după potcoave de cai morţi. Am descoperit câte ceva din ce aveam nevoie să ştim.

Câte ceva? Oare Griff era tot atât de suspicios pe cât era ea? Nu, având în vedere cum îi calificase argumentele ca fiind frivole. Lui pur şi simplu nu-i venea să creadă că un bărbat de rangul lui Templemore putea face ceva atât de odios. Poate că lui Griff nu-i plăcea de lord, dar era impresionat de aparentele eforturi ale acestuia de a recupera pierderile unui tată nesăbuit. Griff nu va fi uşor convins de trădarea acestui bărbat.

Dar ea nu era impresionată, câtuşi de puţin. Nimic nu era vreodată ceea ce părea când venea vorba de inamicul ei. Doar pentru că el conducea un domeniu prosper, era amabil cu unchiul lui şi îi dădea fiori nu însemna că nu era în întregime ticălosul ascuns. Ea doar trebuia să-şi dea seama cum să-i demaşte adevăratul caracter.

— Ştii, Lord Templemore, zise ea veselă, sunt încă intrigată de o chestiune. Dacă fratele dumitale e mort şi nu ştiai nimic de acţiunile lui, atunci cine a pornit zvonurile despre răpire? Şi de ce?

— Ţi-am mai spus, a fost fără îndoială un servitor.

— Nu unul de-al meu, zise Griff. Servitorii mei sunt plătiţi bine ca să nu bârfească.

— Da, zise Lord Templemore, dar având în vedere profesia dumitale…

— Vrei să spui „comerţ”? răbufni Griff.

— Mă refer la faptul că are de-a face cu bunuri din contrabandă, zise lordul molcom.

Griff se zbârli de supărare.

— Nu mai fac asta. Afacerea mea e legală de mulţi ani.

Sebastian ridică din umeri.

— Totuşi, această legătură fără îndoială că ţi-a creat duşmani. Cineva probabil că ţi-a plătit servitorii chiar cu mai mult pentru a nu-ţi fi loiali.

— Din ce motiv? Griff părea ofensat de gândul că bârfa ar putea fi din vina lui. Cum ar putea un duşman să beneficieze din pătarea reputaţiei cumnatei mele?

Lord Templemore dădu înapoi.

— A fost doar o conjunctură.

— Şi una neplăcută pe deasupra, replică Griff.

Faptul că Griff îl ataca pe furiş pe lord nu se potrivea deloc scopului ei. Lucrul acesta îl punea doar în gardă pe Lord Templemore.

— Nu au fost servitorii lui Griff, interveni ea, nici ai

noştri. Helena a acoperit totul foarte bine. Din moment ce numai ea a văzut bileţelul meu, ea le-a spus tuturor – servitorilor, oamenilor din oraş – că am fost chemaţi la Londra de Griff şi Rosalind, care se întorceau mai devreme din luna de miere şi urmau să se întâlnească cu noi acolo. Apoi, înainte ca ea să pornească după mine, le-a spus tuturor că trebuie să mă trimită pe mine prima deoarece trebuia să rezolve nişte treburi de ultimă oră legate de domeniu.

— Şi ei au înghiţit asta? întrebă lordul Templemore neîncrezător. N-au făcut legătura între plecarea ta bruscă şi plecarea lui Morgan?

— Dacă au făcut-o, nu mi-au spus niciodată nimic, mie sau familiei mele. Toată lumea din Stratford ştia de „căpitanul Will Morgan”, că era aşteptat să se întoarcă în curând la presupusul lui regiment. Şi Helena întotdeauna a avut reputaţia de a fi întruchiparea bunei-cuviinţe. Nu le-ar fi trecut niciodată prin cap că ea ar permite vreodată vreo indecenţă în familia ei.

— Ah, dar tinerele doamne nu îşi ascultă întotdeauna surorile mai mari în chestiunile legate de decenţă. N-au bănuit că ai putea ignora exemplul excepţional al surorii tale? Când Juliet îl privi încruntată, adăugă cu cea mai uşoară urmă de zâmbet: Iartă-mă, dar chiar şi tinerele bine-crescute pot fi suficient de impetuoase cât să fugă cu „derbedei chipeşi” precum fratele meu.

Cum îndrăznea să-i reproducă propriile ei cuvinte?

— Eu n-am fost niciodată privită drept năvalnică sau curajoasă de către oamenii din oraş.

— Cu toate astea, cu siguranţă că ai avut câte puţin din acele calităţi astfel încât să rişti o asemenea fugă.

— Am fugit deoarece fratele tău m-a păcălit să cred că el este un peţitor vrednic de luat în seamă.

— Dacă ai fi crezut că este un peţitor demn de luat în seamă, zise Lord Templemore calm, l-ai fi trimis la tatăl tău

să-ţi ceară mâna.

Doamne, Dumnezeule, dar bărbatul ăsta ştia cum să o provoace! „Adu-ţi aminte de plan”, se avertiză ea. „Nu-ţi pierde cumpătul.”

— Am încercat într-adevăr să fac asta, dar Morgan m-a convins că nu avea rost. El a spus că *papa* nu va accepta niciodată ca eu să mă căsătoresc cu un biet căpitan de armată.

Toate astea erau adevărate, după cum bine ştia şi el.

— Morgan avea dreptate, chiar dacă era doar o scuză să te ademenească să pleci de acasă, interveni Rosalind. *Papa* nu ar fi aprobat deloc. El dorea o partidă mai bună pentru tine. Dar acum ar fi încântat dacă ţi-ai dori să te căsătoreşti cu măcelarul.

— Nu ar fi, protestă Juliet fără convingere, recunoscătoare că sora ei schimbase subiectul.

Se simţea inconfortabil, de parcă lordul Templemore o acuzase pe ea pentru acţiunile lui. Ea nu avea nevoie ca el să repete reproşurile pe care ea însăşi şi le făcea sieşi. Mai ales când el ştia foarte bine că el o convinsese să se comporte greşit.

— *Papa* vrea să te măriţi, ştii bine, insistă Rosalind. Cu toţii ne dorim asta.

— Eu zic că Juliet a avut dreptate să-şi refuze peţitorii de până acum, interveni Griff. Nişte bărbaţi jalnici, toţi.

Binecuvântat fie morocănosul ei cumnat că îi luase partea. De obicei, el se purta de parcă ea nu putea gândi singură. Când el îşi sublinie vorbele făcându-i cu ochiul, ea radie de bucurie.

— Nu o încuraja, te implor, observă Rosalind. Mie mi-au plăcut câţiva dintre peţitorii ei. Ce zici de acel drăguţ Lord Havering? N-ai avea ce să-i reproşezi, Griff. El e tânăr, e frumos, e cumsecade…

— E un idiot afurisit, replică Griff. O dată l-am comparat pe prinţul George cu Falstaff, şi el m-a întrebat

cine era Falstaff şi de ce nu l-a întâlnit niciodată în societate.

— Faptul că nu ştie Shakespeare nu îl face prost, mormăi Rosalind.

Juliet râse.

— Chiar? Dar nu de aceea l-ai discreditat pe un anume Lord Andrew faţă de mine? Deoarece i-a atribuit lui Marlowe una dintre nepreţuitele tale piese de Shakespeare?

— Asta este altceva, strâmbă ea din nas. Lord Andrew chiar *este* prost.

— Lordul Havering este într-adevăr un bărbat drăguţ, continuă Juliet. Ea chiar îl plăcuse. Dar pur şi simplu nu putea concepe să se căsătorească cu el. Însă nu ne-am fi potrivit.

— Havering, meditä Lord Templemore cu glas tare. Nu este cel care s-a împuşcat în picior din greşeală în timp ce îi dădea prietenului său pistolul pentru un duel? Când Griff păru surprins, adăugă: Am auzit de asta de la unchiul Lew. Înţeleg că l-a făcut pe Havering bătaia de joc a Londrei.

Ochii lui Griff scânteiau de bună dispoziţie.

— A făcut ca duelul să nu mai aibă loc.

Rosalind oftă.

— În regulă, poate că lui Juliet i-a fost mai bine fără Lord Andrew sau Lord Havering, deşi nu mi-am dat seama că Havering era chiar atât de prost. Dar marchizul de Kinsley?

— Kinsley nu e deja căsătorit? remarcă Lord Templemore.

— Văduv, explică Griff. Cu trei copii. Din câte se pare, soţia mea crede că Juliet ar trebui să profite de şansa de a moşteni o familie pe jumătate crescută.

— Nu copiii m-au deranjat. Juliet înfipse furculiţa într-o bucată de măr. Îmi plăceau foarte mult. Dar găseam că Lord Kinsley era… hm… dezagreabil.

— Dezagreabil? replică Rosalind tăios. De ce?

— Aş prefera mai degrabă să nu discut despre asta, mormăi ea şi mâncă felia subţire de măr, rugându-se ca ei să renunţe la acest subiect stânjenitor.

Dar ar fi trebuit să o cunoască mai bine pe sora ei cea neobrăzată.

— Stai puţin, ştiu de ce, zise Rosalind triumfătoare. Din cauza trabucurilor lui. Nu poţi să suferi bărbaţii care fumează.

— Nu de aceea, protestă ea, deşi considera că fumatul era un obicei dizgraţios. Mirosul era atât de greu de scos din rufării.

— Nu poţi nega acest lucru. Întotdeauna este ceva de genul acesta – fumatul sau prizatul tutunului sau unghiile roase…

— Nu a fost vorba de asta, Rosalind!

De ce trebuia sora ei întotdeauna să o creadă cea mai prostuţă creatură din lumea creştină?

— Atunci ce?

Ea îşi trânti jos şervetul şi izbucni:

— Fiindcă nu se uita niciodată în altă parte decât în corsetul meu când dansam. Îndrăznesc să spun că nici nu ştia că am o faţă. Poftim, acum eşti fericită?

Juliet îşi regretă izbucnirea când se aşternu o tăcere stânjenitoare, iar Rosalind roşi. În cele din urmă sora ei şopti:

— Oh, Juliet, îmi pare rău. N-am ştiut.

— Ar fi trebuit să ne spui, remarcă Griff cu asprime. L-aş fi pus pe fugă.

Judecând după expresia înfuriată a lordului Templemore, acesta împărtăşea sentimentele lui Griff. Având în vedere cum se uitase el însuşi la corsajul ei mai devreme, era chiar ipocrit.

— Ce era de spus? îi aruncă lordului Templemore o privire tăioasă. Doar n-a fost primul care a făcut asta.

Lordul ridică din sprânceană ca şi cum nu avea niciun

regret, iar ea îl privi din nou pe Griff.

— Doar că Lord Kinsley era atât de foarte… evident. Clar avea doar un singur lucru în minte.

Când Griff îşi umflă pieptul cu o furie evidentă, ea izbucni:

— Iar tu n-ar trebui să fii atât de revoltat în această chestiune. Am văzut unde se duce privirea ta când Rosalind poartă una dintre rochiile ei franţuzeşti.

Râsul lui Rosalind se transformă în tuse când Griff se încruntă la ea. Lord Templemore îşi ascunse un zâmbet în spatele şervetului.

— Serios, Knighton, chiar permiţi oricărui prost bătrân să-ţi curteze cumnata?

— Să permită? rosti ea şuierător înainte ca Griff să poată replica. Te informez, domnule, că sunt perfect capabilă să mă descurc singură în ceea ce priveşte bărbaţii.

— Chiar aşa?

Tonul lui infatuat îi aminti că mai devreme se plânsese de lipsa instinctelor în acea privinţă. Ca să nu mai pomenească faptul că îi permisese să o sărute cu destul de multă neruşinare cu o seară în urmă.

El o măsură cu privirea.

— Când accepţi atenţiile unor bărbaţi precum Kinsley şi Montfort, trebuie să mă îndoiesc.

— Montfort? întrebă ea. Cum de ştiai de el?

Rosalind murmură:

— Eu… hm… s-ar putea să fi menţionat ceva mai devreme…

— Oh, asta e minunat, zise Juliet cu sarcasm. Insist să continui, Rosalind. De ce să nu spui unui om complet străin despre peţitorii mei dezastruoşi? De ce să nu povesteşti toate micile mele greşeli prosteşti din copilărie – atunci când am rămas înţepenită în putineiul de unt, sau atunci când…

— Mi-a zis doar că l-ai refuzat pe ducele de Montfort,

interveni Lord Templemore, cu o vocea ciudat de blajină. Şi i-am spus că ai avut dreptate să faci asta.

Vorbele lui îi mai potoliră stânjenirea.

— Atunci înseamnă că îl cunoşti pe Montfort.

Lord Templemore înălţă din umeri.

— Puţin. A petrecut o vară aici când amândoi aveam paisprezece ani şi taţii noştri erau prieteni. Este el încă întruchiparea bunei-cuviinţe în public şi întruchiparea indecenţei în viaţa privată?

— I-ai descris exact caracterul, zise Griff. Deşi sunt surprins să te aud spunând asta. Chiar şi cei care îl cunosc nu sunt conştienţi de… hmmm… înclinaţiile lui.

— La ce înclinaţii te referi? interveni Rosalind.

— Nu la ceva despre care se poate vorbi în faţa doamnelor, zise Lordul Templemore cu fermitate, aruncându-i o privire lui Juliet.

— Lucrul acesta nu este cunoscut de multă lume, draga mea, explică Griff, dar, deşi Montfort se comportă ca un gentleman desăvârşit printre egalii lui… ei bine… E suficient să spun că deşi Montfort poate face orice mamă să cadă pradă farmecului său şi fiecare domnişoară să tânjească să-i fure inima, nu este ceea ce pare.

— Dacă ştiai asta despre el, de ce nu l-ai ţinut departe de Juliet? întrebă Rosalind, clar intrigată.

— Ascultă, n-am nevoie de Griff să-mi ţină peţitorii departe, protestă Juliet.

Cu toţii o ignorară.

— Nu am descoperit adevăratul lui caracter decât după ce Juliet l-a refuzat, zise Griff. Atunci Daniel mi-a spus că Montfort în mod regulat vizitează… hmmm… anumite stabilimente.

Rosalind păru îngrozită în timp ce privirea ei se mută înspre Juliet.

— Ai ştiut asta?

— Am ştiut doar că mă deranjează. L-am prins odată

minţind, în drum spre un bal, într-o seară, i-am văzut caleaşca într-o zonă rău famată a oraşului şi apoi el a jurat cu cerul şi cu pământul că m-am înşelat. Ridică din umeri. Dar nu sunt oarbă.

Rosalind părea abătută. Se pare că ea îşi făcuse speranţe mari ca Juliet să se căsătorească cu ducele.

— Se spune că dezmăţaţii cuminţiţi devin cei mai buni soţi…

— Singurii oameni care spun asta, interveni Griff, sunt dezmăţaţii înşişi când încearcă să-şi seducă ultimele victime. Orice femeie care crede asta a intrat deja pe jumătate în necaz.

Lordul Templemore încuviinţă din cap.

— Ai putea spune la fel de bine că hoţii reformaţi devin cei mai buni funcţionari la bancă. Ziua în care Banca Angliei va începe să angajeze hoţi de buzunare este ziua în care eu voi crede într-un caracter bun al dezmăţaţilor cuminţiţi.

— Stai puţin, protestă Rosalind, cumnatul meu Daniel a fost oarecum un libertin înainte de a se căsători cu sora mea, şi n-ai putea găsi vreodată un soţ mai fidel. Dragostea poate face un bărbat să-şi schimbe obiceiurile.

— Daniel este o excepţie, replică Juliet. Dar mă întreb dacă Griff şi lordul nu au dreptate. Poate un bărbat care a dus o viaţă dezgustătoare să se schimbe cu adevărat, chiar şi pentru dragoste? Îi aruncă lordului Templemore un zâmbet ironic. Îţi promit că, dacă Morgan s-ar întoarce în Anglia, ar jura că îşi schimbă obiceiurile şi apoi mi-ar cere să mă căsătoresc cu el, aş fi foarte neîncrezătoare.

— Sper, rosti Griff printre dinţi. Afurisitul acela te-a răpit.

Lordul Templemore nu părea atât de mulţumit.

— Dar dacă ai descoperi că el a avut un motiv serios pentru acţiunile lui?

— Cum ar fi? Nu-mi pot imagina cum ar putea scuza

suferinţa pe care a provocat-o familiei mele, jignirea pe care a suferit-o reputaţia mea sau, că tot vorbim de asta, jignirile pe care el le-a adus numelui familiei tale. Ce motiv plauzibil ar putea oferi?

Juliet îi întâlni cu îndrăzneală privirea, provocându-l să răspundă, să facă măcar o aluzie la adevăr.

Un muşchi tresărea pe maxilarul lui.

— Eu spun totuşi că fratele meu nu este un răufăcător.

„Laşul”, îşi zise ea.

— Şi eu spun totuşi că dovada se găseşte în comportamentul lui.

Juliet tocmai savura iritarea lui când un lacheu intră şi se apropie de Rosalind cu o tavă şi un pahar pe ea.

— Lapte de măgăriţă pentru dumneavoastră, milady. Bucătăreasa a spus să vă transmit că a reuşit să obţină puţin până la urmă.

Rosalind se albi la faţă şi îi aruncă o privire rapidă soţului ei. Juliet îi urmări privirea pentru a vedea fruntea lui Griff cum se încruntă adânc în timp ce el se ridică de la masă. Repede, Rosalind întinse mâna spre pahar, dar vocea lui Griff tună:

— Să nu îndrăzneşti! Când mâna ei se opri în aer, Griff îi ordonă lacheului: Ia chestia aia oribilă de aici. Şi de acum înainte, spune-i bucătăresei să ignore orice cereri speciale din partea soţiei mele.

Lacheul privi neajutorat spre stăpânul său, care făcu un semn uşor cu capul.

Juliet ar fi trebuit să ştie că lordul Templemore nu ar fi intervenit niciodată între un bărbat şi soţia lui. Şi despre ce naiba era vorba aici?

Rosalind sări în picioare şi îşi aruncă şervetul.

— Ai mers prea departe de data aceasta, Griff Knighton! Cum îndrăzneşti?

Se ridică şi el.

— Nu te voi lăsa să bei o asemenea otravă!

— Domnul Arbuthnot spune…

— Impostorul acela nenorocit! El cu urina lui de oaie, şi sângele de iepure, şi laptele de măgăriţă… Dumnezeu ştie ce alt putregai mai e în poţiunea lui! Nu voi accepta aşa ceva, mă auzi?

— Eşti o bestie! N-ai niciun drept…

Rosalind izbucni în lacrimi, apoi fugi din încăpere. Juliet se uită după ea, în stare de şoc. Rosalind avea tendinţa de a fi dramatică, dar chestiunea asta mergea dincolo de dramă. Rosalind nu plângea niciodată, nu fără o mare provocare. Şi să facă aşa ceva în faţa unui străin…

Privirea acuzatoare a lui Juliet se întoarse spre Griff. Părea înverşunat şi pierdut, stând acolo în picioare, ţinând cu o mână spătarul scaunului şi cu cealaltă încă proptită de masă. El îi surprinse privirea, apoi păru să-şi dea seama la ce fuseseră martori atât ea, cât şi lordul Templemore. Scoase un oftat puternic.

— Dacă… mă scuzaţi amândoi, trebuie să văd ce face soţia mea.

Apoi ieşi grăbit din cameră.

O linişte apăsătoare se lăsă, puternică şi bruscă după o asemenea izbucnire emoţională. Juliet nu avea idee ce să-i spună lordului sau chiar cum să explice sursa discuţiei aprinse. Lapte de măgăriţă? De ce naiba ar vrea Rosalind aşa ceva? Şi sânge de iepure…

— Scuză-mă, se auzi vocea rigidă a lordului Templemore, dar este sora ta cumva… adică…

Se opri într-o tăcere stingheră.

Când ea îl privi, expresia lui arăta tot disconfortul unui bărbat prins când trage cu ochiul la problemele altui bărbat.

— Ce? stărui ea.

Lordul nu dorea să se uite la ea.

— Laptele de măgăriţă, sângele de iepure, urina de

oaie sunt ocazional promovate de şarlatani ca având proprietăţi care vor… hmm… spori fertilitatea unei femei.

Juliet continuă să se uite la el fără să înţeleagă. Privirea lui se mută spre ea, înmuindu-se.

— E posibil ca sora ta să încerce să conceapă un copil?

O roşeaţă i se ridică în obraji lui Juliet în acelaşi timp în care o mie de detalii mărunte strigau după atenţia ei. Reacţia ciudată a lui Rosalind ori de câte ori se discuta despre naşterea iminentă a copilului Helenei. Preocuparea ei de dată recentă faţă de farmacişti. Privirea melancolică pe care o avea ori de câte ori vedea copii.

— Sunt căsătoriţi de doar doi ani şi jumătate.

Cu toate astea, răbdarea nu era una dintre virtuţile lui Rosalind. Doi ani şi jumătate fără să rămână însărcinată i se păreau o viaţă. Juliet tresări, aducându-şi aminte de tachinările lipsite de răutate la care familia o supusese pe Rosalind când Helena rămăsese însărcinată prima după ce se căsătorise a doua. Şi felul în care Rosalind nu râsese aşa cum făceau ele de obicei când îşi aruncau glume.

Un alt gând îi veni în minte.

— De unde ştii de laptele de măgăriţă? întrebă ea fără să se gândească.

Când o roşeaţă palidă cuprinse obrajii lordului, ea suspină. Chiar nu era treaba ei să discute o asemenea chestiune nedelicată cu un bărbat. Cu toate acestea, curiozitatea fu mai puternică.

— Doar că pur şi simplu n-am auzit niciodată de aşa ceva. Şi cum l-am îngrijit pe *papa* în timpul bolii, sunt obişnuită cu medicamentele.

El îşi drese glasul cu nervozitate.

— E un remediu străvechi. Nicio femeie raţională nu îl mai foloseşte acum, dar asta nu împiedică şarlatanii şi câte o moaşă proastă să nu îl popularizeze ca o soluţie de modă veche. Sau pe femeile disperate să aibă copii să îl încerce.

— Da, dar cum de ai aflat tu de el? insistă ea.

El ridică din umeri.

— Mama mea l-a încercat.

Lucrul acesta o şocă.

— Ştii sigur asta?

Şi cum de afla un tânăr aşa ceva despre mama lui?

Prinzând în mână un şervet, el murmură:

— Unchiul meu mi-a spus. Evident că a încercat diverse remedii din dorinţa de a avea un copil.

Când degetele lui se strânseră convulsiv pe şervet, Juliet simţi că o cuprinde mila. De ce încercase mama lui să aibă un copil şi totuşi îşi abandonase un altul? Fără îndoială că şi el se întrebase acelaşi lucru. Totuşi, expresia lui ameninţătoare făcea clar faptul că orice întrebare în acel sens nu ar fi bine-venită.

El o surprinse cum îl priveşte lung, cu îngrijorare, şi maxilarul i se încordă. Părea că pune în balanţă ceva, apoi spuse:

— Ceea ce de fapt a funcţionat pentru ea a fost să consulte femeia-vraci din partea locului.

— Femeia-vraci?

El zâmbi slab.

— Poate că suntem în Shropshire, Lady Juliet, dar sângele galez curge printr-un număr destul de mare de locuitori ai comitatului, inclusiv mama mea. Din disperare, ea a vorbit cu Winifred, una dintre chiriaşele de pe moşia tatălui meu, care, după cum se zvonea, putea vindeca orice cu ierburile ei. Orice i-ar fi dat mamei a funcţionat. Mama a conceput gemeni.

— Poate că a avut doar noroc.

— Poate. Dar unchiul Lew a spus că încercase vreme de cinci ani. Şi a rămas însărcinată la trei luni de la prima ei vizită la Winnie. Se jucă absent cu şervetul. Ştii, Winnie încă mai împarte ierburi şi sfaturi. Sora ta ar putea să-i facă o vizită. Aş fi încântat să o duc.

Oferta o surprinse, deoarece însemna implicarea lui într-o problemă de familie extrem de delicată.

— E foarte generos din partea ta. De ce-ai vrea să faci un asemenea lucru? Mai ales că ştii că ar putea obiecta cumnatul meu.

El îi aruncă o privire enigmatică.

— Sora ta mi-a făcut o sugestie azi-dimineaţă şi încep să cred că are valoare. Vreau doar să îi răsplătesc favoarea. Şi pot să garantez că femeia aceea înţeleaptă nu îi va sugera nimic dăunător.

Lucrul acela o linişti doar un pic.

— Nu ştiu dacă ar trebui să mă bag.

Nu în chestiunea aceea. Cum naiba ar putea ea să-i spună lui Rosalind că discutase despre acest lucru cu Lord Templemore?

— Fă cum crezi mai bine, dar, dacă te răzgândeşti, eu de obicei mă trezesc devreme. Dacă nu sunt la micul dejun, sunt în biroul meu sau în atelier. Spune-i asta surorii tale şi putem aranja o mică vizită care nu i-ar trezi suspiciuni cumnatului tău.

— Vrei să spui să meargă fără ştirea lui.

— Dacă vrea asta.

Juliet oftă.

— O să mă gândesc.

De fapt, era extrem de tentată să se implice. O deranja să vadă cuplul cum se ceartă şi cum, în ultimul timp, între ei existaseră tensiuni. Dar ea se plângea mereu de cum interveneau ei în viaţa sa, deci nu era deloc corect din partea ei să facă acelaşi lucru.

— În orice caz, mulţumesc pentru ofertă, Lord Templemore.

— Te rog, spune-mi Sebastian, rosti el cu blândeţe. Cel puţin când suntem numai noi doi.

Intimitatea din tonul lui îi alungă toate gândurile legate de problemele surorii ei. Avea un mod de a-i dezgoli

sufletul când se uita la ea, de parcă ar fi cunoscut-o mai bine decât se cunoştea ea însăşi. Acest lucru o tulbura. O emoţiona.

Ar fi trebuit să refuze să i se adreseze lui atât de... familiar, totuşi ea se auzi spunând:

— Foarte bine, Sebastian.

Numele într-adevăr i se potrivea mai bine decât Lord Templemore sau chiar şi Morgan. Templemore era numele unui lord arogant, şi Morgan acela al unui aventurier nesăbuit. Sebastian era un nume serios, englezesc, perfect pentru un bărbat care se oferise să ajute pe cineva străin pentru că altcineva făcuse acelaşi lucru pentru mama lui. Pe bărbatul acela ea l-ar putea înţelege şi chiar plăcea. Acum, dacă ar putea să-şi dea seama care era cel real...

Cu un zâmbet încântat, el se ridică şi îi întinse mâna.

— Şi acum, milady, e timpul.

— Pentru ce?

— Ai uitat ce mi-ai cerut mai devreme? Zâmbi larg. E timpul pentru prima ta lecţie ca să-i recunoşti pe ticăloşi.

Capitolul 7

Complimentele nu costă nimic, şi totuşi mulţi plătesc pentru ele cu vârf şi îndesat.

Dintr-o carte cu modele de broderie, lucrată de Juliet Laverick ca pedeapsă după ce sora ei a prins-o flirtând cu un lacheu linguşitor la vârsta de cincisprezece ani

Sebastian o conduse pe Juliet spre salon, convins că îşi pierduse minţile. Ce îl apucase să-i ofere ajutorul lui Lady Rosalind? Soţul ei gelos deja pândea să găsească scuza ca să-l strângă de gât, iar asta nu făcea decât să

înrăutăţească lucrurile.

Şi totuşi… intervenţia protectoare a lui Knighton şi tachinările afectuoase ale lui Lady Rosalind la prânz îl afectaseră profund.

Sebastian nu mai văzuse un cuplu atât de potrivit înainte ca moartea mătuşii sale să-l lase pe unchiul Lew nefericit. Ca un pistol perfect echilibrat, entuziasmul lui Lady Rosalind compensa cinismul lui Knighton şi raţiunea lui compensa impulsivitatea ei.

Până la cearta lor. Ce bărbat putea ignora durerea din ochii lui Lady Rosalind şi disperarea mohorâtă din ochii lui Knighton? A nu putea avea copii putea otrăvi chiar şi o căsnicie bună – Sebastian ştia prea bine asta. Deseori se întrebase dacă problema mamei lui de a nu putea rămâne însărcinată nu provocase înstrăinarea părinţilor lui. Poate că, până când mama lui rămăsese gravidă, era deja prea târziu să-şi salveze căsnicia.

Poate că nu, dar el ura să vadă alt cuplu suferind de o asemenea problemă, când ei erau atât de evident devotaţi unul altuia.

În timp ce el şi Juliet intrau în salon, el privi spre părul ei aurit de soare. Mai era şi un motiv practic pentru care intervenise – cum ar fi posibilitatea să poată câştiga din nou bunăvoinţa lui Juliet. Dumnezeu ştia că avea nevoie în acea privinţă. Femeia nu se simţea câtuşi de puţin înţelegătoare faţă de el – sau faţă de Morgan – şi era clar pretenţioasă în privinţa peţitorilor ei.

Nu că o învinovăţea. Dar nici nu uşura lucrurile.

După ce o conduse spre canapea, se aşeză pe un scaun alăturat. Apoi ceva îl înţepă în posterior, făcându-l să sară cu un strigăt.

— Ce naiba… întorcându-se, scoase un ac şi îl aruncă pe masă, unde ateriză cu un sunet slab. Adu-mi aminte să fiu mai grijuliu unde mă aşez în viitor.

— Doamne, îmi pare atât de rău! Juliet se ridică şi

dădu la o parte de pe scaun o drăcie din lemn, apoi o aşeză pe un bufet. E broderia mea. Mai mult ca sigur că am lăsat-o aici când am mers la prânz. Eu… de obicei sunt mai grijulie. Te-a rănit?

— Nu mai mult de cum te răneşte un ac obişnuit când îţi intră în fund, mormăi el.

Cu un murmur de nefericire, Juliet îl înconjură rapid şi îi ridică pulpana hainei. El se întoarse brusc cu faţa la ea.

— Ce naiba faci?

— Încerc să văd dacă sângerezi sau…

— Sunt bine.

Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Juliet să-i examineze posteriorul de la mică distanţă. Totuşi, îi plăcea ca ea să se agite în jurul lui. Nicio femeie nu se agitase în jurul lui de ani buni. Frecă locul dureros, apoi întinse mâinile.

— Vezi? Nu curge sânge.

— Slavă Domnului, zise ea cu mare căinţă. Serios, n-am vrut să…

— Nu e vina ta. Ar fi trebuit să mă uit mai întâi. Îi aruncă un zâmbet ambiguu. Dar nu sunt obişnuit să am femei – şi toate drăcoveniile lor – la Charnwood Hall.

— Ştiu.

Îl ocoli ruşinată şi-şi ocupă iarăşi locul de pe canapea.

El rămase în picioare. Nu se ştia ce mai stătea ascuns în tapiţeria scaunului. Câte ace folosea o femeie odată? Unul? Şase? Habar nu avea. Suma totală a cunoştinţelor sale despre lucrul cu acul putea să încapă în închizătorul unui pistol.

Apoi clipi.

— Ce vrei să spui că ştii? Sunt o gazdă atât de jalnică pentru musafirele mele? Sau ai dedus din reacţia mea când am fost atacat de un scaun?

Un zâmbet mărunt îi înfrumuseţă buzele.

— Nu. Am dedus din ceea ce servitorii tăi i-au spus

cameristei lui Rosalind. Au fost foarte bucuroşi să aibă nişte doamne aici pentru prima dată după mulţi ani.

— Văd că va trebui să-i dojenesc pe servitorii mei cu limba slobodă.

— Să nu îndrăzneşti! Deja le este foarte teamă de tine.

Auzul acestor cuvinte îl făcu să o privească.

— De ce? îi tratez suficient de bine.

— Da, bineînţeles, când vine vorba de salarii şi condiţii de muncă. Şi doar femeile se plâng.

Când el se zbârli, ea adăugă grăbită: Nu mă înţelege greşit, par că te respectă enorm. Dar sunt şi înspăimântate de tine.

— Ce prostie! Ce-am făcut ca să le înspăimânt?

— Este mai degrabă ceea ce n-ai făcut. Strigi ordinele fără să te opreşti să vorbeşti cu ele sau să le mulţumeşti. Le tratezi cu un formalism rigid, şi ele percep asta ca pe o dovadă a dezaprobării tale.

— Este impropriu să conversezi cu servitorii.

— Discuţi cu valetul tău, nu? Şi cu majordomul? Şi cu lacheii? Doar cu femeile eşti tăios. Când am spus seara trecută că s-ar putea chiar să nu-ţi placă femeile, nu a fost doar o supoziţie nefondată. Servitorii vorbesc, să ştii.

Înţelegând în cele din urmă sursa problemei, Sebastian oftă. Ocoli scaunul, apoi se aplecă şi-şi propti cu grijă braţele de spătarul lui.

— Ar trebui să lămuresc ceva – nu este potrivit ca un stăpân bărbat să discute cu servitoarele sale femei.

— Nu-mi imaginez de ce, începu ea.

— Deoarece se poate interpreta greşit. Mai ales când baronul de dinainte era aşa un…

Nu-i venea să creadă că vorbea despre asta. Dar nu ar fi fost bine ca ea să creadă că era peste măsură de protocolar cu servitorii lui. Nu atunci când deja îl considera plicticos şi plin de sine.

— Când am preluat administrarea domeniului, am avut de-a face cu câteva servitoare cu care tatăl meu a avut tendinţa de a… „conversa” îndelung, dacă înţelegi ce vreau să spun. Se pare că ele au recunoscut, şi pe bună dreptate, că eu ar trebui să le recompensez financiar pentru degradarea pe care au suferit-o din pricina tatălui meu.

Juliet făcu ochii mari şi se înroşi cu putere.

— Oh.

— Majoritatea dintre ele nu mai sunt aici acum. Am făcut tot ce-am putut să le găsesc soţi. Noile servitoare ştiu puţine despre toate astea, ceea ce e exact ce vreau şi eu. Zâmbi cu mâhnire. Când eram copil, mă întrebam de ce menajerele tatălui meu se purtau ca şi cum eu aş putea să le atac în orice moment. Întotdeauna îmi aminteau să-mi ţin mâinile acasă. Nici măcar nu mă lăsau să le sărut pe obraz. Odată ce mi-am dat seama de motiv, am decis că angajatele mele femei nu vor avea niciodată motiv să se plângă de mine în acea privinţă. Dar se poate să fi… hm… exagerat.

— Poate puţin, rosti ea cu blândeţe. Dacă le-ai lăuda eforturile din când în când nu ar fi inoportun. Cum stau lucrurile acum, ele cred că nu le placi.

El se încordă. Nu era obişnuit să i se dea lecţii despre cum să-şi trateze servitorii.

— E mai bine decât să le las impresia că îmi place prea mult de ele.

— Nu există cumva vreo cale de mijloc?

Compasiunea blajină din vocea ei îi mai domoli mândria rănită.

— Fără îndoială că există. Poate că mă poţi ajuta să o găsesc.

Asta păru să o tulbure, deoarece îşi lăsă capul în jos şi începu să-şi facă de lucru cu rochia, netezind cute nevăzute, curăţând scame invizibile.

— N-ar fi atribuţia mea să fac aşa ceva.

„Ar putea fi”, se gândi el, dar nu o spuse. Nu trebuia să o sperie înainte de a începe măcar să o curteze.

— Pe deasupra, adăugă ea, nici n-aş şti cum.

— Sincer, mă îndoiesc de acest lucru. Mai întâi de toate, tu înţelegi femeile mai bine decât mine.

— Şi tu le-ai putea înţelege mai bine, dacă ai invita câteva să te viziteze din când în când. Chiar şi burlacii dau petreceri. Sunt surprinsă că tu nu o faci.

— Nimeni nu vrea să bată tot drumul din Londra spre Shropshire pentru aşa ceva.

Nimeni dintre persoanele pe care le voia el, oricum. După ce le văzuse pe aşa-zisele femei de condiţie bună sărind în pat cu tatăl lui la cea mai mică invitaţie, îşi pierduse orice interes pentru doamnele din înalta societate. Sau de orice alt fel. Hotărârea sa de a evita comportamentul ruşinos al tatălui său îl împiedicase să-şi ia o amantă din împrejurimi. În Londra, avusese câteva întâlniri discrete cu femei uşoare, dar aici duce o viaţă de pustnic, concentrându-şi pasiunea pe proiectarea de arme.

Dar poate că fusese prea pripit când se izolase de societate. Având-o pe Juliet în preajmă, chinuindu-l… incitându-l… simţise acut absenţa femeilor de familie bună din viaţa sa. I-ar fi prins bine o soţie, şi domeniului Charnwood Hall o stăpână. Mai ales dacă ar fi Juliet. Chiar prezenţa ei făcea casa să strălucească, îi înmuia asperităţile. Şi având în vedere ceea ce îi datora, putea cel puţin să se însoare cu ea.

Ca şi cum i-ar fi putut citi gândurile, Juliet îşi înălţă brusc capul şi îi aruncă o privire jucăuşă.

— Am mers prea departe cu vorba, milord. Parcă trebuia să mă înveţi câte ceva.

— A, da. Îi zâmbi. Deşi nu sunt sigur că ai nevoie. Judecând după conversaţia de la prânz, aş spune că eşti chiar expertă în a recunoaşte ticăloşii. Se pare că ai avut

motive cât se poate de întemeiate în a-ţi respinge peţitorii.

— Aceia au fost doar cinci, remarcă ea.

— Câţi ai refuzat?

Juliet se încruntă în timp ce se gândea.

— Să văd… a fost domnul Rowland, fiul bancherului din York. Şi Lord Ferguson, şi Sir Patrick Welch, deşi bănuiesc că amândoi erau interesaţi doar de zestrea mea. Apoi a fost acel conte din Italia… cum l-o fi chemat…

— Am înţeles ideea.

Câţi afurisiţi de bărbaţi o curtaseră, la urma urmei? Nu că l-ar fi surprins. Cine ar fi putut învinovăţi vreun domn care avea gânduri de însurătoare că vrea un înger ca ea care să-i onoreze masa şi cu care să împartă patul?

— Au fost cu toţii la fel de răi precum spune cumnatul tău?

— Toţi aveau câte o trăsătură care îmi displăcea, dar nu e cert că erau cu adevărat răi. Rosalind spune că nu; Griff spune că da. N-am habar. De aceea am nevoie de tine, aşa-i?

El dorea ca ea să aibă nevoie de el pentru cu totul altceva, dar şi acesta era un început.

— Poate ar trebui să începi spunându-mi ce aspecte ale manierei lor de a te curta ţi-au făcut cele mai multe necazuri.

Asta i-ar permite să evite greşelile predecesorilor lui.

Ea îşi ridică bărbia şi-l privi lung, cu privirea ei nouă, enervant de directă.

— Ei bine, complimentele, în primul rând. Bărbaţii întotdeauna îmi fac complimente, dar nu ştiu niciodată când sunt sinceri.

— Ce contează? Dacă un bărbat ascunde adevărul în complimentele pe care i le face unei femei, asta nu înseamnă că este nesincer în interesul său. Înseamnă doar că intenţionează să câştige şi că va spune ce trebuie pentru a-şi împlini ţelul. Poate fi numit chiar admirabil.

Ea îşi arcui sprâncenele delicate.

— Eşti foarte cinic. Se lăsă pe speteaza canapelei, cu un zâmbet poznaş pe buze. Sau asta faci tu când încerci să câştigi o femeie – ascunzi adevărul? Foloseşti subterfugii?

La naiba, când învăţase naiva Juliet să flirteze? Exista un oarecare înţeles ascuns în întrebarea ei, dar el nu se putea concentra decât la acea gură încântătoare pe care dorea să o sărute.

— Nu vorbim despre mine.

— Nu? îşi plimbă degetul pe perna de la canapea, iar el se simţi ca şi cum i-ar fi mângâiat coapsa. Foarte bine, consider-o doar pură curiozitate. Spune-mi ce i-ai spune unei femei pentru a o câştiga, Sebastian. Dacă vrei să mă curtezi, de exemplu, cum ai „tăinui adevărul”?

El se holbă intens la ea. A ghicit ea oare că ţelul său era să o curteze? Sau se juca doar cu el?

— N-aş ascunde adevărul de tine. N-ar fi nevoie.

— Mulţumesc foarte mult, zise ea cu o mustrare batjocoritoare. Trebuie să fii foarte sigur de tine dacă îţi închipui că aş fi o cucerire atât de uşoară.

El îşi ascunse un zâmbet.

— Deloc. Am vrut doar să spun că ar fi imposibil să te laud cu falsitate. Tu depăşeşti orice standard după care un bărbat ar măsura o femeie.

Juliet râse.

— Ei bine, *acesta,* milord, este un compliment care să pună capăt tuturor complimentelor. Şi cât se poate de sigur o tăinuire a adevărului.

Râse şi el, încântat de veselia ei. Era un aspect pe care el şi-l amintea foarte bine în ceea ce o privea – autenticitatea râsului ei. Cât de blând şi feminin era şi fără afectarea pe care o aveau anumite doamne. Juliet poate chicotea, dar niciodată nu se hlizea.

— M-ai prins, doamnă. Te testam – ca să văd dacă ai putea sesiza cea mai evidentă linguşire.

Ochii ei scânteiau.

— Şi am trecut?

— Desigur. Dar asta este doar începutul lecţiei. Ar trebui să trecem mai departe la complimente mai subtile.

Ocoli scaunul şi merse să se aşeze lângă ea pe canapea.

— Cum ar fi?

Privirea ei îl urmărea cu precauţie.

— Există întotdeauna lista cu atributele plăcute ale unei femei. Asta era abordarea favorită a tatălui meu. Se întinse ca să-şi răsucească o buclă de păr blond mătăsos pe degetul înmănuşat. De exemplu, un bărbat ar putea compara culoarea părului tău cu aceea a mierii. Sau să spună că este atât de fin precum puful de lebădă.

— Astea nu sunt complimente subtile, domnule. Îşi întoarse capul cât să îşi elibereze bucla. În plus, mierea şi puful de lebădă sunt o combinaţie nepotrivită. Aurul tors şi puful de lebădă ar merge mai bine împreună, nu crezi?

— Sau mierea şi frişca. Bărbaţii sunt buni la metaforele care se referă la mâncare, pentru că jumătate din timp ei gândesc cu stomacul.

Replica aceasta provocă un mic zâmbet.

— Şi cealaltă jumătate a timpului?

„Gândesc cu mădularul.” Iar asta era o situaţie când cu siguranţă el trebuia să ascundă adevărul.

— Îşi folosesc mintea, desigur.

— Ah, dar eu am crezut că bărbaţii îndrăgostiţi îşi pierd minţile complet.

— N-aş putea să ştiu. Eu n-am fost niciodată îndrăgostit şi sper să evit acest lucru în întregime.

Deşi, când ea se uită spre el, cu ochii mari şi sfioşi, el se temu că era periculos de aproape să-şi piardă minţile.

— De ce vrei să eviţi dragostea?

Părea vag dezamăgită.

Sebastian continuă poticnit, în ciuda sentimentului

sâcâitor că tocmai spusese ceva greşit.

— Este o emoţie prea tumultuoasă. Aşa cum ai arătat de nenumărate ori, eu nu sunt făcut pentru o asemenea sălbăticie. Pe deasupra, mulţi o folosesc ca pe o scuză pentru a face ceea ce doresc şi pentru a se sustrage de la responsabilităţi. „Sunt îndrăgostit”, protestează ei, şi cred că asta face ca totul să le fie acceptat. Dar nu este aşa.

Ea îi aruncă o privire şireată.

— Presupun că mă consideri una dintre persoanele care se sustrag de la responsabilităţi. Când el îi aruncă o privire derutată, ea adăugă: Având în vedere că am fugit cu fratele tău fără să mă gândesc la consecinţe.

— Oh, la asta te referi. De fapt, nu mă gândeam la tine. Dar acum că ai pomenit de asta, trebuie să recunoşti că fuga ta îmi dovedeşte punctul de vedere. Dacă judecata ta nu ar fi fost tulburată de „dragostea” ta pentru „Morgan” de acum doi ani, te-ai fi oprit să pui sub semnul întrebării înţelepciunea fugii cu el. Ai fi observat că nu era ce părea.

— Poate. Se uită intrigată la el. Atunci la cine te gândeai?

El dădu să schimbe subiectul, apoi se gândi mai bine. Dacă intenţiona să se însoare cu ea, avea dreptul să ştie despre familia lui. Înghiţind cu greu, îşi feri privirea.

— La părinţii mei. Dragostea rareori a sfârşit cu bine la mine acasă. Mama l-a iubit pe tata, potrivit celor spuse de unchiul Lew, dar părea să nu primească nimic din dragostea lui. Şi, în cele din urmă, ea a găsit „dragostea” ca motiv că şi-a abandonat soţul şi fiul cel mai mare, că şi-a neglijat îndatoririle de soţie şi mamă pentru…

Nu reuşi să-i spună de ce plecase mama lui. Era suficient de rău că Juliet ştia restul. Nu avea nevoie să audă cel mai dureros secret al lui.

— Apoi a fost tatăl meu, libertinul, continuă el. El a fost îndrăgostit de sute de ori, cred. Se îndrăgostea la fiecare oră. O amărăciune veche i se strecură în voce. Şi

fiecare dragoste nouă avea alte pretenţii.

Pretenţii care întotdeauna aveau întâietate faţă de cele ale fiului său însingurat.

Când o surprinse uitându-se la el cu milă în privire, se încordă.

— Vezi, pentru un crai, dragostea are nevoie de foarte multă energie şi planificare. Totul ţine de câştigarea jocului şi de câştigarea virtuţii femeii fără a-l costa ceva pe el.

Mila de pe faţa ei se adânci, şi el înjură în sinea lui. Mânat de o nevoie imperioasă de a o face să dispară de pe faţa ei, o luă de mână şi îi desfăcu cei doi nasturi de la încheietură ai mănuşii. Când ea nu protestă, el profită de consimţirea ei pentru a-i scoate mănuşa deget cu deget.

— Fiecare mişcare a escrocului este calculată. Dacă îţi laudă mâinile delicate, este doar ca să le aibă dezgolite în faţa privirii lui lascive.

Lăsându-i mănuşa în poală, o ţinu de mână şi îi mângâie degetele cu degetul său mare, conturând fiecare cută a pielii, dezmierdând fiecare articulaţie.

— Dacă el îţi laudă pielea fină, este doar pentru ca tu să-l laşi suficient de aproape să o mângâie.

Când ei îi scăpă un oftat întretăiat, el uită imediate de problemele părinţilor lui, cuprins de dorinţă.

— Şi dacă el îţi elogiază buzele… şopti el, lăsându-şi capul spre ea.

Cu o expresie bruscă de panică, ea îşi smuci mâna dintr-a lui, îşi prinse mănuşa şi se ridică de pe canapea cu o mişcare fluidă.

— Cred că am înţeles partea asta din lecţie, milord.

Se grăbi spre celălalt capăt al camerei, punându-şi mănuşa înapoi în mare grabă. Spre imensa lui satisfacţie, obrajii ei se înroşiseră şi mişcările îi deveniseră nesigure. Poate că nu era atât de imună la atenţiile lui, la urma urmei.

Deşi, când îi întâlni din nou privirea, părea să îşi fi

recăpătat controlul.

— Până acum nu ai menţionat decât complimentele faţă de înfăţişarea unei femei. Un ticălos nu face vreodată complimente caracterului unei femei?

— Desigur. Dacă îşi închipuie că poate obţine astfel ceva.

Trebui să facă un efort de voinţă ca să nu străbată camera şi să o prindă în braţe. Ce ar face ea dacă el s-ar comporta aşa? Probabil că i-ar oferi o altă evaluare negativă a performanţei lui.

— Atunci trebuie să-mi dai exemple de acel gen de compliment nesincer, ordonă ea. Ca să le pot recunoaşte când le aud, înţelegi.

Pretinzând că se gândeşte la asta, o privi cum se plimba prin cameră, aşezând o casetă de porţelan aici, aranjând piesele pe masa de şah din marmură dincolo. Era atât extraordinar de feminină, o simfonie de graţie şi de frumuseţe, încât nu-şi putea lua privirea de la ea. Mama lui oare se mişcase la fel prin Charnwood?

Nu, probabil că nu, având în vedere cum plecase. După câte se părea, mama lui ajunsese în cele din urmă să urască această casă şi pe toată lumea din ea.

Dar Juliet nu va face la fel. Cumva, el ştia, cel puţin din comentariile ei despre servitorii lui, că ea ar preţui Charnwood aşa cum făcea el. S-ar preocupa şi ar avea grijă de ea, şi i-ar face copii care să umple holurile cu râsete.

La naiba, cum de o lăsase prima dată să plece? Poate că unchiul lui avea dreptate. Dacă el ar fi rămas şi ar fi înfruntat consecinţele, dacă s-ar fi căsătorit cu ea pentru a compensa lucrurile… îşi dădu ochii peste cap. Oh, desigur. De parcă Knighton ar fi lăsat-o să se mărite cu răpitorul ei. Sebastian ar fi atârnat de cea mai apropiată spânzurătoare în decurs de o săptămână. Atunci ce s-ar fi ales de Charnwood? Mai ales dacă moartea lui l-ar fi lăsat pe Morgan, singurul moştenitor al proprietăţii, fără să aibă un

sprijin în Anglia.

Nu, făcuse ce trebuia să facă. Dar prin asta, el o înapoiase tuturor acelor bărbaţi nenorociţi din Londra care încercaseră să o curteze. Câţi fuseseră în realitate? Pe câţi îi fermecase cu acel pas încântător, cu acea mişcare delicată a fustelor care abia lăsau să se ghicească picioare la fel de minunate precum restul trupului ei? Speranţele câtor bărbaţi spulberase?

Ei bine, pe-ale lui nu le va spulbera. O va convinge cumva să se mărite cu el. Era dator faţă de ea să-şi îndrepte greşelile şi era dator faţă de familia şi de domeniul lui să se căsătorească şi să lase un moştenitor. Aşadar, se vor căsători fiindcă era lucrul raţional şi responsabil pe care trebuia să-l facă. Fiindcă ea va aduce meselor lui o graţie atrăgătoare, îi va administra gospodăria în mod competent... va fi compania perfectă în patul lui rece şi singuratic.

Inspiră adânc în timp ce prin minte îi treceau imagini ispititoare în care ea ofta şi gemea sub el, arcuindu-se pentru a-şi întâmpina mâinile, şi gura, şi trupul...

Înjurând în sinea lui, ridică ghergheful ei de pe bufet, disperat să facă orice l-ar fi putut distrage de la gândurile despre cum ar arăta ea dezbrăcată, fără nimic pe ea decât zâmbetul ei. Îi trebui un moment prelungit ca să se poată concentra la lucrul de mână complicat, desăvârşit.

— Milord? i se adresă ea. Complimente faţă de caracterul unei femei?

Îşi adună disperat gândurile şi îşi domoli pornirile spre respectabilitate.

— Te pricepi foarte bine să coşi, rosti răguşit.

Juliet râse, neluându-i în seamă strădania.

— Acesta este mult prea evident un compliment nesincer. De unde ar putea un bărbat să ştie dacă eu mă pricep la cusut sau nu? În plus, bărbaţilor nu le pasă de asemenea lucruri.

— Asta nu-i adevărat. Un bărbat inteligent recunoaşte şi respectă măiestria când o vede, chiar dacă este legată de proiectarea unui pistol sau de lucrul cu acul. Şi adevărul este… Reuşi să râdă forţat. Acesta a fost complimentul meu faţă de tine. Talentul tău m-a uimit atât de mult încât am făcut o observaţie sinceră.

Ea îl privi cu scepticism.

— Atunci eşti mai competent în această chestiune a complimentelor decât mă aşteptam, domnule. Dar trebuie să mă ajuţi să-mi dau seama când un bărbat nu este sincer.

Revenindu-şi, el se lăsă pe spate pe canapea.

— Foarte bine – hai să atacăm acest lucru din alt unghi. Dă-mi exemple de complimente pe care le-ai considerat nesincere în trecut.

Un zâmbet maliţios apăru pe buzele ei.

— Ce idee excelentă! Ce zici de asta: „Nu eşti timidă, milady, eşti doar circumspectă. Nu e nimic rău în a fi precaut în legătură cu persoanele pe care le accepţi în viaţa ta”.

Lucrul acesta suna familiar, deşi nu părea să facă parte dintre măgulirile obişnuite.

— Nu sunt sigur de ce asta ar fi…

— Sau aceasta: „Natura ta blândă face imposibil ca tu să gândeşti ceva rău despre cineva. Asta e o virtute, nu un defect, indiferent ce-ar spune surorile tale”.

Zâmbetul lui dispăru. Apropiindu-se, ea îl privi calm, drept în faţă.

— Sau favoritul meu: „Eşti visul oricărui bărbat, femeia perfecta”. O variaţie pentru „Depăşeşti orice standard după care un bărbat ar măsura o femeie”.

Sebastian simţi cum stomacul i se face ghem. Se strădui să pună întrebarea la care ea se aştepta, cea la care el ştia deja răspunsul.

— De ce crezi că astfel de complimente nu sunt sincere?

Ea se opri la jumătate de metru distanţă şi îl privi furioasă de sus.

— Au fost rostite de fratele tău în timp ce încerca să mă ademenească să plec de lângă familia mea.

Bineînţeles. Păcat că el nu avea memoria ei excelentă. Dar de ce alesese propriile lui complimente? De ce atitudinea ei implica o provocare? Dacă nu ar fi ştiut că lucrurile stăteau altfel, ar fi putut crede că revenise la suspiciunile ei anterioare în ceea ce-l priveşte.

Era imposibil. El nu lăsase să-i scape nimic, nici măcar o dată. Iar ea declarase că era convinsă de sinceritatea lui din noaptea trecută. Chiar şi aşa stând lucrurile…

— Doar pentru că fratele meu le-a folosit în mod necinstit nu înseamnă că ele au fost nesincere. Într-adevăr, sunt aprecieri potrivite pentru caracterul tău.

Ea îşi înălţă una din sprâncenele delicate.

— Oh? Deci mă credea cu adevărat „femeia perfectă”? Ce ciudat atunci că m-a abandonat cu atât de multă uşurinţă după ce m-a ajutat să fug de Crouch.

Cuvintele ei îl uluiră. Noaptea trecută, sugerase că fusese fericită să scape de un bărbat care nu reprezenta un soţ potrivit. Sebastian se ridică brusc de pe canapea şi se apropie de ea. Surprinsă, ea se dădu un pas în spate.

— Ai vrut într-adevăr ca Morgan să te ia cu el? După ce a făcut? După pericolul în care v-a pus pe tine şi pe familia ta?

Ea se îmbujoră, apoi se uită în altă parte.

— Nu, nici vorbă. Nu fi absurd.

Dar la naiba, îşi dorise asta. Putea citi acest lucru pe chipul ei. Ceea ce însemna că Lady Rosalind avusese dreptate în legătură cu ea, la urma urmei. Se pare că tânăra Juliet nutrise dorinţe romantice, chiar şi după ce aflase că el nu era ceea ce părea. Gândul acela strânse nodul de vinovăţie din stomacul lui.

— Sunt sigur că nu a intenţionat să-ţi rănească

sentimentele părăsindu-te, Juliet. Probabil că s-a gândit că îţi va fi mai bine fără el. Categoric l-ai făcut să înţeleagă clar că îl considerai detestabil pentru că te-a trădat.

Ea îşi ridică privirea înflăcărată.

— Nu mi-a rănit sentimentele. Pur şi simplu, explicam de ce complimentele lui erau nesincere.

— Chiar dacă nu s-a căsătorit cu tine, asta nu înseamnă că timpul petrecut alături de tine a fost tot o minciună.

— Nu? Îl privi îndelung o clipă, apoi o mască se aşternu peste trăsăturile ei în general deschise. Oh, tu n-ai avea cum să înţelegi. Nu un bărbat onest ca tine.

Sebastian putea jura că auzise sarcasm în vocea ei. Ea continuă repede:

— Complimente care sună perfect natural şi nestudiate nu se rostogolesc de pe limba ta aşa cum se întâmpla cu fratele tău.

— Am crezut că ale mele vin firesc chiar acum, replică el.

— Da, dar nu când sunt comparate cu ale fratelui tău. Tu eşti prea sincer ca să înţelegi cum un bărbat înşelător poate flata cu atât de multă sinceritate încât o femeie nu se poate abţine să nu aibă încredere în el. Tu te bazezi pe clişee precum „părul tău este de culoarea aurului tors” şi „pielea ta este atât de fină precum puful de lebădă” – ceea ce e firesc pentru un bărbat a cărui experienţă cu femeile este atât de limitată.

La naiba, femeia ştia cum să rănească mândria unui bărbat. Clişee, într-adevăr.

— Vezi, acelea nu erau complimentele mele – erau exemple a ceea ce ar putea spune alţi bărbaţi. Iar „experienţă limitată” nu înseamnă că am petrecut ultimii treizeci de ani într-o mănăstire, pentru numele lui Dumnezeu! Pur şi simplu înseamnă că nu am alergat după fiecare femeie în jupon.

— Bineînţeles, zise ea cu o mişcare delicată a mâinii. Şi sunt sigură că femeile pe care le întâlneşti aici nu se supără dacă măgulirile tale sunt fine sau inteligente…

— Deci acum eu sunt imbecilul, nu? bombăni el.

Ea se răsuci pe călcâie îndepărtându-se, dar, chiar înainte, el ar fi putut jura că o văzuse zâmbind.

— Spun doar că nu te pricepi la înşelarea femeilor cu linguşiri aşa cum se pricepea fratele tău. E nevoie de un anume gen de bărbat care…

— Un bărbat inteligent, presupun, rosti el printre dinţi.

— Un bărbat de lume. Tu nu ai aspira la felul acela de inteligenţă, nu?

— Al naibii să fiu dacă ştiu.

Îşi frecă tâmplele. Toată conversaţia asta îi dădea o durere de cap. De ce, de fiecare dată când ea începea să compare cele două laturi ale sale, Sebastian apărea ca un idiot provincial plictisitor, şi Morgan ca un escroc versat? Niciuna dintre aceste întruchipări nu scăpa fără să fie criticată cu asprime. Şi ea făcea acest lucru atât de firesc, de parcă n-ar fi ştiut că îl lăsa apoi să-şi lângă rănile.

Ar fi crezut că făcea asta intenţionat, doar că Juliet nu putea fi niciodată atât de şireată. Sau nu?

Ea se opri la masa de marmură cu pătrate albe şi negre pe care se aflau piesele de şah din onix şi argint ale bunicului său şi începu să le mişte, aducându-i aminte cât de bine jucase şah în urmă cu doi ani în casa de la ţară. Hmm.

Sebastian îşi îngustă privirea.

— Dă-mi voie să văd dacă am înţeles asta corect. Mă consideri un imbecil respectabil, cuviincios…

— N-am spus că eşti un imbecil. Tu ai spus asta, milord.

— Iartă-mă. Un gentleman respectabil, cuviincios, căruia îi lipseşte atât de mult inteligenţa încât debitează numai clişee şi este atât de neexperimentat cu femeile

încât sărută într-adevăr foarte plictisitor…

— Dar n-am spus despre săruturile tale că sunt plictisitoare.

Îl privi drept, cu precauţie, în mod limpede începând să sesizeze schimbarea periculoasă din starea lui de spirit. El se apropie cu paşi mari.

— Le-ai numit „adecvate”, ceea ce este doar cu un pas dincolo de „plictisitoare”, din punctul meu de vedere.

Ea se dădu un pas în spate.

— N-am vrut să te insult…

— La naiba n-ai vrut! Când ea aproape că se împiedică de masa de şah, el o prinse în braţe. E corect, doamnă, să-mi dai o altă şansă să-ţi arăt că nu sunt idiotul incapabil care crezi că sunt.

Obrajii ei se înroşiră şi îngrijorarea se răspândi pe chipul ei drăguţ.

— Serios, milord, nu e nimic de dovedit.

— Ah, dar eu cred că este.

O prinse de bărbie, dar când îşi coborî gura spre a ei, ea îi puse mâna micuţă pe piept.

— Am convenit să nu ne sărutăm.

— Tu ai convenit. Eu am convenit doar să te las să mă pălmuieşti. Şi poţi face acest lucru. *După* ce terminăm.

Apoi, fără a-i mai lăsa timp să protesteze, îi acoperi gura cu a lui.

La început păstră sărutul blând, savurându-i gustul şi mirosul… până când îşi dădu seama că ea nu răspundea. Poziţia ei ţeapănă şi dinţii încleştaţi erau măsura hotărârii ei de a rezista, dar el nu avea de gând să lase acest lucru să-l oprească. Experienţa lui cu femeile putea fi „limitată”, dar era experienţă de calitate şi nu dorea deloc să o lase pe ea să creadă altfel.

Încercă să adâncească sărutul, dar ea nu voia să-l lase. Doar gâtul ei fragil care tremura sub degetele lui dădea un semn că era emoţionată. Aşa că el îl mângâie

încet, bucurându-se de triumf pentru un moment când ea înghiţi cu dificultate.

Dar numai atât îi oferi, rămânând rigidă în braţele lui, refuzând să se relaxeze. Îşi simţea excitaţia între coapse în timp ce o trăgea tot mai aproape, întărindu-se în moliciunea ei, căutând esenţa femeii care îl tachinase ore întregi. Cu toate astea, ea rămase imobilă, nemişcată. Acest lucru îl înnebunea.

Trebuia să-i distragă atenţia de la orice o făcea să fie hotărâtă să nu răspundă. Pentru că era destul de sigur că era un motiv prostesc, uşor de depăşit.

Se trase înapoi şi o văzu uitându-se lung la el cu o expresie de falsă nonşalanţă. El ştia că era falsă deoarece bărbia ei tremura şi respiraţia îi era mai accelerată decât înainte. În plus, nici nu îl pălmui.

— Ai… terminat? murmură ea întretăiat.

Cuvintele acestea au fost mai rele decât orice palmă. La naiba, va trece dincolo de toate sistemele ei de apărare, chiar dacă i-ar lua toată după-amiaza.

— Nu încă.

Întinzându-se pe lângă ea spre masa de şah, apucă trei dintre piesele grele de argint, apoi îi închise degetele în jurul lor.

— Ţine acestea. Dacă poţi.

— De ce? întrebă ea, chiar în timp ce degetele ei le apucară automat.

El zâmbi şi luă trei dintre piesele de onix pe care i le puse în cealaltă mână.

— Pentru că am de gând să dovedesc că pot să-ţi fac inima să bată nebuneşte şi picioarele să ţi se înmoaie.

Capitolul 8

Dispreţ, adio! Şi fumuri, v-am lăsat! Nu voi o să mă faceţi fericită.

Mult zgomot pentru nimic de William Shakespeare, brodate pe o batistă de Juliet, la vârsta de şaptesprezece ani, şi oferită drept cadou de Crăciun surorii sale Rosalind căreia i-a plăcut batista şi a ignorat citatul

„Picioarele să mi se înmoaie?” se gândi Juliet panicată, în timp ce Sebastian îşi coborî capul din nou. „Atunci, Dumnezeu să mă ajute.” Primul lui sărut o ameţise. Încercase să îl ignore, gândindu-se la modelele complicate de broderie şi la manevrele de şah.

Asta îi oferise doar puţină uşurare. Când el se retrăsese, ea se felicitase singură pentru succesul ei. Dar ar fi trebuit să ştie că nu se va da bătut. Gura lui reprezenta acum o tentaţie chiar şi mai mare, în ciuda faptului că îi părăsise buzele, ca să copleşească cu săruturi alte părţi ale ei – tâmplele care-i pulsau, obrajii încinşi, gâtul vulnerabil. Faptul că se simţea liber să sărute fiecare centimetru de piele dezgolită în timp ce ea ţinea în mână piesele prosteşti de şah făcea ca totul să pară indescriptibil mai seducător. Ar trebui să le lase pur şi simplu să cadă. Chiar ar trebui.

Dar n-o făcu. În primul rând, refuza să îi dea această satisfacţie. Asta voia el, nu-i aşa? Să o facă să reacţioneze? Deci, dacă ea rămânea pe loc neafectată, cu siguranţă el se va simţi umilit şi va renunţa.

Din nefericire, era foarte dificil să se prefacă netulburată când un bărbat frumos, viril împrăştia săruturi pe gâtul cuiva… îi lăsa mângâieri cu gura deschisă pe linia bărbiei până la urechi… apoi îi scălda urechile cu atingeri ale limbii într-o manieră cât se poate de scandaloasă.

„Doamne, e foarte cald aici. Şi camera se învârte.”

— Ai cele mai savuroase urechi, Juliet.

Când o muşcă propriu-zis de ele, un fior surprinzător îi

străbătu şira spinării. Respiraţia lui fierbinte din biata ei ureche îi făcu pulsul să crească la maximum.

— Gândeşti din nou cu st-stomacul? se bâlbâi ea în timp ce el săruta o linie ce pornea de la ureche până la obraz şi în jos.

— Nu tocmai. Îi sărută colţul gurii. Deşi şi buzele tale sunt savuroase. Sunt atât de cărnoase şi de fine încât mă fac foarte, foarte înfometat.

Începu să le sublinieze cu săruturi tandre, uşoare, fără însă să o sărute pe deplin. Asta o înnebunea.

— Pentru un bărbat care excelează la trasul cu pistolul, ţinteşti foarte prost.

Intenţionase ca asta să fie o insultă seacă, spirituală referitoare la sărutul lui, menită să oprească tortura. În schimb, sună răguşit şi senzual, ca o invitaţie.

Iar el o luă ca atare, căci chicoti.

— Atunci va trebui să-mi îmbunătăţesc traiectoria, zise el, şi se mişcă acel centimetru necesar pentru a-i pecetlui gura cu a lui.

De data aceasta nu mai fu blând sau dulce. Înfometat era cuvântul, atât de înfometat încât îi stârni şi ei foamea. Acest sărut cerea respect, fără îndoială. Gura lui lua şi a ei oferea, pur şi simplu. Deja îmbătată de celelalte săruturi tentante ale lui, ea se lăsă pradă acestuia cu o uşurinţă ridicolă. Şi, când el căută din nou să îl adâncească, ea nu-l mai putu opri, nu mai mult decât ar fi putut opri zăpada să nu cadă.

Atunci lucrurile deveniră interesante, căci el îi seduse gura cu atât de multă pricepere, încât o făcu să scoată sunete pe care ea nici nu ştia că putea să le scoată, sensibilizându-i părţi ale corpului aşa cum nu i se mai întâmplase niciodată. Cu cât o săruta mai mult, cu acele săruturi adânci, uluitoare, care îi răpeau voinţa, cu atât mai mult ea tânjea după ele. Cu siguranţă, Sebastian îşi perfecţionase modul de a săruta. Poate că nu era un crai ca

tatăl lui, totuşi era fiul tatălui său.

Deodată, mâna lui îi alunecă pentru a-i măsura pe gât pulsul ce bătea alarmant.

— Cred că inima ta goneşte, iubire, murmură el aproape de gura ei. Vezi şi tu.

Ea abia avu timp să se gândească la acel comentariu ciudat înainte ca mâinile lui să înceapă să se plimbe, pe talie, pe şolduri, mergând înapoi pentru a dansa pe silueta ei. Cu mângâieri lungi, care se lărgeau încet, încet, mâinile lui învăţară contururile corpului ei la fel de precis cum buzele şi limba lui îi învăţară gura. Curând, ea tânjea nu doar după sărutările lui, ci şi după mângâierile lui. El o făcu să-şi dorească să-l mângâie înapoi, să-şi treacă mâinile peste braţele şi pieptul lui şi…

Bufniturile înfundate de la picioarele ei o avertizară că scăpase piesele de şah. Nu-i păsa. Pur şi simplu, îşi înfăşură braţele în jurul gâtului său şi nu îi mai dădu drumul.

El zâmbi în jos, spre ea, triumfător.

— Vezi că ţi se înmoaie picioarele. Asta ar fi şah mat.

Apoi continuă să o sărute din nou, făcând-o să-şi piardă raţiunea.

Până şi comentariile lui arogante nu îi estompară entuziasmul. Încântată să-şi aibă iarăşi mâinile libere, ea profită ca să i le strecoare în haină, între straturile de stofă fină şi mătase. Era cald acolo, şi vesta i se potrivea atât de bine încât ea îi putea simţi muşchii încordându-se sub material, sub atingerea degetelor ei. Mâinile ei i se plimbară pe coaste, iar el oftă, apoi o sărută şi mai sălbatic.

Dar totul se schimbă când el îşi trecu mâna în jos de pe gâtul ei ca să-i cuprindă sânul. La început, Juliet era prea pierdută în sărut pentru a observa asta. Apoi el începu să o frământe şi să o mângâie prin muselină, ceea ce a fost suficient să o facă să-şi revină în simţiri.

— Sebastian, opreşte-te! exclamă ea, împingându-l. Ce crezi că faci?

Se dădu instinctiv în spate şi răsturnă masa de şah, care lovi covorul cu un zgomot înăbuşit, făcând piesele să se împrăştie peste tot.

El o ignoră. Respiraţia lui era chinuită, iar privirea cu ochii de un negru intens, rapace, îi trimise un fior neruşinat să-i şerpuiască pe şira spinării.

— Cred, doamnă, că am dovedit că pot săruta suficient de bine pentru a fi pe placul gusturilor tale pretenţioase.

Juliet nu putea nega asta. Răspunsese acelor săruturi cu tot entuziasmul unei cocote şirete.

— Asta nu înseamnă că ar trebui… că ai putea…

— Chiar şi un gentleman respectabil şi nătăfleţ poate fi purtat de val când o femeie îl lasă să o facă să i se înmoaie picioarele.

Oh, cât de jignitor. Juliet putea deja simţi roşeaţa ridicându-i-se în obraji.

El îşi vârî mâinile în buzunarele redingotei de parcă i-ar fi fost teamă să le lase în afară, unde o puteau atinge din nou.

— Sau poate pur şi simplu nu sunt la fel de „respectabil” cum m-ai considerat tu. Ceea ce ar trebui să facă următoarele lecţii mult mai utile pentru tine.

— Nu vor mai fi alte lecţii de acest gen, izbucni ea.

— E totul în regulă aici? se răsti o voce din uşă.

Juliet se răsuci şi-l văzu pe Griff în prag. „Te rog, să nu ne fi văzut sărutându-ne”, se rugă ea.

Îi aruncă o privire lui Sebastian, întâlnindu-i ochii care îi cercetau chipul, de parcă se aştepta ca ea să pârască. Dar asta era între ei doi şi întotdeauna fusese. Ea avea să rezolve situaţia în propriul fel, în propriul ritm.

Griff intră, cu privirea trecând când spre ea, când spre Sebastian, a cărui expresie îndârjită arăta un bărbat hotărât să înfrunte consecinţele acţiunilor sale.

Era puţin cam târziu pentru aşa ceva, se gândi ea

ţâfnoasă. Ar fi trebuit să facă asta cu ani în urmă.

— Bună, Griff. Se strădui să pară naturală, să alunge nevoia care făcea ca vocea să-i pară răguşită. Jucam doar şah.

Când Sebastian îi aruncă o căutătură mirată, ea îi răspunse cu o privire de avertizare. La ce se aştepta – că va recunoaşte în faţa cumnatului ei că îi permisese lui Sebastian să-i pipăie tot corpul?

Griff privi cu suspiciune masa şi piesele împrăştiate.

— Şah?

— Eu câştigam. Sebastian îşi fixă privirea fierbinte asupra ei. Am spus şah mai, şi Lady Juliet a devenit atât de agitată încât a scăpat câteva piese. Când a mers să le ridice, a dărâmat masa. Acum va trebui să jucăm partida din nou.

Lasă-l pe Domnul Arogant să-şi trâmbiţeze victoria în orice fel putea. Şi totodată să o facă să pară o prostuţă.

— Având în vedere stângăcia mea, nu cred că ar fi înţelept, nu?

Oh, de ce trebuie să sune atât de încordată… şi… şi de înfierbântată?

— N-aş vrea să-ţi distrug masa.

— Aş risca fericit o masă spartă ca să te fac să te simţi în largul tău în casa mea, Lady Juliet.

Vocea răguşită a lui Sebastian o împresură ca un parfum oriental greu, oferind tentaţie… uitare… satisfacţie.

Înghiţi în sec, amintindu-i de afirmaţia lui similară din birou: „Voi risca puţină durere pentru a obţine ce vreau”.

De ce se întâmpla asta? El se comporta ca şi cum ar fi dorit-o, deşi ea ştia că nu era aşa. Era pur şi simplu prea mândru să accepte că se putea ca ea să-i respingă avansurile? Sau încerca să o dezorienteze astfel încât ea să nu-l demaşte? Dumnezeu era martor că el era suficient de prefăcut pentru oricare din asemenea uneltiri.

Griff se încruntă la Sebastian.

— Vizitiul meu mă anunţă că astăzi e suficient de cald încât să topească o parte din zăpadă. Ar trebui să putem pleca până poimâine cel târziu. Ştiu că eşti bucuros să auzi asta.

— Deloc, te asigur, răspunse Sebastian, deşi privirea lui înflăcărată nu se mută de la chipul ei. Mă bucur să am companie din când în când.

Mai ales o anumită companie, părea să spună privirea lui. La naiba, ea roşea din nou. Diavolul ştia precis cum să o tulbure.

Când se gândea că îl lăsase iar să o sărute atât de pasional! Şi încă mai rău, că ei îi plăcuse, dorise ca el să facă mai mult, să o sărute şi să o dezmierde, şi să facă dorinţa să curgă prin ea, la fel de fierbinte, dulce şi condimentată precum vinul fiert cu mirodenii…

Pur şi simplu nu era drept. Dintre toţi bărbaţii din Anglia, de ce trebuia ca acela care îi făcea inima să bată repede şi picioarele să i se înmoaie să fie acelaşi escroc, nedemn de încredere care aproape îi ruinase viaţa?

— Juliet, vreau să vorbesc puţin cu tine. Griff îi aruncă o privire lui Sebastian. Între patru ochi.

O cuprinse panica. Dacă Griff avea să o ia la întrebări despre Sebastian, ce naiba ar putea să-i spună? Bineînţeles, infernalul lord nu părea deloc îngrijorat.

— Desigur. Oricum am de lucru în birou. Ne vedem la cină.

Fără a se uita înapoi, ieşi cu paşi mari din cameră, lăsând-o tulburată. Mizerabil viclean! Era bucuroasă că plecase. Da, încântată. Ce bine ar fi fost ca încăperea să nu pară atât de sufocantă şi goală fără el.

— Nu-mi place individul ăsta, mormăi Griff. Este prea curtenitor cu femeile. Bănuiesc că are mai mult din tatăl lui decât lasă să se vadă. N-am încredere în el.

— Nici eu.

El îi aruncă o privire bănuitoare.

— Bine. Nu uita asta şi stai departe de el. Aşa ar trebui să fii în siguranţă.

Să stea departe de Sebastian? Imposibil. Când el o săruta, îi anihila voinţa. Altfel nu ar fi ajuns niciodată ca palma lui să-i mângâie sânul…

Oh, nu, nu va stărui asupra acelei amintiri ruşinoase.

— Oricum, continuă Griff, nu despre asta vreau să vorbesc cu tine. Făcu o mişcare scurtă cu degetul mare spre tavan. Rosalind s-a închis în dormitorul nostru şi nu mă lasă să mă apropii de ea. E atât de furioasă din cauza… unor lucruri. Ce am făcut mai devreme. Îşi trecu degetele prin păr părând disperat. Speram că ai putea sta de vorbă cu ea, să o faci să înţeleagă că n-ar trebui să urmeze recomandările unui nenorocit de şarlatan. Tu ştii câte ceva despre remedii. Ai putea s-o convingi, pe când eu se pare că doar o înfurii.

Cererea lui o surprinse. Nu-i venea să creadă că el observase cunoştinţele ei în ceea ce priveşte medicamentele, mărunte aşa cum erau. Pe deasupra, ultima persoană pe care Rosalind ar asculta-o era sora ei mai mică.

— Nu sunt sigură dacă eu…

— Te rog, nu ştiu ce altceva să fac. Mă îngrijorez că o să se rănească sau… Vocea i se frânse. Juliet, nu vreau să o pierd.

Bietul de el părea atât de disperat.

— Oh, Griff, n-o vei pierde, îl asigură ea. Recunosc că aceste remedii ale vracilor par groaznice, dar mă îndoiesc că vor face ceva mai grav decât să-i provoace o durere de burtă. Nu cred că sunt fatale.

— N-am vrut să spun… Se opri şi oftă adânc. Nu contează. Pur şi simplu, m-aş simţi mai bine dacă cineva ar face-o să judece raţional. Vrei să încerci?

Ea reuşi să zâmbească.

— Bineînţeles. Voi face tot ce pot.

Uşurarea de pe faţa lui era evidentă.

— Va trebui să o convingi să deschidă uşa mai întâi.

Dumnezeule, Rosalind chiar era furioasă. Şi, bineînţeles, Griff era prea mândru să îi ceară gazdei lor sau menajerei cheia de la propriul dormitor.

— Foarte bine. Dar s-ar putea să dureze ceva.

El încuviinţă scurt din cap.

Expresia lui neliniştită îi stărui în minte în timp ce ieşi din cameră, îndreptându-se spre scară. Bietul, nechibzuitul Griff. Îl aştepta o bătălie dificilă dacă el credea că o poate intimida pe Rosalind să facă ceva, indiferent cât de mult o făcea pentru binele ei. Putea să-i interzică să folosească acea poţiune oricât ar fi vrut el, Rosalind tot avea să facă exact aşa cum dorea.

Tocmai de aceea era mai bine să-i găsească lui Rosalind un substitut, unul mai puţin nociv. Propunerea lui Sebastian de mai devreme avea meritul ei. Ce rău puteau face ierburile unei bătrâne tămăduitoare? Şi, chiar dacă remediile dădeau greş, măcar speranţa de succes ar putea-o calma pe Rosalind. La urma urmei, Griff ceruse intervenţia lui Juliet, deci nu însemna că ea se amesteca cu adevărat, nu?

Pe de altă parte, acceptarea ofertei lui Sebastian însemna să petreacă mai mult timp cu el. Mai mult timp în care să-l împingă să mărturisească. Mai mult timp în care să lupte cu sentimentele ei prosteşti pentru el. Dansează cu Zeul Focului şi sigur te vei arde. Cu toate astea, a dansa cu el părea singura ei cale de a-i descoperi secretele.

Cel puţin prezenţa lui Rosalind avea să-l împiedice să mai încerce trucurile lui viclene. Juliet intra în belele doar când era singură cu el, aşa că pur şi simplu va evita asta. Şi dacă asta s-ar întâmpla, în ciuda tuturor eforturilor ei, se va ţine ferm pe poziţie. Fără acele săruturi sau atingeri „intime”, indiferent cât de minunat îi făcea inima să tresalte.

Până când ajunse la dormitorul pe care Rosalind îl împărtăşea cu Griff, se hotărâse să-i spună lui Rosalind despre oferta lui Sebastian. O va lăsa pe Rosalind să ia singură hotărârea. Atunci Juliet va ajuta dacă poate, dar fără să rămână singură cu Sebastian.

Bătu la uşă.

— Naiba să te ia, Griff, pleacă! veni un strigăt înăbuşit din interior.

Juliet îşi îndreptă umerii. Rosalind, într-o criză de nervi, nu era o chestiune uşoară.

— Nu e Griff, sunt eu, strigă ea prin uşă. Deschide înainte ca servitorii să vină în fugă.

— Nu-mi pasă nici dacă vine fuga Dumnezeu însuşi, izbucni Rosalind. Pur şi simplu, pleacă. Spune-i lui Griff că nu vreau să vorbesc cu el sau cu emisarul lui.

Doamne, ce era de făcut? Nu putea asta acolo, discutând problemele, pentru numele lui Dumnezeu. Coborându-şi glasul, zise:

— Ascultă, draga mea, trebuie să vorbesc cu tine despre… hmmm… despre… Lord Templemore.

Tăcere. Apoi un răspicat, îndoielnic „Ce-i cu el?” se auzi de mai aproape.

Uitându-se de-a lungul holului, Juliet se rugă să nu fie nimeni care să o poată auzi.

— M-a sărutat.

Era adevărat, nu?

Cu uşurare, auzi cheia întorcându-se în broască, şi apoi uşa se deschise. Juliet îşi făcu loc înăuntru.

— Mulţumesc. Am nevoie urgent de sfatul tău.

Din fericire, Rosalind nu putea niciodată rezista să nu se implice în problemele lui Juliet.

În timp ce Rosalind îşi scoase capul afară pe uşă şi se uită în ambele direcţii de-a lungul holului, Juliet cercetă camera. Era curată. Ordonată. Nu era deloc un semn bun. Dacă Rosalind catadicsise să-şi pună camera în ordine,

trebuia să fie extrem de supărată.

Rosalind închise uşa cu cheia din nou, apoi se uită încruntată la Juliet.

— Bine, ce e cu treaba asta că te-a sărutat Lord Templemore?

Ca să nu mai vorbim că ochii lui Rosalind erau înroşiţi şi umflaţi şi nasul ei era şi el roşu.

— Ai plâns, declară Juliet în timp ce se aşează pe patul lui Rosalind.

— Nu, n-am plâns.

Cu un smiorcăit ce îi contrazicea cuvintele, Rosalind păşi furioasă spre măsuţa de toaletă. Se lăsă să cadă pe taburetul din faţa oglinzii şi se încruntă la propriul chip.

— La naiba, de ce trebuie să se vadă? Nu vreau ca el să-şi dea seama.

— Presupun că te referi la Griff. Şi cred că ar trebui să ştii că soţul tău dă târcoale pe la parter, copleşit de îngrijorare pentru tine.

— Aha! Rosalind se învârti pe scaun. Ştiam eu că ai venit ca emisar al lui! Arătă spre uşă. Asta nu te priveşte, Juliet! Ieşi!

— Nu sunt aici pentru cearta ta cu Griff. Sunt aici pentru că Lord Templemore şi-a oferit ajutorul.

Rosalind se uită furioasă la ea.

— Să mă ajute cu ce?

Acum venea partea dificilă.

— Păi… hmm… vezi tu, şi-a dat seama ce se întâmplă între tine şi Griff.

Ferindu-şi privirea, Rosalind ridică un gherghef – dintre toate lucrurile –, şi luă chiar şi acul. Din ce în ce mai grav. Rosalind să lucreze la broderie fără să fie îndemnată – acum Juliet se simţi de-a dreptul alarmată.

Rosalind străpunse pânza.

— Nu-mi pot da seama la ce te referi. Eu şi Griff ne-am certat, asta e tot.

— Da, din cauza unei poţiuni folosite pentru a ajuta o femeie să rămână însărcinată.

Ghergheful căzu zornăind pe podea.

— C-cum… vreau să spun, e o absurditate.

Simţindu-şi inima până în gât, Juliet se ridică de pe pat şi se apropie de sora ei.

— Nu ai de ce să-ţi fie ruşine. Multor femei le ia timp ca să rămână însărcinate.

Îşi puse mâna pe umărul lui Rosalind, dar sora ei sări în picioare ca arsă.

— Doi ani? Când nu facem decât să… când suntem atât de harnici în… oh, n-are importanţă, ştii la ce mă refer.

Juliet se înroşi.

— Teoretic, da.

— Deci nu e niciun motiv pentru asta decât că…

Ea se întrerupse cu un blestem.

— Da?

Rosalind se uită la ea, cu ochii trişti.

— Că ceva îngrozitor e în neregulă cu mine.

— Nu fi prostuţă.

Juliet ridică ghergheful şi îl aşeză pe masa de toaletă. Apoi, cuprinzând cu braţul talia surorii sale, o conduse spre pat.

— Durează, asta e tot.

— Multe mai ştii despre asta, murmură Rosalind, dar o lăsă pe Juliet să o facă să se aşeze, apoi acceptă ca Juliet să ia loc lângă ea. Nu înţelegi, parcă durează de o veşnicie. Şi îmi doresc un copil atât de mult, copilul lui Griff…

Durerea de pe faţa ei îi strânse inima lui Juliet. Apoi tonul lui Rosalind deveni mai aspru.

— Dar soţului meu încăpăţânat nici măcar nu-i pasă.

— Bineînţeles că îi pasă, zise Juliet, mângâind-o liniştitor pe spate. Sunt sigură că vrea un copil la fel de mult ca tine.

— Atunci de ce nu mă lasă să fac ce trebuie pentru a-

mi repara corpul?

— Probabil pentru că nu crede că e ceva în neregulă cu corpul tău, care să nu treacă odată cu timpul. Când Rosalind se încruntă, Juliet adăugă: în plus, această fiertură cu lapte de măgăriţă pe care o iei nici măcar nu funcţionează şi poate fi periculoasă. Griff are dreptate în legătură cu asta, şi Lord Templemore spune la fel.

Rosalind păru şocată.

— Ai discutat cu el despre mine şi Griff?

— Nu! Vreau să spun, nu tocmai. În mare parte am discutat despre părinţii lui. Până când el şi Morgan au apărut pe lume, şi mama lui a avut probleme să rămână însărcinată. A durat cinci ani.

Judecând după modul cum ochii lui Rosalind se luminară brusc, Juliet îi stârnise în cele din urmă interesul.

— Ce s-a întâmplat?

Juliet îi povesti ce îi spusese Sebastian şi îi explică oferta lui.

— O femeie-vraci? Am auzit de asemenea oameni care trăiesc la ţară. Rămase pe gânduri un moment, apoi îşi îndreptă spatele. Sunt dispusă să încerc. Dar nu-i pot spune lui Griff. El încă e convins că exagerez. Nu va fi niciodată de acord cu aşa ceva. Afurisitul este atât de cumplit de încăpăţânat.

Tot felul de piedici îi veniră imediat lui Juliet în minte.

— Dacă vrei ca acest plan să funcţioneze, spuse ea, va trebui să-l convingi că ai terminat cu accesul de furie. Sau nu vei putea niciodată să te strecori afară.

Rosalind încuviinţă din cap, mintea ei inteligentă categoric lucrând deja la vreun plan.

— Asta înseamnă că trebuie să-ţi ceri scuze, o îndemnă Juliet.

Dându-şi ochii peste cap, Rosalind se ridică în picioare.

— Presupun că da. Îşi întoarse privirea tăioasă spre

Juliet. Dacă n-aş şti mai bine, aş crede că ai inventat această poveste cu femeia-vraci doar ca să ne faci pe mine şi pe Griff să nu ne mai certăm.

Juliet rânji.

— Dar tu ştii că eu nu sunt atât de prefăcută.

— Hm, nu sunt atât de sigură. Rosalind îşi încrucişă mâinile la piept. Şi ai minţit că Lord Templemore te-a sărutat?

Îşi dorea să fi minţit. Ferindu-şi faţa, Juliet se ridică.

— Trebuia să intru în cameră cumva, nu? Se îndreptă spre uşă, sperând că Rosalind nu îşi va mai continua cercetarea. Acum vino. Griff te aşteaptă jos.

Cu un oftat adânc, Rosalind se ridică să o urmeze.

Juliet deschise uşa.

— Ştiu că declaraţiile arogante ale soţului tău te-au făcut foc şi pară, dar îţi dai seama că ar face orice pentru tine, nu? Toate povestea asta l-a supărat foarte tare. Chiar a spus că îi este teamă să nu te piardă.

— Să mă piardă! Ce ridicol. Cine exagerează acum? Rosalind trecu grăbită de Juliet şi ieşi pe uşă. A fost doar un mic remediu inofensiv.

— Urină de oaie? replică Juliet sec, în timp ce se grăbea să o prindă din urmă pe sora ei.

Rosalind făcu o grimasă.

— Ei bine, recunosc că urina a sunat puţin… dubios, dar domnul Arbuthnot a spus că este folosită de secole.

— Urina a fost folosită de secole şi pentru curăţenie, dar asta nu înseamnă că eu vreau să umplu o găleată şi să frec pereţii, mai ales când am săpun la îndemână. Şi să o beau? Ugh!

Un zâmbet slab atinse buzele lui Rosalind.

— Ai într-adevăr dreptate. Păşind alături de Juliet, ea întinse mâna şi o bătu uşor pe umăr. Eşti plină de opinii înflăcărate zilele astea, nu? Într-adevăr, te transformi într-o mică luptătoare.

Juliet înghiţi greu nodul din gât. Era prima dată când Rosalind părea că observă că nu mai era o fată prostuţă.

— Mă străduiesc.

Rosalind îi strânse umărul.

— Ei bine, nu te strădui prea mult, glumi ea. Sau, înainte de a-ţi da seama, vei fi la fel de neobrăzată ca mine, şi asta nu va fi bine. Este suficientă o femeie cu gura mare, temperamentală în familie.

Capitolul 9

Nu-ţi arde limba cu ciorba altcuiva.

Proverb englezesc scris pe o listă agăţată odinioară pe un perete din camera de studiu a lui Templemore

Soarele tocmai îşi scosese nasul deasupra orizontului în dimineaţa următoare când Sebastian coborî pe scara centrală de la Charnwood Hall. Când îşi dădu seama că holul era gol, se uită pe fereastră spre grăjdarii care aşteptau pe aleea din faţă. Nu se zărea nici urmă de femei.

Înainte de cină, noaptea trecută, el şi Juliet reuşiseră să schimbe câteva vorbe singuri, consimţind ca ei trei să se întâlnească aici în zori. Ea îi spusese că o oră timpurie ar putea-o ajuta pe Lady Rosalind să scape neobservată de soţul ei. Deci unde naiba erau?

Începu să se plimbe de colo-colo în jos în timp ce mintea i se fixă asupra altui subiect iritant. Întâlnirea de ieri cu Juliet ar fi putut fi pripită, având în vedere că Knighton aproape că îi prinsese, dar dovedise un fapt crucial. Indiferent de câte negase ea în legătură cu sărutul, era atrasă de el. *De el, Sebastian.* Nu celălalt sine al lui, „Morgan”. Pentru că, dacă nu ar fi fost, ea i-ar fi spus lui

Knighton de avansurile lui, apoi ar fi privit bucuroasă cum acesta îl spânzură. Nu, avea sentimente pentru el. Dar evident, nu-i plăcea în mod deosebit să aibă sentimente pentru el, altfel nu le-ar nega atât de ferm. El nu înţelegea acest lucru. Spusese că dorea să se mărite şi că el era genul de bărbat potrivit. Atunci de ce să pretindă că săruturile lui nu o mişcau?

Trebuie să fie din cauza lui „Morgan”. Poate că se temea că Sebastian avea aceeaşi inimă precum fratele său „nemernic”. Şi ea credea că dacă se preface neafectată, îl va ţine departe de ea.

Ha! Juliet ştia puţine despre bărbaţi dacă îşi închipuia că a insulta mândria unui bărbat îl va speria să renunţe. Nu pe un bărbat care avea câtuşi de puţin respect de sine. Nu pe un bărbat ca el. Pur şi simplu, astfel îl provoca să încerce mai mult.

Un zâmbet încrezător îi apăru pe buze. Ar fi putut spune că ieri se întâlnise cu o provocare dată naibii. Încă putea simţi mâinile ei mici cum îi alunecă în interiorul redingotei şi gura ei minunată deschizându-se ca un trandafir de primăvară…

— Scuză-mă, milord, se auzi o voce moale, feminină, din spatele lui, şi el se răsuci şi pulsul i-o luă la goană în aşteptarea lui Juliet.

Dar era doar o servitoare de la bucătărie, care îi transformă zâmbetul într-o încruntare.

— Ce este? întrebă el.

Servitoarea se albi la faţă în timp ce îşi coborî privirea.

— B-bucătăreasa a spus să vă transmit că doamnele mănâncă p-puţină pâine prăjită în bucătărie şi vor fi aici într-o clipă.

El se relaxă.

— Ah.

Acum, că micul mister fusese lămurit, el observă că

Mary tremura. Îşi aminti cuvintele lui Juliet: „Ele sunt înspăimântate de tine… îţi strigi ordinele fără măcar să te opreşti să vorbeşti cu ele sau să le mulţumeşti”.

La naiba. Se forţă să aibă o voce amabilă.

— Mulţumesc, Mary.

Ea privi în sus, uimită, apoi făcu o mică reverenţă.

— Cu plăcere, milord. Acum, dacă asta e tot… murmură ea timid, întorcându-se să plece.

— Mary… strigă el ca să o oprească.

Ea îngheţă, apoi se întoarse cu faţa la el, cu o uşoară îngrijorare pe faţă.

— Da, milord?

El se simţi total buimac. Căutând cu frenezie ceva cu care să-i potolească stinghereala, îşi aduse deodată aminte de o mică bârfă pe care Boggs o menţionase în această dimineaţă.

— Înţeleg că sora ta e bolnavă.

Ochii ei se făcură mari.

— Promit că nu-mi va afecta câtuşi de puţin munca, milord!

Oh, pentru numele lui Dumnezeu, credeau că e un monstru?

— Voiam doar să întreb de sănătatea ei. E mai bine? Are nevoie de un doctor?

Ar fi putut la fel de bine să întrebe dacă avea nevoie de un bufon, pentru că ea stătea gură cască la el, uimită.

— Mary? o îmboldi el. Să trimit un medic acasă la familia ta?

Un zâmbet îi apăru pe faţă, larg, cât toată dimineaţa.

— Oh… oh, nu, milord, nu. Se simte mai bine acum. Mulţumesc că aţi întrebat.

— Cu plăcere, răspunse el, amuzat de cât de puţin era necesar pentru a o face fericită pe fată.

Cu altă reverenţă scurtă, ea plecă repede, încă zâmbind, şi când el se întoarse, le zări pe Juliet şi pe Lady

Rosalind stând acolo.

Când dădu de privirea caldă a lui Juliet, ezită între plăcerea faţă de aprobarea ei şi iritarea că îl văzuse urmându-i indicaţiile ca un prostovan amorezat.

— Bună dimineaţa, doamnelor. Nădăjduiesc că aţi dormit bine.

— Foarte bine, răspunse Juliet, în timp ce lacheul se grăbi să-i aducă pelerina călduroasă de lână şi mantaua îmblănită din catifea purpurie a surorii sale. Îmi pare rău că am întârziat. Îi aruncă lui Lady Rosalind un zâmbet de tachinare. Sora mea etern înfometată a trebuit să se oprească în bucătărie şi să mănânce.

— Ştii că nu plec nicăieri fără să iau înainte micul dejun, mormăi Lady Rosalind.

— E în regulă, interveni el.

Nu aveau timp să stea să pălăvrăgească, nu când Knighton putea să vină să le caute în orice moment.

— Haideţi să plecăm. Casa lui Winnie este pe proprietate, dar totuşi, la o bună bucată de drum depărtare. Şi cu zăpada asta…

Grăbindu-le afară pe uşă, începu să le ajute să coboare pe scările alunecoase. Când se apropiară de capătul scărilor, Lady Juliet exclamă:

— O sanie! Ai o sanie?

Sebastian se uită la echipajul vopsit în auriu şi negru, cu lamele sale curbate şi banchetele din pluş.

— Da. Unchiul Lew a cumpărat-o de la Geneva cu ani în urmă, când a mers să vadă de mama şi de Morgan. O ajută pe Lady Rosalind să urce. A adus-o cu foarte mare dificultate în Anglia, dar a spus că nu s-a putut abţine. Din nefericire, rareori avem suficientă zăpadă ca să ne fie utilă. Şi ne vom înghesui, deoarece este construită pentru doi. Dar, trăsura fiind inutilă acum, m-am gândit că aţi prefera sania, nu caii.

— Oh, da, da! Juliet se uită radioasă la el în timp ce o

ajuta să urce. N-am mers niciodată cu sania. Şi e vremea perfectă pentru asta.

— Cu adevărat perfectă, mormăi Lady Rosalind în timp ce îşi strânse mantaua pe umeri. Înfrigurată şi nefericită. Cât de încântător.

Luând blănuri groase de la lacheu, Sebastian le întinse doamnelor.

— Nu o lua în seamă pe Rosalind, zise Juliet cerându-şi scuze, în timp ce îşi întindea o blană peste picioare. Nu-i place să se trezească devreme.

— N-aş fi ghicit niciodată.

Sebastian urcă şi se înghesui între cele două femei, apoi luă hăţurile. Dacă Knighton ar fi deştept, ar sta mult timp în pat.

În timp ce se puneau în mişcare, Juliet trase blana să-i acopere şi lui picioarele. Gestul acesta atent îl încălzi mult mai mult decât blana însăşi şi hotărî de îndată că faptul că împărţea sania cu Juliet merita să suporte bombănitul lui Lady Juliet.

Mai ales când o făcea pe Juliet să se simtă atât de bine. În ciuda frigului, ea îşi lăsă pe spate gluga în timp ce sania porni, înălţându-şi faţa, cu un strigăt de bucurie, spre cerul de un albastru strălucitor.

— Ah, aer proaspăt! Obrajii i se îmbujoraseră de plăcere. Îmi place atât de mult să fiu în natură dimineaţa devreme.

Era greu să-i rezişti entuziasmului ei molipsitor. Chiar şi Lady Rosalind îi zâmbit uşor lui Sebastian.

— Sora mea întotdeauna a preferat viaţa la ţară, milord. Dacă nu ar fi dorinţa de a se căsători, cred că ar fi fost perfect fericită să abandoneze Knighton House din Londra pentru vechea proprietate mucegăită a familiei noastre de la Swan Park.

— Categoric. Juliet râse, scoţând rotocoale mici de aer îngheţat. Oh, Rosalind, cum nu ţi se pare revigorant, ţie

care îţi plac toate lucrurile puternice şi înviorătoare?

— Îmi plac doar mai târziu în cursul zilei, draga mea, când sunt suficient de trează să mă bucur de ele. În plus, acum nu este puternic şi înviorător – este pur şi simplu frig. Aş prefera mult mai mult să fiu înapoi în patul meu cald cu soţul meu.

— Îndrăznesc să spun că şi el ar prefera să te aibă acolo, remarcă Sebastian.

— Nu în dimineaţa asta. Mă îndoiesc că va remarca măcar că am dispărut. Ochii ei scânteiară cu o bună dispoziţie bruscă. Vedeţi, l-am ţinut treaz până foarte târziu. Are nevoie de timp să se recupereze de cursa diferită de care a avut parte noaptea trecută.

— Rosalind! exclamă Juliet. Nu-mi vine să cred că vorbeşti de asemenea lucruri, şi de faţă cu Domnia Lui!

— Te informam doar că am urmat ordinele tale de ieri, Lady Rosalind îi spuse surorii sale cu infatuare.

— Ordinele mele! Despre ce vorbeşti?

— Tu mi-ai spus să-mi cer scuze convingător lui Griff, nu? Astfel încât să nu bănuiască ce punem noi la cale? Şi având în vedere dragostea soţului meu pentru anumite activităţi…

— E de ajuns! interveni Juliet roşie în obraji. Refuză să se uite la vreunul dintre ei. Sunt sigură că înţelegem ce-ai vrut să spui. Nepotrivitul, necuviinciosul tău fel…

— Te-am făcut de ruşine, dragă? o tachină Lady Rosalind. N-am vrut să…

— Ba da, ai vrut, mormăi Juliet. Este distracţia ta preferată. Deşi ai putea crede că, după toţi aceşti ani, o asemenea preocupare s-ar mai potoli. Sau că, măritată fiind, ai fi învăţat să ai un anume sentiment de bună-cuviinţă.

— Buna-cuviinţă este tare supraestimată, draga mea, mai ales în ceea ce priveşte femeile măritate. Lady Rosalind clipi cu viclenie spre Sebastian. Nu eşti de acord,

Lord Templemore?

— Oh, nu, nu mă veţi târî şi pe mine în această ceartă de familie, protestă el, deşi el le invidia tachinarea uşoară, familială.

El abia dacă avusese şansa să-şi cunoască propriile rude. Ei bine, situaţia nu va continua aşa, indiferent ce trebuia să facă pentru a-şi recupera fratele.

— Să ştii că încearcă doar să mă provoace, se plânse Juliet. Îi place să mă facă să roşesc.

El îi aruncă o privire piezişă în timp ce mâna sania pe deal în jos.

— Nu pot să-ţi învinovăţesc sora pentru asta – până *şi mie* îmi place să te fac să roşeşti. Mai ales când o faci atât de drăguţ.

Aceasta îi intensifică roşeaţa, iar el zâmbi. Nu se putea abţine – găsea că roşeaţa obrajilor ei era încântătoare. Şi cât se poate de provocatoare. Cum de trecuse prin furcile caudine ale societăţii londoneze şi totuşi reuşise să-şi păstreze inocenţa ei reconfortantă? Asta şi noua ei manieră de a flirta îi confereau un arsenal letal de farmece feminine. Tot ceea ce îşi dorea el era să o găsească singură, astfel încât să-l folosească pe el pentru tragerea la ţintă.

— Deci aşa stau lucrurile, nu? Lady Rosalind îl privi cu profund interes. Sora mea…

— Oh, uite, ce e acolo? interveni Juliet, arătând spre o modestă vilă în stil Palladio din depărtare.

Ce tactică evidentă de a schimba subiectul. Sebastian clătină din cap, dar hotărî să o scoată din încurcătură. Pentru moment.

— Aceea e Foxglen, proprietatea unchiului Lew. Vom trece pe lângă ea în drumul nostru.

— Familia lui a locuit mereu atât de aproape? întrebă Juliet.

— Înainte ca vreunul dintre noi să se nască. Sebastian

le conduse către marginea proprietăţii. Familiile Pryce şi Blakeley au fost vecine timp de peste un secol, dar, cât se poate de straniu, părinţii mei au fost cei care au unit cele două familii prin căsătorie. Oftă. Din nefericire, se pare că ramura Pryce a familiei se va sfârşi cu unchiul Lew. Vedeţi, el nu s-a căsătorit până târziu, şi apoi nu au trăit decât câţiva ani împreună, înainte ca mătuşa mea să se îmbolnăvească. Deci n-au avut copii. Acum unchiul Lew spune că a trecut de vârsta căsătoriei, ceea ce e absurd, chiar dacă are cincizeci de ani. Şi, având în vedere că intenţionează să rămână burlac şi nu sunt moştenitori de parte bărbătească, a spus că îmi va lăsa mie Foxglen.

— De aceea nu te deranjează să-l laşi să-ţi folosească reşedinţa din Bath, presupun, remarcă Lady Rosalind.

— Să-l las? râse Sebastian. Refuzul meu n-ar avea câtuşi de puţin vreo importanţă, vă asigur. Unchiul meu pur şi simplu ar găsi o cale să se strecoare în casă, şi n-ar trece mult până când i-ar convinge pe toţi că deţine locul respectiv.

Dar ea avea dreptate. Într-adevăr, situaţia unchiului era cea care îl făcea pe Sebastian să tolereze faptul că acesta se amesteca în treburile lui. Într-o zi, Sebastian va comite marele păcat de a moşteni proprietatea unchiului său, aşa că nu îl deranja să atenueze suferinţa unchiului Lew atunci când putea. În plus, îi plăcea destul de mult felul în care bătrânul ticălos se purta de parcă totul i se cuvenea.

— Fiţi recunoscătoare că unchiul Lew nu se trezeşte niciodată atât de devreme sau s-ar autoinvita şi el cu noi, adăugă el. Ne-am distra de minune dacă ar trebui să-i explicăm de ce ne furişăm spre casa lui Winifred dimineaţa atât de devreme.

Merseră o bucată de vreme într-o tăcere confortabilă, doar sunetele lamelor scârţâind şi tropotele potcoavelor pe drumurile îngheţate spărgând liniştea iernii. După ce trecut pe lângă încă una dintre pădurile lui, Juliet spuse cu un ton

de uluire:

— Ai terenuri foarte frumoase, Lord Templemore. Şi foarte întinse. Şi chiar îmi plac foarte mult micile crânguri, şi parcurile, şi grădinile.

„Foarte bine”, se gândi el în timp ce se uită la capul ei drăguţ, dezgolit, „pentru că intenţionez să ţi le pun pe toate la picioare, iubire, dacă îmi oferi şansa asta”.

Când ea lăudă podul de lemn sculptat peste care trecură şi casele curate ale servitorilor, el simţi un val de mândrie. Rar apuca să se laude cu Charnwood. Puţinii lui vizitatori, veniţi cu afaceri sau înclinaţi spre discuţii despre pistoale, abia îi observau proprietatea. Cu siguranţă nu-şi exprimau niciodată admiraţia cu o asemenea plăcere sinceră.

Poată că, la urma urmei, nu va fi atât de greu să o convingă pe Juliet să se mărite cu el. Dacă ei îi plăcea domeniul lui şi dorea să se mărite cu un bărbat respectabil, de încredere… de ce nu?

Trebuia să o convingă că de data asta avea intenţii serioase, că nu era ca „Morgan”. Chiar dacă el era Morgan pe care ea îl cunoştea. Dar, cu siguranţă, putea să-i liniştească temerile în cele din urmă. Dacă metodele clasice de cucerire nu îl ajutau – cum ar fi complimentele pe care ea le privea cu suspiciune putea oricând să se bazeze pe faptul că îi dădea lecţiile pe care ea le dorea şi pe faptul că îi ajuta sora.

Şi săruturile. Lui Juliet îi plăceau săruturile lui, indiferent ce declara.

Dar va reuşi să o câştige de partea lui. Trebuia să o câştige de partea lui. Deoarece începuse să se gândească la faptul că viaţa cu ea drept soţie va fi cu mult mai plină de satisfacţii decât viaţa singur.

Când ajunseră la casa lui Winnie, Juliet era radioasă. Lady Rosalind rămăsese tăcută în mare parte din călătorie, dar el pusese acest lucru pe seama nervozităţii de a se

întâlni cu femeia-vraci.

*

— O să-ţi placă de Winnie, încercă el să o calmeze în timp ce sania se apropia de structura cu acoperiş de paie. E foarte directă câteodată, dar ştie mai multe decât oricine despre ierburi şi remedii străvechi. Dacă ea nu te poate ajuta, nimeni nu poate.

După ce vorbise cu Juliet cu o seară înainte, ei trimisese un băiat de la grajduri să o anunţe pe Winnie de planurile lor. Deci nu era nicio surpriză că, la sosirea lor, uşa căsuţei se deschise larg şi ea veni repede afară să-i întâmpine, în întreaga sa glorie, cu părul alb, şi peste o sută douăzeci de kilograme, înfăşurată în întregime într-un şal roz, voluminos, din lână. Arăta ca o bucată uriaşă de marţipan.

— Bună dimineaţa, Lord Templemore, spuse ea. Şi bun venit şi dumneavoastră, doamnelor. Se uită la Juliet şi la Lady Rosalind în timp ce el opri sania. Ce drăgălaşe sunteţi amândouă. Îndrăznesc să spun că Domnia Sa este încântat să aibă asemenea vizitatori drăguţi împotmoliţi la Charnwood Hall.

— Sunt, într-adevăr, zise el sincer. Coborî şi se întoarse să le ajute pe doamne. Sper că nu e prea devreme pentru tine, Winnie.

— Ştiţi mai bine, milord. Eu mă trezesc odată cu cocoşul, da.

Şi am vrut într-adevăr să vă spun că…

Restul cuvintelor lui Winnie se estompară când el luă mâna subţire a lui Juliet şi o ajută să coboare. Chiar şi acel scurt contact îi făcu sângele să-i bubuie în urechi. Ţinându-i mâna mai strâns decât se cuvenea, nu îi dădu drumul chiar imediat. Privirea ei se îndreptă spre a lui doar pentru o secundă, suficient cât să-i fure răsuflarea. Îmbujorată de pe

urma călătoriei, ea părea proaspătă, strălucitoare şi fericită, iar el ardea să o cuprindă în braţe şi să o sărute până când i se înmuiau picioarele.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, se înroşi, îşi trase mâna, apoi se strecură între el şi sanie, lăsându-l frustrat şi nefericit. El se întoarse să o ajute şi pe Lady Rosalind, dar ea deja se dăduse jos pe partea cealaltă şi îl privea speculativ.

— Milord? se auzi vocea lui Winnie din spatele lui, purtată parcă de un curent din înalt.

El se întoarse şi o găsi pe Winnie afişând un zâmbet ştiutor.

— Da?

— Tocmai vă mulţumeam pentru că l-aţi trimis pe Henley să-mi cureţe hornul.

Abia atunci îşi dădu seama că nu auzise niciun cuvânt din ce spusese ea.

— Oh. Da. Desigur. N-ai pentru ce.

Se bâlbâia ca un idiot. Juliet avea acel efect asupra lui. Se forţă să fie atent.

— Deci, trage mai bine acum?

— Da, într-adevăr, trage. A făcut o treabă bună. Winnie îşi împreună mâinile ridate peste burta imensă şi-i făcu cu ochiul lui Sebastian. Dar nu era atât de chipeş ca ultimul pe care l-aţi trimis. Ce muşchi frumoşi avea acela! Şi nişte obraji care roşeau! Era foarte ruşinos pentru un bărbat matur.

Minunat – acum îi făcea pe lachei să roşească. Dumnezeu ştie ce îi spusese bietului băiat despre „muşchi frumoşi”! Winifred niciodată nu vorbea pe ocolite despre niciun subiect, dar mai ales nu atunci când venea vorba despre tineri frumoşi, voinici.

— Dar e amabil din partea dumneavoastră că i-aţi trimis. Le zâmbi lui Lady Rosalind şi lui Juliet. Domnia Sa are mare grijă de mine. A avut grijă de mine de când avea

treisprezece ani.

— Treisprezece? repetă Juliet surprinsă.

— Winnie exagerează, murmură el.

— Ei, nu-l ascultaţi pe el şi modestia lui, replică femeia. Avea treisprezece ani când a preluat administrarea domeniului. Bătrânul baron a încercat să-l trimită la Eton, dar el nu a vrut să audă. „Nu, domnule”, a spus el, „voi rămâne chiar aici, dacă nu te superi. Poţi să îmi angajezi profesori”. Atunci a început să pună Charnwood pe picioare. A citit toate cărţile acelea mari despre creşterea animalelor şi recolte, a învăţat ce-a putut de la fermierii din împrejurimi şi l-a concediat pe hoţul de administrator. Dumnezeu ştie că baronul nu a dat doi bani pentru proprietate. Dacă Domnia Sa, aici de faţă, nu ar fi preluat-o, cine ştie ce s-ar fi ales de noi toţi? Şi apoi a apărut acel Morgan…

— Winifred! zise el tăios. Femeia probabil nu ştia nimic, dar să fie totuşi sigur… Doamnele nu sunt interesate de asta. Avem alte chestiuni de discutat.

Un zâmbet viclean îi apărut pe buzele subţiri.

— Ajungem şi acolo, milord. Le cercetă pe cele două femei. Deci care dintre voi, drăguţelor, este cea care vrea un copil?

Privirea ei stărui asupra lui Juliet, care remarcă grăbită:

— Nu eu. Eu nici măcar nu sunt măritată.

— Dar vei fi, ţine minte cuvintele mele. Winnie îi aruncă o privire misterioasă lui Sebastian. Şi mai devreme decât crezi, îţi garantez.

Când el ridică o sprânceană spre ea, ochii ei se umplură de veselie. Dacă ar fi crezut în asemenea lucruri, ar fi putut gândi că femeia galeză avea o legătură cu lumea nevăzută. Dar mai probabil era că ea spera să îl vadă însurat şi o considera pe Juliet cea mai bună perspectivă. Un lucru îl recunoştea referitor la Winifred – avea gusturi

excelente.

Supunând-o pe Lady Rosalind cercetării sale atente, Winifred îşi strânse buzele uscate.

— Aşadar, dumneata eşti. Cu siguranţă pari suficient de sănătoasă pentru a naşte copii. Dar soţul tău? Este tânăr şi suficient de sprinten să-ţi facă un copil? îţi vine ciclul regulat?

Sebastian îşi înăbuşi o înjurătură.

— Winnie, de ce nu mergi cu doamnele înăuntru pentru a discuta toate acestea? Eu voi rămâne lângă sanie până când terminaţi.

— În frigul ăsta? zise Winnie. N-aţi vrea mai degrabă să veniţi lângă foc?

„Şi să vă ascult vorbind în toate detaliile intime, despre problemele femeieşti ale lui Lady Rosalind? Nu, mulţumesc.”

— Voi fi bine afară.

De parcă i-ar fi citit gândurile, ea râse.

— Cel mai bine ar fi să vă obişnuiţi cu asemenea discuţii, milord, dacă intenţionaţi să vă luaţi nevastă.

— La timpul potrivit, cu siguranţă te voi consulta, dar până atunci, te rog, arată nişte milă faţă de mine.

Ea îi făcu semn cu mâna.

— Oh, mergeţi la ale voastre – cu nazurile voastre bărbăteşti. Aşteptaţi numai până când veţi avea vreo şase micuţi. Atunci veţi avea un motiv real să implorаţi îndurare. Deschise uşa de la casă şi le făcu semn lui Juliet şi lui Lady Rosalind. Intraţi, dragele mele. Avem câte ceva de discutat, şi nu vrem ca Domnia Sa să se simtă inconfortabil.

— Prea târziu pentru asta, murmură el încet.

Şi ce voia să spună cu „şase micuţi”? De parcă era deja planificat. La naiba, ar face mai bine să nu aibă puteri paranormale. Intenţiona să aibă copii, dar, pentru numele lui Dumnezeu, şase?

Totuşi, gândul că Juliet ar fi însărcinată cu copilul lui îi

stârnea o încântare surprinzătoare. Ar fi o mamă minunată, caldă şi iubitoare, genul de mamă pe care el nu o avusese niciodată. Dacă vreo femeie era sortită să aibă şase copii, aceea era Juliet.

Apoi îşi aminti cât de mică şi fragilă era, cum propria ei mamă murise la naştere, şi lucrul asta îl făcu să se oprească. Ca să-şi ia gândul de la ideea tulburătoare a lui Juliet suferind la naştere, începu să se plimbe în jurul casei lui Winnie, observând ce reparaţii ar fi necesare. Nutrea o anume afecţiune pentru bătrână, în ciuda prostiilor ei. El ar fi putut să nu se nască niciodată dacă nu ar fi fost ea. Prin urmare, avea grijă de ea când putea, mai ales acum că soţul ei era mort.

Era evident că acoperişul de paie va avea nevoie de reparaţii în primăvară, şi un oblon se desfăcuse de la ultima lui vizită. Îl va trimite pe Henley mai târziu. Sau pe Tompkins, astfel încât Winnie putea să mai admire „muşchii frumoşi” ai tânărului. Dumnezeu ştia că femeia mai avea doar câteva plăceri la vârsta ei.

Când îşi termină inspecţia, încercuise căsuţa de mai mult de şase ori şi începea să se întrebe cât va mai dura toată această chestiune, când uşa se deschise şi Juliet păşi afară. Lady Rosalind o urmă îndeaproape, ţinând în braţe o plasă mare de pânză în timp ce îşi continuă conversaţia cu Winifred.

— Acum, spune-mi încă o dată, ca să mă asigur că ai înţeles corect.

Winifred o luă pe Lady Rosalind de mână ca să o oprească lângă sanie.

— Trebuie să beau ceai de frunze de zmeură în fiecare zi timp de o săptămână. Florile de trifoi roşu sunt cele mai bune într-o infuzie cu mentă. Pot bea asta ori de câte ori doresc şi pot bea cu ceai de muşeţel dacă vreau.

— Exact. Dar adu-ţi aminte, ierburile nu-ţi vor face niciun bine dacă nu te relaxezi, milady.

Winifred mângâie mână lui Lady Rosalind. Gândeşte-te că eşti o floare de căpşună deschisă pentru albină. Floarea nu pălmuieşte albina, nici nu-şi închide petalele de frică să nu fie înţepată. Lasă albina să zboare chiar înăuntru şi să-i bea nectarul. Şi aceasta este singura modalitate să avem dulcile căpşune primăvara, nu? Deci, nu-ţi lăsa nervozitatea să te facă să lupţi împotriva destinului tău. Îmbrăţişează-l, ia-l la sânul tău. Şi acolo va produce rod.

Suna ca foarte multă flecăreală pentru el, dar ce ştia el despre asemenea lucruri?

Lady Rosalind o cuprinse pe bătrână cu braţele de gât şi îi puse un sărut pe obrazul subţire ca hârtia.

— Mulţumesc atât de mult!

— Cu multă plăcere, milady. Şi trebuie să-mi spui dacă funcţionează, auzi? Trimite-mi o scrisoare de la Londra. Domnia Sa va fi fericit să mi-o aducă.

El îşi înăbuşi un zâmbet. Era firesc ca Winnie să-l degradeze la rolul de lacheu. Se părea că exista o femeie pe domeniu pe care el nu o înspăimânta.

Le ajută pe cele două doamne să urce în sanie. După ce el urcă după ele, Winifred strigă:

— Aşteaptă! Am uitat încă un lucru, milady. Soţul dumitale se îmbăiază zilnic?

Lady Rosalind se uită la ea, perplexă.

— Întâmplarea face că da. Şi te rog nu-mi spune că n-ar trebui să facă baie, altfel nu vom avea copii, pentru că nu-l voi lăsa nici la trei metri apropiere de mine.

Sebastian şi Juliet chicotiră amândoi.

— Nu, baia e bună, zise Winnie, dar ar trebui să fie atent la căldura apei. Nu trebuie să fie prea fierbinte, ştii?

— Dar lui Griff îi plac băile fierbinţi! se văită Lady Rosalind.

— Îi plac sau nu, remarcă Winnie cu o privire cumplită, ele scot forţa din sămânţa unui bărbat. E foarte rău. Ai face cel mai bine să nu-l laşi să mai facă asemenea

băi.

Lady Rosalind se prăbuşi pe scaun.

— Cum pot eu să împiedic asta?

Winnie îşi întoarse privirea ştiutoare spre Sebastian.

— Ei bine, acum nu sunteţi acasă. Ar trebui să fie suficient de uşor pentru Domnia Sa să rezolve ceva. Tot ce trebuie să facă este să le poruncească servitorilor să nu aducă apă fierbinte.

Când Juliet şi Lady Rosalind îl priviră, el gemu.

— Oh, nu, doar nu vreţi asta. E suficient de grav că mă strecor cu voi două fără ştirea lui. Acum vreţi ca eu să îi refuz bietului om confortul…

— Bietul om nu mă va asculta. Lady Rosalind mişcă din gene spre el. În plus, dacă trebuie să-i explic de ce nu poate face băi fierbinţi, va trebui să-i explic de unde am ideea asta. Ceea ce înseamnă să-i spun cine m-a adus aici ca să mă întâlnesc cu Winnie – într-adevăr, cine mi-a spus de ea în primul rând.

Femeiuşcă afurisită şi şantajistă!

— Cum să-i explic de ce servitorii mei nu vor să-i dea apă fierbinte?

— Nu-i explica nimic. Juliet întinse preocupată pătura peste picioarele lui şi ale ei. Pune-i pe servitori să pregătească băile calde, nu fierbinţi. Lasă-l să creadă că ei nu ştiu ce fac.

El se încruntă la ea.

— După ce mi-ai dat lecţii ieri despre cum să-mi tratez servitorii, acum vrei ca eu să-i supun plângerilor unui oaspete în următoarele câteva zile…

— Oh, câteva zile nu sunt nici pe departe suficiente, interveni Winnie. Va trebui să dureze mai mult decât atât – o săptămână cel puţin până când doamna va fi fertilă. Şi dacă nu rămâne atunci, va trebui să continue până când rămâne, oricât de multe luni ar dura…

— Luni! strigă Sebastian.

— Nu, bineînţeles că nu, se grăbi să adauge Lady Rosalind. Griff nu ar sta niciodată atât de mult, şi nu pot rata naşterea copilului Helenei. După ce plecăm, îmi asum riscurile, dar dacă aş putea avea cel puţin o săptămână să încerc toate sugestiile lui Winnie… Îi aruncă lui Sebastian încă una dintre privirile acelea stăruitoare. Odată ce plecăm, Griff va cere pur şi simplu apă fierbinte la hanuri şi în Londra, şi eu nu-l voi putea opri. Trebuie să se întâmple aici. Adică, dacă îţi vei extinde ospitalitatea puţin mai mult.

Naiba s-o ia de treabă, când el îşi oferise voluntar ajutorul, nu se aşteptase să se implice într-o mie de subterfugii. Asta era aproape la fel de rău ca aranjarea răpirii unei doamne.

Pe de altă parte, dacă i-ar convinge să mai rămână, ar avea mai mult timp să o curteze pe Juliet.

— Cum îţi vei convinge soţul să nu plece la Londra de îndată ce drumurile sunt practicabile?

Lady Rosalind se încruntă.

— Nu ştiu… Presupun că aş putea să-i spun că sunt bolnavă. Că această călătorie mi-a deranjat stomacul sau ceva.

— Asta nu va funcţiona, interveni Winnie, dacă soţului tău nu-i place să-şi aducă o femeie bolnavă în pat. N-are rost să treci prin deranjul de a mai rămâne aici dacă soţul tău nu se culcă des cu tine între timp, să ştii.

Când ambele surori roşiră cu putere, Sebastian scrâşni din dinţi. Câteodată Winnie putea fi prea mult de suportat pentru oricine. Dar avea dreptate.

— Atunci voi fi eu cea bolnavă, se aventură Juliet. Oricum, va fi mai uşor pentru mine decât pentru Juliet. Pot să-i spun cameristei lui Rosalind, Polly, să mă declare prea bolnavă pentru vizitatori şi nu trebuie să arăt nicio dovadă de boală.

— Oh, mulţumesc, Juliet! exclamă sora ei. S-ar putea ca asta într-adevăr să funcţioneze.

S-ar putea să funcţioneze pentru Lady Rosalind, dar nu îl va ajuta pe Sebastian la acţiunea de cucerire. La naiba!

— Acum, că am stabilit acest lucru, bombăni el, am face bine să ne întoarcem, înainte ca neştiutorul beneficiar al uneltirilor voastre să se trezească. Sau mai rău – să facă o baie fierbinte.

În timp ce însoţitoarele lui râseră şi îşi luară rămas-bun de la Winnie, el îndemnă caii să pornească. Odată puşi în mişcare, el reînnoi discuţia, încercând să-şi facă vocea să sune obişnuit.

— Ştii, Lady Juliet, dacă pretinzi că eşti bolnavă, va trebui să stai închisă în cameră tot timpul.

— Nu voi face nimic de genul acesta. Polly îl va ţine pe Griff afară din cameră şi Rosalind îl poate anunţa constant de cât de îngrozitor mă simt. Zâmbetul ei vădea o veselie răutăcioasă. Atunci eu pur şi simplu mă voi furişa afară şi voi face ce doresc. Charnwood este suficient de mare încât îmi pot evita cumnatul pisălog cu uşurinţă. Mai ales dacă el este ocupat cu Rosalind.

— Şi tu poţi rămâne ocupată cu mine, zise el, uitându-se la ea. Sub blană, îşi frecă gamba de a ei. Putem juca şah. Se pare că îţi place asta.

Roşindu-se, ea îşi trase piciorul, deşi acest lucru presupuse un oarecare efort în spaţiul restrâns. Lady Rosalind îi aruncă o privire şireată.

— Am uitat cât de mult îi place şahul lui Juliet. Cum ai descoperit asta, milord?

— Chiar din întâmplare. Dar sora ta joacă foarte bine. Deşi se supără repede dacă pierde şi are tendinţa să refuze o provocare.

Privirea lui Juliet era gheaţă pură.

— Voi accepta orice provocare propui, milord, oricând. Mai ales la şah.

El zâmbi. Putea fi momită atât de uşor.

— Excelent. Atunci, şah să fie.

— Atât timp cât Griff nu ştie despre asta, şi există o însoţitoare potrivită, avertiză Lady Rosalind, presupun că e în regulă.

— Oh, bineînţeles, zise Juliet mieros. O vom face pe Polly însoţitoare, nu, Lord Templemore?

— Cum doreşti.

Pulsul îi crescu la gândul orelor nesfârşite în care să o ţină ocupată pe Juliet fără intervenţia lui Knighton.

— O însoţitoare este un preţ mic de plătit pentru şansa de a te învinge la şah.

— Şi ce te face să crezi că mă vei bate? replică ea.

— Te-am bătut ultima dată când am jucat, nu? Fără să se uite la ea, îşi presă coapsa de a ei şi fu răsplătit auzind cum trage brusc o gură de aer. Ţi-am dat şah mai foarte rapid, după câte îmi amintesc.

— Asta nu se va mai întâmpla.

Dar culoarea ei intensă din obraji şi tonul nesigur spuneau altceva.

Simţindu-se cu siguranţă mai vesel, se concentră pe conducerea săniei pe cărările nesigure. Nici măcar nu fu deranjat când Lady Rosalind începu să pună o serie de întrebări impertinente despre familia şi legăturile lui, evident menite să stabilească adecvarea lui ca soţ pentru Juliet. Având în vedere că planurile lui se potriveau cu ale ei, era mai mult decât fericit să îi ofere răspunsuri.

Dar Juliet părea să nu fie de acord. Încerca permanent – dar fără succes – să schimbe subiectul. Doar când ajunseră la jumătatea drumului spre Charnwood găsi un subiect potrivit de distragere a atenţiei.

— Uite, acolo, Rosalind, strigă ea, ce căsuţă pitorească! Mă mir că nu am observat-o când am venit prima dată pe acest drum.

— Faţada din piatră o ţine ascunsă din cealaltă direcţie, explică el. Ar fi trebuit să vă întoarceţi ca să o

vedeţi.

— Aparţine vreunui arendaş de-al tăi? întrebă Lady Rosalind. Jur, milord, ai atât de mulţi arendaşi. Câţi exact?

Când Juliet îşi dădu ochii peste cap, el râse înfundat.

— De fapt, acea căsuţă şi dependinţele ei nu mai sunt locuite. A fost a fierarului proprietăţii, dar a murit pe vremea tatălui meu. Ucenicul lui a preferat să se alăture fierăriei din oraş, deci eu am cumpărat fierăria de la el. Vin aici să lucrez puţin la arme, mai ales pentru piesele mici, fine, cum ar fi alama pentru cartuşe şi căptuşeala din argint.

— Poţi să lucrezi la forjă? întrebă Juliet. Păi eşti cu adevărat Hefaistos!

— Hefaistos?

— Zeul grec al focului şi fierarul nemuritor care făcea arme pentru ceilalţi zei. Şi el avea o fierărie.

El încercă să-şi aducă aminte cunoştinţele de greacă.

— Nu era el urât şi şchiop?

— Era? Juliet îi zâmbi afectat. Cel puţin era foarte bun la lucrul cu metalul.

— Nu sunt sigur că-mi place această comparaţie, bombăni el.

Fusese făcut în multe feluri, dar nu şi urât.

— N-o lua în seamă pe Juliet, doar te provoacă, interveni Lady Rosalind. În plus, Hefaistos era căsătorit cu Afrodita, deci nu putea fi chiar atât de urât, nu?

Acel comentariu înmuie considerabil lovitura. Să se căsătorească cu o zeiţă era propriul său ţel. Se uită ia Juliet care tot mai zâmbea superior şi zâmbi şi el în sinea lui.

„Râzi cât vrei, Afrodita mea, dar vei fi soţia mea într-un fel sau altul. Şi când vei fi, te voi face să-ţi retragi cuvintele. În pat. Unde intenţionez să forjez foarte mult eu însumi.”

Gândul acela îl făcu suficient de excitat cât să se simtă inconfortabil. Din fericire, restul călătoriei decurse

repede. Din nefericire, până când ajunseră la Foxglen, unchiul lui se trezise şi ieşi să-i salute, în timp ce sania se apropia de conac. Cu un oftat, Sebastian o opri.

Când se apropie să-i întâmpine, unchiul Lew se uită cu înţeles la cele două doamne, apoi îi aruncă lui Sebastian o privire întrebătoare. Ah da, unchiul Lew nu ştia cum se schimbaseră lucrurile. Ultima dată când vorbiseră, Sebastian jurase să o ocolească sarcastic peste umăr, ea se ridică şi coborî. Când Sebastian ezită, unchiul Lew îi făcu un gest de alungare din mână.

— Du-te, îţi spun! Vom fi bine.

Naiba să-i ia pe amândoi, nu îi dădeau de ales. Scrâşnind din dinţi, porni la drum. O va însoţi pe Lady Rosalind la Charnwood Hall, apoi se va întoarce imediat la Foxglen. Cu cât Juliet şi unchiul Lew aveau mai puţin timp să discute, cu atât mai bine.

Dar, când se apropiau de conac, o siluetă mult prea familiară sări pe scările de la intrare, indiferent la treptele periculos de alunecoase. Sebastian murmură o înjurătură. Knighton.

— Unde naiba ai fost? o întrebă Knighton pe Lady Rosalind în timp ce sania se opri în faţa lui. Apoi se încruntă la Sebastian. Şi ce crezi că faci, luându-mi soţia afară pe o vreme ca asta, Templemore?

— Oh, nu-l învinovăţi pe el, Griff, îi spuse Lady Rosalind în timp ce Knighton se grăbi să o ajute să coboare. Eram atât de plictisită de stat înăuntru. Am mers până la casa unchiului său, astfel încât domnul Pryce mi-a putut arăta acea ediţie din *Hamlet* despre care vorbea la cină alaltăieri. Tu dormeai şi nu am vrut să te trezesc.

Knighton păru doar uşor potolit de acea explicaţie.

— Unde e Juliet? Servitoarea a spus că a plecat cu voi.

— A pornit într-adevăr să meargă cu noi, minţi Lady Rosalind, dar nu s-a simţit bine şi a hotărât mai degrabă să se întoarcă în pat. Servitoarea probabil că nu a văzut-o

întorcându-se.

Sebastian ar fi aplaudat ingeniozitatea femeii dacă nu ar fi lăsat impresia că el avusese o întâlnire privată cu ea. Knighton arăta de parcă ar fi vrut să strângă de gât pe cineva, şi Sebastian avea o idee relativ corectă despre cine ar fi putut fi persoana respectivă.

La naiba, la naiba, la naiba! Aceste trei fiinţe nu aduceau decât necazuri. Şi numai Dumnezeu ştia ce dezvăluia unchiul Lew cu limba sa slobodă chiar în timp ce stăteau acolo pierzând vremea.

— Ei bine, Knighton, zise el repede, acum că te-ai trezit, voi doi puteţi lua un mic dejun reconfortant. I-am promis unchiului meu că mă întorc şi vorbesc cu… hm… administratorul său despre unul dintre arendaşii lui. Treburi legate de proprietate şi altele asemenea.

Lady Rosalind ridică o sprânceană, dar îi spuse doar soţului ei:

— Da, dragule, hai să luăm micul dejun. Pur şi simplu sunt înfometată. Şi-o să văd şi ce face Juliet.

În timp ce cuplul urca scările, Sebastian întoarse sania înapoi spre Foxglen, rugându-se să nu ostenească prea tare caii pe zăpada aceea. Dar nu îndrăznea să o lase pe Juliet cu unchiul Lew mai mult decât era necesar.

— Veţi primi o desagă frumoasă cu ovăz într-o clipă, le şopti el cailor. Încă un pic şi vă puteţi relaxa în pace.

Păcat că nu putea spune acelaşi lucru pentru el însuşi. Începuse să creadă că va mai dura ceva timp până când va apuca să se relaxeze oriunde.

Capitolul 10

Mult efort, multă prosperitate.

Rugătoarele de Euripide, brodat pe un prosop de Juliet

— Pur şi simplu trebuie să vezi camera de zi preferată a Lucindei, zise domnul Pryce o oră mai târziu în timp ce o însoţea pe Juliet pe un hol potrivit la dimensiune spre o uşă deschisă. Cred că îţi va plăcea.

Ea reuşi să schiţeze un zâmbet. De când plecase Sebastian, încercase să îndrepte subiectul spre el şi Morgan, dar domnul Pryce întotdeauna îl orienta cu iscusinţă spre o temă inofensivă – cum ar fi camera de zi a defunctei sale soţii. Juliet nu dorea să fie obraznică, dar, pentru numele lui Dumnezeu, cum putea să afle ceva care s-o ajute să-l demaşte pe Sebastian când domnul Pryce nu dorea să discute despre nepoţii lui?

— Mi-aţi promis secrete de familie, îi spuse ea uşor, şi nu am auzit nici măcar unul.

— Mă îndrept într-acolo. Îi bătu uşor mâna aşezată pe antebraţul lui. Toate la timpul lor, draga mea, toate la timpul lor.

Ea încă se mai gândea la afirmaţia aceea enigmatică când el o conduse în camera de zi. Gândurile la nepoţii lui îi zburară din minte.

— Oh, Doamne… şopti ea în timp ce privea cu admiraţie în jur.

De la tapiseria de o frumuseţe ce-ţi tăia răsuflarea de pe un perete, la pernele lucrate cu migală de pe fiecare scaun, camera era o sărbătoare a broderiei. Draperiile şi un paravan de la gura sobei, şi chiar şi feţele de masă erau brodate sau lucrate în întregime cu mătăsuri fine pe pânză sau satin sau chiar dantelă. Pe jumătate ameţită, Juliet plecă de lângă el să vadă piesă cu piesă, admirând alegerea culorilor, delicateţea cusăturilor, consistenţa modelului.

— A fost pasiunea soţiei mele, zise domnul Pryce din

spatele ei. Ca şi tine, nu o vedeai niciodată fără gherghef sau ac.

— Ea a lucrat toate astea? murmura Juliet cu deplină admiraţie.

— Nu în întregime. Tapiseria este în familie de generaţii, şi eu am cumpărat câteva piese pentru ea. Dar restul… îşi mişcă mâna desenând un arc elegant care să cuprindă întreaga cameră. Totul e făcut de mâna ei.

Rosti aceste cuvinte cu o mândrie subtilă care îi puse un nod în gât lui Juliet. Îi aruncă o privire.

— Dacă nu vă deranjează că vă întreb, cât timp aţi fost căsătoriţi înainte ca ea… adică…

— Zece ani. Lumina cenuşie a dimineţii îi prăfuia părul alb cu cenuşă în timp ce contempla camera. Şi a petrecut cea mai mare parte din ultimii doi aici, în timpul etapelor finale ale bolii ei. Faptul că stătea în această cameră înconjurată de propria muncă îi aducea alinare. Un zâmbet palid îi atinse lui buzele. Mă liniştea şi pe mine.

Afecţiunea lui evidentă pentru Lucinda o făcu pe Juliet să vrea să plângă. După ce o văzuse pe Rosalind încercând măsuri disperate pentru a avea un copil cu iubitul ei soţ, apoi, auzindu-l pe domnul Pryce că vorbeşte cu atât de mult drag despre soţia lui, Juliet se simţi invidioasă. Ea nu avea pe nimeni pentru care nevoile şi dorinţele ei să fie la fel de importante, şi viceversa. Indiferent ce le declara ea surorilor ei, îşi dorea atât de mult acel lucru încât nevoia era dureroasă.

Simţind că lacrimile stau să-i curgă pe obraji, îşi feri privirea. Mâna domnului Pryce veni să se aşeze pe umărul ei cu un gest părintesc, care îi făcu lacrimile să ardă mai puternic.

Vocea lui coborî într-un murmur alinător.

— Lucinda prefera lucrul cu acul pentru că era ceva ce putea stăpâni într-o perioadă când îi lipsea stăpânirea asupra a orice altceva – precum ceea ce se întâmpla cu

corpul ei. Fără îndoială că înţelegi cât de necesar poate fi să-ţi investeşti energia într-o pasiune care îţi dă o anumită măsură a controlului când în altă parte nu ai deloc.

Juliet nu reuşi decât să încuviinţeze din capul. Cu mult timp în urmă, observase că afecţiunea ei pentru broderie era când mai puternică, când mai slabă în funcţie de sentimentele de neajutorare care o asaltau. Ori de câte ori *papa* şi Helena o certau sau Rosalind începea să se amestece, Juliet mergea să-şi caute ghergheful.

Singura perioadă din viaţa ei când lucrul cu acul nu o pasionase fusese în timpul presupusei sale fugi, când ea crezuse că va găsi libertatea cu Morgan. Lucrul acela se dovedise a fi pur şi simplu încă o capcană.

Domnul Pryce o conduse spre o canapea. După ce ea ocupă un loc, el se aşeză lângă ea.

— Semeni mult cu nepotul meu, presupun. Şi el îşi revarsă frustrarea în pasiunea lui, cu excepţia faptului că pasiunea lui se întâmplă să fie pistoalele. Armele îi permit să aibă controlul asupra a ceea ce îi lipseşte din viaţă.

Ultima persoană cu care ea s-ar fi comparat atunci era Sebastian. Se uită cu amărăciune la el.

— În cel fel îi lipseşte nepotului dumneavoastră controlul asupra vieţii lui, vă rog să-mi spuneţi? Deţine o proprietate vastă, fără datorii, pe care o conduce cu o putere absolută. Pare chiar să deţină controlul asupra dumneavoastră şi a proprietăţii dumneavoastră câteodată.

— Aceea e doar o iluzie, totul. Rămase tăcut un moment, uitându-se în partea cealaltă a camerei. Când vorbi din nou, vocea lui avea o notă tăioasă. Charnwood merge ceas zilele astea, dar Sebastian ştie mai bine decât oricine cât de uşor poate fi distrusă o asemenea eficienţă. A mai văzut întâmplându-se asta înainte.

— Îmi vine greu să cred acest lucru.

El îşi întoarse privirea înapoi la ea.

— Nu pare să-ţi placă foarte mult de nepotul meu. E

din cauza a ceea ce a făcut fratele lui?

„Fratele” său, ha! Se încruntă la el. Omul acela ştia adevărul? Pentru că dacă ştia şi-i acoperea minciunile lui Sebastian, era la fel de rău ca nepotul lui, în ciuda aparenţei de a fi altfel.

— Ai putea spune asta.

— Înainte de a face vreo judecată, ar trebui să ştii câteva lucruri despre Morgan şi Sebastian. Îi cercetă chipul. Şi despre cumnatul meu, tatăl lui Sebastian.

— Aveţi de gând să-mi oferiţi secrete de familie? Pentru că, dacă intenţionaţi să-mi spuneţi că baronul anterior era un crai notoriu, sunt foarte conştientă de asta.

— Ah, dar nu eşti conştientă de cum i-a afectat asta pe nepoţii mei. Faptul că Edward umbla din floare în floare a determinat-o pe sora mea să fugă de căsnicie, lăsându-l pe Morgan să crească în exil şi pe Sebastian să crească fără mamă şi fără prieteni. N-ai cum să ştii ce a însemnat asta pentru ei.

Ea îşi înălţă bărbia.

— De fapt, chiar ştiu cum e să creşti fără mamă. Propria mea mamă a murit născându-mă.

Compasiunea care se ivi în privirea lui a fost atât de evident autentică încât o durea să o vadă. Înghiţind cu greu, ea îşi feri privirea.

— Însă tu ai avut surori care să suplinească rolul de mamă. Şi un tată care a fost parte din viaţa ta. Dar Sebastian n-a avut pe nimeni.

Aşadar, acum ajunseseră în miezul chestiunii. Sebastian. Nu Morgan, ci Sebastian. Ea îi aruncă domnului Pryce o privire dură.

— El l-a avut pe tatăl său. Şi pe dumneavoastră.

— El n-a avut pe nimeni, repetă domnul Pryce cu fermitate. După ce sora mea a plecat, Edward l-a abandonat pe Sebastian la Charnwood cu o doică şi o menajeră, apoi s-a întors la Londra să se bucure de viaţă.

Sebastian îl vedea rareori. O urmă de re- muşcare trecu pe chipul lui. Părinţii lui erau morţi, aşa că şi eu mi-am petrecut zilele la Londra. Ca un tânăr cuceritor prin oraş, nu mă preocupam de nepotul meu cel mic, crezând că e bine îngrijit pe domeniu.

„De servitori?” se gândi ea, încercând în zadar să-şi înăbuşe simpatia pentru băieţelul ignorat de întreaga familie şi lăsat să se descurce singur într-un conac uriaş, fără suflet.

— El avea paisprezece ani când m-am căsătorit, continuă domnul Pryce, dar eu şi soţia mea veneam rareori la Foxglen. Ne plăceau atracţiile oraşului. Lăsă să-i scape un oftat profund. După ce ea s-a îmbolnăvit, am mers pe la toţi doctorii, sperând la o vindecare. Când ne-am retras aici, pe când Lucinda era pe moarte, Sebastian avea douăzeci şi doi de ani. Soţia mea îmi solicita oricum întreaga atenţie. Nu era timp pentru nepotul meu, chiar dacă el avea nevoie de ajutorul meu.

Destăinuirile lui îi mergeau la inimă, ceea ce o înfurie.

— De ce-mi spuneţi toate astea?

Se ridică de la locul ei şi merse să stea în faţa focului, încercând să se distanţeze de destăinuirile lui, care îi îndurerau inima.

— M-ai întrebat cum de i-a lipsit controlul în viaţă. Eu doar explic. Tonul lui tăios parcă o înţepa în spate. Sebastian a crescut singur şi fără prieteni, inevitabil atins de scandalurile pe care le atrăgea tatăl lui. Chiar şi aici primim ziarele, şi ele erau pline de isprăvile lui Edward. Sebastian nu putea merge în oraş fără să-şi audă vecinii vorbind de tatăl său cu dispreţ şi blamare. Copil fiind, se învinovăţea pe el însuşi, sigur fiind că purtarea tatălui său avea legătură cu moartea Opheliei în timp ce-l aducea pe Sebastian pe lume. Fără îndoială că eşti familiarizată cu vina pe care o poate simţi un copil într-o asemenea circumstanţe, îndreptăţite sau nu.

Ea se uită în gol, fără cuvinte, la flăcări. Oh, da, era foarte familiarizată. Încă o bântuia faptul că ştia că mama ei murise aducând-o pe lume, indiferent de cât de mult familia ei îi alungase sentimentul de vină.

— Sebastian reacţiona certându-se cu oricine condamna comportamentul lui Edward. Cu cât îl criticau mai mult oamenii din oraş, cu atât mai mult îl apăra Sebastian. Lucrul acela i-a atras mila lor, ceea ce doar l-a înfuriat. Nu-l ajuta nici faptul că trebuia să vadă cum bucăţi din moştenire erau vândute pentru a plăti extravaganţele lui Edward la Londra – amantele lui şi alte distracţii. Sau că trebuia să vadă cum un şir nesfârşit de administratori ai tatălui său îl furau pe faţă, deşi îi scria în mod repetat lui Edward în legătură cu incompetenţa lor. Totuşi, în ciuda tuturor dovezilor privitoare la caracterul adevărat al lui Edward, Sebastian era încăpăţânat, naiba să-l ia. Îi găsea scuze tatălui său de fiecare dată.

— Copiii deseori fac asta. Juliet se gândi la toate scuzele pe care le găsise ea pentru comportamentul lui *papa* de-a lungul anilor. Dar totul s-a schimbat când el a împlinit treisprezece ani.

Brusc, deveni conştientă de adevăr în timp ce punea cap la cap ceea ce aflase. Se întoarse cu faţa la el, simţindu-şi inima strângându-i-se în piept.

— Când a aflat adevărul despre mama lui.

Domnul Pryce încuviinţă din cap.

— Odată ce a aflat că mama lui plecase intenţionat ca să scape de tatăl lui, nu a mai găsit scuze pentru acţiunile lui Edward. Nici nu mai putea să stea pe margine şi să-l privească cum se distruge, pe el însuşi, familia şi domeniul printr-o lipsă de caracter sau simţ al responsabilităţii.

— Aşa că Sebastian a administrat Charnwood singur, gândi ea cu voce tare.

El o privi cu interes.

— Ai auzit de asta, nu? Da, a cerut proprietatea de la

Edward şi, din fericire, Edward a fost de acord. În acel moment, cumnatul meu era atât de adâncit în depravare încât nu-i păsa prea mult de ce se întâmpla la Charnwood.

— Totuşi, să-şi lase afacerile în mâinile unui băiat de treisprezece ani…

— A fost singurul lucru înţelept pe care Edward l-a făcut vreodată. O jumătate de zâmbet se joacă în jurul buzelor lui. La treisprezece ani, Sebastian era mai capabil decât un bărbat obişnuit la douăzeci de ani, te asigur. Până la vârsta de şaptesprezece ani, inversase spirala descendentă începută de tatăl lui. Când avea douăzeci şi şase de ani şi Edward a murit într-un duel, Sebastian restaurase Charnwood la gloria de odinioară. Şi a făcut totul singur. Ăsta e genul de bărbat care e el.

Gâtul ei se strânse dureros. Nu genul de bărbat care ar răpi o tânără în numele contrabandiştilor. Cum putea cineva responsabil să rişte numele familiei pentru care luptase atât de mult să o protejeze?

Cu toate astea, era la fel de sigură ca oricând că Sebastian fusese cel care o răpise. Într-adevăr, încercarea domnului Pryce de a-i stârni simpatia faţă de el doar dovedise acest lucru.

— De ce-mi spuneţi toate astea despre Sebastian? îşi încrucişa mâinile la piept într-un gest defensiv. Ce are a face cu faptul că Morgan m-a răpit?

Întrebarea păru să-l tulbure, aşa cum şi intenţionase ea. El privi în depărtare.

— Dacă-ţi aduci aminte, această conversaţie a început când m-ai întrebat cum de lui Sebastian îi lipsea controlul. Eu îţi explic doar că din cauza faptului că şi-a petrecut jumătate de viaţă fără control, acum merge până la extrem în exercitarea lui în orice domeniu.

Ea dădu cărţile pe masă.

— Vreţi să spuneţi, răpind o femeie de familie pentru un… scop pe care nu vrea să-l dezvăluie?

Privirea lui se întoarse înapoi la ea, alarmată.

— Sebastian nu a fost responsabil de aşa ceva.

Lua-l-ar naiba, chiar nu ştia adevărul? Sau pur şi simplu era loial? Oricum ar fi stat lucrurile, nu ajungea nicăieri dacă forţa lucrurile. Ca şi nepotul lui, pur şi simplu s-ar încăpăţâna să nege. Încercă o altă abordare.

— Poate că Morgan a înfăptuit acţiunea, dar de unde ştiu eu că Sebastian nu a participat la planificare?

În loc să răspundă, îi adresă şi el o întrebare.

— De aceea ai venit aici? Ca să găseşti vreo modalitate pentru a-l face pe nepotul meu să plătească pentru ceea ce a făcut fratele lui?

— Nu, am venit aici să aflu adevărul, asta este tot, zise ea cu înflăcărare. Vreau să ştiu de ce a făcut-o. Despre ce e vorba. De ce nu i-a spus pur şi simplu lui Crouch să ne lase pe mine şi pe familia mea în pace. Vreau să ştiu de ce, după ce totul s-a terminat, el pur şi simplu a abandonat… Se opri înainte să dezvăluie altceva. Inspirând puternic, continuă: Vreau doar adevărul.

El părea vizibil afectat de cuvintele ei.

— E perfect de înţeles. Şi, pe deasupra, şi meriţi asta. Dar câteodată adevărul este complicat, şi aflarea lui nu ar schimba nimic.

— Ar schimba pentru mine. Am petrecut doi ani întrebându-mă cum am putut fi atât de proastă încât să cad în capcana nepotului dumneavoastră. Dar, dacă am crezut că el a făcut-o pentru ceva mai mult decât un capriciu sau o speranţă de câştig financiar… Faţa ei se lumină. Ar fi putut să aibă nevoie de bani pentru Charnwood? Ar fi putut să o facă din acel motiv?

— Morgan? întrebă el calm. De ce i-ar păsa lui de Charnwood?

Juliet scrâşni din dinţi. El refuza să recunoască adevărul, deşi ea simţea sigur că îl ştia.

— În plus, continuă domnul Pryce, ai spus că nu a

primit bani pentru asta. Doar informaţii.

— Da, dar poate de aceea a vrut el informaţia, ca să poată să urce la bordul vasului *Oceana.* Poate Crouch ştia de vreo… nu ştiu… încărcătură bogată ce urma să fie încărcată pe 17 iulie, una care să fi făcut să merite pentru Morgan prezenţa la bord.

Avea sens. Într-adevăr, era singura explicaţie care avea sens, având în vedere dovezile.

Faţa lui se înnegură.

— Morgan nu avea niciun interes financiar legat de răpire. Sunt sigur de asta. Nu-i stă în caracter.

— Da, dar dacă fratele îi cerea acest lucru…

— Nu-i stă nici lui Sebastian în caracter. Ai auzit ceva din ce ţi-am spus?

Oh, da, fiecare cuvânt. Îi spusese toate lucrurile calculate care să o determine să vrea să-l ierte pe Sebastian, să-i uite înşelătoriile şi trădările. Dar ea refuza să-l lase pe el – sau pe Sebastian – să-i folosească sentimentele delicate împotriva ei.

— Sunt de acord că nepoţii dumneavoastră au avut dificultăţi în vieţile lor. Dar, dacă vă aşteptaţi de la mine să le scuz acţiunile din pricina a ceea ce mi-aţi spus, nu mă cunoaşteţi foarte bine. Şi tatăl meu era un ticălos. A adus multă ruşine asupra copiilor lui la un moment dat în vieţile noastre, dar, cu toate astea, eu şi surorile mele nu am folosit acel lucru niciodată ca o scuză pentru a un comportament urât.

— Eşti un caz dificil, Lady Juliet. Îndepărtă un fir de praf de pe haina sa imaculată. Cu toate astea, deşi nepotul meu te-a ispitit departe de familia ta, tu eşti cea care a ignorat toată bună-cuviinţa şi raţiunea pentru a merge cu el. Deci, ce scuză foloseşti pentru că „te-ai comportat urât” acum doi ani?

Ea tresări, dar întrebarea lui era dreaptă.

— Niciuna. Diferenţa între mine şi nepotul

dumneavoastră este că eu nu inventez scuze. Eu nu doresc să evit consecinţele nesăbuinţei mele. Recunosc că eu singură mi-am aşternut patul, şi acum trebuie să mă culc în el. Dar dacă eu trebuie să plătesc, la fel trebuie şi el.

— Şi dacă el este mort şi nu poate plăti, te vei răzbuna de Sebastian?

— Asta n-are de-a face cu răzbunarea! Îndreptându-se cu paşi mari spre canapea, Juliet se aşează şi îl luă de mână. Asta are legătură cu dreptatea. Vă rog, domnule Pryce, trebuie să înţelegeţi, în curând mă voi întoarce la Londra pentru a înfrunta efectele acestei bârfe. Nu contează cine a pornit-o sau cine o răspândeşte – în cele din urmă cineva va săpa suficient de adânc pentru a-şi da seama că e adevărat. Nimeni nu va crede că eu am fost răpită – familia mea nu a dat pe nimeni în judecată. Deci societatea va observa doar că am fugit cu un bărbat şi am veni acasă nemăritată. Când asta se va întâmpla, niciun bărbat nu se va căsători cu mine.

— Îmi vine greu să cred asta. O mângâie pe mână cu o preocupare părintească ce o făcea să vrea să ţipe. O femeie drăguţă ca tine, cu atât de multe de oferit? Sunt sigur că atunci când familia ta va explica situaţia…

— Familia mea nu ar fi aici dacă ar fi crezut că poate pur şi simplu să explice totul. Se aplecă spre el, implorând. Şi ştiţi ce se întâmplă femeilor care sunt ruinate. Sunt dispreţuite de alte femei, evitate de bărbaţii respectabili şi căutate doar de ticăloşii care consideră orice astfel de femeie o pradă uşoară.

— Poate în unele cazuri, dar…

— Credeţi că e corect ca bărbatul care mi-a făcut rău să umble liber în societate în timp ce eu să suport atenţiile fiecărui ticălos care vrea să mă cucerească?

— Bineînţeles că nu!

Sudoarea i se strânse pe frunte. Părând nesigur, el scoase o batistă cu mâna tremurându-i şi şi-o tamponă.

— Dar nu ştiu ce vrei de la mine. Morgan este… mort. Ce-aş putea eu să-ţi ofer…

— Adevărul, blestemat să fie! Măcar atât merit şi eu! Dacă trebuie să îndur mâinile lacome şi avansurile necuviincioase ale unor netrebnici fără inimă din pricina acestei bârfe…

— Nu vei îndura! răsună o voce din pragul uşii.

Juliet îşi ridică privirea şi îl găsi pe Sebastian stând acolo, cu faţa luminată de furie.

— Nu vei mai îndura nimic din toate acelea vreodată. Îţi dau cuvântul meu.

Capitolul 11

Să-mi fie inima-nţeleaptă. E-al zeilor cel mai prielnic dar.

Medeea de Euripide, lucrat pe o batistă de Juliet Laverick

Sebastian păşi în cameră, cuvintele ei sunându-i în urechi – „mâinile lacome şi avansurile necuviincioase ale netrebnicilor fără inimă”. La naiba, bărbaţii o tratau în acest fel barbar? Din cauza lui? Crezuse, ca urmare a sărutului ei neexperimentat şi a naivităţii, că ea nu îndurase niciodată asemenea indecenţe, dar se părea că se înşela. Cum putuse Knighton să lasă lucrurile să continue atâta timp? De ce nu venise aici înainte? Dacă Sebastian ar fi avut vreo idee despre ceea ce se petrecea la Londra…

Dar nu ştiuse, bineînţeles. Referirile la ea în ziare fuseseră întotdeauna respectuoase: „Lady Juliet Laverick a fost văzută la operă” sau „Unul dintre membrii grupului a fost Lady Juliet”. Niciodată nu se spusese vreun cuvânt urât despre ea. Chiar şi aşa…

— Mă voi asigura că nimeni nu-ţi face rău, mă auzi? repetă el. Voi pune capăt oricărei bârfe, jur.

Un val de furie îi înnegură trăsăturile în timp ce Juliet sări în picioare.

— Oh? Şi cum vei face asta?

„Căsătorindu-mă cu tine, cerându-ţi să fii a mea astfel încât niciun bărbat să nu îndrăznească vreodată să te atingă sau să vorbească rău despre tine din nou.” Dar nu îndrăzni să spună asta cu voce tare. Nu încă.

— Nu trebuie să te îngrijorezi cum. O voi face, îţi promit. Nu va mai exista nici cea mai mică umbră de scandal legat de numele tău când te vei întoarce la Londra.

Când unchiul lui se ridică şi păru că vrea să vorbească, Sebastian îi aruncă o privire ca să-l facă să tacă.

— Mă voi ocupa personal de asta. Ai cuvântul meu.

Privirea unchiului Lew o întâlni pe a lui, fără îndoială încercând să-şi dea seama de intenţiile lui Sebastian. Va avea suficient timp mai târziu să-i explice cum se schimbaseră lucrurile.

Între timp, Sebastian avea multe să-i spună lui Juliet în particular, multe de aflat ca urmare a comentariilor ei uluitoare făcute către unchiul lui. Şi singura modalitate de a face asta era să o scoată repede de acolo. Privirea lui se întoarse spre ea.

— Ar fi mai bine să vii.

Juliet ezită, privirea ei zburând spre unchiul Lew într-o chemare mută. Pe Sebastian îl irita faptul că încercase să-l atragă pe unchiul Lew drept aliat al ei. Şi, la naiba, ce discutaseră înainte ca el să ajungă?

— Knighton stătea în curte la Charnwood Hall când am ajuns, adăugă Sebastian. Era furios.

Instantaneu, ezitarea ei se transformă în panică.

— Oh, Doamne, Rosalind nu i-a spus unde am fost, nu?

— Nu, răspunse Sebastian, dar…

— Unde aţi fost? întrebă unchiul lui.

Sebastian se gândi că era cel mai bine să o lase pe Juliet să răspundă.

— Este… complicat. Îi aruncă unchiului Lew un zâmbet de scuză. Trebuie să plec. Mulţumesc pentru discuţia informativă. Sper tare mult că o putem termina cândva.

El părea stânjenit.

— Să vă conduc, murmură el şi porni înainte.

Încruntându-se, Sebastian o luă de braţ pe Juliet.

— Nu te deranja, unchiule.

Înţelept cum era, unchiul Lew ştia mai bine decât să se pună împotriva dorinţelor lui Sebastian în acea situaţie afurisită.

— Foarte bine, zise el scurt, apoi se aşeză la loc pe canapea.

Sebastian o conduse prin hol în timp ce se gândea ce cameră ar fi potrivită pentru o discuţie particulară. Ar fi preferat să aibă loc aici, la Foxglen, unde ea nu putea să scape cu uşurinţă de el.

De îndată ce se îndepărtară suficient de mult cât să nu fie auziţi, Juliet încercă să-i îndepărteze mâna de pe braţul ei, dar el nu îi dădu drumul.

— Deci, ce-a spus Griff? întrebă ea. A vrut să ştie unde am fost? Ce a răspuns Rosalind? Mă aşteaptă pe mine să confirm cele spuse de ea?

El zări uşa spre seră la celălalt capăt al holului şi grăbi pasul.

— El nici măcar nu ştie că ai fost cu noi. Lady Rosalind i-a spus că eşti bolnavă.

Ajunseră la seră. Când el deschise uşa, un curent de aer cald, fecund îi lovi. El o grăbi înăuntru.

— Ultima dată când i-am văzut, se îndreptau spre micul dejun, şi el a părut mulţumit de povestea ei cum că am mers să-l vizităm pe unchiul meu.

Juliet se uită mirată în jur, confuză, la abundenţa de hibiscuşi înfloriţi, ferigi şi palmieri în ghiveci din încăperea rotundă, cu tavan de sticlă. Când el închise uşa după ea, ea se întoarse val vârtej.

— Ai spus că Griff a fost furios…

— A fost. Dar acum nu este. Am vrut doar să vorbesc cu tine.

Dură o secundă ca Juliet să înţeleagă vorbele lui şi încă o secundă ca să-şi dea seama că erau singuri împreună pentru prima dată de ziua trecută. Apoi ochii ei se măriră de panică. Fără să se oprească pentru a-l mustra aspru, se repezi pe lângă el şi apucă clanţa, dar el puse mâna pe uşă înainte ca ea să poată măcar să o deschidă.

— Lasă-mă să ies! ceru ea, scuturând puternic clanţa.

— Nu, până nu discutăm.

Juliet se întoarse cu faţa la el, lipindu-se de uşă. Parfumul ei de liliac se răspândi în jurul lui, delicat şi fin. Ar fi vrut să o prindă în braţe şi să o ţină aproape, dar probabil că l-ar fi strâns de gât dacă încerca. Totuşi, stând cu braţul său proptit de uşă peste umărul ei, ea era atât de aproape, că doar o răsuflare îi separa. Privind lung în jos către chipul ei, fiecare muşchi al lui i se încordă.

Ah, era drăgălaşă, mai ales în acea încăpere. Precum Afrodita, zeiţa primăverii şi a frumuseţii, aparţinea crângurilor calde cipriote, lăsând să cadă flori printre degete în timp ce dansa în lumina lunii. Nu aparţinea pădurilor înşelătoare ale societăţii londoneze, lucrul acesta era sigur. El n-ar fi trebuit să o lase niciodată să rătăcească singură prin ele.

Accelerarea bruscă a respiraţiei ei arăta că şi ea era conştientă de prezenţa lui. Îşi coborî privirea şi se uită ţintă la lavaliera lui.

— N-am nimic de discutat cu tine acum.

Sebastian se aplecă spre ea.

— Spune-mi despre ticăloşii din Londra, cei cu „mâini

lacome”. Când ai spus că vrei să înveţi despre libertini ca să-i poţi evita, nu mi-am dat seama că e din cauza faptului că ţi-au făcut „avansuri necuviincioase”.

O mică încruntare de confuzie îi încreţi fruntea fină.

— Despre ce, Doamne, iartă-mă, vorbeşti? Poate că bărbaţii din Londra m-au curtat, dar niciunul dintre ei vreodată… Se opri brusc, şi expresia ei deveni calmă. Asta obţii dacă tragi cu urechea. Ai auzit ceva ce nu ţi-a plăcut, nu?

— La naiba, vreau să ştiu cine sunt!

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, ai înţeles greşit ce i-am spus unchiului tău. Nu vorbeam despre ceea ce s-a întâmplat, ci de ceea ce s-ar putea întâmpla dacă această bârfă continuă.

Uşurarea aproape că îi înmuie picioarele. Ce fusese în mintea lui? De la început, ea se arătase cât de inocentă putea fi o femeie de vârsta ei. Furia geloasă îl copleşise în aşa măsură încât el nu se oprise să ia în considerare ceea ce văzuse la caracterul ei.

Bineînţeles că nimeni nu pusese mâinile pe ea. El avusese dreptate în legătură cu bârfele. Dacă existau, erau minore. Juliet aducea vorba de ele doar când dorea să atragă simpatia cuiva – cum ar fi cea a unchiului său.

— Nu trebuie să te îngrijorezi pentru asemenea prostii. Nu vor mai continua dacă eu voi avea un cuvânt de spus.

Ea îi aruncă o privire de răzvrătire.

— Ce te face să crezi că le poţi opri? Şi ştii bine cum toţi ticăloşii se vor purta odată ce află sigur că eu am fost o fată neascultătoare. Uită-te cum te-ai comportat tu când ai aflat de răpire. Te-ai simţit liber să mă săruţi şi să mă atingi…

— Nu a fost nicio legătură între ele. Te-am sărutat pentru că te doream. Te-aş fi sărutat dacă te-aş fi cunoscut în circumstanţe perfect adecvate.

Faptul că ea îl putea pune laolaltă cu acei nemernici din Londra îl înfurie. Nu ştia ce era mai rău – faptul că ea îl considera un imbecil nepriceput sau un seducător fără inimă. Mai ales când el deja dovedise că pe ea nu o deranjau atenţiile lui, indiferent cum era el.

— Nu e ca şi cum am fost singur când te-am sărutat şi atins, replică el. Ştii foarte bine că ţi-a plăcut.

Cu un mic pufnet arogant, ea îşi întoarse capul.

— Asta e absurd.

Furia fierbea în el. După ziua de ieri, faptul că ea încă se putea preface…

— Nu mi-am imaginat, Juliet, deci nu te gândi că poţi începe iar să-mi spui cât de „adecvate” au fost săruturile mele. Îmi amintesc de gura ta dornică. De oftaturile tale uşoare de plăcere. O femeie plictisită şi ofensată nu se comportă aşa. Ai uitat că m-ai sărutat şi tu? Că ţi-ai lăsat mâinile să alune în haina mea? Nu mai poţi nega că mă doreşti. Ieri am dovedit asta.

— Nu ai dovedit nimic. Se îndepărtă de uşă. N-am spus niciodată…

— Nu a trebuit. O prinse de braţ când ea încercă să treacă de el. Acţiunile tale au vorbit suficient de bine.

— Am fost doar… prinsă pe moment, şopti ea, deşi nu dori să-i întâlnească privirea. Dar dacă tu crezi că asta înseamnă ceva…

— La naiba, înseamnă totul, şi tu ştii asta. Înseamnă că-ţi pasă de mine. Te provoc să mă priveşti în ochi şi să negi acest lucru.

Juliet ştia că era deja pe teren nesigur, dar deveni şi mai nesigur când făcu greşeala de a face cum îi ceruse. Dumnezeule, bărbatul acela putea scutura chiar podeaua de sub picioarele ei doar cu o privire. O privire atât de magnetică, un fel de a se uita atât de gânditor… O făcea să vrea să i se arunce în braţe. Sau să fugă. În acelaşi fel o fixase cu privirea cu o zi înainte zi în salon – ca un şarpe de

mare înfometat care urmăreşte fecioara legată de stânci înainte de a lovi şi de a o devora.

Nevoia lui pârjolitoare îi tulbură gândurile deja foarte confuze, şi acela era ultimul lucru pe care ea îl putea permite în acest Eden secret de iarnă. Fără să răspundă, ea îşi eliberă braţul şi coborî în grabă cele trei trepte de marmură până în mijlocul serei. Căutând o uşă spre exterior, păşi de-a lungul aleii circulare în jurul unui piedestal uriaş de marmură pe care domnea o impresionantă begonie în ghiveci.

Nu avea niciun rost. Îl simţea urmărind-o, simţea căldura lui scânteietoare în spatele ei, în umezeala moscată a încăperii.

— Nu poţi nega, nu-i aşa? insistă el. S-ar putea să nu-ţi placă faptul că eşti atrasă de fratele răpitorului tău, dar eşti.

Ea scrâşni din dinţi din cauza impulsului de a protesta că el şi „răpitorul” ei erau una şi aceeaşi persoană, dar refuza să-l confrunte până când avea să-l prindă în capcană fără să mai poată scăpa.

— Ai înţeles doar greşit…

— Că mă vrei? Chiar aşa? Fără să o avertizeze, o cuprinse cu braţul pe după talie şi o trase înapoi lipind-o de trupul lui tare ca piatra. Deci nu vrei să te ţin aşa? îi murmură el în păr. Ţi se pare dezgustător?

Doamne, de i s-ar părea măcar.

— Sebastian, nu…

— Să nu te ţin în braţe? Să nu te sărut? Să nu te vreau şi eu? îşi vârî nasul în părul ei ridicat, apoi o sărută delicios pe gâtul dezgolit. De ce nu?

Juliet nu putea vorbi sau gândi sau… orice altceva. Nu atunci când buzele lui îi imprăştiau săruturi pe piele, dezvăluindu-i o lume de posibilităţi senzuale.

— Spune-mi că vrei să te las în pace, o îndemnă el. Spune şi o voi face. Jur că nu te voi mai atinge niciodată

dacă spui aceste cuvinte.

O cerere atât de mică pentru el. O cerere atât de uriaşă pentru ea. Căci cu cât o ţinea mai mult, cu atât devenea mai dependentă de îmbrăţişarea lui. De acea atingere fermă, masculină a pieptului puternic pe spatele şi posteriorul ei. De căldura corpului său înfăşurându-se în jurul ei. Strânsoarea lui îi imobilizase unul din braţe, dar, cu toate acestea, el exercita foarte puţină forţă. Juliet era convinsă că i-ar da într-adevăr drumul dacă îi cerea asta.

Dar nu îi ceru.

— Asta vrei, să nu te ating? îi mângâie cu buzele întredeschise urechea, şi un fior voluptos îi străbătu pielea. Voi face lucrurile uşoare pentru tine.

Îşi ridică mâna acoperită cu mănuşă câţiva centimetri şi o aşeză drept – în mod scandalos – pe sânul ei.

— Acesta, draga mea, este un „loc necuviincios”. Simte-te liberă să mă muştruluieşti pentru asta.

Ea deschise gura să facă asta, dar el începu să o atingă cu mişcări circulare, extrem de lente, tentante, iar ea nu reuşi să formuleze niciun cuvânt sau gând prin care să nu-şi dorească să continue acea mişcare şocantă.

— Îţi place, nu? Se simţea triumful în cuvintele pe care le şoptea pasional la urechea ei. Îţi place ca mâinile mele să te atingă. Spune-o.

— Eu, eu nu pot…

Pentru că atunci el ar câştiga. Nu putea suporta să-l lase pe mincinosul acela ticălos să câştige. Totuşi, abia aştepta să vadă ce lucru ieşit din comun va face el în continuare, ce atingeri obraznice va folosi pentru a o domina. De ce să nu vadă? Cel puţin, atunci ar afla. Ar avea şansa să guste din fructul oprit cu care el o ispitise în urmă cu doi ani, apoi îl luase din faţa ei. După aceea, ar avea un motiv perfect întemeiat să-l plesnească şi să-l împingă de lângă ea. Şi va face acest lucru. După aceea.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, el îşi dădu jos

mănuşile, apoi lăsă mâinile goale să-i alunece cu cele mai îndrăzneţe mângâieri peste sânii ei acoperiţi de material. Palmele lui o mângâiau cu pricepere, degetele lui strângând şi atingând cu stângăcie, şi dezmierdând prin muselină până când Juliet simţi că-i vine să moară de plăcere.

O făcea să-şi dorească lucruri, lucruri incredibile, neruşinate… O făcea să tânjească ca el să-i sfâşie hainele pentru a-i simţi mâinile acelea pricepute pe pielea ei goală. Pe sfârcuri, da, şi pe pântec, şi…

Oh, Doamne! Oh, Doamne! Ar trebui să-l oprească. Într-adevăr. Acum…

— Îţi place să te ating, îngerul meu nebunatic. Recunoaşte.

— Sebastian… şopti, încercând să protesteze, dar reuşind doar o cerere.

El chicoti.

— Ştiu de ce nu poţi recunoaşte în cuvinte. De ce te-ai jucat cu mine în tot acest timp, refuzând să recunoşti că mă vrei.

Ea îngheţă. Ghicise ce încercase ea să facă?

— D… De ce?

— Din cauza a ceea ce fratele meu nesăbuit ţi-a făcut ţie câştigându-ţi afecţiunea şi apoi abandonându-te. Îi muşcă uşor lobul urechii. Dar eu nu te voi abandona precum Morgan. Dacă el ar fi avut câtuşi de puţină înţelepciune, nici el nu ar fi făcut-o. Ar fi fugit cu tine când a avut ocazia şi te-ar fi dus direct la Gretna Green. A fost un prost că n-a făcut-o.

Cuvintele lui se strecurară în conştiinţa ei, risipind ceaţa senzuală a mângâierilor lui. Naiba să-l ia pentru că spunea asemenea cuvinte acum, când era prea târziu! Cum îndrăznea să continue prefăcătoria, gândindu-se că putea să îndrepte lucrurile cu câteva săruturi şi cuvinte dulci?

Se trase din braţele lui prea tentante şi se întoarse cu

faţa spre el, cu ochii în flăcări.

— Da, „Morgan” a fost un prost. Ai dreptate în legătură cu asta. Şi l-a costat şansa pe care o avea cu mine.

Forţa pură a voinţei lui îi licări în ochii negri de intensitatea miezului nopţii.

— Dar nu mă va costa pe mine şansa mea. Întinse mâna după ea. Nu voi permite acest lucru.

— Naiba să te ia, Sebastian…

El o oprit cu un sărut aspru, flămând, prinzând-o cu mâinile pentru a-i ţine braţele nemişcate. Un resentiment furios o cuprinse, dar, deşi îl împingea cu pumnii de piept şi încerca să-l îndepărteze, el nu îi dădea drumul. Îşi ţinea doar gura abilă pe a ei, slăbindu-i din rezistenţă, prefăcându-i furia în ceva mai aprins, mai periculos. Până când o propti cu spatele de piedestalul de marmură şi îşi adânci sărutul, ea uitase complet de ce nu ar trebui să-l lase.

Aşa că, bineînţeles, împielițatul profită din plin. Cu un geamăt, el îşi strecură limba în gura ei, cerând un răspuns. Şi primi unul. Juliet se agăţă de reverele lui ca o femeie care se îneca în ape periculoase. Marginea de marmură a piedestalului îi intra în spate, dar nu simţea decât gura lui înfometată care se hrănea dintr-a ei.

Când ea era deja moleşită şi avea genunchii moi, el se retrase. Lumina fluidă a soarelui pătrunse prin tavanul de sticlă pentru a-i lumina expresia cuprinsă de dorinţă. Desfăcându-i eşarfa prinsă de corset, o aruncă astfel încât ea nu o mai putu prinde când întinse mâna după ea.

— Recunoaşte că mă vrei, draga mea. Sau mă forţezi să recurg la măsuri extreme.

O străbătu un fior.

— Ce fel de măsuri?

Ochii lui se întunecară.

— Ca asta.

El îşi lăsă degetelor să alunece uşor peste sânii ei, apoi avu îndrăzneala să-şi strecoare un deget în corsetul ei şi să-i mângâie un sfârc până când acesta se întări.

— Opreşte-te!

— Nu până nu mărturiseşti. Ai două opţiuni – spune-mi că mă dispreţuieşti sau recunoaşte că mă vrei. Oricare din aceste opţiuni îţi va aduce libertatea. Altfel…

— Hai, dragă, o îndemnă el. Sunt doar trei cuvinte: „Te vreau, Sebastian”. Foarte simplu. Şi ştii că este adevărat.

— Nu este! protestă ea.

— Obraznică încăpăţânată.

Îi trase rochia de pe umeri.

Asta necesita o tactică diferită.

— Am crezut că tu erai geamănul responsabil, cel care a pus Charnwood pe picioare, cel care are grijă de femei bătrâne şi de fraţi nemernici…

Gura lui se închise peste a ei, acum sălbatică şi furioasă. O sărută până când capul i se lăsă pe spate, şi când el se retrase, ea se uită la el cu ochi adormiţi. Îi trebui câteva clipe să-şi cureţe pânzele de păianjen de pe creier, dar când făcu asta, descoperi că el îi desfăcea cămăşuţa.

Privirea lui aprigă îi cercetă faţa.

— M-am săturat să fiu geamănul responsabil. Ce câştig mi-a adus treaba asta? O viaţă de călugăr într-un conac plin de servitori care se tem de mine. Şi singura femeie pe care o doresc nu recunoaşte că mă doreşte decât dacă mă dovedesc a fi la fel de ticălos ca Morgan. Foarte bine, dacă vrei aventurierul nesocotit, atunci, la naiba, îl vei avea.

Deodată, trase în jos marginea rochiei şi a cămăşuţei suficient cât să-i iasă un sân afară, apoi se aplecă să-i lingă sfârcul.

Ea se uită la el într-o mirare profundă.

— Asta nu este… potrivit, zise ea gâtuit.

El chicoti.

— Nu, şi nici asta nu este.

Apoi gura lui se închise în jurul sfârcului.

— Of… pe… cuvânt… şopti ea în timp ce el începu să sugă, şi să tachineze, şi să facă cele mai uimitoare lucruri cu limba. Doamne sfinte… nu ar trebui… nu trebuie… ţi-ai pierdut minţile…

El îşi retrase gura suficient cât să îi poată zâmbi ştrengăreşte.

— Categoric. Sunt condus doar de instinct acum. Ar trebui să încerci şi tu.

Ea nu îndrăznea, nu când instinctul producea asemenea senzaţii tentante. Îşi trase răsuflarea să protesteze, dar era prea târziu. Gura lui se întorsese să-i mângâie sânul dezgolit în cel mai minunat mod posibil.

Abia îndrăznind să se mişte, Juliet se holba la imaginea ireală a capului lui lângă sânul ei. Toate protestele sale cu jumătate de gură pieriră înainte de a fi rostite. El părea atât de fericit, ţinându-şi ochii închişi, în timp ce îi sugea şi îi lingea sânul.

Cât de intim era acest lucru, la fel de intim cum dorise ea să fie el în urmă cu doi ani. Şi cu mult mai incitant decât îşi imaginase în visurile ei vagi şi lipsite de formă.

În timp ce îl privea cu adâncă fascinaţie, el îşi strecură mâna în cămăşuţa ei pentru a-i elibera şi celălalt sân, apoi îl răsfăţă fără ruşine, răsucindu-i uşor sfârcul între degete în timp ce dinţii lui îl apucară pe celălalt. Un fior de aşteptare o străbătu până în pântec, provocându-i o durere între picioare.

El îşi îndreptă spatele ca să o privească, mâna lui liberă luând rolul pe care îl eliberase gura lui.

— Poate că Morgan a fost cel nechibzuit, dar pun pariu că nu a făcut niciodată asta, nu te-a atins niciodată aşa.

— Ştii că nu a făcut-o, rosti ea răguşit.

— A fost un prost. Să aibă o zeiţă în mâinile lui şi să o arunce… un prost în totalitate.

Ea încercă să-şi stârnească furia de mai devreme, dar regretul din vorbele lui era atât de palpabil, atât de autentic, încât nu reuşi.

— Te voi face să uiţi ce s-a întâmplat atunci, iubire, şopti el. Te voi face să recunoşti că pe mine mă vrei. Pe mine, Sebastian.

Bietul bărbat. Nu vedea că ea îi dorea pe amândoi? Dumnezeu să o ajute, dar era chiar atât de lacomă. Îl dorea pe Lord Templemore, care prezenta încredere, şi pe nechibzuitul Morgan, care o răpise.

În ciuda acţiunilor lui Morgan. În ciuda minciunilor lui Sebastian.

— Pentru că Dumnezeu ştie că eu te vreau, adăugă el.

Era şi aceea o minciună?

— De ce? De ce mă vrei?

— Pentru că eşti delicată şi dulce. Se aplecă să-şi treacă buzele întredeschise pe maxilarul ei. Mă faci să uit că ar trebui să fiu responsabil şi respectabil. Una din mâinile lui îi lăsă sânul pentru a-i ridica fusta şi juponul de pe picior. Pentru că atunci când nu este nimic decât iarnă în jurul meu, cu tine e întotdeauna primăvară.

Mâna lui îi mângâie coapsa, făcând-o să se înfioare peste tot unde o atingea.

— Oh, eşti… mult prea bun la asta, murmură ea în timp ce buzele lui îi împrăştiau săruturi pe obraji.

— La ce? La complimente? Sau la atingeri şi săruturi?

— La toate.

— Mai bun ca Morgan?

Îi ronţăi uşor urechea.

— N-aş merge atât de departe, zise ea ca să-l provoace.

Ar fi trebuit să ştie mai bine; el o luă doar ca pe o provocare. Mâna lui de pe coapsa ei alunecă spre

pantalonaşii ei şi spre deschizătura lor.

— Ah, dar nu am terminat, iubire.

Degetul lui mare se afundă în cuibul ei intim de păr, căutând un loc secret pe care îl frecă, făcând-o să sară pe piedestal.

— Dumnezeule mare, Sebastian!

Nu mai simţise niciodată ceva atât de şocant în întreaga ei viaţă! îi apucă antebraţul într-o încercare vagă de a-i opri mângâierile.

— Poate că sunt naivă, dar ştiu că n-ar trebui să faci asta.

Nemernicul cel inteligent avu îndrăzneala să râdă, apoi să o apese din nou cu degetul, smulgându-i un oftat.

— Spune-mi că mă vrei, draga mea. Rosteşte cuvintele astea şi mă voi opri.

Ea nu voia ca el să se oprească. Într-adevăr, degetele ei se înfipseră cu putere în antebraţul lui, ţinându-l acolo. Oh, era păcătoasă, atât de păcătoasă!

Zâmbetul său se lărgi.

— Îţi place, nu? Nu are rost să negi.

De parcă ar fi putut. O mână îi atingea sânul, cealaltă, aflată în pantalonaşii ei, o făcea să înnebunească… ce era de negat? El o privi, cu muşchii încordaţi în timp ce îi urmărea reacţiile.

— Oh, da, îţi place. Simt că îţi place. Eşti atât de caldă şi de umedă, zeiţa mea cea obraznică.

Umedă? Cum de ştia el de… Oh, bineînţeles că ştia. Degetul lui apăsă chiar locui intim unde ea se simţea alunecoasă, înfierbântată şi dornică. Apoi deodată, nu doar degetul lui mare o mângâia, ci şi celălalt deget, şi aluneca în interiorul ei…

— Vai de mine… gemu ea. Pentru numele lui Dumnezeu, ce crezi că faci?

— Nu-ţi place?

O mângâie mai adânc, făcând-o să tresară şi să

vibreze. Bineînţeles că îi plăcea.

— N-ar trebui să-mi placă.

— Nu ştiu de ce să nu-ţi placă, gemu el. Mie îmi place la nebunie.

Apoi o sărută… cu săruturi lungi, ameţitoare. Degetul lui pătrunse în interiorul ei în cel mai uimitor fel, înăuntru şi în afară, în timp ce degetul mare se juca peste un nod strâns de carne pe care nu observase niciodată că se afla acolo. Cu siguranţă nu ştiuse niciodată că vreo parte a ei putea să simtă aşa ceva.

El îşi desprinse buzele de ale ei şi murmură:

— Sunt suficient de nechibzuit pentru tine?

— Da, oh, da…

Mâna de pe sânul ei o mângâia cu o precizie fină. O frământa şi o modela cu o asemenea precizie încât ea începu să piardă orice simţ al timpului şi al sinelui. Cunoştea doar realitatea degetului lui în interiorul ei, a mâinii lui care-i trezea pielea spre plăceri până atunci neştiute.

— Te gândeşti la Morgan? întrebă el.

Ea nu putea vorbi, putea doar să clatine din cap că nu.

— Pe cine vrei, iubire? Spune-o, la naiba!

Ea îi gemu numele, încet şi urgent, iarăşi şi iarăşi, până când el îi stinse glasul, triumfător, cu un sărut.

Apoi continuă să-i frământe trupul, trezind o sălbăticie ascunsă pe care ea o ţinuse secretă chiar şi faţă de sine. Ca un zeu, îi sufla viaţă în trup, un act de creaţie atât de delicios încât ea dorea să fie lut în mâinile lui. Curând, propriile ei mâini înaintară încet pe mânecile lui pentru a-l prinde de umeri, şi şoldurile ei se unduiau sub degetele lui cu o dorinţă nenumită care creştea, creştea…

— Da, o incită el, atinge-l, Afrodita mea… atinge-l…

Atunci ea se descătuşă, atât de intens şi de minunat încât strigătul ei îşi găsi ecoul în tavanul de sticlă de

deasupra şi în zidurile de cărămidă care îi înconjurau.

— Doamne, Sebastian… gemu ea în timp ce corpul ei pulsa cu bucuria cea mai senzuală pe care o cunoscuse vreodată.

Apoi se cufundă într-o amorţeală fericită, uitând de toate cu excepţia plăcerii prelungite a mâinilor lui care încă o atingeau. Ce îi făcuse? Cum o făcuse? Şi când o va face din nou?

Acela era cu adevărat un gând scandalos.

El îşi retrase mâna dintre picioarele ei şi îi lăsă fusta în jos, deşi degetele care îi mângâiau sânul îşi continuară mişcarea. Respiraţia ei se mai domoli, dar a lui părea să se înteţească în timp ce îi răspândea săruturi pe obraz.

— Ţi-a plăcut, nu?

— Oh, da.

Nu putea să nege acest lucru. Ar trebui ca el să fie orb şi surd ca să nu ştie.

— Şi ca să nu minţi vreodată în legătură cu asta, vreau să aud cuvintele. Recunoaşte că ţi-am adus plăcere, că eu – nu Morgan – am reuşit asta. Eu merit să aud cuvintele.

Era o afirmaţie atât de tipic arogantă, de felul acela pe care doar Sebastian ar fi rostit-o.

— De ce, astfel încât să mă poţi controla aşa cum controlezi pe toată lumea de pe domeniul tău?

Retrăgându-se, el râse sec.

— Mi-aş dori să pot face asta. Dar eu nici măcar nu mă pot controla pe mine când sunt în preajma ta… cum pentru numele lui Dumnezeu crezi că te-aş putea controla?

O prinse de mână şi i-o lipi de pantalonii lui.

Proeminenţa fermă din interior tresări sub atingerea ei, făcând-o să se uite la el cu ochii mari.

— Vezi? zise el răguşit. Bietul meu mădular este incontrolabil de când ai apărut tu aici. Mâna lui îi apăsă degetele ei pe creasta întărită. Semnul că un bărbat te

vrea.

Îi dădu drumul, dar curiozitatea o făcea să nu-şi retragă mâna. Deci, acesta era „obiectul” unui bărbat. Nu ar fi ghicit niciodată că o bucată de carne putea să devină atât de fermă. Şi părea îngrozitor de mare pentru ceva menit să stea între picioarele unui bărbat.

Când ea îşi plimbă mâinile de-a lungul lui, explorându-l aşa cum el îi făcuse ei, el gemu şi se împinse în mâna ei.

— Da, aşa… da. Atinge-mă. Mi te-am imaginat ani întregi că mă atingi.

— Chiar? rosti ea şireată şi îl mângâie din nou.

Era plăcut să aibă şi ea putere asupra lui.

Apoi încet cuvintele lui căpătară sens şi inima ei începu să bată cu putere.

— Ani întregi? îl îmboldi ea, deşi continuă să-l mângâie. Ani, Sebastian?

Ochii lui erau închişi, expresia feţei, pierdută.

— Din ziua în care… te-am văzut prima dată în acei teatru.

Prima dată când se întâlniseră fusese la un teatru din Stratford.

În timp ce victoria îi făcea sângele să clocotească, Juliet începu să zâmbească.

— Oh, Sebastian, te-am prins în cele din urmă.

Capitolul 12

O conştiinţă vinovată nu are nevoie de acuzator.

Proverb englezesc scris pe o listă agăţată odinioară pe un perete din camera de studiu a lui Templemore

Ochii lui Sebastian se deschiseră brusc când auzi nota

distinctă de triumf din vocea lui Juliet. Penisul lui era încă în mâinile ei şi, la început, crezuse că la asta se referise ea. Apoi febra din sângele lui se potoli, el văzu privirea ei triumfătoare şi îi trecu prin minte ce spusese. Despre teatru.

— Nu poţi nega acum, zise ea. Trăgându-şi mâna, ea zâmbi cu o bucurie feminină. Nu poţi.

Conştientizarea rece îi îngheţă ardoarea la fel de sigur ca şi cum ea l-ar fi aruncat în zăpadă. Ea ştia. Ea chiar ştia.

Iar el îi acuzase familia că nu era conştientă de abilităţile ei! Era cu mult mai vicleană şi mai dezarmantă decât o crezuse el. Toate aceste jocuri mărunte şi lecţii… nu avuseseră legătură cu atracţia, nu pentru ea. Diavoliţa mincinoasă întinsese capcane, aşteptându-l să calce într-una şi să se spânzure singur.

Iar el jucase după cum îi cântase. De ce nu văzuse până acum ce intenţii avea? Ce îl orbise?

Propria mândrie, exact asta. Şi nevoile blestematului său de mădular, acelaşi lucru care dusese la decăderea tatălui său. La naiba, nu se va întâmpla acelaşi lucru cu el.

— Despre ce vorbeşti? zise el ca să câştige timp în vreme ce căuta cum să-şi acopere greşeala imensă. Să neg ce?

Ochii ei străluceau.

— Nu poţi face pe prostul de data aceasta, ticălosule. Ştii asta. M-ai văzut la teatru doar o dată în viaţa ta.

Faptul că ea menţionase teatrul îi oferi soluţia la greşeala lui, şi aproape se lăsă pe masă de uşurare.

— Da, este adevărat. Dar nu am ştiut că m-ai văzut.

Zâmbetul ei îmbătat păli.

— Ce? Bineînţeles că te-am văzut. Atunci ne-am întâlnit, când am vorbit despre piesă şi…

— Am vorbit despre piesă? Se forţă să rostească cuvintele care ştia că o vor înfuria. Noi nu am vorbit niciodată. Te-am văzut de la depărtare în urmă cu doi ani

când eram amândoi în Londra. Nu ne-am întâlnit, dar te-am văzut din loja mea. Nu ai cum să-ţi aminteşti, bineînţeles, şi într-adevăr nici eu nu mi-am amintit până azi, dar…

— Tu… tu… bolborosi ea. Cum îndrăzneşti?

Îl îmbrânci cu putere, şi instinctiv el se dădu înapoi să o lase să sară de pe piedestal. Cu o frenezie alarmantă, ea îşi încheie cămăşuţa, apoi începu să se lupte cu nasturii rochiei.

— Nu intenţionezi să pretinzi… cu siguranţă după asta nu mai poţi… Ridică privirea spre el, cu ochii mohorâţi de nedreptate. Cum ai putut? Cum ai putut să stai aici şi să mă săruţi, şi să mă atingi, apoi să te întorci şi să mă minţi în faţă când…

Se întrerupse, respiraţia ei venind în gâfâieli întretăiate care îi alungară lui toată furia. El se putea descurca cu furia ei de a i se fi zădărnicit planurile. Dar să-i vadă sentimentele rănite – of, Doamne, asta îl străpunse până în inimă.

Totuşi, nu-şi putea retrage cuvintele. Nu îndrăznea să dezvăluie realitatea a ceea ce fuseseră unul pentru celălalt înainte. Deoarece, odată ce făcea asta, totul s-ar fi schimbat, şi el nu putea anticipa cum. Posibilitatea ca aflarea adevărului să o provoace să se răzbune părea mai reală acum decât fusese cu câteva clipe în urmă. Crezuse că ea se deschide faţă de el. Acum ştia că asta fusese un şiretlic ca să-l facă să coboare garda şi să se dea în vileag. Ea putea avea doar un singur motiv pentru asemenea măsuri – răzbunarea.

O subestimase înainte. Nu o va mai face încă o dată.

— Eu nu… ştiu despre ce vorbeşti.

Fiecare cuvânt era smuls de undeva din măruntaie.

Cea mai dureroasă ironie era că el spunea adevărul despre teatru. O văzuse în Londra în urmă cu doi ani, după răpire, dorind să se asigure că era bine. Sau cel puţin aşa îşi spusese sieşi. Ceea ce dorise era să o vadă puţin, doar o

privire fugară, indiferent cât de imperfectă. Plin de regret pentru ceea ce ar fi putut fi, stătuse ascuns într-o lojă privată şi urmărise o succesiune de tineri idioţi abordând-o, căutând să facă cunoştinţă cu ea, simţind că voia să-i strângă pe toţi de gât fiindcă puteau vorbi şi flirta cu ea când el nu putea, când el nu îndrăznea.

— Serios, Juliet, singura dată când te-am văzut într-un teatru… începu el.

— Nu, nu face asta, rosti ea cu o voce scăzută, care-ţi frângea inima, în timp ce continua să lupte cu nasturii rochiei.

— Lasă-mă pe mine.

Avea nevoie de ceva care să-i distragă atenţia de la durerea de pe chipul ei. Şi de la sentimentul neliniştitor că făcea o greşeală, întorcând-o, el îi închise nasturii.

— Te-am văzut la Londra, să ştii. Te-am văzut.

— Încetează! Nu suport să aud minciunile tale când ştiu adevărul. Când amândoi ştim adevărul. A fost suficient de greu înainte, dar nu mă mai pot preface.

Începu să se îndepărteze, dar cuvintele ei reaprinseră propriile lui sentimente de trădare. O prinse de braţ să o oprească.

— Deci toate jocurile tale sfioase şi flirturile, şi răspunsul la săruturile mele au fost doar încercarea ta de a dovedi că eu sunt Morgan, nu-i aşa?

— Nu!

— Tot ceea ce-ai vrut de la mine a fost un fel de afirmaţie neatentă care să-ţi dovedească punctul de vedere. Şi pentru asta ai fost dispusă să mă laşi… îşi temperă amărăciunea care îi ardea sufletul. Eşti mai crudă decât credeam, Juliet.

Ridicându-şi faţa, ea îi arătă o expresie plină de durere.

— Nu mai crudă decât tine. Nu crezi că ştiu de ce ţi-ai exersat seducţia asupra mea?

El clipi. Ghicise că îi făcuse curte?

— La ce te referi?

— Nu sunt idioată. Mi-am dat seama rapid că ai vrut să mă distragi de la scopul meu, să… mă cuprinzi din nou atât de puternic în vraja ta astfel încât să uit pentru ce-am venit aici. Dar mie nu mi-a păsat. Nu atunci când mă sărutai. Vocea îi scăzu la un murmur. Eşti un nemernic inteligent, Sebastian. Întotdeauna ai fost. Şi ştii prea bine cum să faci o femeie să te dorească. Am fost atât de tulburată încât dacă ai fi recunoscut adevărul chiar acum, poate te-aş fi iertat de tot. Clătină din cap orbeşte. Dar nu te voi ierta niciodată pentru asta. Niciodată.

Îndepărtându-se, o zbughi pe scări spre uşă.

Tot ceea ce putea el face era să stea acolo, cu pumnii încleştaţi, în timp ce ea ieşi în hol.

„Nu-mi păsa. Nu atunci când mă sărutai.”

Naiba s-o ia pentru asta. Şi ea îşi exersase propriile farmece şi încercase să-l facă să se simtă vinovat pentru aceasta? Cel puţin el avea căsătoria în minte. Tot ceea ce era în mintea ei era doar răzbunarea. Deşi nu o putea învinovăţi; Dumnezeu ştia că ea avea un motiv întemeiat. Şi nu era ca şi cum el i-ar fi spus că vrea să se însoare cu ea. Fusese atât de ocupat încercând să nu o sperie încât nu se gândise la cum îi va privi ea avansurile. Mai ales având în vedere că nu încetase niciodată să creadă că el era răpitorul ei.

Cel mai rău era că, dacă el ar trebui să facă totul din nou, ar face-o cât ai clipi, doar ca să-i vadă faţa luminată de plăcere, să-i simtă carnea caldă şi delicată sub degetele lui, să o facă să tremure în braţele lui.

La naiba, chiar îl prinsese. Trecându-şi mâinile prin păr, dădu un ocol piedestalului. Ce avea să facă acum?

Uşa de la seră se trânti, şi el îşi ridică privirea ca să-l vadă pe unchiul său.

— Ce se întâmplă, Sebastian? întrebă unchiul Lew.

Lady Juliet aproape că m-a doborât pe hol în graba de a pleca. Era atât de tulburată încât mi-a fost teamă să o las să se întoarcă la Charnwood Hall cu sania fără însoţitor, dar a insistat. Am crezut că aţi plecat amândoi acum mult timp, dar se pare că ţi-am judecat greşit caracterul. Ce naiba i-ai făcut?

— Nimic.

Refuza să discute despre Juliet cu unchiul Lew.

— Femeile în general nu fug din casa mea în lacrimi pentru „nimic”.

El tresări.

— Plângea?

— Cred că aşa se spune când lacrimi îţi şiroiesc pe obraz şi nasul ţi se face de un roşu strălucitor, îi replică unchiul său în timp ce cobora treptele de marmură.

— Foarte nostim, mormăi Sebastian.

„Nu te voi ierta niciodată pentru asta. Niciodată.”

El încercă – dar nu reuşi – să ignore vina care îi prinsese în chingi conştiinţa.

— N-am crezut că voi vedea vreodată ziua când un nepot de-al meu va face o tânără să plângă.

— Există un început pentru toate.

Apropiindu-se de el, unchiul lui îl prinse de umeri şi îl scuturã.

— Dumnezeule, chiar n-ai suflet?

Sebastian îl dădu la o parte.

— La naiba, mă vrea spânzurat! Cum te aştepţi să reacţionez?

Unchiul Lew clipi, apoi făcu un pas înapoi.

— La ce te referi?

— Mă refer la faptul că ştie că eu sunt răpitorul ei. Nu doar bănuieşte. Ştie.

— Eşti sigur?

— Da. A încercat în ultimele două zile să mă păcălească să mărturisesc.

— Atunci de ce naiba ai petrecut timp cu ea? Mi-ai spus să o ţin la distanţă, şi următorul lucru pe care îl faci este să apari aici cu ea…

— A venit în atelierul meu în acea primă noapte când au sosit ei, după ce tu ai plecat de la Charnwood Hall. M-a acuzat, şi eu… „Am lăsat atracţia faţă de ea să-mi guverneze acţiunile.” Am convins-o că se înşală. Sau am crezut că am convins-o. Am crezut că sunt în siguranţă. Inspiră adânc. Evident, sunt mult mai uşor păcălit de frumuseţi cu chip drăgălaş decât mi-am dat seama. Am subestimat-o.

— Tu? Să faci erori de judecată? Niciodată!

Sebastian se plictisise de sarcasmul unchiului său.

— Se pare că găseşti amuzantă posibilitatea să fiu spânzurat.

Unchiul lui pufni zgomotos.

— Nu vrea să fii spânzurat. Fata este deja pe jumătate îndrăgostită de tine.

Când însuşi cuvântul dragoste îi făcu pulsul să crească, Sebastian se încruntă, atât la orbirea unchiului său, cât şi la a sa proprie.

— Asigură-te că o să gravezi asta pe piatra mea de mormânt.

— Puşlama fără ruşine ce eşti – nu ţi-a trecut prin minte de ce a venit aici?

— Ştiu de ce. Pentru sângele meu, şi va face ceea ce trebuie pentru a-l obţine.

Unchiul Lew îşi încrucişă braţele la piept.

— Cred că te înşeli. Tot ceea ce vrea este adevărul. Pentru că i-ai frânt inima când ai abandonat-o. Am avut nevoie de doar o conversaţie scurtă ca să deduc asta. Vrea să audă de ce ai făcut-o. Şi merită să ştie. Ar trebui să-i spui. Aşa e corect.

— Nu crezi că mi-am dat seama de asta? Se îndepărtă de lângă unchiul lui. Vreau atât de mult să-i spun că simt

gustul amar al cuvintelor.

Îşi propti mâinile pe piedestal, holbându-se fără să vadă la o junglă de trandafiri căţărători care urcau pe spaliere. Locul era un fel de Eden.

— Dar nu pot risca acest lucru când intenţiile ei sunt atât de nesigure. Miza este prea mare, atât pentru mine, cât şi pentru Morgan.

— Atunci poate n-ar trebui să o seduci la mine în seră. Sau ai crezut că seducţia o va face să uite ceea ce îi datorezi?

El înţepeni. Nu se putea uita la unchiul său. Bărbatul îi putea citi vina pe faţă.

— Ce te face să crezi că o seduceam?

— Begonia mea preferată este pe podea, eşarfa lui Lady Juliet este aruncată peste ferigă, mănuşile tale sunt pe piedestal, iar când a ieşit, arăta cu siguranţă răvăşită.

Sebastian se crispă.

— Eu… ea… nu e ceea ce crezi.

— Cred că ai hotărât să calci pe urmele tatălui tău.

O furie oarbă îl cuprinse, dar când se întoarse şi-l văzu pe unchiul lui privindu-l cu îngâmfare, îşi dădu seama că mai era cineva pe care avusese tendinţa să-l subestimeze. Îi trebui o voinţă herculeană să-şi stăpânească mânia.

— Vreau să-i fac curte, zise el scurt. M-am gândi că dacă m-aş căsători cu ea aş îndrepta lucrurile.

— Să o seduci face parte din acţiunile tale de a-i face curte?

— Nu voiam să… îşi frecă faţa. Vorbeam. Despre bârfele de la

Londra. Un lucru a condus la celălalt şi… ne-a luat valul.

Unchiul Lew ridică o sprânceană.

— Nu mai spune. Nepotul meu să facă o eroare de judecată şi să se lase dus de val, toate în aceeaşi zi. Minunile voinţei nu vor înceta niciodată.

— Nu faci lucrurile să fie mai uşoare, replică Sebastian.

— Nu încerc să fac asta, băiete. Se îndreptă spre băncile care mărgineau zona circulară şi se aşeză. Având în vedere că tutorii lui Lady Juliet nu par să ştie ce aţi făcut voi doi, eu încerc să mă substitui lor, să discern care sunt intenţiile tale. Pentru că eu descopăr că îmi place tânăra asta chiar foarte mult. Şi nu aş vrea deloc să văd cum îi ruinezi viaţa de două ori.

— Nu doresc să-i ruinez viaţa. Până astăzi am vrut să mă căsătoresc cu ea.

— Astfel încât să-i poţi descuraja nevoia de răzbunare şi să-ţi potoleşti propria vinovăţie, presupun. Cât de şiret eşti!

Exprimate astfel, scopurile lui păreau mai puţin admirabile.

— Acelea nu au fost singurele motive.

Îşi umezi buzele uscate. Era greu să recunoască aceste lucruri faţă de unchiul său, dar ura să fie privit ca acelaşi gen de seducător cum fusese tatăl lui.

— Uitasem cât de încântătoare poate fi. Tu nu ai cunoscut-o înainte, dar câteodată, mă uit pe furiş la tânăra Juliet, cea care le zâmbea tuturor, primea orice atenţie, anticipa fiecare nevoie.

— Dacă aşa era Juliet când era mai tânără, aş spune că nu s-a schimbat atât de mult. Când nu mă bate la cap cu întrebări despre tine, ea este o femeie absolut încântătoare.

— Încântătoare, poate, dar bănuitoare. Ea era deschisă şi neprefăcută, niciodată suspicioasă în legătură cu cineva. Cum naiba crezi că am reuşit să o fac să se lase dusă de val atât de uşor? Se uită într-o parte. Iar acum bănuieşte pe toată lumea. Mai ales pe mine. Asta o face să fie imprevizibilă şi periculoasă. Va folosi orice înşelăciune să mă demaşte.

— Asta este din vina ta. Tu ai învăţat-o că bărbaţii sunt trădători, deci ce altceva poate să facă decât să folosească înşelăciunea pentru a afla adevărul?

Avea dreptate.

— De aceea am fost atât de naiv să cred că ar funcţiona să-i fac curte. Se plimba de colo-colo, cuprins de o energie neobosită. Nu va avea niciodată încredere în mine, şi eu nu voi putea niciodată să am încredere în ea. Chiar dacă ar fi de acord să se mărite cu mine, ar fi doar o altă mică uneltire de-a ei. Primul meu instinct a fost corect – ar trebui să stau naibii departe de ea până când cei din familia Knighton pleacă. Knighton a spus deja că nu îi crede suspiciunile, deci atât timp cât nu sunt în preajma ei astfel încât să mă păcălească să recunosc că eu am fost răpitorul, nu poate face nimic.

Unchiul lui râse înfundat.

— N-ai avut foarte mult succes în a sta departe de ea. Bănuiesc că nu vei reuşi să te descurci mai bine nici de data asta.

Sebastian se zbârli de iritare.

— De ce nu?

— O doreşti. Asta schimbă totul. Pentru că, odată ce un bărbat doreşte o femeie, va face orice lucruri prosteşti pentru a se asigura că o are.

Cum ar fi să rişte să-şi pună gâtul în şţreang. Îşi alungă gândul din minte.

— Eu nu sunt ca tata. Îmi pot controla impulsurile fizice.

Unchiul Lew mângâie alene iedera care se revărsa peste un capăt al băncii.

— Sub absolut sigur că lucrul acesta este adevărat. Dar, chiar dacă este, nu impulsurile fizice sunt cele care te vor prinde în capcană. Celelalte impulsuri îţi vor aduce decăderea.

— Care celelalte impulsuri?

— Tentaţia de a avea o femeie delicată în care să te încrezi. Ispita unei companii care să te înţeleagă. Nevoia de dragoste.

Sebastian clătină din cap.

— Atunci n-ai de ce să te îngrijorezi. Am depăşit nevoia de dragoste în ziua în care am descoperit ce dezastru a adus în viaţa mamei mele – sora ta. Nu îmi va domina acţiunile.

— Nimeni nu depăşeşte nevoia de dragoste, nepotul meu drag. Ci pur şi simplu o îndreaptă în altă parte, spre pasiuni secundare. Unchiul Lew răsuci iedera verde din jurul degetului înmănuşat. Dar, asemenea unei viţe, întotdeauna se va târî înapoi în jurul inimii tale când te aştepţi mai puţin şi, dacă nu ai mare grijă, va pune atât de multă stăpânire pe tine încât doar dacă îţi satisfaci acea nevoie poţi să te eliberezi.

Exact aceea era posibilitatea care îl alarma.

— Ai devenit plictisitor de filosof la bătrâneţe, unchiule Lew. Mulţumesc lui Dumnezeu că unul din noi este imun la asemenea sentimentalisme, or altfel am fi cu toţii pierduţi.

Zicând asta, se întoarse şi ieşi din seră. Aşa că nu îl auzi pe unchiul său murmurând:

— Cine spune că nu eşti deja pierdut, băiete?

Capitolul 13

După cum este omul, aşa trebuie să îl tratezi.

Fraţii de Terenţiu, citat brodat de Juliet Laverick pe şervetul ei la şaptesprezece ani

O săptămână mai târziu, Juliet se plimba încoace şi

încolo prin camera ei, obosită să tot lucreze cu acul şi să şteargă până şi ultimul fir de praf din cameră. Nu mai avea alte lucruri să şteargă, să cureţe sau să îndrepte. Argintăria, care deja fusese bine lustruită, îi reflecta acum imaginea cu o claritate uimitoare. Îndepărtase până şi praful de pe partea de sus a baldachinului de la patul ei.

Mulţumită strategiei lui Rosalind, era aproape imposibil să se strecoare afară. Cineva era întotdeauna pe holuri, şi servitorii fuseseră informaţi că Juliet era bolnavă. Doar menajerei lui Rosalind i se încredinţase secretul, având în vedere că se presupunea că avea grijă de ea. Deci, după o săptămână, Juliet era pe calea sigură spre nebunie, neavând pe nimeni cu care să vorbească, în afară de sora ei şi de Polly.

Era şi vina ei. Îl îndepărtase pe Sebastian din preajmă prin izbucnirea emoţională de la ultima lor întâlnire, aşa că el o evitase toată săptămâna. Chiar dacă l-ar putea găsi, el nu ar mai mărturisi acum.

Dar nu îl putea găsi. Încercase să trimită mesaje, spunând că aveau de vorbit. El le ignorase. Când Juliet se strecura noaptea afară, el era de negăsit. Odată chiar se apropiase de dormitorul lui, dar el nu era acolo.

Lucrul acesta o tulbura mai mult decât ar fi vrut. Deşi câteodată apărea la masă, potrivit spuselor lui Rosalind, probabil că îşi petrecea restul timpului în altă parte. La Foxglen, poate? Sau cu un prieten?

Nu se gândise la asta până acum, dar ar putea să aibă o amantă în oraş. Poate fi în dormitorul altei femei chiar în acest moment, mângâind-o şi sărutând-o, şi…

Lacrimile îi umplură ochii, iar ea le şterse cu furie. Nu-i păsa dacă el era acolo! Nu! Nu avea importanţă că, după ce fuseseră împreună două zile, i se părea ciudat să petreacă fără el o săptămână întreagă. Nu conta nici că în ultimul timp ea mânca puţin şi dormea pe apucate. Şi, când reuşea să doarmă, avea vise şocante, ireale: că se

rostogolea goală printre petale de trandafiri pe podeaua serei. Sau că lujerii de iederă i se răsuceau pe coapse, dincolo de buric şi peste sâni până când deodată nu mai era deloc iederă, ci degete care o atingeau şi buze fierbinţi, mângâietoare care o trezeau din starea febrilă şi descoperea că strângea perna în braţe.

Naiba să-l ia de ticălos! îi trebuiseră doi ani pentru a-l alunga din visele ei, şi acum el credea că se poate strecura din nou când nu era atentă. Nu avea niciun drept!

Uşa de la dormitorul ei se deschise brusc, speriind-o. Juliet făcu un salt întârziat în pat, dar ajunse doar să se întindă când sora ei intră.

— Nu e o interpretare foarte convingătoare pentru cineva bolnav la pat, replică Rosalind. Bine că Griff este un gentleman şi nu ar da vreodată buzna aici fără să bată la uşă.

Juliet se ridică şi se încruntă.

— Păcat că soţia lui nu îi împărtăşeşte buna educaţie.

— Chiar că e păcat. Câtuşi de puţin ofensată, Rosalind se trânti pe marginea patului. Doamne, mă scoate din minţi.

— Serios?

Măcar ea avea pe cineva alături în nefericirea ei.

— El şi nenorocita lui de apă fierbinte. Bombăne în legătură cu baia. Bombăne că tu eşti „bolnavă”. Bombăne din cauza absenţei lordului Templemore de la majoritatea meselor noastre pentru că este convins că orice bărbat care nu ia cina cu oaspeţii lui este plecat pe undeva să pună la cale ceva rău.

Griff se înşela doar pe jumătate. Sebastian era de fapt undeva departe, evitând problemele.

— Bombăne chiar şi în ceea ce-l priveşte pe domnul Pryce, care este perfect amabil, dar care a câştigat întreaga duşmănie a lui Griff prin faptul că este înrudit cu lordul Templemore „cel nedemn de încredere”. Încep să cred că

asta a fost o idee îngrozitoare.

— Bine. Dacă trebuie să mai petrec o zi în acest dormitor, aşa încântător cum este, voi înnebuni. E timpul pentru recuperarea mea miraculoasă.

— Ba nu! În mod normal trebuie să-mi vină ciclul săptămâna viitoare şi refuz să plec din Shropshire până nu văd dacă merge ceva din toate leacurile astea. S-ar putea să trebuiască să o consult din nou pe Winnie.

Cu un geamăt, Juliet se lăsă din nou să cadă pe perne.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, găseşte o modalitate să mă scoţi din camera asta pentru o vreme.

„Găseşte o cale să-l văd pe Sebastian.”

Rosalind zâmbi.

— De fapt, de aceea sunt aici. L-am convins pe Griff să plecăm în oraş azi. L-am spus că vreau să fac cumpărături. Dumnezeu ştie că probabil nu sunt prea multe de cumpărat în Llambrooke, dar i-am spus că am nevoie de o ieşire, şi el a fost de acord. Deci plecăm într-acolo de îndată ce eu trec să văd ce face biata mea soră bolnavă.

— La ce bun dacă tu pleci în oraş? Servitorii sunt peste tot, deci practic sunt prizonieră.

În ochii lui Rosalind strălucea neastâmpărul.

— I-am cerut grăjdarului să pună şaua pe un cal pentru Polly. I-am spus că am nevoie ca servitoarea mea să meargă până acasă la Winnie. Dar poţi să faci tu asta în schimb. Doar că tu nu trebuie să mergi acasă la Winnie – poţi merge unde doreşti. Polly te aşteaptă cu calul la uşa laterală spre sera de portocali. Ştii care?

— Cred că da.

Sângele începu să-i pulseze mai tare. Libertate!

— În perioada asta din zi nu e nimeni pe scările din spate în această aripă a clădirii. Am studiat cu atenţie mişcările servitorilor. Deci te poţi strecura fără să fii observată.

Trebuia doar să se lase pe seama lui Rosalind să o

scoată din închisoare.

— Mulţumesc, zise Juliet. Încă o zi în care să şterg praful de pe franjurii baldachinului şi va trebui să mă duci la spitalul de nebuni.

— Te rog să fii atentă. Zăpada s-a topit, dar nu ştii zona şi…

— Pentru numele lui Dumnezeu, pleacă. Du-te! Bucură-te de plimbarea cu Griff. Eu mă descurc.

— Sunt sigură de asta. Rosalind se ridică şi se îndreptă spre uşă. Încă un lucru. Dacă vrei companie, ai putea să mergi la casa aceea drăguţă, de la ţară, pe care am văzut-o atunci. Cred că acolo a plecat lordul Templemore să se ascundă de temperamentul groaznic al lui Griff.

Juliet respiră adânc. Bineînţeles! Ar fi trebuit să se gândească mai devreme la asta. Unde altundeva decât la fierărie s-ar retrage Hefaistos când este asediat de inamici?

Atunci observă privirea întrebătoare a lui Rosalind şi sângele i se urcă în obraji.

— De ce-aş dori compania lordului Templemore? Sau să fiu atât de neruşinată cât să-l caut?

— Nu spun să te duci singură, prostuţo. Ia-o pe Polly cu tine. Dar lordul a promis că te va ţine ocupată cât timp eşti izolată aici şi, din câte văd, şi-a încălcat promisiunea cât se poate de abominabil. V-aţi certat?

Cât de mult ar trebui să dezvăluie? Dacă Rosalind şi-ar da seama ce făcuseră ea şi Sebastian, ar încuia uşa şi nu ar lăsa-o liberă.

— Da, ne-am certat. La Foxglen. Şi… ăă… mă evită de-atunci încoace.

Rosalind o privi cu atenţie.

— Atunci poate ar trebui să te revanşezi faţă de el.

— De ce?

— Pentru că-ţi place bărbatul ăsta, recunoaşte. Şi Dumnezeu e martor că şi el te place.

Juliet înghiţi în sec, dorindu-şi să îi poată mărturisi surorii ei toate sentimentele contradictorii. Dar Rosalind nu ar înţelege. Ea nici măcar nu credea că Sebastian este Morgan.

Totuşi, Juliet nu o putea lăsa să creadă în continuare aceste lucruri prosteşti despre el.

— Lordul Templemore nu mă place, nu în felul la care faci tu aluzie. Este doar politicos, ca să compenseze pentru ceea ce mi-a făcut fratele lui.

Clătinând din cap, Rosalind se întoarse să se aşeze lângă Rosalind.

— Când un bărbat se comportă politicos, nu urmăreşte cu privirea fiecare mişcare a unei femei, nici nu perturbă întreaga gospodărie în numele surorii ei. Nu merge în zori prin zăpadă doar ca să fie cu ea şi, cu siguranţă, nu o face să roşească într-o discuţie despre şah mat.

Ea ridică privirea, uluită.

— Griff mi-a spus că v-a găsit singuri în salon. Din ceea ce a spus el şi ceea ce a menţionat lordul Templemore în ziua următoare despre şah, aş paria că voi doi nu doar aţi mişcat piesele încoace şi încolo pe tablă.

Spre iritarea ei, Juliet roşi până la rădăcina firelor de păr. Rosalind râse înfundat.

— Te curtează, prostuţo. Sigur ţi-ai dat seama.

Juliet o privi uimită.

— Nu, nu face asta.

— Ba da, mai mult ca sigur. Ce alt motiv ar avea să facă toate acele lucruri?

Pentru că dorea să o descurajeze şi să-i distragă atenţia de la aflarea adevărului.

Şi totuşi, putea face mai bine acest lucru evitând-o, nu-i aşa? însă el fusese imediat de acord cu propunerea de a-i da lecţii. Până în această săptămână, petrecuse timp alături de ea cu orice ocazie. Dacă ar fi fost Morgan, ar fi

trebuit să stea departe de ea – aşa cum începuse să facă. În schimb, el o sărutase şi se lăsase prins de bunăvoie în toate capcanele ei.

— Nu te deranjează că te curtează, nu? întrebă Rosalind.

— Eu... eu... nu ştiu. Până acum n-am crezut că face asta.

— Am presupus că şi tu simţi o oarecare atracţie pentru el.

Nu te-am văzut niciodată răspunzând unui bărbat aşa cum îi răspunzi lui. Cu toţi ceilalţi, păreai plictisită sau uşor enervată, dar el... ei bine, el te face să radiezi. Chiar îţi place de el, nu-i aşa?

Juliet fusese atât de ocupată încercând să reziste presiunii lui senzuale încât nu se deranjase să se gândească dacă îl place sau nu.

— Nu-mi displace, răspunse ea evaziv. Dar deseori mă enervează.

— Atunci chiar îţi place de el, zise Rosalind cu un zâmbet viclean. Aşa începe.

„Nu înţelegi”, vru Juliet să spună. „El neagă tot trecutul nostru împreună.”

Dar, chiar dacă ştia acest lucru, îi era dor de el. Încă tânjea să-l vadă.

— Trebuie să plec. Rosalind o bătu cu mâna pe genunchi. Polly te aşteaptă, aşa că nu întârzia prea mult.

După ce Rosalind plecă, Juliet se îmbrăcă cu o grijă deosebită într-un costum de călărie din catifea verde, ornat cu şiret de aur şi o mică pălărie asortată cu ciucuri de aur. Probabil că se comporta prosteşte. Poate că el nici nu se afla acolo. Rosalind cu siguranţă se înşela. Dar dacă avea dreptate?

Se opri când începuse să se încalţe cu botinele asortate cu franjuri verzi. Dacă Rosalind avea dreptate în legătură cu toate astea? Dacă Sebastian dorea într-adevăr

să se însoare cu ea? Gândul acesta plăcut se strecură în sinea ei, perfid şi seducător.

Apoi clătină din cap cu severitate. Nu trebuia să lase speculaţii fără temei să-i distragă atenţia de la scopul ei. Dacă el o curtase, se întâmplase dintr-un motiv perfid – să se asigure că ea păstra tăcerea în legătură cu identitatea lui, de exemplu. Nu era posibil ca el să aibă sentimente pentru ea. Dincolo de dorinţă, bineînţeles. Lordul recunoscuse că o doreşte, dar asta era probabil doar pentru că ea îi rănise mândria criticându-i aptitudinile de seducţie.

„Eşti mai crudă decât am crezut, Juliet.”

Cuvintele lui îi răsunară în memorie chinuindu-i conştiinţa. Ceea ce păruse o acuzaţie nedreaptă acum părea a fi adevărat în lumina celor spuse de Rosalind. Aceea nu era afirmaţia unui bărbat care dorea doar să-şi dovedească aptitudinile.

Cu un zbucium de anxietate strângându-i stomacul, fugi din camera care îi fusese ca o închisoare. Era posibil ca ea de fapt să-l fi rănit? Pentru un moment, în seră – când el înţelesese sensul acuzaţiilor ei Juliet îi văzuse faţa îndurerată. În acel moment, propria sa suferinţă fusese prea mare pentru a o recunoaşte pe a lui, dar acum ea trebuia să se întrebe…

Îmboldită de acel gând, Juliet se grăbi pe scări în jos şi îşi croi drum pe furiş pe coridoarele goale spre uşa laterală de care vorbise Rosalind. Polly o aştepta aşa cum promisese Rosalind şi, în câteva clipe, Juliet se îndepărtă călare, fără Polly.

Cu siguranţă nu avea nevoie ca servitoarea să fie martoră la această confruntare.

Ce urma acum? Avea în cele din urmă o şansă de a-l găsi din nou pe Sebastian singur şi nu ştia ce să facă. Comentariile lui Rosalind o dezorientaseră. Dacă Sebastian ţinea cu adevărat la ea, asta schimba lucrurile în mod considerabil.

Ce spera? Cum putea lordul să ţină la ea? El continua să nege cine era, pentru numele lui Dumnezeu! Nu avea cum să se aştepte ca ea să se mărite cu el când nici măcar nu recunoştea cu cine s-ar căsători.

Pe de altă parte, Juliet nu înlesnise întocmai lucrurile astfel încât el să mărturisească. În acea primă noapte, ea îl ameninţase că îi va pune pistolul la tâmplă. Mai apoi, refuzase categoric să se mărite cu „Morgan”. Iar săptămâna trecută jurase să nu-l ierte niciodată.

Toate fără să ştie motivele acţiunilor lui. Comportamentul ei fusese de înţeles când ea venise pentru prima dată aici, plină de indignare îndreptăţită, rănită după doi ani de abandonare şi de întrebări chinuitoare. Dar, pe măsură ce începuse să afle ce fel de bărbat era – mândru, responsabil, cât se poate de conştient de felul în care scandalul putea să-i distrugă familia –, ea ar fi trebuit să-şi dea seama de greşeala ei. Prin faptul că se azvârlise cu furie asupra lui, fără a se opri să se gândească la cum va privi el acest lucru, ea ridicase ziduri care făcuseră imposibil ca lordul să mărturisească ceva. Nu e de mirare că rămăsese tăcut.

Nu merita el şansa să vorbească fără teama de represalii?

Se aşeză mai bine în şa. Foarte bine, îi va da o şansă. Va încerca din nou acest lucru, fără toate trucurile şi furia. După jocurile pe care le jucase, trebuia să schimbe tiparul, să smulgă toate cusăturile vechi. Niciunul din ei nu spusese un cuvânt sincer de la început. Ea căutase să-l prindă în cursă; el urmărise să-i risipească suspiciunile.

Dar cineva trebuia să înceapă să fie sincer, şi putea la fel de bine să fie ea. Dacă simţise cu adevărat ceva pentru ea, atunci cu siguranţă încă mai simţea. Ea trebuie să-i reamintească acest lucru. Trebuie să mărturisească faptul că dorea să-l asculte cu bunăvoinţă până la capăt, că şi ea ţinea la el. Poate că atunci ar putea fi sinceri unul cu

celălalt.

Dar dacă nu ţinea la ea, la urma urmei? Dacă fusese aşa cum se temuse ea – totul parte a unui plan de a-i distrage atenţia? Se va ocupa de acest lucru când va veni vremea. Doar i-ar slăbi determinarea dacă s-ar îngrijora acum de acest aspect.

Cu aceste gânduri în minte, îşi îndemnă calul la trap de-a lungul unei cărări late spre casa de la ţară. Fără zăpada care să o încetinească, ajunse acolo în scurt timp. Zări norul de fum înainte să vadă căsuţa, şi mâinile ei înmănuşate strânseră hăţurile. El era într-adevăr aici. Îl avea doar pentru ea, deci trebuia să se folosească de oportunitate aşa cum trebuie.

Câteva clipe mai târziu, ajunse în poiana unde erau aşezate casa şi anexele ei. Descălecând, privi în jur. O ţintă vopsită era aşezată la un capăt. Calul lui Sebastian era priponit de un şopron la celălalt capăt, mâncând fericit fân. Şi norul de fum nu venise de fapt dinspre casă, ci de la anexă. Forja lui. Bineînţeles.

Uşile şi ferestrele erau deschise, fără îndoială ca să elibereze căldura focului. Legându-şi calul de un copac din apropiere, se apropie încet, agitată, acum că se afla aici. Nici dangătul asurzitor al metalului lovit de metal din interior nu îi calma agitaţia.

Când îl văzuse ultima dată, amândoi fuseseră furioşi. El probabil că mai era, judecând după felul în care o evitase. Şi a aborda un bărbat furios cu un ciocan în mână într-un loc izolat s-ar putea să nu fie cea mai strălucită idee pe care o avusese vreodată. Cu toate astea, cealaltă opţiune era să se întoarcă la Londra fără să-l mai vadă, ceea ce nu era deloc o opţiune.

Înfrânându-şi orice îndoială, intră. O căldură plăcută o înconjură, un contrast evident faţă de frigul de afară.

Sebastian stătea cu spatele la ea înaintea unui cuptor, scoţând cu cleşti de fier un obiect roşu incandescent. Ea

înlemni chiar lângă uşă când îşi dădu seama că era gol de la talie în sus. „Bunule Dumnezeu!”

Se pare că el nu o auzise intrând din cauza zgomotului făcut de foc, iar ea nu se grăbea să-i atragă atenţia, nu cu o asemenea privelişte magnifică în faţa ei. Nu îl văzuse niciodată fără cămaşă, nici măcar când fugiseră împreună şi, cu siguranţă, nici de când venise. Era unul dintre acele lucruri pe care o femeie nemăritată pur şi simplu nu trebuia să le vadă, cu toate acestea nu-şi putea desprinde ochii de la el.

Plete umede, întunecate îi erau lipite de gât. Şi ce gât fin, atrăgător era, la fel de frumos precum umerii musculoşi care se mişcau sub luciul transpiraţiei şi tendoanele bine definite ale spatelui său. Apoi era posteriorul lui frumos rotunjit şi coapsele groase, puternice, atât de grăitor puse în evidenţă de pantaloni mulaţi.

„Oh, Doamne! Oh, Doamne!”

Ea înghiţi cu greu. Deci aşa arăta un bărbat sub haină şi vestă. Nu era sigură de ce, dar însăşi privelişte a aceea îi trezea un fior exotic în partea inferioară a pântecelui.

Ştiind că era teribil de mârşav din partea ei, ea îşi ţinu respiraţia, dorind ca el să se întoarcă şi să arate cealaltă parte a acelui fizic masculin impresionant. Spre desfătarea ei, el o făcu, întorcând cleştii pentru a cufunda acel obiect incandescent într-o găleată care era aşezată între ea şi el. Acesta sfârâi din cauza fierbinţelii, aburul ridicându-se pentru a-l învălui, dar pe măsură ce aburul se împrăştia, ea se trezi holbându-se la pieptul lui sculptat, presărat cu păr negru, creţ. Cum ar simţi ea acea piele fermă sub degetele ei? Sau pe buzele ei?

Roşi la acest gând, şi atunci el îşi ridică privirea şi o văzu. Pieptul lui impresionant se mări când inspiră brusc o gură mare de aer.

— Ce cauţi aici?

Tonul tăios o dezarmă, iar ea îşi umezi buzele cu

nervozitate.

— Eu… eu… te căutam.

— Serios?

Privirea liniştită precum vinul pus la rece o studie rapid. El ridică cleştele din găleată, apoi duse obiectul pe o masă înaltă din lemn şi îl lăsă acolo. Ridicând un ciocan mic, bătu cu lovituri ritmice, pricepute, modelând metalul pentru a se potrivi unui model interior.

— Asta înseamnă că ţi-ai revenit în simţiri şi ţi-ai dat seama că ai greşit. Sau încerci un nou truc pentru a mă face să mărturisesc nelegiuirea lui Morgan.

Cu o săptămână în urmă, simpla menţionare a lui „Morgan” la persoana a treia i-ar fi stârnit furia. Dar aceea fusese problema ei tot timpul – faptul că îşi lăsase furia să o împiedice să ceară în mod rezonabil adevărul.

— Nu mă înşel. Dar am renunţat să te mai păcălesc. Eşti evident prea inteligent pentru asta.

El se opri din bătut.

— Atunci de ce eşti aici?

Nu putea pur şi simplu să-i spună direct ce dorea, nu când el era atât de ostil. Cu toate acestea, trebuia să umple distanţa pe care el părea hotărât să o păstreze. Ce făcea o femeie când dorea ca un bărbat să-şi reia obiceiul de a-i face curte, în afară de a-i spune direct în faţă?

Păi ea arătase interes faţă de strădaniile lui.

— Mi-ar plăcea să mă înveţi să trag.

Lucrul acesta îi atrase atenţia. Încet, el se întoarse cu faţa spre ea. Cu antebraţul, îşi şterse sudoarea de pe frunte, întinzând funinginea pe pielea lui deja murdară şi lăsând-o să zărească subraţul umbrit de păr.

— Cu ce să tragi?

— Cu ce crezi? Cu un pistol.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu, ai vrea aşa ceva?

Ea se gândi repede.

— Ca să am un mijloc de protecţie împotriva ticăloşilor din Londra.

Falca lui se încleştă.

— Tu n-ai nevoie de protecţie. Ai familia alături, îţi aduci aminte?

— Nu are importanţă, vreau să învăţ să trag. Şi vreau ca tu să mă înveţi.

— Nu.

— De ce nu? Ce rău îmi poate face?

Râsul său aspru răsună în încăpere.

— Crezi că eu sunt bărbatul care te-a răpit, şi totuşi vrei să-ţi pun un pistol în mână? Par chiar atât de nebun?

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, nu vreau să te împuşc.

— Mi se pare că îmi amintesc ceva despre faptul că mă vrei în genunchi implorând, în timp ce îmi ţii un pistol la tâmplă.

Vai, Doamne, toate comentariile ei nesăbuite se întorceau să o bântuie.

— Eu… hmm… s-ar putea să fi exagerat un pic.

El ridică o sprânceană.

— La ce bun să te împuşc pe tine, oricum? insistă ea. N-aş putea să dovedesc că eşti răpitorul meu dacă eşti mort. Îşi ridică bărbia, în plus, refuzi să mă înveţi doar pentru că ţi-e teamă că ai putea lăsa să-ţi scape ceva din nou.

— N-am lăsat nimic să-mi scape nici înainte. Ţi-am spus…

— Da, da, m-ai văzut în Londra. Prostii. Scrâşni din dinţi. Dacă nu ţi-e teamă că vei mărturisi ceva, atunci de ce nu mă înveţi?

Lordul ridică din umeri.

— Pentru că nu vreau.

Juliet păşi spre el şi îşi coborî vocea.

— Laşule.

Pentru o clipă, căldura care îi învăpăie privirea îi dădu speranţe lui Juliet. Apoi el o înăbuşi repede şi se întoarse la muncă.

— Micile tale tachinări nu mai funcţionează cu mine, Lady Juliet. Sunt conştient de toată gama tertipurilor tale. Deci ai face cel mai bine să o iei înapoi spre Charnwood Hall înainte să te arunc afară din fierărie.

Ei i se strânse inima. Lucrurile nu decurgeau bine deloc. Cum ar fi putut să dărâme zidurile dintre ei dacă nici măcar nu o lăsa să se apropie de el? îşi îndreptă umerii. Nu va permite ca lucrurile să se termine astfel. Pur şi simplu, nu va lăsa să se întâmple asta.

Privind prin cameră, observă exact obiectul de care avea nevoie – un pistol aşezat pe o masă. Se duse acolo şi îl luă.

— Presupun că aş putea să învăţ singură. Cred că ştiu cum funcţionează. Nu e acesta cocoşul de armă? Ştiu că îl tragi, dar cât priveşte încărcarea…

— Dă-mi-l! Se apropie cu paşi apăsaţi şi i-l smulse din mână. Nu e o jucărie.

— Ştiu. Şi mi-ar fi mult mai de ajutor dacă n-ar trebui să bâjbâi de una singură ca să învăţ cum să trag, dar presupun că voi face asta, având în vedere că nu vrei să mă înveţi. Cunoscându-te, probabil că sunt tot felul de pistoale în căsuţa de acolo.

El o privi cu precauţie.

— N-ai îndrăzni.

— Nu te deranjez, promit, zise ea veselă. Voi găsi un pistol şi voi începe tragerea la ţintă de una singură. Praful de puşcă intră undeva pe lângă cocoş sau trebuie să-l îndes pe ţeavă?

Lordul o privi atât de feroce încât Juliet se temu pe jumătate că o va împuşca. Apoi el aşează pistolul pe masă şi izbucni:

— Du-te şi aşteaptă-mă afară. Vrei să înveţi să tragi?

Bine. Te voi învăţa. Lasă-mă o clipă să mă spăl şi să mă îmbrac.

— Mulţumesc, zise ea cu afectare, muşcându-şi interiorul buzei ca să se abţină să nu zâmbească în timp ce se întoarse spre uşă.

Deci cunoştea întreaga gamă a tertipurilor ei? Ei bine, bietul de el nu văzuse încă nimic.

Capitolul 14

Câteodată înţelepciunea se găseşte în nebunie.

Odele de Horaţiu, citat brodat de Juliet Laverick pe rochia unei păpuşi pentru copilul unei servitoare

Cu sentimente amestecate, Sebastian o privi plimbându-se prin poiană. Obrăznicătura cu siguranţă îl jucase bine pe degete de data asta. Ar fi trebuit să nu se lase intimidat, să-i spună că era bine-venită să-şi zboare creierii cu oricare dintre pistoalele lui ar fi preferat.

Dar el nu făcuse acest lucru. Şi de ce? Pentru că, naiba s-o ia, după o săptămână fără ea, ar profita de orice şansă nebunească, necugetată de a fi din nou împreună. Suportase prea multe zile de muncă grea, constantă, ca să şi-o scoată din minte, ştiind, în tot acest timp, că era undeva în Charnwood cimentându-şi ura faţă de el. Stătuse prea multe nopţi treaz şi excitat, amintindu-şi de zâmbetul ei adorabil, de gura ei seducătoare şi de micile ei gemete întretăiate de plăcere.

După acele nopţi nesfârşite, chinuitoare, petrecuse mult prea multe răsărituri plimbându-se în sus şi în jos prin faţa dormitorului ei, întrebându-se de ce pur şi simplu nu putea intra, să o trezească cu un sărut, să-i mărturisească totul şi să-i ceară cu fermitate să se mărite cu el.

Unchiul Lew avea dreptate – nu mai putea sta departe

de Juliet, după cum nu putea nici să renunţe la Charnwood. De aceea începuse să petreacă timp aici, departe de tentaţie.

Iar Juliet avea şi ea dreptate – îi era teamă să nu se scape şi să spună ceva. Îi era frică să nu piardă controlul asupra lucrurilor.

Totul pentru că o dorea, pentru că aluneca rapid în abisul care îl înghiţise pe nesăbuitul său tată.

Oh, iar ea îi cunoştea slăbiciunea, din moment ce venise aici în toată splendoarea ei pentru a-l tortura. Iat-o stând în poiană – o zeiţă grecească de aur, într-un verde de culoarea mărului, împrăştiind primăvara cu fiecare zâmbet însorit. Din nefericire, zeiţele greceşti aveau o latură întunecată, iar ea o dezvăluise pe a ei.

Deci, de data aceasta, ce truc mai avea ascuns în mâneca împodobită cu aur? De ce, deşi mintea lui ţipa „Fugi!”, stătea acolo aşteptând să afle?

Pentru că era curios. Pentru că nu putuse niciodată să reziste unei provocări.

Pentru că o dorea atât de mult încât ar risca orice pentru o după-amiază cu ea.

Îndepărtându-şi privirea de la uşa deschisă, aruncă apă peste focul din forjă, apoi se grăbi spre lavoar să se spele de funingine şi de murdărie. Trase pe el o cămaşă şi o îndesă în pripă în pantaloni. Ieşind pe uşă, se opri la dulapul cu arme, îl deschise şi scoase o casetă cu pistoale pentru duel.

Până când ajunse lângă ea, Juliet fredona nearmonios pentru sine, ca şi cum doamnele luau în fiecare zi lecţii de tragere de la ticăloşi pe jumătate dezbrăcaţi, ca şi cum nimic altceva nu se petrecuse între ei.

Bine. Dacă puteau fi civilizaţi şi nimic mai mult, poate el va reuşi să treacă peste acest episod fără să vrea să o stranguleze…

Sau să o tragă în braţe şi să-i sărute fiecare

centimetru dulce din corpul ei minunat.

Juliet se întoarse în timp ce el se apropia, iar privirea ei rămase fixată pe cămaşa deschisă la gât care lăsa să i se vadă pielea.

— Am crezut că o să te îmbraci.

— Doar atât port când lucrez. Dacă te aşteptai la o ţinută formală, milady, n-ar fi trebuit să vii.

— E bine. Privirea îi coborî pe el şi roşi inexplicabil. Cât se poate de bine.

Deschizând caseta cu pistoale, el îi întinse unul.

— Arma dumitale, doamnă.

Ea se holbă la casetă, o expresie de nelinişte cuprinzându-i trăsăturile.

— Nu ai altele mai mici?

— Eşti mofturoasă astăzi, fără îndoială. Poate preferi o praştie.

Privirea ei se ridică rapid.

— Mă gândeam doar că nu am un săculeţ suficient de încăpător în care să încapă un pistol de o asemenea mărime.

Un zâmbet şovăitor apăru pe buzele lui.

— Nu, presupun că n-ai. Dar există pistoale de buzunar. Pur şi simplu nu am unul la îndemână, având în vedere că eu prefer armele mari.

— De ce nu mă miră?

Scoţându-şi mănuşile drăguţe de piele de căprioară, le îndesă în buzunarul fustei, apoi înşfăcă pistolul din casetă.

— Ai grijă. Nu ştii niciodată când e încărcată o armă şi e bine cunoscut faptul că mecanismele sunt instabile. N-ai vrea să se declanşeze înainte să fii pregătită.

Cu fruntea încruntată solemn, ea încuviinţă din cap. Juliet lua lucrul acesta în serios, iar el compătimea orice gentleman care o va enerva la întoarcerea ei la Londra.

Sebastian scoase cornul cu praf de puşcă, vergeaua, o

bucată de piele, un glonţ de plumb, apoi puse caseta jos. Curând îi arăta cum să verifice cremenea şi să pregătească bucata de piele şi glonţul, dar fiecare mişcare părea însoţită de aluzii sexuale. Pregătirea bucăţii de piele presupunea să sugă pătratul subţire de piele pentru a-l înmuia – o acţiune la care nu se gândise niciodată de două ori până când nu spuse: „Acum încearcă tu”, şi ea făcu întocmai. În timp ce o privea cum suge pielea, nu se putea gândi decât la cum ar fi dacă gura ei delicată ar suge…

Blestemând, îi luă pistolul şi îi arătă cum să toarne praful negru în gura ţevii şi să împingă glonţul după el. Doar că asta presupunea înfigerea vergelei înăuntru cu o mişcare adâncă, în forţă… Gemu. Era absurd. Se înfierbânta şi se excita de la încărcarea unei arme, pentru numele lui Dumnezeu!

Ei bine, cel puţin va fi în siguranţă în ceea ce priveşte trasul. Ridicând pistolul, el trase cu uşurinţă în centrul ţintei. Calul ei necheză, iar ea scoase un ţipăt scurt, ascuţit. Când se uită la ea, părea palidă. Sebastian îşi reprimă un zâmbet. Una era să te gândeşti cum să tragi cu un pistol la modul abstract şi cu totul altceva să o faci. Îi întinse arma.

— Acum încearcă să o încarci. Dar fii atentă – ţeava este încă fierbinte. Aşteaptă până când se răceşte puţin.

Ea luă arma cu prudenţă, mai puţin entuziasmată decât înainte.

— Dacă fac ceva greşit?

— Atunci îţi vei zbura creierii, rosti el tărăgănat.

Când privirea ei se ridică alarmată, el chicoti.

— Nu te las eu să procedezi greşit.

Cuvintele acestea părură să o mulţumească. Muşcându-şi buza de jos, sprijini mânerul armei de şold aşa cum făcuse el, apoi se concentră asupra următorilor paşi pe care îi arătase el. Sebastian încerca să nu stăruie cu gândul asupra mişcărilor ei erotice. Trebuia să-şi păstreze concentrarea asupra loviturii ce urma or, altminteri, putea

să se rănească.

Spre surpriza lui, Juliet se dovedea la fel de agilă în manipularea unei arme precum era cu acul. Dumnezeu să-l ajute dacă ea va hotărî vreodată să-i trimită un glonţ în cap.

Când termină, Juliet prinse neîndemânatic mânerul armei cu ambele mâini.

— Deci e încărcată.

— Da. Vrei să încerci să tragi?

— P-Presupun.

Înăbuşindu-şi un râset, el păşi mai aproape pentru a-i potrivi mai bine mâinile în jurul patului armei.

— Ţine-l ca şi cum tu îl controlezi, altfel niciodată nu vei convinge pe nimeni de dorinţa ta de a trage. Jumătate din puterea de a avea un pistol vine din afişarea lui în mod ostentativ.

Ea încuviinţă din cap, dar mâinile îi tremurau şi degetele îi erau aşezate total greşit.

— Uite, zise el nerăbdător, mutându-se în spatele ei.

Cuprinzând-o de ambele părţi, îi aşează degetele în poziţia corectă.

Era dureros de conştient că o are atât de aproape, atât de moale în braţele lui. Parfumul încălzit de soare, cu miros de liliac, din părul ei, fragilitatea degetelor ei în jurul armei uriaşe îl făcu să înghită cu dificultate. Îşi dorea ca acele degete să se înfăşoare pe altceva, să-l prindă strâns, să-l mângâie…

— Cum trag? întrebă ea.

„Ei bine, mai întâi strângi…”

Sebastian înjură pe înfundate, îi eliberă mâinile şi se dădu un pas înapoi. Femeia era de-a dreptul periculoasă, indiferent pe ce punea mâna. Era cel mai bine să ţină minte acest lucru.

— Pune degetul arătător în garda trăgaciului.

— Aşa?

Sebastian aruncă o privire peste umărul ei să-i vadă mâinile. La naiba, Juliet era o făptură minionă, nu?

— Da, aşa. Vezi acea protuberanţă la capătul ţevii? Aceea este cătarea. Ridică pistolul până când te poţi uita direct pe ţeavă şi vezi cercul din mijlocul ţintei stând drept în vârful acelei protuberanţe.

Juliet făcu după cum îi spuse. Strânsoarea ei era mai fermă acum.

— Spune-mi ceva, Sebastian.

— Ce?

— Ai ştiut ce riscai fiind în preajma mea. Ai ştiut că te-aş putea recunoaşte drept Morgan în orice moment, şi cu toate acestea ai continuat să te implici în jocul meu. De ce?

Se aşteptase la o întrebare despre pistoale. Schimbarea bruscă a subiectului îl făcu să se încordeze.

— Am crezut că asta este o lecţie de tras la ţintă, nu încă una dintre anchetele tale.

— Fac doar conversaţie politicoasă, atâta tot.

— Nu e câtuşi de puţin politicos să mă acuzi de lucruri pe care nu le-am făcut.

Juliet nu răspunse la această provocare. Vedea cum îi tremură mâinile, dar nu îl biciui cu vorbele ei. În schimb, apăsă pe trăgaci, trimiţând glonţul în copaci, undeva dincolo de ţintă.

— Am ratat, zise ea, cu evidentă dezamăgire.

— Nimeni nu nimereşte de prima dată. E nevoie de exerciţiu.

Lăsă pistolul jos.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Pentru că este una dintre acele întrebări la care nu poţi răspunde fără să te învinovăţeşti. De genul „Când ai încetat să-ţi mai baţi soţia?”

Juliet izbucni în râs.

— Nimeni nu pune vreodată o întrebare ca asta.

— Tu tocmai ai făcut-o.

Luând-o de mână, îi dădu cornul cu praf de puşcă, încă un glonţ, un petic de piele şi vergeaua.

— Încarcă din nou pistolul.

Aparent fără a-i lua în seamă asprimea, ea făcu întocmai.

— Bine, dă-mi voie să reformulez întrebarea: De ce ai petrecut timp cu mine? De ce ai fost de acord cu propunerea mea prostească să mă „meditezi”?

El nu văzu niciun rost să mintă.

— Pentru acelaşi motiv pentru care orice bărbat petrece timp cu o femeie încântătoare. Pentru că este atras de ea. Pentru că îi face plăcere compania ei.

— Nimic mai mult?

Sebastian nu era sigur ce urmărea ea.

— Nimic mai mult, repetă ei.

Ea ridică arma să se uite pe cătare, dar, fie era agitată, fie că nu prea înţelesese ce presupunea asta, ţinta ei fu extrem de prost plasată.

El întinse mâna ca să-i stabilizeze braţul.

— Uite, nu te mai gândi la cătare. Doar gândeşte-te la armă ca o extensie a degetului tău arătător şi îndreaptă-l spre ceea ce vrei să împuşti.

Ea trase. De data asta, glonţul nimeri marginea exterioară a ţintei.

— Foarte bine. Sebastian îi luă pistolul. Practica te învaţă.

Ea îşi şterse de fustă mâinile care-i tremurau.

— De aceea ai petrecut timp cu mine – ca să-ţi perfecţionezi abilităţile cu femeile? Presupun că pur şi simplu te amuzai cu mine din moment ce eu mă aflam, în mod convenabil, aici.

Durerea din vocea ei era neîndoielnică, şi dintr-odată îi trecu prin minte ce voia ea să ştie.

— Nu a fost aşa. Încărcă el pistolul de data asta, nevoit să-şi ţină mâinile ocupate ca să nu se întindă după

ea. Ca să fiu sincer, interesul meu a fost mai onorabil. Te curtam.

Îşi ţinu respiraţia, nesigur de ce va spune ea.

— Rosalind a spus acelaşi lucru, dar eu nu am crezut-o.

El dădu drumul la răsuflare.

— De ce nu?

— Pentru că deja hotărâsem că încercai să mă distragi de la scopul meu.

— Asta făceai tu. Încercai să mă înnebuneşti să spun ceva nesăbuit.

— Da.

Sinceritatea ei îl uimi.

— Da?

— Dacă-ţi aminteşti, abordarea directă nu a avut niciun rezultat în prima seară.

Îi prinsese aici. Întorcându-se, el privi în gol peste câmpurile de dincolo de căsuţă şi puse întrebarea care îl chinuise pe parcursul săptămânii.

— Deci toată acea discuţie despre săruturile mele „adecvate” şi complimentele banale…

— … a reprezentat abordarea nu atât de directă. Îşi coborî vocea. Mi s-au înmuiat picioarele când m-ai sărutat cu doi ani în urmă şi la fel s-a întâmplat de fiecare dată de atunci încoace.

Cu pulsul accelerându-i, Sebastian se întoarse să o privească drept în faţă.

— Este francheţea cel mai recent truc al tău?

Juliet clătină din cap, implorând cu ochi întunecaţi.

— Ţi-am spus, gata cu trucurile. Sunt cu totul sinceră. Şi eu mă simt atrasă de tine. Îmi place şi mie să fiu cu tine. Roşeaţa îi coloră obrajii. Mi-a… Mi-a plăcut ce ai făcut când… când noi am… Se încordă. Dar nu pot continua fără să ştiu de ce m-ai răpit. Este chiar atât de mult ce cer?

Sângele înfierbântat îi pulsa lui Sebastian prin vene.

Când ea îl privea aşa…

Trebuia să scape de ea, înainte să-i provoace din nou probleme.

— Nu ai idee, bombăni el.

Întorcându-se, o luă cu paşi mari spre casă.

Ea rămase înlemnită o clipă, apoi se grăbi să-l prindă din urmă, ajungându-l chiar când el deschidea uşa. Îl prinse de braţ.

— Te rog, ascultă-mă, Sebastian. Ştiu că tu crezi că vreau răzbunare, că voi folosi adevărul ca să te rănesc, dar îţi jur că nu o voi face. Nu vezi? Faptul că nu ştiu de ce m-ai răpit este ceea ce mă chinuie. Pur şi simplu trebuie să ştiu de ce.

El stătea cu mâna pe clanţă, tremurând de nevoia de a-i spune. Dar dacă acesta era cel mai diabolic truc dintre toate?

Mâna lui Juliet se strânse pe braţul lui.

— Nu există vreo modalitate prin care să-ţi dovedesc că nu caut răzbunare? Ceva care să te facă să te simţi suficient de în siguranţă cât să te încrezi în mine?

Exista un lucru. El îşi aţinti privirea asupra chipului ei neliniştit şi simţi cum i se strânge stomacul.

— Ai putea să te căsătoreşti cu mine.

Ea îi dădu drumul la braţ, pălind.

— Ce… ce vrei să spui?

— Exact ce-am spus. Dacă te căsătoreşti cu mine, atunci voi şti că orice secrete am – dacă am vreunele – sunt în siguranţă dacă ţi le spun. Ar dovedi că pot avea încredere în tine. Nu te-ai răzbuna pe propriul soţ. Ştiu că n-ai face asta.

Ea se încruntă şi îşi feri privirea.

— Dar dacă mă căsătoresc cu tine şi descopăr că nu eşti bărbatul care am crezut că eşti – că ai o latură întunecată sau răufăcătoare, atunci voi fi prinsă fără scăpare într-o căsătorie care nu merge. Îşi întoarse privirea

spre el. Nu, trebuie să-mi spui adevărul mai întâi. Apoi mă voi gândi dacă să mă căsătoresc cu tine sau nu. Doar aşa e corect. Nu tu ai fost cel căruia i s-a făcut o nedreptate, eu am fost.

Avea dreptate, şi el o ştia. O dorea atât de mult încât aproape că fu de acord. Dar nu era pregătit să rişte atât de mult, nu după ce îşi dăduse seama ce sentimente puternice avea ea faţă de ceea ce făcuse el. Şi, cu siguranţă, nu punând viaţa lui şi a lui Morgan în pericol.

Deodată se gândi la o soluţie la dilema lor.

— Bine. Ai putea face un lucru care să nu te prindă în capcană, dar care ar dovedi că ţii la mine suficient cât să-mi păstrezi secretele.

— Ce anume?

— Ai putea veni în patul meu.

Capitolul 15

Fereşte-te ca pasiunea, judecata să-ţi îndemne Către fapte, pe care altfel libera-ţi voinţă nicicând Nu le-ar primi.

Paradisul pierdut de Milton, citat schiţat, dar nelucrat vreodată de Juliet Laverick când Rosalind a spus că se face actriţă

Juliet îl privea cu gura căscată de uimire, sigură că înţelesese greşit.

— Vrei să spui…

— Lasă-mă să fac dragoste cu tine. Privirea aţintită asupra ei îi trimitea fiori voluptuoşi de-a lungul spinării. Te cunosc, Juliet. După fuga ta nechibzuită, nu te-ai oferi niciodată unui bărbat în mod frivol, nici măcar pentru a afla adevărul. Dacă împărţi patul cu mine, îmi vei dovedi că nu

vei avea idei preconcepute şi nu vei fi gata să condamni. Lucrul acesta va dovedi că ai sentimente adevărate pentru mine.

— Şi dacă ceea ce-mi vei dezvălui va distruge... sentimentele faţă de tine?

— Nu le va distruge, îţi jur.

Puse cutia cu pistoale chiar lângă uşă, apoi o apucă de mâini şi le ridică până în dreptul buzelor, sărutându-le cu o asemenea delicateţe încât i se strânse inima.

— Dar, dacă se întâmplă asta, vei fi liberă să faci după cum pofteşti, să te căsătoreşti cu cine vrei.

— Cum? Voi fi ruinată!

— Da. Şi eu voi fi ruinat – fratele meu va fi ruinat – dacă ceea ce-ţi spun te trimite plângând la Knighton sau la autorităţi. Deci amândoi riscăm ceva, tu la fel de mult ca mine. Vocea lui se prefăcu într-o şoaptă răguşită. Totuşi, dacă ceea ce spun nu te face să fugi de mine cu oroare, atunci ne putem căsători şi nimeni nu va şti ce-am făcut. Sebastian zâmbi. Deşi s-ar putea să avem nevoie de o nuntă mai rapidă decât de obicei.

Cât de abil era. Cu siguranţă ştia cât de mult o vor afecta acele cuvinte care făceau aluzie la viitorul lor, cu copii şi fericire şi o căsătorie adevărată. Brusc, ea îşi imagină cum erau împreună, înconjuraţi de propriii copii în timpul zilei, învăluiţi unul în braţele celuilalt noaptea. Imaginea o ademenea mai mult decât orice proprietate sau titlu.

Dumnezeule mare, nu-i venea să creadă că pur şi simplu se gândea serios la târgul lui nebunesc.

— Când? întrebă ea tremurând.

O dorinţă teribilă pâlpâi în privirea lui.

— Oricând vrei. Acum. Aici. Făcu semn cu capul spre uşa deschisă. Ştii, căsuţa asta are un pat.

Juliet înghiţi convulsiv. Simţindu-se stânjenită, glumi:

— Da, dar are un piedestal?

El inspiră adânc.

— Are orice vrei tu, iubire.

O luă în braţe şi o duse înăuntru. Tot ceea ce putea face Juliet era să reziste şi să să se roage să nu fi înnebunit complet. Apoi el o sărută cu o asemenea nevoie evidentă încât ea se simţi cu totul pierdută. Corpul lui mai reţinea căldura din fierărie şi îmbrăţişarea lui era ca şi cum ar fi alunecat într-o mare caldă a păcatului. Un păcat atât de delicios.

Când ajunse la scări, îşi desprinse buzele de ale ei. Juliet avu timp doar să arunce o privire asupra cadrului confortabil înainte ca el să o poarte tot mai sus, fără îndoială spre dormitorul de la etaj. Cu inima bătându-i cu o emoţie pe care nu o putea înăbuşi, îşi lipi obrajii în flăcări de pieptul lui. Mirosea a foc şi a fier – mirosuri puternice care îi făceau respiraţia să i se oprească în gât.

— Ştie cineva unde eşti? întrebă el cu o voce sacadată. De unde ai ştiut să mă cauţi aici?

— Mi-a spus Rosalind.

Îngrijorarea se ivi pe chipul lui.

— Cât ştie despre noi?

— Nu mult. Nu sunt atât de prostuţă încât să-i spun surorii mele că ne-am întâlnit în particular. Dar a ghicit că este ceva între noi.

— Serios?

Câteva clipe mai târziu, el deschise uşa spre o cameră mică dominată de un pat şifonat care abia dacă susţinea o persoană, cu atât mai puţin două. Aşezând-o lângă pat, o întoarse şi începu să-i deschidă nasturii rochiei, nerăbdător, grăbit.

— Este vreo posibilitate ca ea şi Knighton să năvălească aici să ne întrerupă?

— Au plecat în oraş câteva ore.

Ea îşi scoase acele de la pălărie şi o puse deoparte.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, zise el răguşit. O întoarse

cu faţa la el, cu pasiunea arzându-i în priviri în timp ce îi scotea rochia, lăsând-o în cămăşuţa subţire. Am nevoie de fiecare clipă pentru a face dragoste cu tine aşa cum meriţi. Îşi trecu mâinile peste braţele, coapsele şi talia ei, asemenea unui orb care-şi pipăie drumul pe un teritoriu necunoscut. Ah, iubire, nu ştii cât de mult am aşteptat clipa asta.

— Doi ani? îl tachină ea, neputând să se abţină.

O încruntare îi brăzdă fruntea. Întorcându-se brusc, se duse la şemineu şi se aplecă să scormonească focul aproape stins.

Satisfacţia evidentă de pe faţa lui o irită.

— Bineînţeles. E o chestie nemaipomenit de enervantă. Urăsc felul în care câştigi de fiecare dată, cum întotdeauna preiei controlul, cu răpirea şi cu piesele tale de şah, şi să mă prinzi în capcană pe piedestal. Şi urăsc faptul că eşti conştient de acest lucru.

Nehotărârea îi apăru brusc lui Sebastian pe chip în timp ce îşi feri privirea şi îşi trecu degetele prin păr.

— Nu mi-am dat seama cât te-a afectat.

— Nu lăsa acest lucru să te afecteze, zise ea sec. Curând nu mă va mai afecta nici pe mine măcar.

— Dar nu vreau să te simţi aşa faţă de mine. Nu vreau să te simţi forţată.

— Nu mă simt forţată, nu tocmai.

— Dar dacă eu… te las pe tine să preiei frâiele pentru asta?

— Însemnând ce?

— De ce nu preiei tu controlul când facem dragoste? Cel puţin până când te simţi confortabil.

Ce sugestie ciudată. Atunci de ce îi trecuse un fior straniu prin vene?

— Nici n-aş şti cum să încep. N-am fost cu niciun bărbat în afară de tine.

Privirea lui sclipi cu o satisfacţie intensă.

— Ştiu.

— Şi tu ai atât de multă experienţă…

— Deci eu nu sunt un prost incapabil, la urma urmei?

Ea pufni.

— Nu eşti deloc incapabil, după cum bine ştii, ticălosule.

Lucrul acesta îi aduse pe buze un zâmbet larg.

— În acelaşi timp, s-ar putea să te simţi mai confortabil dacă tu stabileşti ritmul, dacă ai un anumit control. Îşi ridică mâinile, cu palmele în faţă, într-un gest de predare totală. Sunt la mila ta, doamnă. Ce vrei de la mine?

Pentru o clipă, ea se simţi complet pierdută. Era cu adevărat ridicol, şi un pic stânjenitor, să creadă că ea îi putea spune cum să acţioneze. Cu toate acestea, după-amiaza lor la seră o învăţase puţin din ceea ce făceau bărbaţii şi femeile împreună. Şi ce o făcea să se simtă bine şi ce îi plăcea. Dacă le combina cu ceea ce îi spuseseră surorile ei, poate că era în stare să dibuiască câte ceva.

În plus, ştia precis ce dorea.

— Sărută-mă. Când el zâmbi ştrengăreşte şi porni spre ea, Juliet continuă: Nu, aşteaptă. Dă-ţi jos cămaşa mai întâi.

El se opri, uimit.

— Orice vrea doamna.

El îşi deschise manşetele, iar ea îşi simţi gura uscată. Chiar urma să facă dragoste cu el. Totuşi i se părea ciudat să stea acolo şi să-l privească cum se dezbracă. Privind agitată în jurul ei, observă cearşafurile în dezordine de pe pat.

— Ai dormit aici?

— Doar noaptea trecută.

— Dar am mers până la dormitorul tău într-o noapte…

Se întrerupse, dându-şi seama cum sunase asta. Sebastian se opri ca să-i arunce o privire arzătoare.

— Serios?

Cu o mişcare sfidătoare a capului, ea murmură:

— Da, iar tu nu erai acolo.

— Probabil că ai venit prea devreme. Nu am prea dormit în ultimul timp. În timp ce îşi trase cămaşa peste cap, vocea lui deveni înăbuşită. Muncesc la forjă până aproape de extenuare, apoi cad în pat după miezul nopţii şi mă trezesc în zori.

— De ce?

Aruncându-şi cămaşa într-o parte, el se apropie ca s-o cuprindă în braţe.

— Trebuie să întrebi?

Nevoia imperioasă de pe faţa lui spunea totul.

— Nu, şopti ea. Nici eu n-am dormit prea mult săptămâna asta. Cu un zâmbet mulţumit, se aplecă să o sărute, dar ea îi apăsă degetul pe buze. Nu încă. Vreau să te privesc mai întâi.

O foarte slabă iritare îi licări în ochi, umplând-o de o plăcere răutăcioasă.

— Nu-ţi place să renunţi la control, nu?

— Nu mă aşteptam să-ţi placă atât de mult, obrăznicătură mică, mormăi el.

Retrăgându-se puţin, îşi plimbă mâinile pe pieptul lui aşa cum dorise să facă mai devreme la forjă. Era la fel de frumos construit ca oricare dintre pistoalele lui şi cu mult mai periculos pentru liniştea ei sufletească. Îşi frecă degetele mari de sfârcurile lui masculine, plate, iar el înghiţi în sec, mărul lui Adam mişcându-i-se nebuneşte.

Inima lui Juliet tresăltă când simţi vulnerabilitatea lui Sebastian la atingerea ei. Se putea obişnui să ţină ea hăţurile. Cunoscând ezitarea lui de a se abandona, trebuia să profite pe deplin de avantajul acestei oportunităţi, având în vedere că s-ar putea să nu o mai aibă încă o dată.

Îşi lăsă mâinile să se plimbe pe coastele lui, pe abdomenul lucrat, chiar pe buricul umbrit de păr.

— Ştii că ai un corp magnific, îi spuse ea.

— Afirmă o femeie cu o experienţă bogată, chicoti el.

Juliet îi dădu un pumn uşor în piept.

— E foarte urât din partea ta să-mi arunci în faţă lipsa mea de experienţă.

— Crede-mă, iubire, compensezi prin entuziasm ceea ce-ţi lipseşte la experienţă.

— Cred că undeva acolo este o insultă. Îşi lăsă mâinile să alunece în jos până în dreptul pantalonilor lui. Dar mie nu-mi pasă.

— N-am avut deloc intenţia să te insult. Inspiră adânc când ea îi desfăcu doi nasturi de la pantaloni. Când vorbi din nou, vocea lui suna gâtuit. Îmi place entuziasmul. Iubesc entuziasmul. Îl prefer mult mai mult decât opusul.

— Chiar dacă tinerele decente, respectabile n-ar trebui să…

— Da. Tremură când Juliet îi desfăcu ceilalţi doi nasturi. Eu… prefer oricând o femeie entuziastă în locul unei femei respectabile. Tinerele decente pot fi al naibii de plictisitoare.

Juliet râse.

— Presupun că aşa este.

Faptul că ea era o tânără respectabilă îi adusese doar singurătate. Decenţa părea într-adevăr supraestimată din când în când. Se uită în jos, spre pantalonii lui, mulţumită să-i vadă umflându-se la fel de evident cum se întâmplase în ziua aceea, în seră.

— Şi crezi că eu sunt plictisitoare? îl tachină ea.

Privirea lui o ardea.

— Ştii răspunsul la această întrebare.

— Sărută-mă, şopti ea.

Doar de atât a fost nevoie ca el să o ia în braţe şi să o sărute, lia primi aceste gesturi cu toată înflăcărarea unei femei uşuratice şi, cât se poate de ciudat, nu simţi nicio remuşcare. Era pe punctul de a abandona tot ce fusese învăţată şi nu-i păsa.

Pentru că ştia că nimeni altcineva nu o va satisface vreodată. De aceea nu se mai simţise atrasă de niciun alt bărbat din ziua în care îl cunoscuse. De aceea se ruga acum să îi poată accepta explicaţiile. Devenise pur şi simplu prea de nesuportat să mediteze la gândul unei vieţi fără el.

Mâna lui alunecă în sus să-i mângâie prin cămăşuţă sânul, şi pentru un moment ea acceptă acest lucru, desfătată de mângâierea abilă. Dar apoi, când el lăsă mâna să-i alunece sub muselină cu posesivitatea unui soţ, ea îl împinse deoparte.

Sebastian respira greu, cu ochii negri precum sufletul unui diavol.

— Lasă-mă să te ating, şopti el. Vreau să te ating, iubire.

Juliet clătină din cap, fără a rosti vreun cuvânt. Probabil că se comporta ca o perversă, având în vedere că dorea ca el să o atingă mai mult decât orice. Dar nu voia ca el să ia această experienţă aşa cum lua toate celelalte lucruri. Dorea ca măcar o dată ea să fie cea care i-o oferea.

— Ai spus că pot ţine eu hăţurile.

Mâinile lui se lăsară, încleştate, pe lângă corp.

— Într-adevăr, aşa am spus. Deşi încep să regret.

Chicotind, ea se gândi ce să facă în continuare. Nu să-i spună să o atingă, pentru că atunci ar ceda dorinţelor lui. În schimb, făcu o mişcare cu mâna pentru a-i arăta pantalonii.

— Dă-i jos, ordonă ea. Pantalonii, şi pantofii, şi ciorapii.

Sprâncenele lui desenară un arc înalt pe frunte. Dar se supuse, cu privirea aţintită în tot acest timp asupra ei, cu o nesiguranţă circumspectă.

— Nu vrei să-ţi dai jos cămăşuţă, iubire? întrebă el cu vocea convingătoare care de obicei o făcea să se topească.

— Nu încă, răspunse ea, deşi se făcu roşie la faţă. Mai întâi trebuie să mă uit la ce-am cerut.

— Atunci vrei să-mi dau jos şi lenjeria? Sau asta e prea mult pentru tine?

Aluzia ironică din zâmbetul lui îi confirma faptul că el ştia foarte bine că era prea mult pentru ea. Şi tocmai de aceea îl va pune să o facă.

— D… da, dă-i jos.

Lui Juliet nu-i venea să creadă că făcea ceva atât şocant, dându-i ordin să se dezbrace în pielea goală pentru ea. Nu-i venea să creadă că el o lasă să facă asta.

Părea că nici lui nu-i venea să creadă. Cu o vagă expresie de surpriză, el dezbrăcă bucata de material strânsă pe el ca o mănuşă şi îşi lăsă „instrumentul” liber. Rămase nemişcat în timp ce ea îl privea fix, încremenită, fascinată de cuibul de păr brunet, de lungimea netedă… de imensitatea lui.

Cum îl numise înainte? John Thomas. Lăsaţi în grija bărbaţilor să-şi numească organul, de parcă ar fi fost o persoană. Şi un nume atât de respectabil, pentru ceea ce părea a fi groaznic de deplasat – îndrăzneţ, cutezător şi agresiv de masculin. Orice putea să stea atât de liniştit în pantalonii unui bărbat, şi cu toate astea, într-o clipă, să devină această uluitoare minune de carne, avea o natură periculos de imprevizibilă.

Cu cât ea se uita mai mult, cu atât devenea mai tare, aşa că ea îi prelungi chinul, plimbându-se în jurul lui în cerc pentru a-i cerceta corpul din fiecare unghi. „Oh, Doamne! Oh, Doamne!” Deci aşa arăta Sebastian sub pantaloni – numai muşchi, piele întinsă şi carne incredibil de tare.

Când ea se întoarse în faţa lui, se minună încă o dată la rigiditatea uluitoare a „instrumentului”.

— P… pot să-l ating? şopti ea, aducându-şi aminte ce făcuse în seră.

— Oh, Dumnezeule, da! mormăi el.

Ezitant, ea îşi plimbă un deget pe lungimea lui fierbinte. Când acesta tresări sub atingerea ei, Juliet îşi

trase repede degetul înapoi, murmurând o scuză. Dar el o apucă de mână şi i-o închise în jurul lui, îndemnând-o să-l ţină strâns.

— Îţi place aşa? întrebă ea nesigură.

— Mai mult decât îţi poţi imagina.

El îi arătă cum să îl mângâie, iar când ea îi imită mişcările, fu răsplătită cu sunetele adânci de plăcere, din toată inima. El îi eliberă mâna.

— Ah, iubire, te pricepi să mânuieşti pistolul ăsta la fel cum ai făcut cu celălalt.

Un pistol. Da, era ca un pistol – neted, tare şi periculos. Încurajată de plăcerea evidentă pe care i-o provocau lui mângâierile ei şi făcându-i o grozavă plăcere puterea ei nou descoperită, îl strânse cu mai multă fermitate, mângâind mai repede. El scoase un sunet gutural şi se împinse cu înfocare în mâna ei.

După o clipă, o prinse de încheietura mâinii să o oprească.

— E suficient pentru mine, dulcea mea zeiţă.

Ea se opri, dar nu-i dădu drumul.

— De ce?

— Dacă mai faci aşa, îmi pierd controlul.

— Îţi pierzi controlul? Un zâmbet îi curbă buzele în timp ce ea îşi reluă mişcările. Mi-ar plăcea să văd asta.

Ochii lui îi aruncară o privire aprinsă.

— Nu, n-ai vrea.

— Oh, ba da, aş vrea, zise ea cu hotărâre.

El îşi încleştă degetele în jurul încheieturii mâinii ei şi bombăni:

— Nu aşa.

— Ai spus că pot să stabilesc eu ritmul.

— Da, dar nu m-am referit la…

— Vrei să dai înapoi, Sebastian?

— Nu, dar…

— Atunci dă-mi drumul la mână.

El îi eliberă încheietura mâinii, dar bombăni:

— Nu înţelegi… Nu pot… Nu vreau să…

— Pierzi controlul. Oh, dar înţeleg.

Dar nu înţelegea. Nu tocmai. Tot ceea ce ştia era că îl avea sub puterea ei ca niciodată înainte şi nu intenţiona să renunţe. Mai ales când fiecare mângâiere a ei îi făcea respiraţia să se accelereze şi corpul să se clatine.

— Chiar nu înţelegi, zise el cu o voce înăbuşită. La naiba, Juliet… vreau… Oh, Doamne, opreşte-te… opreşte-te… opreşte-te!

Deodată, el se smuci din mâna ei şi se întoarse spre pat cu un strigăt răguşit care suna aproape ca durerea. Ea îi văzu spatele încordându-i-se, îl auzi blestemând în timp ce prinse cearşaful şi îl apăsă în partea din faţă.

Cuprinsă imediat de remuşcări, se grăbi spre el.

— Îmi pare rău, Sebastian, te-am rănit? Eşti în regulă?

Ţinea cearşaful în jurul mădularului, dar expresia lui era diferită de ceea ce văzuse ea vreodată – o îmbinare ciudată de fericire şi de furie.

— Ţi-am făcut rău! exclamă ea, îngrozită.

— Nu, nu mi-ai făcut rău, replică el. Dar voiam să fiu în interiorul tău când… Se opri, arătând de parcă se lupta să-şi înfrâneze accesul de furie. Gândeşte-te la asta aşa – faptul că m-ai mângâiat mi-a făcut pistolul să tragă prea repede, înţelegi?

Ea îl privi uluită, încercând să-şi amintească ce spusese Rosalind despre a face dragoste. Cum un bărbat pătrundea într-o femeie şi îşi lăsa sămânţa… Iar Sebastian îşi dorise să fie înăuntru.

Deci la asta se referise prin „a pierde controlul”.

— Ohhh, murmură ea, înroşindu-se până la rădăcina părului… Şi acum… hm… pistolul tău nu mai poate trage.

— Cu siguranţă poate, şi o va face, crede-mă. Cu privirea înflăcărată, el aruncă pe podea cearşaful murdar, apoi se întoarse să o ridice pe pat. Deci, dacă te-ai gândit

să scapi…

— Nu vreau să scap din nimic, protestă ea în timp ce ateriză pe genunchi.

Cât ai clipi, el îngenunche în faţa ei pentru a-i desface legăturile de la cămăşuţă. Încă mai părea furios.

— N-am… n-am ştiut, şopti ea, şi tu ai spus că pot prelua controlul…

— Da, sunt un idiot afurisit, asta sunt. Aminteşte-mi să nu te mai las să ai controlul vreodată asupra pistolului meu.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— N-am vrut să stric totul.

Mâinile lui deveniră blânde.

— Ah, iubire, iartă-mi furia. N-ai stricat nimic. Mângâindu-i părul lung care îi cădea pe o parte, el îi puse un sărut pe claviculă. Va dura puţin mai mult să-l reîncarc, atâta tot. Îi scoase grăbit cămăşuţă. Dar asta îmi oferă suficient de mult timp să te fac să-ţi pierzi controlul, încăpăţânata mea Afrodită.

Pulsul ei o luă razna la gândul cum ar putea să o facă să-şi piardă controlul. O va atinge din nou în acel fel secret ştiut de el, cum făcuse în seră? I-ar plăcea acest lucru, i-ar plăcea foarte mult.

Brusc, el îi înălţă capul pentru un sărut nesfârşit, cercetător. În timp ce ea îl primi cu o dezlănţuire de excitare, el o întinse pe spate pe pat. Sărutul continuă fără oprire, şi când ea se ridică să tragă aer, descoperi că şi el se ridică în genunchi lângă ea ca să-i poată da jos botinele.

În câteva clipe, lenjeria urmă botinele pe podea, iar el îngenunche între picioarele ei îmbrăcate în ciorapi, trecându-şi uşor mâinile peste genunchii ei în timp ce privirea lui cerceta cu o încântare lacomă fiecare centimetru al ei. Oriunde era atins, corpul lui Juliet reacţiona. Sfârcurile ei se întăriră ferme, abdomenul îi tremura şi între picioare un flux misterios îi umezi cârlionţii

care îi ascundeau cel mai secret loc. Nici asta nu scăpă privirii sale directe.

— La naiba, am ştiut că, dacă vreodată o să te am goală în faţa mea, te voi găsi perfectă în toate modurile posibile. Vocea lui era pe jumătate adoratoare, pe jumătate răutăcioasă. Am ştiu asta din momentul în care te-am văzut.

— În Stratford? şopti ea.

Privirea lui se ridică spre a ei, întrebătoare, ezitantă. Apoi el îi răspunse:

— În Stratford.

Inima lui Juliet tresăltă la această dovadă de încredere şi, cu un zâmbet înflăcărat de bucurie pură, întinse mâna spre el.

— Credeam că trebuia să mă faci să-mi pierd controlul.

Bucuria îi umplu şi lui ochii şi se lăsă în jos spre ea cu un murmur de satisfacţie. Buzele i se plimbară pe sânii ei, mângâind şi incitând, şi degetele lui îi căutară coapsele şi crăpătura delicată dintre picioare. De acolo începură o febră a atingerii, şi a explorării, şi a dezmierdării.

Juliet nu visase niciodată că ar putea fi aşa cu un bărbat, deşi o dată sau de două ori se întrebase cum ar fi cu Morgan. Sebastian. Sebastian al ei. Acum se putea gândi astfel la el, pentru că era convinsă În adâncul inimii că el nu putea face nimic cu adevărat necinstit. Nu bărbatul pe care ajunsese să-l cunoască şi să-l respecte, bărbatul care ar renunţa la controlul asupra propriului corp dacă ea îi cerea.

Îşi dorea să poată memora fiecare atingere fină, fiecare sărut lasciv, păcătos pe care el îl depunea pe abdomenul ei, pe braţe şi pe sâni. Curând degetele lui pătrunseră în interiorul ei în acea mângâiere scandaloasă după care ea tânjea, atingeri minunate care o făceau să fremete şi să implore sub el.

— Îţi pierzi controlul, nu-i aşa? murmură el în timp ce

mâna lui făcea mişcările acelea magice, uluitoare.

— Câtuşi… de… puţin, gâfâi ea, apoi dovedi că este mincinoasă, adăugând: Te rog, Sebastian… aşa… da…

— Orice vrea milady. Ador cum mi te dăruieşti atât de liber, cum tremuri şi te înfiori. Ador cum îţi arcuieşti gâtul şi cum îţi împingi în sus pentru mine sânii frumoşi…

Prin comentarii păcătoase ca acelea şi cu mângâieri şi mai provocatoare, în curând o făcu să se zbată sub el, simţind cum creşte plăcerea spre o căldură înfierbântată în interiorul ei, până când se risipi într-un milion de bucăţi fericite şi îşi strigă bucuria ca o desfrânată, fără ruşine.

Dar, abia îşi revenea încet la starea de conştienţă înainte să simtă că ceva mai mare presează în interiorul ei, să o deschidă. Ea coborî privirea în jos şi-i văzu mădularul pe jumătate ascuns între coapsele ei. Evident, nu avusese nevoie de mult timp să se reîncarce la urma urmei.

El stătea deasupra ei cu braţele încordate de o parte şi de alta a umerilor ei, cu ochii strălucindu-i pe faţa lucioasă de transpiraţie.

— Ştii că te va durea, o avertiză el cu o voce guturală, ca şi cum trebuia să depună mult efort chiar şi să vorbească.

Încă îmbătată de satisfacţia anterioară, Juliet îi aruncă un zâmbet mulţumit şi îl cuprinse cu mâinile pe după gât.

— Voi risca puţină durere pentru a obţine ceea ce vreau.

Sebastian se aplecă să îi lase un sărut pe buze, apoi murmură:

— Voi face să te doară cât de puţin pot, iubire.

Şi aşa făcu. Durerea bruscă ce însoţi prima lui împingere nesigură abia dacă o făcu să tresară. Dar senzaţia de a fi deschisă imposibil de tare nu era chiar atât de uşor de ignorat. Încet, el îşi făcu loc înăuntru, înfigându-se în ea la fel de ferm ca rădăcina unui stejar, iar lui Juliet îi trecu prin minte gândul nebunesc că s-ar putea să nu-l mai

poată dezrădăcina vreodată.

Mai ales când el părea atât de fericit să se afle acolo.

— Nu-ţi poţi imagina cât de bine mă simt în interiorul tău, zise el răguşit. Dragul meu înger, n-ai idee.

— Sigur nu am, bombăni ea, puţin iritată.

Nu era drept ca el să se simtă atât de bine când ea nu simţea decât această presiune invazivă. De ce, pentru numele lui Dumnezeu, lăudaseră Helena şi Rosalind dragostea atât de mult? Doar din cauza a ceea ce se întâmpla înainte? Desigur, partea aceea era minunată, dar aceasta…

Ca şi cum i-ar fi ghicit iritarea, el îi zâmbi.

— Ai răbdare, va fi mai bine. Dă-mi o şansă.

Pentru ce – ca s-o sfâşie în două?

Atunci el începu să se mişte. La început, ea simţi doar o fricţiune inconfortabilă. Dar aceea deveni curând o fricţiune confortabilă, apoi una agreabilă, apoi o fricţiune absolut delicioasă. Ca un foc sălbatic, plăcerea izbucni dintre coapsele sale spre abdomen, arzând mocnit oriunde ajungea, declanşând mai multe plăceri, senzaţii şi mai uimitoare.

Iar când el îşi puse gura fierbinte în jurul sfârcului ei, limba lui provocând pasiunea să iasă la suprafaţă până când gemu şi se încordă sub el, Juliet începu să înţeleagă la ce făcuseră aluzie surorile ei.

Acolo jos era la fel ca şi cu degetele lui, dar mai bine. În timp ce interiorul ei se destinse pentru a-i face loc, pielea ei vibra de viaţă şi sângele îi clocotea în vene. Se încleştă de braţele lui şi începu să-l sărute oriunde apuca – pe umeri, pe bărbia umbrită de favoriţi, pe gâtul puternic.

— Nu e atât de rău, aşa-i? spuse el înăbuşit în timp ce creştea ritmul mişcărilor, împingându-se cu putere înăuntrul ei precum

Hefaistos care bătea cu ciocanul metalul topit, lovitură după lovitură după lovitură…

— Sebastian… of… Doamne, Dumnezeule… iau foc…

— Atunci vom arde împreună.

Se uită în jos spre ea ca o fiinţă atotputernică, cei care împărţea focul, ale cărui mişcări o încingeau până la punctul de fierbere.

— Acum… pentru totdeauna… doar noi doi…

Întinzând mâna între ei, mângâie uşor cu degetul mare locul ei secret, sensibil, iar ea explodă de îndată, strigându-i numele, izbucnind în extaz.

— Ah, da… da! gemu el, apoi se afundă atât de adânc, încât ea se prinse strâns de el şi nu-i mai dădu drumul. Fluxul fierbinte al seminţei lui se revărsă în ea, şi trupului lui se cutremură spasmodic, cum se întâmplase înainte. Dar, de data aceasta, ea ştiu ce înseamnă, şi simţi o imensă satisfacţie să ştie că îl putea face să-şi piardă controlul nu o dată, ci de două ori.

Pentru o clipă, rămaseră întinşi unul lângă altul, încordaţi, agăţându-se unul de celălalt. Apoi, încet, reveniră la normalitate şi se lăsară pe pat. Relaxându-se, Sebastian se rostogoli alături de ea. O trase spre ei până când ajunseră să se privească în faţă, îmbrăţişaţi. Îi dădu părul din ochi şi îşi plimbă degetul de-a lungul buzelor ei umede.

— Deci îţi place să-ţi pierzi controlul, draga mea Juliet?

Ea ridică o sprânceană.

— La fel de mult cum îţi place şi ţie, cred.

Sebastian chicoti.

— Atât de mult? Atunci bănuiesc că ne vom înţelege foarte bine ca soţ şi soţie.

— Dacă ne căsătorim. Încă nu ţi-ai îndeplinit partea ta din înţelegere, ştii.

Buna lui dispoziţie păli pe loc.

— Mulţumesc că mi-ai reamintit. Oftând, se întoarse pe spate şi privi în gol tavanul. Cu siguranţă ştii cum să pui brusc capăt plăcerii unui bărbat.

— Îmi cer scuze, zise ea, şi o spuse din suflet. A fost foarte nedrept din partea mea. Am aşteptat mai mult de doi ani să aud asta. Presupun că pot să mai aştept câteva minute.

El clătină din cap.

— Nu, amânarea nu va face lucrurile mai uşoare.

Trăgând un cearşaf pentru a-şi acoperi corpul, Sebastian coborî din pat să-şi ia lenjeria pe el.

Capitolul 16

Necinstitorul iubiţilor săi, ce nu le deschide o inimă neprihănită. Pe-acesta noi nu-l vrem prieten.

Medeea de Euripide, broderie lucrată de Juliet Laverick la vârsta de şapte ani

În timp ce Juliet se ridică şi îşi strânse cearşaful în jurul formelor sale incitante, Sebastian începu să se plimbe prin cameră, hotărât să îşi respecte partea de înţelegere. La urma urmei, era un bărbat de onoare şi vorbise serios când îi promisese să-i spună totul.

— Fratele meu Morgan s-a înhăitat cu banda de contrabandişti a lui Crouch în primăvara anului 1815.

Când Juliet se arătă dezamăgită, el adăugă cu blândeţe:

— Dar eu am fost cel care te-a răpit.

Confuzia i se răspândi pe chip.

— Cum a fost posibil? Fără îndoială tu şi fratele tău sunteţi foarte diferiţi, din toate motivele pe care le-am spus înainte…

— Da, suntem. Familia ta – mai ales Knighton – este probabil confuză din cauza faptului că, atât eu, cât şi

Morgan am colaborat cu contrabandiştii în diferite perioade, cu ştiinţa lui Crouch.

În timp ce începea să conştientizeze adevărul, Juliet îşi îndreptă spatele.

— Deci am avut dreptate în privinţa ta. Nu că n-aş fi fost oricum sigură, dar…

— Ai avut dreptate. Se opri. Vezi, eu… hmm… am minţit puţin când am spus că Morgan a promis că se va întoarce de Crăciun. De fapt, promisese că se întoarce pentru recolta de la sfârşitul lui iulie. De obicei organizăm atunci o mare sărbătoare pe domeniu şi l-am întrebat dacă se va întoarce. A spus că da.

— Dar nu s-a întors.

— Nu. Şi, având în vedere că nu mi-a spus încotro mergea, în afară de faptul că era undeva spre sud, la început am aşteptat şi nu am făcut nimic. Dar m-a îngrijorat faptul că nu s-a întors. Fusese atât de misterios în privinţa destinaţiei. Aşa că pe la mijlocul lui august m-am dus la Londra şi am angajat un detectiv care l-a găsit în Hastings, Sussex.

Juliet îşi strânse buzele şi aşteptă.

— Am plecat acolo pe dată, neştiind cu ce scop avea el să se afle acolo. Dar, de îndată ce Crouch m-a văzut în oraş, m-a confundat cu Morgan. Mi-a fluturat un pistol de cavalerie în faţă – era o piesă de prima mână… franţuzească aş spune, veche de vreo trei, patru ani…

— Sebastian, nu-mi pasă de pistol, zise Juliet cu iritare.

El îi răspunse cu un zâmbet mâhnit.

— Nu, fireşte. Oricum, el mi l-a fluturat în faţă, m-a încolţit la un han unde eram singurul care nu făcea parte din breasla comerţului liber şi a vrut să ştie cum scăpasem.

— De ce anume?

Sebastian începu să se plimbe prin faţa patului.

— Crouch credea că eram Morgan, ţii minte? Eu l-am

lăsat să vorbească, sperând că va dezvălui ce făcuse cu fratele meu. Când nu a făcut-o, am încercat să-l păcălesc să-mi spună, dar am făcut o gafă. Nemernicul meu de frate poate că arată ca mine, dar, după cum ai ghicit, accentele noastre şi felul de a fi diferă considerabil. Crouch a devenit suspicios şi a vrut să ştie cine sunt. Îşi încleştă pumnii. Dumnezeule, îmi doresc să-l fi imitat pe Morgan în momentul în care l-am văzut pe contrabandistul ăla nenorocit.

— Nu te poţi învinovăţi că n-ai ştiut împrejurările din timp, murmură Juliet.

Privind-o, observă expresia ei calmă, de nepătruns. Totuşi i se citea şi compasiunea în ochi, ceea ce-l încurajă să continue.

Era al naibii de greu să intuieşti ce credea ea când stătea atât de liniştită, cu cearşaful prins în pumnii ei delicaţi. Nu exista niciun indiciu care să arate cum se simţea. Acest lucru îl îngrijora.

— Am făcut ce-am crezut că trebuia să fac. Îşi dorea din răsputeri să o facă să înţeleagă, să treacă dincolo de scutul ei de acuzaţie tăcută. Am crezut cu adevărat că Crouch îl avea pe Morgan la momentul respectiv. Crouch mi-a arătat pistolul lui Morgan ca dovadă, cel pe care eu l-am făcut special pentru el când era aici. Morgan n-ar fi renunţat niciodată la el fără luptă. Deci m-am gândit că Crouch îl va ucide pe Morgan dacă nu fac cum vrea el. La urma urmei, era supranumit Regele Contrabandiştilor şi îşi petrecea majoritatea timpului înarmat până în dinţi.

Când ea doar privi dincolo de el spre foc, frustrarea îl făcu să fie disperat.

— Am aflat doar după ce te-am adus în Sussex că Morgan nu mai era în mâinile lui Crouch. Îşi frecă faţa cu ambele mâini. Chiar şi atunci totul ar fi putut fi diferit dacă aş fi ştiut că Morgan se alăturase contrabandiştilor la porunca celor de la Ministerul de Interne pentru a-i spiona.

Afirmaţia aceasta îi stârni în cele din urmă o reacţie.

— Cum? Nici măcar nu era contrabandist? zise ea surprinsă.

El clătină din cap.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că Morgan nu va întoarce spatele familiei şi ţării sale pentru ceva de genul ăsta. Dacă mi-aş fi dat seama, aş fi putut pur şi simplu să merg la Ministerul de Interne sau la marină pentru a cere ajutorul în legătură cu Crouch. Dar tot ceea ce ştiam era că Morgan era încurcat cu o bandă de contrabandişti. A trebuit să ascund asta ca să nu fie prins şi spânzurat.

— Şi până atunci puteai face troc cu mine, zise ea cu răceală.

El tresări.

— Da, şi mult bine a mai adus asta. Deşi aflasem că Crouch plătise ca Morgan să fie închis la bordul unui vas comercial şi dus Dumnezeu ştie unde, Crouch a refuzat să-mi spună când şi pe ce vas. Voia mai întâi banii de răscumpărare, şi eu aveam nevoie de informaţii pentru a fi la curent cu traseul lui Morgan. Deci a trebuit să duc întreaga chestiune până la capăt.

— De ce nu i-ai oferit pur şi simplu o răscumpărare pentru Morgan? Încă refuza să se uite la el. Evident că îţi poţi permite asta.

— De fapt, am făcut-o, dar el a crezut că inventez povestea averii mele ca să scap de el. Ştii, nu m-am afişat iniţial în oraş cu toată pompa şi ceremonia Onorabilului Lord Templemore. În plus, el nu dorea doar bani; voia să se răzbune pe cumnatul tău. Şi mi-e teamă că ar fi obţinut-o cu preţul castităţii tale dacă nu m-aş fi pus între el şi tine.

Privirea ei se întoarse spre el, îmblânzindu-se imperceptibil.

— Şi tu exact asta ai făcut în ziua aceea în peşteră şi de la bun început. Ai stat între mine şi Crouch, între mine şi toţi ceilalţi.

Îl străbătu un val de uşurare. Ea înţelegea.

— Nu puteam să-mi câştig fratele dacă aceasta însemna ruinarea unei tinere inocente. Tot ceea ce-am făcut a fost ca să te protejez pe tine şi să-l găsesc pe Morgan.

— Şi după toate eforturile, oricum l-ai pierdut, nu? Compasiunea i se ivi pe chip. Bietul, dragul meu Sebastian.

La naiba, uitase că ea mai credea că Morgan era mort. Încă o minciună pe care trebuie să o descâlcească.

— Pentru o lungă perioadă, eu… hm… am crezut că l-am pierdut. Când răspunsul la căutările mele a adus acea scrisoare pe care i-am arătat-o cumnatului tău, am fost aproape terminat. Inspiră aerul greu, rece, îşi adună forţele pentru restul poveştii, partea pentru care ea avea să-l dispreţuiască. După cum a ieşit la iveală, Morgan nu era – nu este – mort.

Juliet îşi ridică privirea spre el, cu ochii mari, strângând cu putere cearşaful la piept.

— Nu?

— Nu. Începu să se plimbe neliniştit încoace şi încolo. Acum câteva luni, Consiliul Maritim a venit aici să dezvăluie că Morgan fusese în Sussex la cererea Ministerului de Interne, dar că, recent, fusese văzut la bordul unui vas de piraţi, *Satyr.* Nimeni nu ştie cum a scăpat el de pe *Oceana* înainte să se scufunde, sau cum a ajuns el pe vasul Lordului Pirat. Din nefericire, a fost recunoscut când echipajul vasului *Satyr* l-a deposedat pe un anume Lord Winthrop de aurul lui.

— Nu-mi imaginez că Lord Winthrop a fost de acord, replică ea sec. Este foarte ataşat de aurul lui.

Sebastian oftă.

— Este, într-adevăr. Iar el a făcut tărăboi la Consiliul Maritim cerând capul lui Morgan. Au venit la mine cu o ofertă – viaţa lui Morgan în schimbul Lordului Pirat. Au spus că îl iartă pentru acuzaţia de piraterie dacă îi ajută să-l

prindă pe spaima mărilor. Şi eu am fost de acord să acţionez ca mijlocitor… ori de câte ori aveam veşti de la el.

— Deci încă nu ştii unde este?

Sebastian clătină din cap.

— Mi-a scris o scrisoare să-mi spună că va veni acasă când poate. Îl aşteptam să se întoarcă. Şi apoi ai venit tu.

Ea zâmbi şters.

— Aducând cu mine şi rudele mele însetate de răzbunare.

— Exact.

— De aceea ai tot ascuns adevărul – pentru că ai fost îngrijorat de ceea ce ţi-aş putea face?

— Şi de ceea ce l-ai putea convinge pe Knighton să facă. Vezi tu, trebuia să fiu liber să aranjez graţierea lui Morgan.

Ea se gândi o clipă la asta.

— Deci totul era chiar atât de simplu – răpirea, şi minciunile, şi jocurile.

El încuviinţă din cap, ţinându-şi respiraţia, aşteptând să cadă securea.

— M-am gândit că ar putea fi ceva de genul ăsta.

El se apropie de pat, sigur că o înţelesese greşit.

— Poftim?

Ea ridică din umeri.

— La început am presupus că motivul tău fusese de natură financiară, deşi nu ai cerut nimic din răscumpărarea pe care a pretins-o Crouch. Dar, odată ce-am văzut întinderea domeniului tău, a trebuit să abandonez acea idee. Într-adevăr, am speculat că ţi-ai fi putut face averea prin contrabandă, dar nici atunci nu prea păreai să faci parte din rândul contrabandiştilor. Şi anchetatorul lui Griff a aflat că nu te-ai alăturat niciodată vreunei alte bande.

Aşezându-se lângă ea, el îşi alese cu atenţie cuvintele.

— Deci nu eşti furioasă.

Privirea ei limpede o întâlni pe a lui.

— Depinde.

— De ce?

— De răspunsurile la anumite întrebări.

Inima lui se strânse. Ar fi trebuit să ştie că nu va scăpa atât de uşor.

— Întreabă-mă.

Pentru prima dată de când îşi începuse explicaţiile, el întrezări nesiguranţa pe chipul ei.

— Când ai venit prima dată în Stratford… ai abordat-o pe Helena? De ce? Îndrăznesc să spun că, dacă ea nu ar fi fost în general atât de suspicioasă în privinţa bărbaţilor, noi doi n-am sta aici să purtăm această conversaţie, pentru că ea ar fi fost cea care să meargă cu tine.

Părea atât de vulnerabilă încât inima lui tresări brusc în piept.

— Mă îndoiesc. Nu era în firea surorii tale să fugă. Mi-am dat seama de asta suficient de repede.

Ea oftă.

— Dar ţi-ai dat seama că-mi stătea mie în fire.

Era o chestiune delicată, iar el îşi putea da seama cum privise ea acest lucru. Dar nu avea de gând să se eschiveze acum.

— Atunci erai un suflet romantic, iubire, şi recunosc că m-am gândit că va fi mai uşor să te influenţez.

Ea îşi muşcă buza de jos încruntându-se, şi el adăugă grăbit:

— Dar pot să spun sincer că am fost uşurat când Lady Helena mi-a respins avansurile. Uşurat şi alarmat.

— Alarmat?

Întinzând mâna, el desenă o linie de la rotunjimea pometelui până la buzele ei pline, dulci.

— Mai degrabă îngrozit. Nu voiam să dezechilibrez vieţile vreuneia dintre voi mai mult decât era necesar. Plănuisem să mă port ca un gentleman, şi am ştiut că o

călătorie lungă cu Helena nu m-ar tenta să mă port necuviincios. Am ştiut la fel de bine că o călătorie lungă cu tine mi-ar stârni întocmai o asemenea reacţie.

Privirea ei se ridică brusc spre el.

— Dar, pe parcursul acelei călătorii, m-ai ignorat şi m-ai tratat ca pe un copil. Şi singura dată când ţi-am cerut să mă săruţi, m-ai refuzat fără menajamente.

— Exact. Alternativa era să te întind în trăsură şi să te seduc ca un nemernic.

Când ea continuă să pară sceptică, el îi cuprinse obrazul cu mâna, mângâindu-i cu degetul mare buza de jos, bosumflată.

— Am petrecut cea mai mare parte a acelei călătorii arzând de dorinţă pentru tine, draga mea. În ziua aceea în care m-ai rugat să te sărut... am suferit o mie de chinuri imaginându-mi cum ar fi să-mi trec mâna prin părul tău, să-ţi întorc chipul spre mine şi să te sărut nebuneşte. Te-am dorit de la început. Foarte, foarte tare. M-am simţit în siguranţă să te sărut doar când am ştiut că te lăsam în urmă. Şi acesta este adevărul sincer.

Ochii ei se închiseră ca şi cum ar fi vrut să blocheze priveliştea dorinţei lui.

— Atunci de ce nu m-ai luat cu tine, în loc să mă abandonezi? De ce nu te-ai căsătorit pur şi simplu cu mine? Dacă mi-ai fi spus toate acestea, te-aş fi iertat. Voiam să te iert atunci. Am vrut să cred în tine, chiar şi după trădarea ta.

— A trebuit să merg să-l caut pe Morgan, nu înţelegi?

— Poate, la început. Dar, odată ce-ai auzit că era mort, de ce n-ai venit la mine la Londra să mă ceri în căsătorie?

— Şi să-mi risc viaţa? Dacă eu ţi-aş fi spus adevărul şi tu ai fi decis să mă târăşti la tribunal?

Ochii ei se deschiseră mari, plini de furie.

— N-aş fi făcut asta!

— Cum puteam să fiu sigur? Şi chiar dacă nu doreai să fiu spânzurat, Knighton ar fi făcut tot ce-i stătea în putere ca să vadă că se întâmplă asta. În cel mai bun caz ar fi încercat să mă ruineze. Se ridică de pe pat şi se duse lângă şemineu, sprijinindu-şi mâna de poliţa căminului, în timp ce privea în gol la foc.

— În plus, am ştiut că eşti în siguranţă şi îţi merge bine în Londra. M-am gândit că n-am niciun drept să te supăr după ceea ce-am făcut. Nu eram nici măcar sigur că m-ai accepta. Deci la ce bun să-ţi fi tulburat viaţa?

— Sau pe-a ta, zise ea sec.

Uitându-se în spate, peste umăr, el rosti cu blândeţe:

— Oamenii depind de mine aici, Juliet. Asta nu are de-a face numai cu Morgan. Am obligaţii şi responsabilităţi. Nu puteam risca viitorul domeniului Charnwood pentru că mi-a plăcut odată o fată drăguţă.

Când ea se făcu palidă la faţă, el îşi dădu seama că nu ar fi trebuit să spună lucrurile chiar atât de direct. Dar continuă poticnindu-se.

— Deci m-am gândit că e cel mai bine să renunţ. Şi având în vedere că mă îngrijoram din nou în legătură cu Morgan… ei bine, nu puteam să risc ce-ai fi putut face tu. Erau prea multe în joc – fratele meu, domeniul meu, viaţa mea.

Ea îl privea cu ochii mari, cu nesiguranţă.

— Rişti toate astea acum. Dintr-odată e bine pentru tine să-ţi placă de o fată drăguţă?

El tresări auzind ecoul comentariul lui pripit.

— Înţelegerea noastră a micşorat considerabil riscul. Îşi întoarse din nou cu privirea spre foc. Am încredere că îţi vei ţine partea ta din promisiune. M-ai lăsat să fac dragoste cu tine. Ţi-am spus adevărul. Şi acum te vei căsători cu mine, aşa cum am convenit. Te cunosc, Juliet. Nu ai fi venit în patul meu dacă n-ai fi fost pe jumătate pregătită să crezi că am avut un motiv întemeiat pentru acţiunile mele.

Juliet recunoscu în sinea ei că el avea dreptate. Deja ghicise că îi ascunsese adevărul de teama răzbunării la care ea ar putea recurge. Nu era un progres prea mare să audă că el procedase astfel pentru a-şi proteja fratele şi domeniul. Şi ea deja înclina să-l ierte în totalitate. Ea, dintre toţi oamenii, putea înţelege cum era să acţionezi pentru a-ţi proteja familia.

Dar o durea să audă că, în vreme ce ea fusese îndrăgostită de el în urmă cu doi ani, el doar „plăcuse o fată drăguţă”.

— Spui că înţelegerea noastră te-a făcut se te hotărăşti în privinţa căsătoriei, dar nu este adevărat. Ai început să mă curtezi la scurt timp după ce-am ajuns aici. Ar fi avut mai mult sens să mă ignori şi se ne dai afară cât mai curând posibil. De ce, după tot acest timp, ai vrut să te căsătoreşti cu mine când era un risc atât de mare?

El ridică din umeri.

— Mă simt atras de tine.

Stomacul ei se strânse într-un nod.

— Asta nu lămureşte lucrurile. Tu însuţi ai recunoscut că erai atras de mine acum doi ani, dar cu toate astea m-ai abandonat atunci din cauza griji tale faţă de familie şi de proprietate.

Ea luptă să-şi înfrângă durerea care îi săpa în inimă. El alesese responsabilităţile în defavoarea ei. Nu ar trebui să doară, dar o durea acest lucru.

Un muşchi tresări pe maxilarul lui.

— Totul e diferit acum. Reputaţia ta poate fi pusă în pericol. Îţi datorez să readuc lucrurile la normal.

La naiba cu atitudinea lui nobilă. Juliet ghicise că ar putea fi vorba de ceva perfect respectabil… şi lipsit de orice afecţiune, înghiţindu-şi durerea, se forţă să vorbească cu nepăsare.

— Deci vrei să te căsătoreşti cu mine ca să repari lucrurile pentru răpire. Un fel de ispăşire, nu?

El se îndepărtă de lângă şemineu, cu ochii aprinşi în timp ce se apropia cu paşi mari de pat.

— Nu, nu-i aşa.

— Nu? Durerea cruntă a lacrimilor nevărsate îi strânse gâtlejul. Nu vreau să fiu doar o obligaţie împovărătoare pentru tine.

— Nu eşti! Ştiu că vei fi o soţie bună, îţi vei face datoria în căsnicie.

— Minunat. Tu îţi alegi o soţie ca şi cum alegi un pistol. Cât de măgulitor.

— Nu, nu e aşa… La naiba, de ce trebuie să transformi chestia asta într-o tranzacţie comercială vulgară? Ce naiba e rău că vreau să fac ceea ce trebuie faţă de tine?

Ea îşi înălţă capul cu mândrie.

— Te anunţ că nu mai sunt o… o copilă care trebuie salvată, nici de tine, nici de familia ta. Vreau să-mi împart viaţa cu cineva care ţine la mine, nu care ia rămăşiţele de la un bărbat care se simte legat de datorie ca să-şi îndrepte greşelile.

Oftând, el se lăsă pe pat alături de ea şi îi trase trupul ţeapăn, refractar, la piept.

— Nu mă fac înţeles prea clar, nu? Dându-i la o parte părul de pe frunte, ei o privi fix în ochi, cu căldură. Am fost singur aici mult timp, nemulţumit de viaţa mea fără a şti cu adevărat de ce. Apoi ai venit tu să zdruncini totul, şi mi-am dat seama că ceea ce îmi lipsea eşti tu.

Ea îşi ţinu respiraţia în timp ce suferinţa se domoli puţin. Alene, el îi înfăşură o şuviţă de păr pe degete.

— Nu mă înţelege greşit – iubesc Charnwoodul. Îl prefer mai mult decât mulţimile şi absurditatea din Londra. Îi sărută şuviţa de păr. Dar e gol, şi tăcut, şi singuratic. Are nevoie de o stăpână. Are nevoie de copii.

Abia îndrăznind să spere, ea îşi ridică faţa spre el.

— Şi tu? Tu de ce ai nevoie?

— Eu am nevoie de tine, zise el simplu.

Apoi el îi atinse buzele, tentând-o cu nevoia lui, trăgând-o în acel loc secret, intim, unde nimic nu conta, doar el. Când el se retrase, amândoi răsuflau greu. O ţinea atât de aproape încât îi simţi inima bătând.

— Această ultimă săptămână a fost o agonie, ştiind că eşti aici, dar că nu puteam vorbi cu tine, nu te puteam atinge, nici săruta. Am stat în faţa camerei tale în fiecare dimineaţă, gândindu-mă dacă să-ţi spun adevărul sau nu.

— De ce nu mi-ai spus?

— Nu puteam suporta gândul că ai putea să mă respingi de îndată ce îl auzeai.

Ea se cuibări aproape de el.

— Nu te resping acum.

— Nu, slavă Domnului. Mâinile lui îi mângâiară braţele, în sus şi în jos, făcând cearşaful să se desprindă. N-aş putea suporta dacă ai face asta.

— Deci înseamnă că mă iubeşti măcar puţin, şopti ea în pieptul lui lat şi foarte masculin.

El rămase nemişcat. Apoi, blând, se retrase din îmbrăţişarea ei, depărtându-se. O nelinişte evidentă îi apăru pe frunte într-o încruntare.

— Juliet, eu… simt foarte multă afecţiune pentru tine. Dar nu te aştepta la mai mult decât atât din partea mea. Eu nu sunt o persoană cu adevărat pătimaşă. Nu are de-a face cu tine. E pur şi simplu… felul meu de a fi. Îi zâmbi slab. Nu te-ai înşelat prea mult când m-ai crezut prea plictisitor şi respectabil pentru pasiune.

— Nu te consider deloc plictisitor, şi cu siguranţă nu-ţi lipseşte pasiunea. Dar nu vorbim despre pasiune; vorbim despre dragoste, un lucru total diferit.

Juliet sperase că ceea ce făcuseră i-ar putea schimba ideile ciudate. Să afle că nu o tulburase şi nu o dezamăgise.

— Eşti perfect capabil să simţi dragostea dacă ai permite acest lucru.

Maxilarul lui Sebastian se încordă.

— Şi de ce ar trebui? E o emoţie nechibzuită care face doar ravagii. Nu se cheamă degeaba „a te îndrăgosti”[1] – pentru că este la fel de incontrolabil şi de imprevizibil precum „a cădea”. Aş fi un prost să mă las prins într-un asemenea vârtej.

— Da, dar şi vârtejurile pot fi emoţionante. Şi căsătoria este cu mult mai plăcută între doi oameni care se iubesc.

El o privi pieziş.

— De unde ştii tu? Din ceea ce-ai auzit? Din ceea ce pretind mulţi poeţi cu privirea rătăcită?

Ea îşi lăsă capul în jos şi se uită în gol la cearşaf.

— Am văzut cum se poartă surorile mele şi soţii lor care sunt îndrăgostiţi. Şi am auzit cum erau părinţii mei împreună.

El râse scurt, batjocoritor.

— Şi părinţii mei erau îndrăgostiţi. Dar nu le-a făcut căsătoria mai uşoară, te asigur. Tot ceea ce-a făcut a fost să le dea o scuză ca să-şi abandoneze responsabilităţile.

— Dar dacă s-ar fi iubit cu adevărat…

— Eu n-am spus că s-au iubit. Încrucişându-şi mâinile la piept, el privi în gol cu indiferenţa rece a unui străin. Asta ar fi fost prea frumos, presupun. I se simţi în voce durerea, aspră şi profundă, în ciuda eforturilor lui de a o ascunde în spatele unei expresii de detaşare fermă. După cum ţi-am spus, tata se îndrăgostea de o altă femeie în fiecare lună. Mama…

Înghiţi convulsiv, şi Juliet simţi nevoia să se întindă spre el şi să-l legene în braţe, să-l sărute şi să facă să-i dispară toate suferinţele. Dar părea prea inabordabil pentru acest lucru acum.

— Mama l-a părăsit pe tata pentru iubitul ei. M-a părăsit *pe mine* pentru iubitul ei. Şi-a abandonat familia, m-a separat pe mine de singurul meu frate şi a ignorat toate

---

1 *To fall in love,* în lb. engleză, în original. *To fall* - a cădea

îndatoririle, responsabilitatea şi bunul-simţ pentru că a căzut pradă dragostei. Şi toate astea pentru un bărbat care a abandonat-o după niciun an, potrivit celor spuse de unchiul meu. Privirea lui se întoarse spre ea, plină de suferinţă. Deci nu-mi cere dragoste. Nu ţi-aş oferi atât de puţin respect încât să-ţi ofer emoţia aceasta nestatornică. Spre deosebire de părinţii mei, eu nu mă las dus de val încoace şi încolo de fiecare furtună de sentiment romantic. Ceea ce eu ofer este cu mult mai bine – un viitor sigur, devotament faţă de tine şi de copii pentru toată viaţa şi promisiunea să acţionez întotdeauna în interesul tău. Ceea ce ofer eu este stabil şi vrednic de încredere.

— Şi foarte respectabil, zise ea sarcastic.

— Da. Întâmplător, nu mi se pare un cuvânt indecent.

Părea atât de insultat încât ea îşi înmuie tonul.

— Sebastian, de ce nu pot fi amândouă? Dragoste şi responsabilitate. Nu trebuie să se excludă reciproc, să ştii.

— Şi ai dedus asta din propria experienţă, nu?

Ea se îmbujoră, apoi îşi feri privirea.

— Am fost îndrăgostită o dată, îţi aduci aminte?

— Şi asta te-a băgat în bucluc.

Juliet zâmbi, în ciuda seriozităţii conversaţiei lor.

— Nu-mi vine să cred că m-ai dojeni pentru asta. Mai ales când te-ai străduit din răsputeri atunci să mă faci să mă îndrăgostesc de tine.

— Nu e adevărat. Încercam doar să te conving cu vorbe frumoase să fugi cu mine. Tu ai fost cea care s-a îndrăgostit, şi ce ţi-a adus lucrul acesta în afară de suferinţă?

Ea nu putea suporta să recunoască faptul că el ar putea avea dreptate în acea privinţă, aşa că nu spuse nimic.

— Şi tu ai învăţat lecţia aceea pe pielea ta, continuă el, sau ai fi vorbit altfel despre pretendenţii tăi. Nici măcar o dată n-ai spus că i-ai respins pentru că nu-i iubeai. Te-ai

plâns de o trăsătură de caracter sau de alta, dar n-ai vorbit de dragoste. Pentru că până atunci aflaseşi adevărul: că e mult mai posibil ca un soţ bun să poată fi găsit în rândul bărbaţilor cu un caracter ireproşabil decât în rândul bărbaţilor care inspiră vreo emoţie dubioasă.

Acea remarcă despre pretendenţii ei era dureros de aproape de adevăr. Ea nu căutase la ei dragostea. Dar era pentru că îşi învăţase lecţia? Sau pentru că încă era îndrăgostită de el?

Încă era îndrăgostită de el. Gemu în sinea ei. Bunule Dumnezeu, ce era în neregulă cu ea? După tot ce se întâmplase, era la fel de captivă ca întotdeauna în atracţia periculoasă exercitată de el. Iar el nici măcar nu o iubea! Din câte ştia ea, era chiar incapabil de iubire.

Ridică privirea spre faţa lui doar ca să întâlnească o expresie dezolantă, doritoare de afecţiune, care o puse pe gânduri. Nu, era capabil de iubire. Dar părea că se teme de aşa ceva; se temea că, dacă va ceda iubirii, îl va lăsa dezamăgit şi singur, aşa cum părinţii lui îl lăsaseră fără iubire şi fără prieteni. Aşa că stătea acolo vorbind despre datorie, onoare şi responsabilitate, în tot acest timp nefiind foarte capabil să-şi ascundă dorul chinuitor faţă de ceva mai mult.

— Atunci ce propui, Sebastian? O căsătorie de convenienţă?

— Nu! El exprimă acest refuz atât de convingător încât îi trezi o scânteie de speranţă în inimă. Nu de convenienţă. Lucrul acesta sună mai formal decât vreau. Chiar ţin la tine, Juliet. Blândeţea înduioşătoare din ochii lui o îndureră. Şi te doresc. Vreau o căsătorie în care să ne bucurăm unul de altul, să ne ţinem companie. Să împărţim un pat. Vreau asta foarte mult.

Juliet îşi ţinu răsuflarea. Îşi dorea toate acestea şi dragoste, dar asta trebuia să aştepte până când ea îi putea arăta că nu avea de ce să se teamă. Între timp totuşi, ea va

accepta versiunea lui de căsătorie. Pentru că ea credea cu adevărat că se va transforma în cele din urmă în mai mult.

— Foarte bine, şopti ea. Departe de mine intenţia de a-ţi refuza ceea ce doreşti.

Uşurarea de pe chipul lui îl făcu să pară cât se poate de copilăros.

— Atunci te căsătoreşti cu mine?

Plăcerea lui era molipsitoare. Juliet izbucni în râs.

— Da, mă căsătoresc cu tine, împielițatule.

Cu un mormăit de satisfacţie, Sebastian se repezi spre ea şi apoi o sărută, ţinând-o lipită de cearşafuri şi „îşi făcu de cap nebuneşte cu ea” încă o dată. De data asta a fost chiar mai bine decât înainte, pentru că ea ştia la ce să se aştepte, cum să se manifeste.

Era minunat, pur şi simplu minunat. Poate că el nu rostea cuvinte de dragoste şi nu pretindea că o adoră, dar ea putea simţi adoraţia lui în fiecare atingere, putea simţi dragostea lui în fiecare sărut. Era suficient în acel moment.

Când terminară şi se întinseră îmbrăţişaţi în cearşafuri ţinându-se în braţe, el îi şopti la ureche:

— Oricât de mult mi-ar face plăcere asta, iubire, am face bine să nu mai zăbovim mult. Dacă nu vrei ca familia ta să ne găsească aici împreună.

— Presupun că n-ar fi bine, zise ea cu un uşor regret. Va fi suficient de rău când vei vorbi cu Griff despre căsătoria noastră.

El gemu şi se rostogoli de lângă ea.

— Nu-mi aduce aminte. Mi-e teamă că Griff nu mă place deloc.

Ea chicoti.

— N-am observat.

— Nebunatică nechibzuită. Aruncă cu o pernă în ea înainte să se dea jos din pat pentru a-şi căuta lenjeria. Fără îndoială că ţi-a plăcut să-l priveşti cum mă hăituieşte şi tot mormăie şi face ameninţări vagi că îmi va veni de hac.

— Puţin. O meritai, la urma urmei.

El ridică o sprânceană în timp ce îşi trase indispensabilii şi îi legă.

— Te-ai transformat într-adevăr într-o fetişcană însetată de răzbunare de când te-am cunoscut prima dată.

— Nu trebuie să te învinovăţeşti decât pe tine pentru asta, îl tachină ea.

Trăgându-şi pantalonii, el îi zâmbi mâhnit.

— Cât de bine ştiu asta.

— Dar în curând totul se va termina – această răutate dintre tine şi Griff. Odată ce ne căsătorim, nu te mai poate trata urât. Partea spinoasă va fi să-i convingi pe el şi pe tatăl meu să permită căsătoria după ce mi-ai făcut.

— Prin faptul că am făcut dragoste? E mai bine ca unele lucruri să rămână secrete, iubire, nu crezi?

Juliet roşi. De parcă i-ar fi putut spune tatălui ei sau lui Griff despre asemenea lucru!

— Mă refeream la răpire. Odată ce explici de ce-ai făcut-o, ar putea avea ceva obiecţii, dar…

— Sunt sigur că va avea mai mult decât „ceva obiecţii”. Îşi puse cămaşa şi îşi încheie haina şi pantalonii. Tocmai de aceea nu-i spun nimic din tot ce s-a întâmplat. Oricum, nu încă.

Ea îl privi fix, simţind că i se strânge inima.

— Ce… ce vrei să spui?

— Exact ce-am spus. Până când nu ne căsătorim şi Morgan nu se întoarce în siguranţă în Anglia, nu-i spun cumnatului tău niciun afurisit de lucru. Deodată el îşi ridică privirea spre ea şi-i observă expresia. O mică încruntare îi brăzda fruntea. Cu siguranţă nu te aşteptai să fac asta.

Simţindu-se deodată expusă şi vulnerabilă în faţa lui, Juliet se ridică în fund şi-şi strânse genunchii la piept.

— Bineînţeles că mă aşteptam!

— De ce? El îşi închise gulerul de la cămaşă, apoi manşetele. Va provoca doar mai multe probleme. Ce rost ar

avea?

— Rostul este că ne vom căsători. Rostul este că vei fi parte din familia mea. Deci înainte de a ne grăbi spre ceva atât de serios, cred că le datorăm o explicaţie despre cum ne-am întâlnit cu adevărat şi de ce-ai făcut ceea ce-ai făcut!

El îşi strânse buzele.

— Iar ei vor primi o explicaţie. De îndată ce Morgan se întoarce şi eu mă asigur că e în afara oricărui pericol.

Juliet se ridică şi se pregăti de luptă.

— Atunci mi-e teamă că avem o problemă.

Capitolul 17

Fii propriul tău palat sau lumea va fi propria-ţi închisoare.

Lui Sir Henry Wotton, de John Donne, citat lucrat foarte prost pe o tapiserie de Rosalind Laverick la vârsta de treisprezece ani

Sebastian simţi că sângele i se opreşte în vene când auzi aceste cuvinte.

— Ce fel de problemă?

— Nu m-aş putea căsători cu tine fără ca ei să ştie adevărul. Va trebui să aşteptăm să ne căsătorim până când se întoarce fratele tău.

— Pe naiba va trebui! Se holbă la ea, complet şocat. S-ar putea să nu se întoarcă peste săptămâni, chiar şi ani! Morgan a scris că nu e sigur cât va dura. Pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar nu ştiu unde este sau cum plănuieşte să se întoarcă!

Ea îl privi cu ochii calmi, scrutători.

— Deci vrei să trăiesc într-o minciună până atunci,

indiferent cât de mult durează. Te aştepţi ca eu să mă căsătoresc cu tine şi să ţin secret faptul că tu eşti cel ale cărui fapte mi-au rănit familia şi aproape că mi-au distrus reputaţia.

La naiba, dar femeia asta ştia cum să exprime lucrurile astfel încât să-i chinuie conştiinţa.

— E mai bine decât alternativa.

— Pentru tine, poate, dar nu pentru mine. Se dădu jos din pat şi îşi puse cămăşuţa. Am suferit doi ani crezând că m-am înşelat în totalitate în legătură cu caracterul tău – că m-am îndrăgostit de un ticălos. M-am îndoit de mine însămi, ba chiar şi mai rău, familia mea s-a îndoit şi ea de mine. Cel mai mic lucru pe care poţi să-l faci este să-i linişteşti şi să dovedeşti că nu m-am înşelat crezând în tine. Deci când eşti gata să faci asta, atunci mă voi căsători cu tine, nicio clipă mai devreme.

El simţi un gol în stomac. Nu îşi dăduse seama decât în acest moment cât de mult se bazase pe ea să se căsătorească imediat cu el. La naiba, ea interpreta toate astea greşit. Trebuia să o convingă să se răzgândească.

Se îndreptă cu paşi mari spre locul unde se afla ea cu cămăşuţa desfăcută. Imaginea sânilor ei minunaţi îi distrase pe moment atenţia. Doar printr-un efort reuşi să-şi ridice privirea spre chipul ei.

— Ascultă-mă, Juliet! Nu-ţi cer să nu spui nimic dintr-o dorinţă perversă de a te face nefericită. Am motive întemeiate pentru precauţia mea.

Ea îşi ridică o sprânceană.

— Oh? Şi care ar putea fi acele motive?

— În primul rând, sunt în mijlocul unei negocieri dificile cu Consiliul Maritim pentru graţierea fratelui meu. Nu pot pune acest lucru în pericol acum.

Încrucişându-şi braţele pe piept, ea îl privi furioasă.

— Şi cum ar fi pus acest lucru în pericol dacă îi mărturiseşti familiei mele adevărul, spune-mi, te rog?

— Asta ar trebui să fie evident. Cumnatul tău deja a spus că îl va distruge pe răpitorul tău dacă va avea ocazia.

— În primul rând, răpitorul meu eşti *tu,* nu Morgan, deci Morgan nu va fi afectat deloc. Şi că veni vorba de asta, nici tu nu vei fi. Când Griff îţi va auzi povestea, cu siguranţă va abandona dorinţa de răzbunare. Este un bărbat cinstit.

Sebastian râse cu asprime.

— Ai uitat cum a reacţionat când m-a văzut pentru prima dată şi tu ai spus că eu sunt Morgan?

— El nu ştia întreaga poveste…

— Nici nu i-a păsat. Nici acum nu-i pasă – chiar şi eu pot vedea asta. În ziua în care a venit în biroul meu, mi-a spus că va face tot ce-i stă în putere să-l distrugă pe răpitorul tău. Asta cu siguranţă va include urmărirea fratelui meu iresponsabil pentru a mă pedepsi pe mine. Şi mă îndoiesc foarte tare că orice încercare de convingere îl va face să se răzgândească.

— Cu toate astea, nu eşti îngrijorat de cum va primi el veştile după ce ne vom căsători.

El ridică din umeri.

— Atunci nu va mai conta. Odată ce Morgan este în siguranţă, lasă-l pe Griff să facă ce doreşte.

În momentul în care Juliet se albi la faţă, Sebastian ştiu că făcuse o gafă.

— Înţeleg. Atunci nu va mai conta pentru că vei avea doar o soţie de care să te îngrijeşti. Şi poate un copil sau doi, în funcţie de momentul când se întoarce Morgan. Ea îşi trase tremurând pantalonaşii. Se pare că nu ţi-a trecut prin minte că, dacă aştepţi să-i spui lui Griff, el va fi de două ori mai furios când îşi va da seama că l-ai înşelat în tot acest timp.

Nu, nu-i trecuse prin minte. De ce naiba opinia lui Knighton ar trebui să aibă vreun efect asupra vieţii lui? Juliet îl iertase; cui îi păsa ce credea restul?

— Lasă-l să fie supărat. Nu-mi pasă ce-mi face odată

ce Morgan e în siguranţă.

— Te-ar putea da în judecată!

— Ar putea face asta acum.

— Dar nu o va face. Pentru că nu va risca să mă târască într-un scandal atâta timp cât există vreo şansă ca eu să mă mărit cu cineva respectabil. Oricum, odată ce noi ne căsătorim, şansa asta dispare. Deci el va cântări riscul scandalului faţă de riscul ca eu să fiu „înrobită” de răpitorul meu toată viaţa şi el va alege să mă „salveze” de tine. Daniel, Helena şi Rosalind îi vor fi alături, susţinându-l.

— Şi ăsta e bărbatul căruia vrei tu să-i mărturisesc, zise Sebastian incapabil să-şi reprime sarcasmul din voce.

— Va fi diferit după ce ne căsătorim, nu înţelegi? Amorţită, îşi încheie nasturii cămăşuţei. Vor crede că m-ai păcălit ca să-mi ceri mâna. Sau vor crede că te-ai căsători cu mine să mă faci să tac sau vreo prostie de genul ăsta. Nu-i vei convinge niciodată că eu am ştiut tot timpul cine eşti. Îşi îndreptă umerii cu încăpăţânare. Dacă nu lămureşti această chestiune acum, te vor târî în lanţuri, doar ca să ne separe. Este pur şi simplu genul acela de lucru idiot pe care l-ar putea face ca să mă „protejeze” de mine însămi. Ei încă mă cred cea mai prostuţă, săracă cu duhul…

— Nu-i adevărat. Îl sfâşia să vadă cum ea considera instinctele evident excesiv de protectoare ale familiei ei ca pe o oglindire a opiniei lor despre ea. Vor doar ce este mai bine pentru tine, iubire, murmură el, întinzându-se din nou după ea. După cum vreau şi eu.

Ea îi îndepărtă mâna.

— Chiar aşa? Vrei să-mi mint familia în legătură cu tine. Vrei să trăiesc cu teama că voi lăsa adevărul să-mi scape într-un moment inoportun. Şi, odată ce fratele tău se întoarce, vrei să-i conving că totul e în ordine, când ei cu siguranţă vor crede orice altceva în afară de asta. Vrei să ne începem căsătoria cu o minciună.

— Eu refuz să risc viitorul fratelui meu doar pentru ca

tu să nu-ţi minţi familia! izbucni el. Nu-mi cere asta.

Tonul ei deveni rugător.

— Griff nu-ţi va face rău, nici lui Morgan, îţi jur. Nu va încerca să-ţi oprească negocierile pentru întoarcerea lui Morgan. Nu voi permite eu acest lucru.

— Amândoi ştim că nu poţi promite asta.

Ea se crispă.

— Cumnatul meu, oricât de iute la mânie ar fi, este un bărbat onorabil. Când va fi pus în faţa faptelor şi a pledoariei mea sincere pentru situaţia ta, va înţelege. Ştiu că Griff nu ţi-a lăsat o impresie bună, dar, odată ce el şi restul familiei mele sunt convinşi de caracterul tău nobil cum sunt şi eu – şi de remuşcarea ta pentru ceea ce-ai făcut – vor strânge rândurile în jurul tău. Vor încerca chiar să te ajute.

— Vrei să spui să mă ajute să-mi salvez nemernicul de frate? Acum de ce, pentru numele lui Dumnezeu, ar trebui să le pese suficient cât să facă asta?

— Pentru că *mie* îmi pasă. Pentru că are importanţă pentru tine, şi eu vreau să mă căsătoresc cu tine. Pentru că intenţionez să-i conving că este important pentru mine. Dar cu cât îi înşeli mai mult, cu atât mai puţin vor fi dispuşi să asculte. De aceea pur şi simplu trebuie să le spui absolut tot acum. Trebuie să ai încredere în mine că ştiu ce va face familia mea. Dacă nu poţi avea încredere în mine…

— Asta n-are legătură cu încrederea. Eu am încredere în tine. Pur şi simplu n-am încredere în ei.

— Este acelaşi lucru!

— Nu, nu este! Afecţiunea ta pentru ei te-a făcut oarbă faţă de defectele lor. Dar nu m-a orbit şi pe mine. Nu voi permite să dictezi termenii căsătoriei noastre când nu poţi vedea enormitatea a ceea ce îmi ceri. Va trebui să accepţi că fac ceea ce e bine pentru noi amândoi.

— Aşa cum ai făcut când m-ai răpit? replică ea sec.

Afirmaţia îi făcu furia să izbucnească.

— Asta e absurd! Nu-i voi spune afurisitei tale familii niciun afurisit de lucru până când Morgan nu se întoarce, şi cu asta, basta. Şi ne vom căsători cât de curând posibil. Nu te gândi să mă influenţezi în chestiunea asta cu ultimatumurile tale copilăreşti.

Capul ei se ridică atât de repede încât a fost un miracol că nu zbură din loc. Şi de îndată ce văzu focul din privirea ei, Sebastian îşi dădu seama de greşeală. La naiba!

— Ultimatumuri copilăreşti? Copilăreşti, auzi la tine! Păşi spre el trăgându-şi rochia după ea şi îl împunse în piept. Ai îndrăzneala să mă faci copilăroasă, când tu eşti cel care refuză să facă ceea ce e corect!

— Ascultă, Juliet, n-am vrut să spun…

— Oh, ba da, ai vrut! Crezi că nu m-am schimbat deloc în doi ani. Crezi că poţi doar să-mi ordoni pe acel ton superior, iar eu voi face exact cum spui. Şi dacă îndrăznesc să nu fiu de acord sau să vreau ca lucrurile să fie rezolvate în alt fel, îmi spui că sunt copilăroasă.

— N-am spus că eşti copilăroasă!

Dar simţea că ea îi scapă din stăpânire. Ea îi ignoră protestul, acel afurisit deget al ei continuând să-l împungă în piept.

— Dacă tu asta crezi despre mine, tu… tu, pistolar tiran şi arogant, atunci te înşeli amarnic. Am fost o proastă prima dată când te am lăsat să-mi spui ce să fac. Te-am lăsat să mă convingi că prin fugă şi tăinuire a fost mai bine decât să mergi direct la tatăl meu şi să-i spui totul. Ei bine, să fiu a naibii dacă te las să mă convingi să mai fac iar asta!

Când ea îl împunse din nou, el îi prinse degetul.

— Juliet, fii raţională. Nu vrei să-ţi superi familia fără rost…

— Asta ai spus şi ultima dată.

Smucindu-şi mâna pentru a se elibera, ea îşi înşfăcă rochia şi se îmbrăcă rapid. Naiba să-i ia memoria

impecabilă.

— Nu e acelaşi lucru, şi tu ştii asta.

— Doar pentru că de data asta nu mă răpeşti cu convingerea eronată că poţi manevra totul spre satisfacţia ta…

— Eronată! explodă el. Am reuşit, nu-i aşa?

— Cu excepţia faptului că mi-ai pus familia în pericol şi mi-ai distrus reputaţia. Presupun că eşti cât se poate de fericit să mă vezi bârfită de orice limbă slobodă în timp ce tu aştepţi ca preţiosul tău frate să se întoarcă!

— Dacă te măriţi cu mine, insistă el, orice zvonuri care circulă nu vor avea importanţă, nu? Dacă nu plănuieşti să stai în Londra şi să faci parte din crema societăţii.

Expresia ei rece îl descumpăni.

— Pari a uita faptul că familia mea va fi lezată de bârfe la fel de mult ca mine. Măcar atât poţi să faci – să le spui din ce cauză au de suferit.

Se chinuia să-şi închidă nasturii. Înjurând printre dinţi, el se duse în spatele ei şi îi prinse marginile rochiei. Deşi ea stătea rigidă ca un stâlp, îşi lăsă mâinile jos şi îl lăsă pe el să îi închidă rochia.

Părea ceva atât de confortabil şi de natural să o ajute cu rochia. Dacă ar fi rezonabilă, el ar putea să facă acest lucru ori de câte ori îşi dorea. Ceea ce fără îndoială ar fi foarte des, având în vedere că nu-şi putea ţine mâinile departe de ea. Se aplecă aproape şi îşi coborî vocea:

— De ce îţi pasă atât de mult de ei? Cu mine te căsătoreşti.

Ea îşi lăsă capul în jos ca să-i lase acces la nasturii de sus. El dădu la o parte şuviţele fine de păr şi i se strânse inima la gândul că ea ar putea amâna căsătoria. Pentru un asemenea motiv, pentru numele lui Dumnezeu!

— Cred că ar trebui să pui dorinţele mele în faţa binelui familiei tale, din moment ce eu voi fi soţul tău.

Până când nu rosti acele cuvinte, nu îşi dăduse seama

cât de mult îi displăcea influenţa familiei în viaţa ei. Cât de mult îşi dorea să fie el cel care conta cel mai mult pentru ea. Nu că ar lăsa-o vreodată să ştie acest lucru. Nu avea de gând să cerşească, la naiba.

— De ce-ar trebui să fac altfel când tu faci exact acelaşi lucru – pui binele lui Morgan înaintea dorinţelor mele?

El scrâşni din dinţi, dorindu-şi ca ea să nu fi ales exact acel moment pentru a fi atât de al naibii de logică.

— Deci soluţia ta este să amânăm nunta.

Ea ridică din umeri.

— Dacă nu vrei să le spui nimic…

— Nu vreau.

Trebuia să păstreze tăcerea despre Morgan până când se linişteau apele.

— Atunci nu văd altă soluţie.

Lăsându-l, ea se grăbi spre pat şi se aşeză să-şi tragă ciorapii pe picioarele zvelte, făcându-i gura să i se usuce. Nu putea vorbi serios despre amânarea nunţii. Sau putea?

— Cât timp poţi să-ţi ţii familia în Shropshire? întrebă el, încercând să aibă un ton nonşalant când în sinea lui el se simţea ca un om care aluneca în mod periculos într-o mlaştină.

Ea nu se uită la el în timp ce îşi legă jartierele, apoi îşi puse botinele.

— De fapt, mă gândeam că eu şi familia mea ar trebui să ne întoarcem la Londra. Cu cât stăm mai mult departe de casă, cu atât e mai mare şansa de a se întinde bârfa. Acum că ştim că nu tu ai început-o, ar trebui să aflăm cine a făcut asta şi să o curmăm de la rădăcină înainte de a deveni incontrolabilă.

Mlaştina se adâncea; el se scufundă până la genunchi.

— Nu vrei să rămâi aici?

— Nu putem rămâne aici până când Morgan se întoarce, ştii bine. După cum ai spus şi tu, ar putea dura

săptămâni, chiar luni.

Fără îndoială că ea se bucura să-i poată arunca propriile lui cuvinte înapoi în faţă.

— Nu pot să plec de-aici până când nu se întoarce.

— Bineînţeles că nu, replică ea scurt. Tu rămâi şi ai grijă de fratele tău şi când ai rezolvat totul şi eşti pregătit să vorbeşti cu familia mea, vino la Londra. Adăugă cu o voce scăzută: Asta dacă nu te răzgândeşti în privinţa căsătoriei cu mine.

— Nu mă răzgândesc. Acum se cufunda până la piept, până la gât. Nu putea respira la gândul că îl părăsea. Cel puţin spun familiei tale că suntem logodiţi şi ne vom căsători.

Ridicându-se de pe pat, ea se uită la el cu umerii drepţi.

— Dar nu suntem. Şi nu vom fi până nu le spui adevărul.

Apoi ea se întoarse şi păşi apăsat spre uşă. Cuprins de panică, el traversă camera şi o prinse de braţ.

— Ai promis că vei fi soţia mea dacă îţi spun adevărul, şi ţi l-am spus. Familia ta nu apare în înţelegere.

Ea îşi ridică privirea limpede spre el.

— Din câte îmi aduc aminte, termenii erau că dacă nu-mi place ce-ai de spus pot să fac după cum doresc.

— La naiba, Juliet, ţi-am pătat reputaţia! Şi îmi asum responsabilitatea pentru acţiunile mele.

— Dar nu atunci când intră în conflict cu noţiunile tale despre datoria faţă de familia ta.

— Am o responsabilitate şi faţă de fratele meu.

— După cum şi eu am faţă de familia mea.

Ceea ce era absurd. Familia ei nu era în pericol. Ei nu meritau nimic din partea lui. Indiferent ce susţinea ea, asta nu ţinea de responsabilitate. Era încă unul dintre micile ei trucuri – menite să-l forţeze să facă ceea ce dorea ea. Ei bine, şi el avea câţiva aşi în mânecă.

— Dacă îi spun lui Knighton că ţi-am luat fecioria? Atunci el va insista să te căsătoreşti cu mine de îndată.

Furia şi suferinţa se amestecară pe trăsăturile ei încântătoare.

— Chiar mi-ai face asta? Să mă faci de ruşine în faţa lui?

Sebastian strivi fără milă orice tresărire de vină.

— Mai bine să suferi puţină ruşine acum decât mult mai multă mai târziu dacă rămâi gravidă. Deci da, îi voi spune dacă trebuie.

Bărbia ei mică şi încăpăţânată se ridică şi mai mult.

— Fă-o! Apoi eu îi voi spune cine eşti cu adevărat şi totul va fi pe faţă, nu?

— Oricum vei face asta, bombăni el.

Ea tresări.

— Nu, bineînţeles că nu. Ei merită să o audă de la tine. Dacă le spun eu, vor crede că încerc să te acopăr. Nu vor crede că ai acţionat dintr-un motiv întemeiat şi îţi vor vrea capul. Deci eu nu spun niciun cuvânt până când nu le spui tu, oricând va fi asta.

Sebastian rămase cu gura căscată.

— Te aştepţi ca eu să cred că vei tăcea, deşi ai toate motivele să nu faci asta?

— Nu dau doi bani pe ce crezi tu, şopti ea, smulgându-se din mâna lui. Ochii ei frumoşi erau plini de lacrimi. Dacă nu-ţi dai seama că ţin la tine suficient cât să vreau să te protejez, atunci asta e problema ta.

Porni spre uşă, iar el rămase pe loc împietrit. Ei îi păsa la fel de mult ca tuturor celorlalţi care aleseseră să-l părăsească. Şi ei avuseseră ceea ce considerau că erau motive perfecte pentru a pleca.

Motivul mamei lui fusese dragostea, acea emoţie dubioasă. Al tatălui fusese libertatea. Motivul unchiului său fusese strălucirea şi agitaţia din Londra şi Bath. Chiar şi Morgan avusese iniţial un motiv raţional pentru a ignora

toate legăturile de familie – datoria faţă de ţară.

Cel puţin acela era nobil. Restul erau toate la fel de nejustificate şi egoiste ca ale lui Juliet. Şi toate avuseseră aceleaşi rezultate – Sebastian fusese lăsat singur cu responsabilităţile lui, lăsat singur să aibă grijă de tot, mereu singur.

Foarte bine. Întotdeauna reuşise să meargă înainte, şi de data asta nu era diferit. Alternativa era să joace după cum îi cânta ea – sau să implore – şi naiba să-l ia dacă va face aşa ceva. De când era copil nu implorase pe nimeni să rămână. Bărbaţii maturi nu imploră. Şi era cât se poate de sigur că el nu o va implora.

Juliet se opri în pragul uşii şi privi înapoi spre el, deodată nesigură.

— Vei fi bine aici?

— M-am descurcat fără tine cea mai mare parte a vieţii mele,. Juliet, replică el. Cred că mă descurc câteva săptămâni în plus.

Ea păli.

— Da, bineînţeles că poţi. Cât de proastă sunt să cred că ţi-ar putea fi dor de mine.

Se întoarse să iasă pe uşă.

Oh, Doamne, bineînţeles că îi va fi dor de ea. Cum putea ea să creadă contrariul?

— Juliet? zise el, pe punctul de a-i spune asta.

Apoi ea privi înapoi spre el, cu o expresie plină de speranţă, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca el să-i spună că uitase de fratele lui şi de datoria lui. Şi cuvintele – prea aproape de implorare pentru confortul lui – dispărură din gura lui. El oftă.

— O să-mi trimiţi de ştire dacă rămâi însărcinată, nu?

Speranţa muri pe chipul ei.

— Desigur.

— Pentru că voi veni la Londra de îndată dacă rămâi.

— Da, sunt sigură că vii. Vocea ei era presărată de

sarcasm. Acea responsabilitate ar fi imposibil de ignorat, chiar şi de dragul fratelui tău.

El dădu din cap, nefiind sigur ce să spună.

— Aş face mai bine să plec, zise ea brusc, deşi ochii ei păreau ciudat de umezi. Oricând se întoarce Morgan şi ţi-ai rezolvat „negocierile dificile” mă găseşti în Londra. La revedere, Sebastian.

Ea dispăru pe uşă, şi deodată el avea din nou treisprezece ani, auzind despre mama lui şi cum îl abandonase pe tatăl lui fiindcă nu o iubise şi ea prefera „dragostea” cu un alt bărbat faţă de grija pentru fiul ei mai mare.

Îl cuprinse o furie puternică, ce-l făcu să se grăbească spre capul scărilor. O urmări pe Juliet cum coboară treptele pe care o purtase pe braţe cu câteva ore înainte. Naiba s-o ia pe fetişcana aia încăpăţânată! Voia să alerge în jos pe scări, să o prindă în braţe şi să o sărute până când era de acord să se căsătorească imediat cu el. Dar blestemat să fie dacă ceda manipulărilor ei.

Las-o să se întoarcă în afurisita de Londră cu afurisita aceea de familie a ei. Dacă ea refuza să se mărite cu el până când nu obţinea ce voia, atunci putea foarte bine să aştepte după el. Nu o va lăsa să îl învârtă pe degetul ei mic! El avea responsabilităţi importante, şi cu cât ea afla mai repede acest lucru, cu atât mai bine.

Ce bine însă dacă nu s-ar simţi ca şi cum mlaştina îl înghite în cele din urmă pe de-a-ntregul.

Capitolul 18

Pentru gelos şi-un fulg uşor ca vântul
E o dovadă tot atât de tare
Ca slova din scripturi.

Othello de Shakespeare, subliniat în exemplarul lui Griff Knighton

Juliet străbătuse călare jumătatea distanţei înapoi spre Charnwood când auzi un foc de armă tras la distanţă în spatele ei. Pentru o clipă, se panică. Cu siguranţă Sebastian nu s-ar răni singur... Apoi se auzi un alt foc de pistol, iar ea îşi dădu seama cât de prostească era ideea aceea. Lui Sebastian nici măcar nu-i păsa suficient de ea încât să facă ceea ce îi ceruse. Cu siguranţă nu-i păsa suficient de mult cât să se sinucidă. Îi păsa atât de puţin încât se întorsese imediat la tragerea la ţintă.

Cât se poate de potrivit. Putea să facă un pistol să se comporte exact cum dorea, iar lui nu-i păsa decât de asta. Un pistol nu-i cerea lucruri prosteşti precum loialitate, sau sprijin sau... chiar şi afecţiune.

Lacrimile îi ardeau ochii şi umerii începură să i se scuture. Nu-şi opri lacrimile. Nu putea. Afurisitul de ticălos prost! îi stătea în fire să vrea să facă totul în felul propriu. Îi mărturisise adevărul doar după ce fusese sigur că o adusese acolo unde voia. Şi apoi să refuze să-i spună familiei ei...

Foarte bine, putea să zacă acolo până în Ziua Judecăţii din pârlea ei, el şi pistoalele lui infernale şi preţiosul lui frate. Dar dacă îşi închipuia că ea se va mărita cu el fără să-şi liniştească familia că totul era bine, atunci ar fi fost bine să se mai gândească o dată. Ha avea dreptate, la naiba, şi el o ştia! îi datora să fie sincer faţă de familia ei.

Charnwood se desluşea în faţă, iar ea îşi şterse furioasă lacrimile. Nimeni nu trebuia să afle vreodată de acest lucru, altfel ar încerca să o forţeze să se căsătorească cu el imediat. Sau, mai rău, ar încerca să îl rănească. Ar trebui să-i lase; Dumnezeu ştie că ticălosul acela o merita. Dar nu-l putea trăda în felul acela.

Chiar dacă asta i-ar fi reconfirmat statutul de prostuţă aiurită în ochii familiei ei. Ceea ce, oricum, evident era. Altfel cum îşi permisese să se îndrăgostească nu o dată, ci de două ori de un bărbat e are ţinea la ea atât de puţin?

Doar că, de data asta, se distrusese pe ea însăşi în acest proces.

Oh, ce importanţă avea? Dacă zvonurile se înrăutăţeau, va fi oricum distrusă. Pe deasupra, nu se punea problema să-şi dorească să se mărite cu altcineva. Dacă nu se putea căsători cu Sebastian, nu se va căsători deloc. Şi în acel moment perspectiva de a se căsători cu Sebastian părea categoric şubredă. Cu cât el se izola mai mult în Shropshire, cu atât mai puţin va fi dispus să se căsătorească. La urma urmei, nu se punea problema ca el să aibă sentimente puternice pentru ea care să-l determine să-şi dorească însurătoarea.

Îşi înăbuşi alt val de lacrimi. Când el spusese că are nevoie de ea, ea îndrăznise să spere că era adevărat. Dar era evident că avea nevoie de ea pentru a-şi linişti conştiinţa, nimic mai mult. Foarte bine, dacă dorea să-i fie liniştită conştiinţa, va trebui să vină după ea în Londra. Pentru că ea nu îl va mai lăsa pe Sebastian Blakely să dicteze ce să facă.

Soarele care apunea pătrunse printre crengi, orbind-o, şi deodată îşi dădu seama cât era de târziu. Oh, Doamne, asta nu era bine. Griff şi Rosalind cu siguranţă se întorseseră deja. Se grăbi să dea ocol către uşa serei de portocali unde se presupunea că o aştepta Polly, dar nu era nici urmă de cameristă.

Descălecând repede, îşi legă calul de un copac din apropiere şi se strecură înăuntru. Va trebui să o trimită pe Polly să-l ducă în grajd odată ce ajungea în siguranţa dormitorului ei.

Rugându-se ca nimeni să nu o vadă, aproape răsuflă uşurată când se îndreptă spre uşa dormitorului ei, fără să

fie abordată de cineva. Dar când deschise uşa ca să se strecoare înăuntru, iadul se dezlănţui pe pământ.

— Unde naiba ai fost? sări Griff de pe un scaun de lângă cămin. Am fost îngrijoraţi de moarte.

Juliet îngheţă în pragul uşii, inima bătându-i de două ori mai repede. Dumnezeule, era dezastrul absolut. Într-un colţ, Polly stătea stânjenită. Evident fusese ţinută acolo ca să nu o poată avertiza pe Juliet. Şi o Rosalind albă la faţă stătea nemişcată pe pat.

Când Juliet se uită panicată la sora sa, Rosalind clătină uşor din cap. Deci Rosalind nu-i spusese nimic lui Griff. Şi acum probabil se aştepta ca Juliet să mintă pentru ea.

Chiar dacă Juliet se revolta faţă de acest gând, îşi adună energia pentru asta, pentru că, dacă nu proceda aşa, Rosalind şi Griff se vor certa din nou, iar ea nu suporta să vadă acest lucru. Doar pentru că propria şansă la fericire se risipise nu însemna că trebuia să se întâmple la fel cu a lor.

Ea se uită calmă la cumnatul ei.

— Am fost să călăresc. Ce-i cu asta?

El păşi în faţă.

— Ar trebui să te odihneşti, asta el Am crezut că eşti prea bolnavă ca să călătoreşti, şi uită-te cum hoinăreşti pe afară. Şi singură pe deasupra.

— M-am simţit mult mai bine azi-dimineaţă când m-am trezit, asta-i tot.

Griff îşi îngustă privirea.

— Rosalind mi-a spus că te simţeai atât de rău azi-dimineaţă încât abia te puteai ridica din pat.

Juliet tresări în timp ce sora ei gemu. Ar fi trebuit într-adevăr să se pună de acord.

— Ei bine, eu… hm…

— Polly, poţi pleca, zise Griff scurt, şi camerista plecă recunoscătoare. De îndată ce ea plecă, el îşi încrucişa braţele la piept. Ce se petrece aici? Ce-aţi pus amândouă la

cale?

— Nimic! spuseră ele la unison.

El se întoarse spre Rosalind.

— Nu sunt idiot, să ştiţi. Juliet nu a fost niciodată bolnavă o zi în viaţa ei şi deodată e bolnavă o săptămână? Şi nu lăsa niciun doctor în preajma ei? Am crezut că pot avea încredere în voi să-mi spuneţi dacă am motive să fiu bănuitor, dar evident m-am înşelat. Amândouă aţi complotat împotriva mea. Şi vă cer să-mi spuneţi de ce!

În timp ce Rosalind stătea căutându-şi în zadar cuvintele, Juliet păşi în faţă.

— Nu eram pregătită încă să plec din Shropshire, asta-i tot. Deci m-am prefăcut că sunt bolnavă.

— Asta ar putea avea ceva de-a face cu ticălosul de Templemore? Faţa lui se întunecă spre o nuanţă de roşu care nu prevestea nimic bun pentru amândouă. Te-ai întâlnit cu el în secret, nu? Mă întrebam de ce e tot timpul absent şi acum ştiu de ce.

— Nu e adevărat! protestă Juliet.

Oh, Doamne, faptul că îşi pierduse virginitatea era scris pe faţa ei ca să vadă toată lumea? Sau el pur şi simplu ghicea?

— În tot acest timp te-ai prefăcut că eşti bolnavă în timp ce te strecurai să te întâlneşti cu el. La naiba, Juliet, am avut o părere mai bună despre tine. Dar nu îl voi lăsa să profite de tine aşa cum a făcut fratele lui. O pereche mai urâtă de ticăloşi nici c-am mai întâlnit vreodată. Când pun mâna pe nemernicul ăla…

— Te rog, Griff… începu Juliet, alarmată la gândul a ceea ce i-ar putea face sau spune lui Sebastian.

— Asta nu are nimic de-a face cu lordul, interveni Rosalind epuizată. Juliet a făcut totul pentru mine.

Un val de uşurare o cuprinse pe Juliet.

— Rosalind, nu trebuie…

— E în regulă, draga mea, spuse sora ei. Nu ar trebui

să te pun să duci tu bătăliile mele.

Griff rămase nemişcat. Cercetă chipul soţiei sale, şi apoi trăsăturile lui deveniră de piatră. Întorcându-se spre Juliet, el spuse:

— Lord Templemore nu are nimic de-a face cu asta?

— Absolut nimic, minţi ea.

Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Griff să îl înfrunte pe Sebastian în starea lui actuală. Sebastian va pune gaz pe foc spunând că a compromis-o şi, înainte ca ea să-şi dea seama, cei doi se vor confrunta într-un duel undeva pe un câmp.

— Atunci nu vă deranjează pe niciuna dintre voi dacă ne întoarcem la Londra? întrebă el.

— De fapt, spuse Juliet, voiam să-ţi sugerez să ne întoarcem oricum. Am mers la călărit tocmai pentru că m-am plictisit să stau închisă în cameră. Sunt pregătită să mă întorc la Londra oricând vreţi voi doi.

Griff încuviinţă din cap, în aparenţă mulţumit de răspuns.

— Bine. Îi întinse mâna soţiei sale. Vino, Rosalind, hai să o lăsăm pe Juliet să împacheteze. Cred că noi doi avem de discutat între patru ochi.

De îndată ce ei plecară, Juliet se prăbuşi pe pat. Ei bine, asta era. Nu avea de ales acum. Se întorceau la Londra. Luase hotărârea, şi era prea târziu pentru orice altceva.

Înghiţi nodul din gât. Îl lăsa pe Sebastian aici. Dar dacă el nu avea să vină niciodată după ea? O abandonase înainte de dragul fratelui său, aşa că ce îl împiedica să o facă din nou?

Pentru o clipă, se gândi să fugă înapoi la el. Poate că fusese prea încăpăţânată în legătură cu această chestiune. Putea să fie chiar aşa de rău dacă el ascundea adevărul până la întoarcerea fratelui său?

Dar apoi ce avea să se întâmple când se întorcea

Morgan? Dezastrul, asta se va întâmpla. Ar putea să se înstrăineze permanent de familia ei şi pentru ce? Pentru un bărbat care se gândea că ea „va fi o soţie bună pentru el” şi atâta tot. Care spusese că nu o putea iubi. Care se gândea la ea doar ca la un fel de copil pribeag care avea nevoie să fie salvat.

Clipi ca să-şi oprească lacrimile. Nu, fugise o dată cu el fără ca el să-i ofere altceva în afară de promisiunile unui viitor care nu se materializase niciodată. Nu o va face din nou. De data asta va fi înţeleaptă. Chiar dacă îi va frânge inima în două.

*

Griff o privi pe soţia lui intrând în cameră în faţa lui şi ducându-se direct la garderobă. Groaza care îl cuprindea era prea dureroasă pentru a fi redată cuvinte. Rosalind îi ascunsese lucruri.

Din ziua în care se căsătoriseră, ea fusese întotdeauna sinceră cu el şi niciodată nu se furişase pe la spatele lui. Faptul că făcuse aşa ceva acum doar sporea teama lui disperată că o pierdea. De când începuse să fie obsedată de a avea un copil, el era îngrijorat că ea îl învinovăţea pentru incapacitatea ei de a rămâne însărcinată. Şi, oricum, de ce era aşa de important acest lucru pentru ca? De ce nu era el suficient pentru ea?

Îi pierduse afecţiunea, şi nici măcar nu ştia cum sau de ce.

Da, încă venea lângă el în pat cu toată dorinţa pe care o arătase înainte. Dar comportamentul ei în afara dormitorului era cel care îl îngrijora – aerul ei permanent distrat, hotărârea de a o mărita pe Juliet, fixaţia de a avea un copil. Deseori o găsea privind în gol. Iar când o întreba ce era în neregulă, nu voia să-i spună. Ei obişnuiau să îşi destăinuie totul. Acum împărţeau doar patul. Lui îi era dor

de felul în care fuseseră înainte.

Intră în garderobă şi o găsi luând rochiile de pe umeraşe şi împăturindu-le cu grijă.

— Rosalind, zise el, venind în spatele ei, ce este cu toată povestea asta?

Ea ridică privirea spre el cu un zâmbet fals.

— La ce te referi? Ai spus că ne întoarcem la Londra.

— Nu la asta… De ce i-ai cerut lui Juliet să se prefacă bolnavă doar pentru ca tu să poţi sta mai mult aici?

Ea se concentră pe împăturirea hainelor.

— Vei crede că e o prostie.

Dumnezeule, spera să fie aşa. Putea să se descurce cu o prostie.

— Zi-mi.

— M-am gândit că poate aerul de la ţară îmi va face bine. Mă va ajuta să rămân însărcinată. M-am gândit de multe ori dacă nu cumva aerul oribil din Londra mă împiedică.

Uşurarea îl cuprinse pentru o un scurt moment. Apoi reveni la realitate.

— Dacă aşa stau lucrurile, de ce nu m-ai rugat niciodată să te duc acasă la Swan Park sau chiar la castel? Nu trebuie să petrecem tot timpul în oraş.

— N-aş vrea să te întrerup de la muncă, zise ea pe acelaşi ton. Pe deasupra, îmi place să stau în oraş. Dar după ce am venit aici… ei bine, pur şi simplu m-am gândit că ar putea fi revigorant dacă aş rămâne o vreme.

— Revigorant.

— Da. Îi aruncă un zâmbet ezitant. Iar tu trebuie să recunoşti că ne-am simţit foarte bine fără ca să trebuiască să fugi tot timpul la Knighton Trading.

Griff dorea să o creadă. Dumnezeule, cât de mult îşi dorea să o creadă. Dar explicaţiile ei pur şi simplu nu păreau adevărate. Rosalind ura să stea la ţară. Întotdeauna înflorise în activitatea, zarva şi freamătul oraşului.

— Da, dar ce are Charnwood atât de special? insistă el. Proprietarul nu e niciodată prin preajmă, iar servitorii nu pot încălzi apa sub nicio formă… Nu-mi pot imagina de ce găseşti că Charnwood e mai „revigorant” decât propria casă. Şi dacă ăsta a fost singurul motiv, de ce nu mi-ai spus că vrei să rămâi, în loc să pui la cale o absurditate în legătură cu Juliet? Aş fi făcut cu bucurie orice ai fi vrut.

— Nu e adevărat. Ai fi insistat că ai prea multă treabă de făcut ca să rămâi aici.

Griff presupuse că nu putea să o contrazică. Totuşi ca ea să meargă atât de departe încât să o roage pe sora ei să se prefacă bolnavă…

— Deci ăsta a fost singurul motiv. Ai vrut să te bucuri de aerul de la ţară.

— Bineînţeles.

— Şi nu ai fost îngrijorată că rămânerea noastră aici o punea pe Juliet în calea lui Templemore, al cărui frate a răpit-o.

— El nu este ca fratele lui, zise ea cu ardoare. Cu prea multă ardoare. Este un bărbat foarte cumsecade. Juliet cu greu ar putea să-şi găsească un pretendent mai bun.

Acum îl apăra pe Templemore pentru Juliet. El o privi bănuitor.

— Deci am avut dreptate. Acolo s-a strecurat ea în tot acest timp.

— Nu s-a strecurat nicăieri, replică Rosalind. Dacă nu mă crezi, întreab-o pe Polly. Juliet s-a odihnit în camera ei, atâta tot.

— S-a „odihnit” şi el cu ea? De fiecare dată când a lipsit de la masă şi a dispărut Dumnezeu ştie unde…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Griff, nu a fost cu ea. Sunt sigură că în cea mai mare parte a timpului a fost la căsuţa aceea a lui. Jur că eşti cel mai suspicios om din lumea întreagă.

El rămase nemişcat.

— Care „căsuţă a lui”? Nu l-am auzit niciodată să pomenească de vreo căsuţă.

Ridică privirea spre el, uimită. Schimbarea care i se citi pe faţă făcu inima lui Griff să i se strângă în piept. Ea ştia ceva ce el nu trebuia să ştie. Referitor la Templemore şi o casă secretă la ţară.

Lăsând capul în jos, ea împături o cămăşuţă în cel mai mic pătrat pe care îl văzuse vreodată.

— Eu… eu… servitorii au pomenit o dată de ea. Merge acolo să tragă cu pistolul, cred.

— Dar tu n-ai văzut-o sau ceva de genul.

— S-o fi văzut? Nu, bineînţeles că nu, zise ea, prea repede.

Dumnezeu s-o ajute, îl minţea. Îşi dădea seama de asta. Rosalind fusese întotdeauna o mincinoasă îngrozitor de nepricepută.

Îl minţea în legătură cu Templemore. Sângele îi bubuia în urechi. Apoi ceva îi trecu prin minte, şi el se lumină la faţă. Căsuţa putea fi un loc de întâlnire de taină pentru Juliet. Având în vedere că Rosalind nu ar fi acceptat niciodată ca Juliet şi Templemore să se întâlnească singuri, se poate ca ea să se fi dus cu sora ei ca însoţitoare. Aceasta ar explica de ce ea şi Juliet conspiraseră să rămână în Shropshire.

Cu toate astea, Juliet nu mai dorea să rămână. Nu, Rosalind era cea care părea că vrea să rămână.

Înghiţi fierea care i se ridică brusc în gât în timp ce câteva detalii supărătoare i se iviră în minte. Rosalind şi Templemore întorcându-se dintr-o călătorie confortabilă cu sania. Ei doi şoptind într-o zi într-un colţ când credeau că el nu vede.

La urma urmei, tatăl lui Templemore fusese cunoscut că dădea târcoale femeilor măritate.

Clătină din cap. Nu, refuza să se gândească la aşa ceva. Rosalind nu l-ar înşela niciodată. Nu ar face-o.

Dar aceasta nu însemna că nu ar putea fi puţin înamorată de individ. La urma urmei, Templemore avea acel fel curtenitor de a se purta cu femeile pe care Griff nu reuşise niciodată să îl dobândească. Lui Templemore îi lipsea temperamentul vulcanic al lui Griff. Şi era întotdeauna atent la ce spunea Rosalind, spre deosebire de majoritatea bărbaţilor pe care ei îi cunoşteau.

Griff se cutremură. În ultima vreme nu îi acordase soţiei lui suficientă atenţie, prea prins în afacerile sale. În plus, fusese greu să se afle în preajma ei, ştiind că nu-i putea oferi copilul pe care şi-l dorea cu atâta disperare. Aşadar, se îngropase în muncă. Îşi spusese că va fi mai bine odată ce rezolva problema cu găsirea răpitorului lui Juliet.

Cum de putuse să fie atât de orb? Rosalind nu era genul de femeie pe care cineva să o neglijeze fără teamă de consecinţe. Să fi găsit ea în Templemore o companie care îi acorda atenţie când soţul ei nu era prin preajmă? Şi cât ar dura înainte ca prietenia să se transforme în altceva? Mai ales dacă se întâlneau în secret la vreo căsuţă…

Nu, nu suporta să se gândească la aşa ceva.

— Rosalind, şopti el, luând-o cu braţul pe după talie, simţind nevoia să o atingă. Eşti fericită?

Ea se uită lung la el cu un zâmbet uimit.

— Bineînţeles că sunt. De ce n-aş fi?

— Pari doar… foarte distrasă în ultima vreme.

Răsucindu-se cu faţa spre el, ea îl cuprinse cu braţele de după gât.

— Asta pentru că îmi distragi tot timpul atenţia.

Zâmbetul care îl tachina şi privirile senzuale erau aceleaşi ca întotdeauna. Iar când ea îşi apăsă sânii plini de pieptul lui, povara care îi apăsa pe inimă se uşură puţin. Poate că doar îşi imagina toată această secretomanie. Nimic nu era în neregulă. El era absurd.

Totuşi, nu se va simţi în siguranţă până când nu o va vedea departe de Templemore.

Capitolul 19

Orice om poate greşi, dar numai cel fără minte stăruie în greşeală.

Filipicele de Cicero, citat lucrat pe o tapiserie de Juliet, după fuga ei dezastruoasă

Pe la mijlocul dimineţii celei de-a doua zile după plecarea lui. Juliet, Sebastian stătea pe pajiştea de vest cu un pistol în mână. Se putea să fi trecut doar două zile? Păreau mai multe. Mai ales când el le petrecuse epuizându-se bătând alama în cartuşe şi argintul în învelişuri. Şi petrecea nopţile, fără să poată dormi, în căsuţă pentru a-şi evita patul cel rece şi gol de la Charnwood.

Nu că ar fi fost mai bună căsuţa, cu mirosul ei de liliac încă emanând pe perne. Noaptea trecută găsise un fir de păr lung, auriu, încurcat în cearşafuri şi doar o autocritică aspră îl împiedică să îl pună bine undeva ca o afurisită de amintire. Ce nebunie! Dorul după ea ar fi trebuit să se diminueze odată cu plecarea ei. Dar nu făcuse altceva decât să sporească.

Şi acum asta.

Era atât de ocupat să încarce pistolul încât nu auzise paşii apropiindu-se. Doar parfumul de ulei rusesc îl avertizase de sosirea unchiului său.

— Ai trimis după mine? întrebă unchiul Lew.

— Da.

Sebastian privi prin cătarea pistolului şi trase. Nu mergea bine – trăgea puţin spre dreapta. Uitase de asta. Îl aşează împreună cu celelalte două pistoale defecte.

— Plec la Londra de îndată ce cuferele sunt încărcate în trăsură şi termin de ales pistolul pentru duel.

— Un pistol pentru duel! De ce-ai avea nevoie de aşa ceva?

— E doar o precauţie. Nu ştiu cu ce voi avea de-a face în oraş.

— Cu siguranţă nu te aştepţi să-l înfrunţi pe Knighton pe câmpul de duel!

— Nu. Luă următorul pistol. Dar nu ştiu pe cine altcineva va trebui să înfrunt.

— Pentru numele lui Dumnezeu, la ce te referi?

Căutând în buzunarul de la haină, Sebastian scoase o bucată ruptă de ziar şi i-o dădu unchiului său.

— Citeşte coloana intitulată „Fuga secretă”. A apărut în ziarul de azi-dimineaţă.

Îi luă unchiului său câteva secunde să o citească.

— La naiba! zise el în şoaptă.

— Da. Vocea sa era plină de dispreţ de sine. N-am crezut-o pe Juliet când a spus că bârfele s-ar putea răspândi. Am crezut că este doar o mică dezinformare care circula în rândul servitorilor şi care va dispărea. La urma urmei, dacă cineva ar fi ştiut adevărul de la început, ce motiv ar fi putut avea să dea la iveală abia acum cum aşa ceva? Şi dacă n-au ştiut – ei bine, nu vedeam cum ar fi putut să dea deodată peste asta după doi ani. Cercetă cremenea pistolului, apoi adăugă sumbru: Dar m-am înşelat.

Unchiul său puse o mână pe armă.

— Nu e vina ta. Chiar şi familia Knighton a spus că zvonurile erau vorbe în vânt.

— Acel articol înseamnă mai mult decât vorbe în vânt. Afirmă clar că se crede că Juliet a fugit la optsprezece ani şi a fost abandonată de „peţitorul” ei. Scrâşni din dinţi. Cel puţin au spus „peţitor” în loc de „iubit”. Deşi sunt sigur că aşa mi se spune în societate. Numai Dumnezeu ştie cum o numesc pe ea. Ziarul este de trei zile, deci a fost timp destul pentru ca toată meschinăria să se răspândească.

Naiba s-o ia de treabă! Ridicându-şi pistolul, trase la ţintă, dar numai sunetul armei goale răsună pe peluză.

— Cred că trebuie să reîncarci după fiecare foc, băiete, zise încet unchiul Lew.

Doar pe jumătate conştient de remarca unchiului său, Sebastian se întoarse cu faţa spre el.

— Acum o sfâşie doar din plăcerea pură de a face asta. Va fi ostracizată de toată lumea, se va vorbi despre ea cu dispreţ, va fi tratată ca o târfă…

— Haide, Sebastian, cu siguranţă nu va fi atât de rău. Knighton nu va lăsa lucrurile să evolueze atât de departe.

— Cum poate să le oprească? îşi frecă tâmpla care pulsa de tensiune. Şi mă îngrijorează faptul că zvonurile sunt atât de aproape de adevăr. Dacă cineva a dat din întâmplare de întreaga poveste şi a început înadins să-i ruineze reputaţia? Dacă e un peţitor refuzat sau poate un duşman de-al lui Knighton? Dacă este un act de răutate intenţionată?

Posibilitatea îl chinuise toată dimineaţa în timp ce se pregătea să plece. Deşi familia Knighton n-ar fi avut cum să ajungă încă în Londra, o vor face în curând. Când se va întâmpla asta…

Mintea lui crea imagini groaznice cu Juliet care era izolată sau forţată să-şi apere acţiunile public sau pipăită de bărbaţi care credeau că era o femeie uşoară, din cauza

zvonurilor.

— Ce vei face la Londra? întrebă unchiul său.

— Nu ştiu. Mai întâi va trebui să aflu cine a pornit bârfele şi de ce. Apoi voi rezolva acest lucru cât de bine pot.

— Şi Morgan? Dacă apare aici în timp ce eşti plecat?

— Va trebui să te ocupi de asta. Nu are nevoie de amândoi să avem grijă de el. Scrie-mi la Londra dacă ajunge înainte să mă întorc eu, şi o să…

Se întrerupse. Nu ştia ce va face. Pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar nu ştia la ce să se aştepte la Londra. Ştia doar că trebuia să plece. Îi promisese că va avea grijă de orice bârfă, şi cu toate acestea o lăsase să plece fără să ia măsuri în acest sens.

Nu se va ierta niciodată pentru asta.

— Sebastian, am vrut să întreb de îndată ce-am aflat că familia Knighton a plecat, dar, având în vedere că Boggs a spus că erai prea ocupat să mă vezi, şi nu am vrut să-mi bag nasul…

Sebastian ridică o sprânceană. Unchiul lui zâmbi sarcastic.

— Bine, lucru acesta nu m-a împiedicat niciodată înainte. Dar înainte n-ai fost niciodată prea ocupat ca să mă vezi. Mi-am imaginat că-mi vei spune tu singur în cele din urmă. Într-adevăr, de aceea am crezut că ai trimis după mine în azi-dimineaţă, şi…

— Ce-ai vrut să întrebi, unchiule? zise el nerăbdător.

— Ce s-a întâmplat între tine şi Lady Juliet de i-a făcut pe toţi să plece?

Sebastian se concentră să încarce pistolul.

— Am cerut-o în căsătorie.

Unchiul lui îşi ţinu respiraţia pentru un moment.

— Ah. Şi ei nu i-a plăcut ideea?

— De fapt, a acceptat oferta mea. Dar a avut nişte pretenţii pe care nu i le-am putut îndeplini.

— Pretenţii? Ce… Pe faţa lui se văzu că îşi dăduse seama despre ce era vorba. Oh, presupun că a vrut să-i spui adevărul.

— Nu. Deja am făcut asta.

— Serios? zise unchiul său fără a-i veni să creadă.

— În ziua în care a plecat. I-am spus totul şi i-am cerut să se mărite cu mine. A spus că va face acest lucru. Dar când am început să discutăm despre familia ei… Se opri şi stomacul i se strânse în timp ce-şi amintea. Mi-a cerut să merg la Knighton să-i spun adevărul. I-am explicat că nu puteam risca intervenţia lui Knighton, că trebuia să aştept până când Morgan se va întoarce înainte de a putea dezvălui totul. Apoi ea mi-a spus nişte absurdităţi despre faptul că nu vrea să înceapă căsătoria noastră cu o minciună. A spus că se va căsători cu mine doar după ce voi mărturisi deschis. Apoi ea şi familia Knighton au plecat spre Londra.

Cu un oftat, unchiul său se aşeză loc la o masă alăturată.

— Presupun că e firesc ca ea să reacţioneze astfel – având în vedere trecutul ei şi relaţia cu familia ei.

Privirea lui Sebastian îl săgetă pe unchiul Lew.

— La ce te referi?

— Haide, băiete. Ai văzut cum o tratează – ca pe un copil care trebuie protejat de frică să nu mai facă iarăşi o gafă. Biata fată a trăit în umbra surorilor ei toată viaţa şi apoi a făcut ceva care le-a întărit pentru totdeauna părerea despre ea. În cele din urmă, are şansa de a dovedi că nu a fost atât de îngrozitor comportamentul ei, ci a fost chiar de înţeles, şi tu îi spui că nu poate. I-ai oferit căsătoria, dar ai refuzat să-i iei partea în faţa familiei. Cum te aşteptai să reacţioneze?

El nu privise lucrurile astfel.

— Crezi că am greşit refuzându-i cererile.

— Deloc. Ai fost prevăzător. Şi după cum stau

lucrurile, precauţia este garantată. Eu subliniez doar cum a privit ea probabil acest lucru. Unchiul său îşi scoase tabachera cu tutun de prizat. De unde ştii că nu va spune ea însăşi familiei?

Sebastian se uită spre pădure, dar văzu doar ochi care scânteiau a chihlimbar şi verde, privindu-l cu înţelegere şi iertare. Până când el plecase şi stricase totul.

— A promis că nu va face asta, a spus că e rolul meu să o fac. Am încredere că-şi va ţine cuvântul.

— Sigur ţine foarte mult la tine dacă e dispusă să te apere de ei.

— Da, foarte mult, zise el sarcastic. De aceea s-a grăbit să plece la Londra în loc să se căsătorească cu mine.

Unchiul luă nişte tutun.

— Dacă nu te superi că te întreb, ce i-ai spus când ai cerut-o?

Sebastian ridică din umeri.

— Că vreau să mă căsătoresc cu ea, că mă simt atras de ea. Că eu cred că va fi o soţie foarte bună.

— Fără îndoială că ea s-a topit de bucurie la auzul acestor vorbe. Unchiul lui priză puţin tutun. Nu i-ai spus că o iubeşti?

Sebastian îşi îndreptă umerii. Iarăşi acel cuvânt nenorocit.

— Dragostea nu are nimic de-a face cu asta. Ştii ce cred eu despre emoţia aceea nechibzuită, şi la fel ştie şi ea. Am discutat despre asta, şi ea a acceptat că eu… nu sunt interesat de dragoste. Adică, până când am refuzat să-mi dezgolesc sufletul în faţa familiei ei nebună după răzbunare.

— Nici unei femei nu-i place să audă că bărbatul la care ţine nu o iubeşte.

— Ei bine, ea nu va auzi niciodată altceva. Strânse mai tare pistol în mână. Mai ales că ea foloseşte o asemenea discuţie doar ca să mă facă să fiu supus. Nu voi

alerga după un vis de dragoste precum mama mea. Şi nu o voi lua nici pe urmele tatălui meu.

— Prea târziu pentru asta. Unchiul Lew îl privi speculativ pe Sebastian. Semeni deja cu tatăl tău mai mult decât îţi dai seama.

Cu un pufnet zgomotos, Sebastian privi prin cătare.

— Asta e absurd. El a fost un crai care se îndrăgostea orbeşte, iar eu sunt aproape un călugăr.

— Ah, dragul meu băiat, ceea ce simţea tatăl tău nu a avut nimic de-a face cu dragostea, indiferent cum o numea el. Era amorezare, pur şi simplu, o emoţie infantilă ce dispărea ori de câte ori flirturile lui deveneau serioase. Mă îndoiesc că el a fost vreodată îndrăgostit. Se temea prea mult ca să experimenteze aşa ceva. Cum faci şi tu.

Sebastian lăsă încet pistolul în jos pentru a-l privi fix pe unchiul său.

— Despre ce naiba vorbeşti? Eu nu mă tem de niciun afurisit de lucru.

— Oh, ba da, te temi. De aceea o eviţi. Tatăl tău a evitat dragostea aruncându-se în întâlniri pasionale fără valoare. Tu eviţi dragostea – sau aşa ai făcut până acum – ferindu-te cu totul de întâlniri pasionale. Dar în cele din urmă, amândoi aţi ratat să simţiţi singura emoţie care face viaţa să merite să fie trăită.

Nota de adevăr din cuvintele unchiului său îl făcu să riposteze:

— Faptul că ai avut parte de dragoste ţi-a făcut viaţa demnă de trăit? Chiar dacă cea pe care ai iubit-o te-a lăsat în urmă ca să o jeleşti pentru tot restul vieţii?

Regretă cuvintele crude aproape de îndată ce le rosti, mai ales când durerea săgetă scurt privirea unchiului său. Dar apoi trecut, şi unchiul Lew zâmbi.

— Dacă mi s-ar fi oferit şansa unei zile cu mătuşa ta sau a unei vieţi fără ea, aş fi ales bucuros acea singură zi cu ea.

Adoraţia radioasă de pe chipul unchiului său stârni o invidie dureroasă în pieptul lui Sebastian. Invidie? Asta era absurd. De ce ar vrea el o asemenea emoţie atotcuprinzătoare care să-i dicteze acţiunile? Ceva ce nici măcar nu era sigur că înţelegea? Şi cu siguranţă nu se temea de aşa ceva. Unchiul lui se înşela. Categoric se înşela.

Unchiul Lew oftă.

— Ceea ce încerc să spun este să nu-ţi laşi mândria – sau teama de a pierde controlul – să stea în faţa dragostei. Amândouă reprezintă doar un confort rece când un om este singur. Deci gândeşte-te cu atenţie înainte de a refuza dragostea când îţi este oferită. Pentru că nimeni nu ştie mai bine decât mine că o dragoste adevărată, trainică nu apare foarte des în viaţa unui bărbat.

Uşa laterală a casei se deschise brusc, şi Simpkins păşi afară.

— Milord? Trăsura este pregătită.

— Mulţumesc, Simpkins. Vin imediat.

Ridicând din nou pistolul, Sebastian trase la ţintă şi nimeri drept în centru. Arma asta era potrivită. Curăţă rapid pistolul, apoi îl aşează în cutie.

— Deci pleci la Londra, zise unchiul său, cu o notă de îngrijorare în glas.

— Da.

— Intenţionezi să-i îndeplineşti cererea lui Lady Juliet?

— Bineînţeles că nu. Nimic nu s-a schimbat. Nu pot risca să-mi fie date peste cap negocierile pentru Morgan.

Unchiul Lew răsuflă cu o uşurare evidentă.

— Mulţumesc lui Dumnezeu.

— Ce? Acum o săptămână erai convins că ar trebui să-i spun lui Knighton adevărul.

— Acum o săptămână nu testai pistoale pentru duel cu intenţia de a le folosi. Îl privi cu seriozitate pe Sebastian. Sunt îngrijorat pentru Morgan, bineînţeles, dar mă îngrijorez

mai mult pentru tine. Bârfa asta îl va provoca pe Knighton. Va vrea sângele tău. Deci, oricât de mult mi-aş dori să vă văd pe tine şi pe Lady Juliet căsătoriţi, cred că este cel mai bine pentru tine să amâni să-i spui familiei ei adevărul, cel puţin până când poţi să opreşti zvonurile.

Sebastian nu se putu abţine să nu fie amuzat de grija unchiului său.

— Te rog, nu te îngrijora. Voi proceda cu precauţia mea obişnuită.

— Nu sunt nici măcar sigur că ar trebui să mergi la Londra la urma urmei, zise unchiul lui îngrijorat.

— I-am promis că nu voi permite ca bârfa să-i distrugă viaţa, îi datorez cel puţin atât.

Acela era singurul motiv pentru care se grăbea spre Londra. Nu avea nimic de-a face cu pustietatea nou-apărută la Charnwood Hall sau cum îi era dor să găsească ace de broderie unde se aştepta cel mai puţin. Desigur, nu era pentru că tânjea să o vadă şi să o ţină din nou în braţe, să se asigure că ea încă mai ţinea la el.

— Presupun că ai dreptate. Cu o solemnitate alarmantă, unchiul Lew se ridică în picioare şi îşi îndreptă umerii. Foarte bine, voi supraveghea lucrurile aici la Charnwood în timp ce eşti plecat. Poţi conta pe mine.

— Să-mi goleşti proviziile de coniac bun şi să-mi împrumuţi toate lavalierele, poate, glumi Sebastian. Dar gândul că îmi administrezi proprietatea îmi dă fiori, unchiule. Deci te implor să laşi asta în seama administratorului meu.

Din fericire, această afirmaţie readuse sclipirea în ochii unchiului său.

— Oh, atunci fugi la Londra, ticălos nerecunoscător, înainte ca să mă hotărăsc să scot insolenţa din tine.

— De parcă ai putea.

Cu un rânjet, Sebastian se întoarse spre uşa laterală.

— Sebastian? zise unchiul său.

— Da?

— Ai grijă. N-aş vrea să fiu nevoit să recunosc trupul tău aşa cum am făcut cu al tatălui tău.

El reuşi să zâmbească liniştitor.

— Nu fi absurd. Nu sunt atât de prost cât să mă las ucis. În plus, sunt un ţintaş excelent, îţi aduci aminte?

— La fel a fost şi tatăl tău.

Cu acel memento sumbru răsunându-i în urechi, Sebastian plecă.

Capitolul 20

Adesea, reputaţia este căpătată fără merit şi pierdută fără vină.

Proverb englezesc scris pe o listă agăţată odinioară

Londra

Juliet oftă când intră în conacul grandios al lui Lord Feathering pentru primul ei bal de când se întorseseră.

Nu se punea problema că îi displăceau balurile. Îi plăcuse întotdeauna partea cu dansul, dacă putea să-şi găsească un partener care să nu o calce pe pantofiorii pe care ea însăşi îi brodase. Şi chiar îi plăcea să vadă cum gazda transforma obişnuitul în sublim cu o ghirlandă de

laur ici şi un felinar de hârtie deosebit colo. Îi făcea plăcere zumzetul persistent al conversaţiilor, care domina fiecare eveniment ca un cor de greieri.

Dar numai atunci când nu o privea pe ea. Şi părea a fi singurul subiect de conversaţie de la întoarcerea ei în urmă cu trei zile. Căderea ei îngrozitoare din starea de graţie. În aparenţă, două săptămâni departe de oraş fuseseră suficiente pentru a lăsa bârfa să preia controlul şi să se răspândească precum o buruiană otrăvitoare.

Cu toate acestea, ea refuză să nu mai frecventeze evenimentele sociale până când invitaţiile, dintre care majoritatea fuseseră trimise şi acceptate cu mult timp în urmă, dispărură încetul cu încetul. Nu avea importanţă cât de mult protestară Griff şi Rosalind. Nu avu importanţă că petrecerea de la cină de noaptea trecută de la Lady Ipswich fusese un dezastru total – o provocare de şoapte, remarci sarcastice şi avansuri indecente care aproape că o făcuseră să plângă.

Nimic din toate astea nu o descurajase să nu participe. Pentru că, dacă aceşti palavragii înguşti la minte se gândeau să o arunce din societate cu dispreţul lor execrabil, vor avea parte de o surpriză. Ea intenţiona să o înfrunte sfidător. Să se ascundă de bârfă doar i-ar convinge de veridicitatea ei; ea putea să o distrugă doar apărând în public şi purtându-se ca şi cum totul era o prostie.

Din fericire, devenise foarte bună la a juca teatru, mulţumită timpului ei petrecut în încercarea de a-l demasca pe Sebastian. Sebastian. Care jurase să pună capăt bârfelor, apoi o abandonase ca de obicei. Care făcuse dragoste cu ea cu o pasiune dulce, apoi refuzase cu răceală să spună adevărul familiei ei, chiar şi atunci când acest lucru presupunea ca ea să plece la Londra fără el.

Ea îşi înăbuşi lacrimile pentru a cincizecea oară de când plecase din Shropshire. Naiba să-l ia pe ticălos! Nu se va gândi la el în seara asta! Totul era suficient de îngrozitor

şi fără asta.

Cu Rosalind şi Griff alături, ea intră în sala de bal cu capul ridicat. Lady Merrington trecu pe lângă ea, privind-o drept în ochi şi făcându-se că nu o cunoaşte, iar ea nici nu tresări. Lui Juliet oricum nu-i plăcea bătrâna marchiză afectată.

Lord Kinsley vorbea şoptit cu prietenii lui şi îi arunca priviri indecente, dar ea pur şi simplu îl privi dispreţuitor până când el se înroşi şi îi întoarse spatele. Fără îndoială că el „înfrumuseţase" zvonurile susţinând că o considera imorală sau alt lucru dezgustător de genul acesta. Lasă-l să spună ce dorea. Ea oricum nu dorea să facă parte din anturajul lui.

Hotărârea ei se clătină doar când trecu pe lângă trei fete pe care odată le numise prietene, care îi aruncară priviri condescendente. Bineînţeles, ele stăteau alături de mamele lor foarte stricte. Chiar şi aşa, şoaptele lor erau suficient de sonore ca ea să prindă crâmpeie precum „fiinţa obraznică" şi „cât de ruşinos" şi „este adevărat că…"

Se grăbi să treacă de ele înainte să audă mai multe. Cuvintele acelea o dureau; nu putea nega asta. Dar mai bine murea decât să lase pe cineva să vadă cât de mult.

Mâna lui Rosalind o prinse de cot.

— Ascultă, draga mea, nu trebuie să stai dacă nu vrei.

Juliet dădu la o parte mâna surorii ei.

— Oh, nu, nu mă vor izgoni atât de uşor. Mai bine să înfrunt totul acum. Nu voi accepta să creadă că eu sunt o laşă, sau încă şi mai rău, ruşinată că a fost descoperit „păcatul" meu.

Un cavaler mai în vârstă care nu ar fi îndrăznit să o abordeze în urmă cu o lună îi aruncă un rânjet libidinos, dar ea îl privi aspru până când rânjetul îi dispăru.

— E în regulă, Rosalind. Mă descurc.

— Ei bine, voi pune capăt acestei chestiuni în seara asta, bombăni Griff. Mi s-a spus că Montfort este pe aici pe

undeva. Ar fi trebuit să ghicesc că el a fost cel care a pornit zvonurile. Dar chiar m-am aşteptat ca un duce să se comporte mai decent.

Înainte să plece spre Shropshire, Griff îi scrisese lui Daniel la Swan Park să-i povestească despre problema cu bârfele şi că ei erau hotărâţi să le pună capăt. La întoarcerea lor la Londra, găsiseră o scrisoare de la Daniel. Griff nu voise să spună ce conţinea, dar se pare că fusese suficient să-l convingă că Montfort era vinovat.

— Fii foarte atent cum îl abordezi pe duce, îi spuse Rosalind soţului ei. Dacă nu eşti pe de-a-ntregul convins că el este vinovatul…

— Sunt sigur, replică Griff.

— A fost foarte obraznic când i-am refuzat cererea în căsătorie, zise Juliet sumbru. Dar vei avea dificultăţi în a-i dovedi vinovăţia, în societate, este privit ca un gentleman foarte amabil, ceea ce înseamnă că este pe cât de prefăcut, pe atât de răutăcios. Şi chiar dacă dovedeşti că el a început bârfa, ce poţi să faci?

— Lasă-l tu pe Montfort în grija mea, a fost tot ce avea să spună înainte de a porni cu paşi mari spre cealaltă parte a sălii de bal.

— Sper că nu va face ceva pripit, murmură Juliet.

— Sper şi eu, zise Rosalind. Dar lasă-l să facă ce poate. Şi-a asumat ca fiind misiunea lui să răzbune relele care ţi-au fost făcute. Din moment ce răpitorul tău nu este prin preajmă ca să-şi reverse răzbunarea asupra lui, îl va ciomăgi pe Montfort în schimb.

— Lui Montfort i-ar prinde bine o ciomăgeală, replică Juliet. Dar, sinceră să fiu, nu am prea multe speranţe că Griff poate să-l influenţeze. Montfort are prea mulţi bani şi putere pentru propriul său bine. Ca să nu mai pomenim că îi face plăcere să-i vadă pe alţii cum se zvârcolesc. Tocmai de aceea nu vreau să-i dau satisfacţie.

Avea să pretindă că nu este deloc afectată, chiar dacă

va trebui să facă acesta cu dinţii încleştaţi.

Îl văzu pe lordul Havering grăbindu-se spre ea şi se pregăti pentru orice i-ar putea spune. Fusese întotdeauna drăguţ, dar acum comportamentul oricui faţă de ea nu era sigur.

El ajunse la ei cu răsuflarea tăiată şi se bâlbâi:

— Aţi auzit ultimele veşti? Toată lumea vorbeşte despre asta acum!

Juliet îşi îndreptă spatele, pe deplin pregătită să-i dea o lovitură verbală pentru că repeta bârfa despre ea în faţa ei, dar înainte ca ea să poată spune ceva, el continuă:

— Lordul Pirat a lovit din nou! Şi de data asta a mers prea departe. A luat captiv un vas întreg de englezoaice condamnate!

— Eşti sigur? zise Rosalind, cu ochii larg deschişi de bucurie.

— Un vas întreg?

— Nu vasul, fiţi atente, doar femeile. Şi nimeni nu-şi poate da seama de ce. Se aplecă în faţă, în mod evident încântat să fie cel care le spune cele mai recente bârfe. Pe deasupra, sora vitregă a lui Lord Blackmore, domnişoara Willis, era la bord când au atacat piraţii. E o reformatoare, ştiţi. Oricum, Blackmore este livid! Se spune că a fost la docuri toată după-amiaza. Se presupune că domnişoara Willis nu a fost luată cu celelalte femei, dar nimeni nu a mai văzut-o de când vasul condamnaţilor s-a întors în Anglia fără pasageri. Şi sunt zvonuri…

— Care sunt probabil false, spuse Juliet cu severitate. Asta era prea aproape de situaţia ei ca să se simtă confortabil. Serios, milord, n-ar trebui să crezi tot ce auzi.

El îşi lăsă privirea să stăruie afectuos asupra ei.

— Nu cred, Lady Juliet. Sunt unele lucruri despre anumite tinere doamne pe care nu le-aş crede nici dacă mi le-ar spune prinţul George însuşi.

Pauza lui plină de înţeles o impresionă.

— Dar această informaţie vine direct de la unul dintre comisarii de la Consiliul Naval. Singura parte nesigură este dacă domnişoara Willis a fost luată, şi lucrul acesta se va afla curând, presupun.

— Biata fată! remarcă Rosalind. Să fii luat de piraţi... e oribil.

Atunci îşi dădu seama Juliet. Morgan era cu Lordul Pirat. S-ar putea chiar să fie parte a acestui complot. Bietul Sebastian, va fi devastat.

Inima i se strânse în piept. Dacă înainte existase cea mai mică şansă ca el să vină după ea înainte ca fratele lui să se întoarcă, această veste o năruise. Spre deosebire de lordul Winthrop, lordul Blackmore avea foarte multă putere politică. El nu va avea linişte până când Lordul Pirat nu era înfrânt, împreună cu membrii nefericiţi ai echipajului său de ticăloşi. Precum amărâtul de frate al lui Sebastian.

Nu, Sebastian nu va risca nimic pentru ea acum. Nu după ce se întâmplase.

— Lady Juliet? făcu lordul Havering cu nerăbdare. Eşti în regulă? Pari foarte palidă. Mai mult ca sigur că fiinţele fragile ca dumneata sunt întristate să audă despre asemenea răufăcători îngrozitori. Aplecându-se suficient de aproape încât ea să poată simţi izul uleiului de păr urât mirositor, el îi luă mâna şi i-o încălzi între ale lui. Pot să-ţi aduc nişte punci? Arăţi de parcă ai putea leşina.

Şi Rosalind se uita la ea curioasă, aşa că Juliet îşi alungă încruntarea pe faţă.

— Nu, sunt bine. Mă gândeam doar la ce trebuie să sufere acele femei.

— Vă spun, dacă aş avea un vas, zise el cu energie, aş pleca de îndată în larg şi după tâlhari. Aş face-o, vă jur.

Juliet îşi reprimă un zâmbet.

— Bineînţeles că ai face-o.

Dar doar dacă cineva i-ar ţine un pistol la tâmplă. Dansul actual se termină şi conversaţia lor fu pentru o clipă

întreruptă de aplauze. Apoi lordul Havering se întoarse spre ea cu un zâmbet plin de speranţă.

— Dacă eşti sigură că te simţi bine, poate mă poţi suporta dansul următor?

Bietul de el. Poate că nu era cel mai inteligent bărbat, dar cel puţin avea curajul să fie văzut dansând cu ea. Cel puţin, el nu lăsa lucruri precum datoria şi responsabilitatea să stea în calea sentimentelor lui pentru o tânără doamnă. Aşa că, deşi ea nu va putea vreodată să i le întoarcă, îi întinse mâna să îl lase să o conducă pe ringul de dans. Îi ignoră pe cei care şopteau în timp ce trecea pe lângă ei. Să o dispreţuiască alţii dacă doreau, ea va sta deasupra tuturor acestor lucruri. Va dansa, şi va râde, şi se va preface că este virgina inocentă care nu era. Va zâmbi până când faţa o va durea, şi, dacă nimeni nu-i va zâmbi înapoi, va continua oricum să zâmbească.

Cel mai mult, va încerca să nu stăruie cu gândul asupra înşelătorului Sebastian Blakely, care o băgase în această încurcătură de prima dată.

*

Înşelătorul Sebastian Blakely venise la Londra să rezolve încurcătura. Care se complicase în această după-amiază la Consiliul Maritim când fusese informat despre ultimele veşti referitoare la nenorocitul acela de pirat. Dar nu încurcătura cu fratele lui îl îngrijora acum; ci încurcătura cu Juliet. Asta îl adusese la acest bal.

Asta şi faptul că voia să o vadă. Era singurul motiv pentru care stătea în nenorocita de sală de bal a lui Feathering cercetând mulţimea de feţe necunoscute şi blestemând îmbulzeala. Ea trebuia să fie pe aici pe undeva. Servitorii lui Knighton fuseseră atât de siguri de destinaţia ei încât el venise fără invitaţie. Ceea ce evident fusese o idee idioată, având în vederea că ea era de negăsit.

La naiba, cât de mult ura aceste manifestări prosteşti, cu filfizoni fuduli şi femei îmbrăcate în exces, lipsite de bunul-simţ de a sta acasă lângă căldura focului. Era un motiv pentru care el nu se mutase în societatea londoneză chiar din perioada de după răpire.

Şi atunci o căutase. Stătuse în loja privată de la teatru şi îi căutase silueta suplă cu toată pofta vorace a unui câine în călduri. La fel cum făcea acum, Dumnezeu să îl ajute.

Deodată o văzu dansând cu un gentleman chipeş care îl călcă pe Sebastian pe nervi. Nu îi plăcea cum bărbatul se uita în jos la faţa drăgălaşă sărutată de lumina lumânărilor. Nu era deloc de acord cu rochia ei – ceva de mătase strălucitoare care arăta mult prea mult din umerii ei catifelaţi deasupra corsajului delicat mărginit de dantelă. Şi neîndoielnic nu-i plăcea cum bărbatul o ţinea de talie cu posesivitate, de parcă avea dreptul să-şi lase mâna să alunece cu adoraţie peste formele ei dulci.

La naiba, Sebastian fierbea să se ducă în cealaltă parte a sălii de bal şi să o ia de lângă partenerul ei. Dar lucrul acesta ar fi fost nechibzuit. Mai întâi trebuia să afle cine pornise bârfele despre ea, ceea ce va fi mai greu de făcut odată ce legătura lui cu ea devenea cunoscută.

Deşi bârfele sigur nu o afectaseră atât de mult pe cât se temuse el. Altfel de ce ar dansa cu cineva care părea a fi un domn respectabil?

Doar dacă domnul nu era deloc respectabil. Se încruntă. Cine era blestematul de imbecil care îndrăznea să danseze cu ea? Uitându-se prin jur, văzu câţiva bărbaţi înghesuiţi în apropiere.

— Scuzaţi-mă, îl întrebă el pe cel mai aproape de el. Cine este individul acela cu Lady Juliet Laverick?

Bărbatul îl măsură din cap până în picioare, dar se pare că găsi ţinuta imaculată şi bogată a lui Sebastian satisfăcătoare.

— Acela este Lord Havering.

„Individul cu creier de pasăre?”

— Am crezut că i-a refuzat cererea în căsătorie, zise Sebastian pe cât de indiferent putea.

Bărbatul ridică o sprânceană.

— A refuzat. Dar probabil că a hotărât că şansele lui cu acea lady s-au îmbunătăţit, acum că nimeni altcineva nu o mai vrea.

La naiba, din nou acea bârfă. Era timpul să facă ceea ce intenţiona.

— De ce să n-o vrea nimeni? întrebă el, prefăcându-se ignorant. Pare destul de drăguţă.

„Prea drăguţă pentru gusturile voastre, proştilor.”

Un alt idiot tânăr se alătură conversaţiei.

— Unde ai fost, omule? Până la veştile astea recente despre Lordul Pirat, escapada lui Lady Juliet a fost povestea sezonului. Fata este un bun deteriorat. A fugit cu un ţopârlan acum doi ani şi el a abandonat-o după ce şi-a făcut de cap cu ea. Familia a ţinut secret până acum, dar cineva a prins de veste, şi acum toată lumea vorbeşte despre asta.

Încă o dată, îl săgetă vinovăţia. Să se gândească că îi riscase reputaţia atât de îngrozitor cu acţiunile lui prosteşti! Nu va înceta să regrete acest lucru.

— Am auzit că a fugit cu un hoţ la drumul mare, interveni primul prostănac.

„Ce naiba?”

Un altul se alătură conversaţiei:

— Eu am auzit că a fost un ucigaş fugit de la închisoare. Şi că ea l-a ajutat să scape.

— Aţi înţeles cu toţii greşit, adăugă un smintit. Ea l-a cunoscut într-o tavernă din Stratford. Acolo locuiesc fetele Swanlea, ştiţi, în afara oraşului Stratford. Îşi coborî vocea într-un murmur confidenţial. Oricum, ea a dansat în cămăşuţă pe una din mese, şi asta a declanşat totul.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! izbucni Sebastian, incapabil să mai accepte încă un cuvânt. Pare

genul care ar dansa pe jumătate dezbrăcată pe masă? Toată lumea din Londra şi-a pierdut complet raţiunea?

— Aparenţele pot fi înşelătoare.

Bărbatul cel mai apropiat îi dădu un ghiont şi îi făcu cu ochiul. Prietenii lui schimbară priviri cu subînţeles.

— Nu chiar atât de înşelătoare, replică el. Aş paria o avere că tânăra asta e la fel de cuviincioasă precum orice altă lady din această încăpere.

— Şi noi am crezut cu toţii astfel, continuă bărbatul. Nu, în secret este o mică destrăbălată care cerşeşte să aibă un bărbat între picioarele ei. Îndrăznesc să spun că singurii bărbaţi care vor dansa cu ea acum, alţii decât tontul de Havering, sunt cei care îşi caută o amantă.

Idioţi care vorbesc prostii! Sebastian văzut atât de mult roşu în faţa ochilor încât crezu că va exploda. Dorea să le smulgă ce aveau ei între picioare. Voia să-i strângă de gât pe fiecare dintre ei.

Dar, dacă fusese vreodată vremea să deţină controlul, era în acel moment. Deoarece aceasta era singura lui şansă să afle cine răspândea poveştile despre ea.

Printr-un miracol, îşi înăbuşi furia.

— Sigur vă daţi seama cât de prosteşti sunt aceste zvonuri. Nici măcar nu se potrivesc. Hoţi la drumul mare? Tinere în taverne? Criminali fugiţi, pentru numele lui Dumnezeu? Cineva inventează toate astea.

— Acum, uite care-i treaba, protestă cel cu povestea cu ucigaşul, nu e imposibil. Familia aceea a ei are o istorie în acest sens. Knighton şi-a făcut banii cu bunuri de contrabandă. Şi cumnatul lui, acel tip Brennan, este fiul unui hoţ la drumul mare. Fata a fost probabil expusă la elemente infracţionale din ziua în care sora ei mai mare s-a căsătorit. Şi există şi nişte dubii legate de tatăl ei, contele.

El nu se gândise niciodată la aşa ceva în uneltirile lui din urmă cu doi ani. El se gândise doar la circumstanţele lui, nu la cât de incriminatoare era istoria ei personală.

Răpind-o, el aruncase gaz peste un foc pregătit să ardă. Oh, Doamne, era aşa un prost.

Bărbatul care vorbise prima oară dădu din cap cu încăpăţânare.

— Ei bine, eu nu ştiu de poveştile celorlalţi indivizi, dar a mea reprezintă adevărul. Eu am auzit-o de la Langston, care a auzit-o direct de la Montfort. Şi Montfort a spus că propria lui sursă era foarte sigură. Trebuie să fie, căci Montfort este prea gentleman ca să spună ceva împotriva unei lady dacă nu este sigur de informaţia pe care o are.

Fiecare muşchi din corpul lui Sebastian se încordă. Ar fi trebuit să-l bănuiască mai curând pe Montfort. Era exact genul de lucru pe care nenorocitul acela viclean l-ar face.

— Ei bine, asta explică totul, replică Sebastian. Montfort a vrut să se însoare cu lady, iar ea l-a refuzat. Aşa că acum el loveşte înapoi în orice fel poate.

— De unde naiba ştii asta, domnule? zise unul dintre ceilalţi bărbaţi pe un ton ostil. Eu n-am aflat niciodată de vreo ofertă, şi, oricum, cine eşti dumneata?

— Eu sunt Templemore. Din Shropshire.

Bărbatul făcu ochii mari, şi prietenii lui schimbară priviri. Unul dintre ei întrebă:

— Eşti moştenitorul bătrânului Templemore, Sebastian Blakely?

Sebastian încuviinţă scurt din cap.

— Cel care face modele de pistoale? întrebă un alt bărbat.

— Exact. Tot eu trag cu ele. Le aruncă tuturor o privire dură. Şi nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să exersez asupra unor domni care răspândesc minciuni răuvoitoare despre tinere inocente fără să le cunoască întreaga poveste.

Asta le închise gurile clevetitoare ale majorităţii celor de acolo, dar un singur suflet curajos vorbi răspicat:

— Ce ştii dumneata despre treaba asta? Vii aici de nicăieri, faci aceste afirmaţii, îl insulţi pe Montfort, apoi ne ameninţi pe noi că…

— Ai dreptate. Cearta mea nu este cu voi, „domnilor”. Este cu Montfort. Ştiţi vreunul dintre voi unde l-aş putea găsi?

Toţi părură stânjeniţi, dar unul dintre ei îi oferi în cele din urmă răspunsul:

— L-am văzut îndreptându-se spre bibliotecă împreună cu Knighton acum câteva clipe. Se pare că nu eşti singurul care vrea să rezolve problema legată de poveştile lui.

La naiba, Knighton va înrăutăţi doar lucrurile.

— Unde este biblioteca?

Îi arătară direcţia care trebuia, iar el se grăbi într-acolo. În timp ce ocolea sala de bal, o privi pe Juliet mai îndeaproape, crispându-se când văzu zâmbetele forţate pe care i le oferea partenerului. Când dansul se sfârşi, şi Havering o conduse afară din ring, Sebastian observă cum femeile se adunară în grupuri să şoptească atunci când trecea ea, cum tinerii domni se simţeau liberi să o privească cu o obrăznicie detestabilă care îl făcu să înjure printre dinţi.

Îşi încleştă pumnii. La naiba, el o adusese în situaţia asta cu orbirea lui. Dar nu se aşteptase niciodată ca acţiunile lui controlate cu grijă să o ia complet razna. Nu intenţionase niciodată să-i facă rău, să-i distrugă viaţa cu o asemenea finalitate absolută.

Scrâşni din dinţi. Abia dacă mai conta ce intenţionase el. Acesta era rezultatul. Iar el nici măcar nu îi luase în serios îngrijorările când vorbise cu ea! Cât de crud putea fi un bărbat? Ei bine, nu va mai fi. Dacă nu făcea altceva, se va ocupa de bârfele acestea ridicole. Deşi ştia că nu le poate înăbuşi în întregime, putea cu siguranţă să le reducă efectele.

Să danseze în cămăşuţă într-o tavernă, pentru numele lui Dumnezeu! îl va face pe Montfort să danseze în vârful săbiei sale pentru asta, aşa va face.

Găsi cu uşurinţă biblioteca, având în vedere că sunetul vocilor ridicate se auzea până la jumătatea culoarului. Ezitând afară, se întrebă dacă ar trebui să aştepte până când Knighton îşi spunea partea sa. Apoi observă uşa care se deschidea în camera alăturată. Ascunzându-se înăuntru, descoperi bucuros că uşa care lega cele două încăperi fusese lăsată deschisă.

Pregătit să intervină dacă trebuia, se apropie de uşa deschisă.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Accentul obişnuit de Eton al lui Montfort suna estompat de băutură. De ce să mă deranjez eu să bârfesc despre cumnata ta?

— Ştii de ce! urlă Knighton. Pentru că te-a respins!

Sebastian îţi înăbuşi un oftat. Bărbatul era la fel de diplomat ca un tun.

— Nu m-aş deranja pentru nicio femeiuşcă atât de proastă încât să-mi refuze cererea de căsătorie, bolborosi Montfort. Şi cu siguranţă n-am niciun motiv să caut răzbunare. Pot avea orice femeie doresc.

— Poate că e aşa, dar ştiu că tu ai început aceste zvonuri.

— De unde ştii asta?

— Am primit o scrisoare de la Daniel Brennan, cumnatul meu.

— Ah, bunul domn Brennan. Se auzi zgomot de sticlă ciocnindu-se. Şi ce ţi-a spus cumnatul tău, de altfel bastardul unui hoţ la drumul mare, despre mine?

Poate că Montfort era oarecum afectat de băutură, dar îl ademenea pe Knighton cât se poate de eficace. Totuşi, Sebastian rămase deoparte, dorind să afle dovada lui Knighton.

— Daniel spune că ai văzut-o pe Helena în Londra în

urmă cu doi ani când se presupunea că este în Warwickshire şi că ai acostat-o la un bal în legătură cu această chestiune. Ea a păstrat tăcerea faţă de acest episod, nedorind să-ţi provoace probleme…

— Ce aiureli! exclamă Montfort râzând. Ea a păstrat tăcerea pentru că nu a vrut ca vreunul dintre voi să ştiţi că a dat ceva în vileag.

— Ce a dat? Vrei să spui aiurelile astea pe care le-ai tot răspândit despre Juliet că a fugit cu un bărbat?

Se auziră şi mai multe zgomote de pahare.

— Serios, Knighton, ar trebui să renunţi la prefăcătorie. Eu ştiu adevărul. După ce Juliet mi-a refuzat cererea, am angajat pe cineva să afle exact unde erau cele două cumnate ale tale când pretindeau că se află acasă în Warwickshire. Am aflat totul despre mica excursie a lui Juliet în Sussex cu un individ pe nume Morgan. Deci nu încerca să minţi. Ştiu că draga de Juliet nu este atât de pură pe cât pare.

Sebastian abia se înfrână să nu sară în camera alăturată să-l strângă de beregată pe Montfort. Singurul care merita cu adevărat să fie sugrumat era el însuşi. La ce se gândise? Montfort era un rechin, dar mult mai mulţi ca el circulau prin societate. Dacă Sebastian s-ar fi gândit o clipă la altcineva în afara lui însuşi, şi-ar fi dat seama cât de primejdioasă era situaţia în care o pusese pe Juliet când o răpise.

— Deci *tu* eşti cel care răspândeşte zvonurile, insistă Knighton.

— Nu zvonuri, adevărul. Eu fac doar un serviciu societăţii.

Mi-ar displăcea să văd pe cineva făcând presupuneri despre cumnata ta când eu ştiu ceea ce este ea cu adevărat.

— Escrocule! mugi Knighton. Ne vedem în zorii zilei pentru asta…

— Nu cred. Dacă te lupţi cu mine, asta va confirma zvonurile, iar situaţia ei se va înrăutăţi. În plus, chiar dacă reuşeşti să mă ucizi, ceea ce e cât se poate de nesigur, va trebui să fugi din Anglia, să-ţi abandonezi afacerile pe mâna administratorilor şi să-ţi laşi familia să se apere fără tine. Sau să-i duci spre o existenţă nesigură pe continent. Şi asta doar dacă tu câştigi. S-ar putea să nu câştigi. Atunci mi-ar plăcea foarte tare să o consolez pe biata ta cumnată care te va jeli.

Gândul îi răci sângele în vene lui Sebastian.

— Diavol hain ia suflet, te voi ruina! strigă Knighton. Voi avea grijă ca numele tău să fie târât prin noroi…

— Eşti bine-venit să încerci. Dar familia mea este veche şi venerabilă, domnule, în timp ce a ta este plină de scandaluri. Dacă

Iu îmi târăşti numele prin noroi, voi ieşi nevătămat. Mă îndoiesc că pot spune acelaşi lucru despre tine.

Urmă o tăcere lungă, tensionantă.

— Deci intenţionezi să ruinezi o femeie care n-a făcut niciodată nimic mai mult decât să-ţi refuze cererea în căsătorie.

— Nu o va mai refuza mult timp. Nu atunci când nimeni altcineva nu o vrea.

— Dacă îţi închipui că-ţi voi permite vreodată să te căsătoreşti cu ea după această…

— Spui asta acum.

Urmă o pauză şi mai mult zgomot de sticlă.

— Dar s-ar putea să decizi contrariul după ce vei vedea cum o i ratează societatea pe ea şi pe restul familiei.

Sebastian rămase pe loc uluit. Toate astea doar pentru a o forţa pe Juliet să se mărite cu el? Montfort îşi pierduse afurisita de minte?

— Lucrurile încă nu s-au terminat, mârâi Knighton. Nu vei scăpa. Voi găsi o modalitate să te opresc, fii sigur de asta.

Montfort abia dacă îi răspunse printr-un chicotit. Când Knighton plecă, trântind uşa bibliotecii în spatele lui, Montfort strigă:

— Noroc în încercarea de a mă opri, ticălosule!

Calmându-se şi afişând o aparentă nonşalanţă, Sebastian intră în bibliotecă din camera alăturată.

— La asemenea evenimente se pot auzi lucruri interesante ca acestea, comentă el, făcându-i o plăcere sumbră felul în care Montfort înjură şi scăpă sticla pe care o ţinea în mână. Cu o bufnitură, aceasta căzu pe biroul în spatele căruia era aşezat.

Apoi Montfort văzu cine intrase şi se relaxă.

— Ei, să fiu al naibii dacă nu e Templemore. Îşi turnă într-un pahar vin din sticla pe jumătate golită, apoi o ridică. Vrei ceva de băut, bătrâne? Feathering probabil că mai are vreun pahar pe undeva, pe aici…

Se ridică şi începu să meargă agale prin cameră în căutarea unui pahar.

— Nu, mulţumesc, zise Sebastian pentru a-i opri mersul împiedicat.

Ceea ce el dorea cu adevărat era să-i îndese lui Montfort sticla pe gât în jos până când trăsăturile efeminate ale demonului cu păr blond deveneau violet. Dar, înainte de a-şi arăta mânia, trebuia să stabilească scopul lui Montfort şi cât de departe va merge acesta. Era întotdeauna înţelept să-ţi cunoşti duşmanul.

Montfort sorbi nişte vin.

— Dumnezeule, omule, de când nu ne-am mai văzut? Un an? Doi?

— Cel puţin doi. Ultima dată când am fost eu în Londra.

Sprijinindu-se nesigur de o bibliotecă, Montfort scoase un lornion şi îl cercetă pe Sebastian.

— Credeam că putrezeşti pe domeniul ăla al tău de la ţară.

— Aveam nevoie de o schimbare. Sebastian îşi propti un şold de marginea biroului şi îşi încrucişă braţele. Am venit aici la Feathering sperând să am parte de distracţie. Aşa că mica ta dispută cu Knighton m-a amuzat enorm.

Un zâmbet îngâmfat se răspândi pe faţa lui Montfort.

— Ai auzit toată discuţia, nu? Ridică paharul ca şi cum închina pentru sine însuşi. Îndrăznesc să spun că Knighton se va gândi de două ori înainte să se pună cu mine încă o dată.

— Fără îndoială. Deşi sunt surprins că treci prin atât de multe probleme pentru o femeie, şi o femeie respectabilă pe deasupra, din câte am auzit. Să răspândeşti zvonuri şi alte asemenea lucruri – trebuie să fie chiar o frumuseţe dacă rişti mânia lui Knighton pentru a te căsători cu ea.

Montfort îşi scăpă lornionul.

— Este, dar nu despre asta e vorba. Îşi goli paharul până la ultima picătură, apoi îl aşeză cu zgomot pe un raft. Este principiul în sine, vezi tu. N-am mai propus căsătoria niciodată nimănui înainte. M-am gândit să mai am câţiva ani până să mă prind în lanţurile căsătoriei. Dar apoi am întâlnit-o pe ea şi am hotărât că ar fi o soţie perfectă. Dulce, şi tânără, şi maleabilă. Clătină din cap. Sau aşa am crezut eu. Am fost sigur că va fi uşor să o modelez după gusturile mele, care, după cum ştii, sunt… sofisticate.

Îi făcu cu ochiul lui Sebastian.

Doar cu greu Sebastian îşi reprimă un fior.

— Aşa se cheamă în ziua de azi când unui bărbat îi place să folosească biciul asupra partenerelor de pat nedoritoare?

Chiar şi la paisprezece ani, gusturile lui Montfort şocaseră cetăţenii din Llambrooke. Când era în Shropshire, niciodată nu se deranjase să le ascundă, aşa cum făcea în Londra. Dar, pe de altă parte, nutrea pentru „provinciali” un dispreţ desăvârşit.

— Deci încă eşti pedantul care erai în tinereţe. Montfort ridică din umeri. Trebuie să spun că sunt surprins. Având în vedere natura sălbatică a tatălui tău, m-aş fi aşteptat să dezvolţi şi tu nişte gusturi sofisticate până acum.

— Vai, sunt încă la fel de potolit în gusturile mele ca întotdeauna. Îmi displac obiectele când vine vorba de făcut dragoste.

— Dar acestea sporesc plăcerea, să ştii, iar „potolit" este atât de plictisitor. Flutură sticla în aer. Cât stai în oraş de data asta va trebui să-ţi fac cunoştinţă cu plăcerile mai exotice ale Londrei.

Sebastian scrâşni din dinţi.

— Mă voi gândi la asta. Dar îmi spuneai despre femeia care ţi-a refuzat cererea. Knighton pare hotărât să o ţină departe de tine.

Sprâncenele blonde ale lui Montfort se coborâră într-o încruntare iritată.

— Bastard prost. Dar îşi va schimba atitudinea când nimeni altcineva nu va dori să se însoare cu ea. Un zâmbet indolent îi atinse buzele. De fapt, găsesc că indiscreţia ei tinerească este un stimulent pentru căsătorie.

— Oh?

— Ştii cât de greu este să găseşti o femeie tânără, disponibilă pentru căsătorie, care poate să fie şi inocentă, şi destrăbălată? Care are o ascendenţă suficient de bună pentru a fi soţia mea, ş totuşi să fie suficient de tânără şi de proaspătă chiar şi pentru gusturile mele exotice? Bău direct din sticlă. După ce-am aflat de gafa făcută de ea, m-am gândit să mi-o fac amantă. Dar familia ei loială a strâns rândurile în jurul ei. În plus, trebuie să mă căsătoresc. De ce să nu am un moştenitor de la o femeie de care să mă bucur? Mai ales una care ar fi recunoscătoare să-mi fie ducesă, al cărei trecut puteam să i-l reamintesc pe tot parcursul căsătoriei. Gândeşte-te doar la posibilităţi.

Stomacul său deja se revoltase la gândul că Montfort o privea pe Juliet ca „suficient de proaspătă” pentru „gusturile lui exotice”.

— Dar ea te-a refuzat. Nu sună de parcă a fost chiar atât de „recunoscătoare” să-i fie oferită poziţia de ducesă a ta.

Montfort făcu o faţă acră.

— Da, a fost o mică ipocrită – m-a refuzat din cauza caracterului meu. Asta m-a iritat foarte mult.

— Deci te-ai răzbunat expunând ceea ce-ai descoperit.

— Pe bune, amice, aceasta n-are de-a face cu răzbunarea. Are de-a face cu dorinţa de-a obţine ceea ce vrei. Şi ceea ce eu vreau este Juliet. Vreau s-o pedepsesc pentru insolenţa ei. Să o pun pe târfa aia pe genunchi până când va înţelege valoarea unui bărbat cu o mână puternică. Tonul lui deveni rece. În plus, nu pot permite ca o biată femeiuşcă să mă refuze. Ar crea un precedent supărător.

Sebastian îşi înăbuşi furia.

— Deci crezi că te va vrea după ce ai bârfit-o în întreaga societate.

— Bineînţeles. O am pe ea şi pe familia ei exact unde îi vreau. O voi lăsa să sufere câteva săptămâni de dezaprobarea societăţii şi cu toţi acei bărbaţi care-i oferă orice altceva în afară de căsătorie. Apoi îi voi promite că voi face bârfa să dispară. Dar numai dacă se căsătoreşte cu mine. Zâmbi cu viclenie. Pot face şi asta. Tot ce trebuie să spun este că am cercetat chestiunea şi am descoperit că i s-a făcut o nedreptate. Cârcotaşii neînduplecaţi vor mai murmura, dar toţi ceilalţi mă vor crede, mai ales odată ce mă căsătoresc cu ea. Şi după ce a suferit puţin, femeia va plânge de bucurie că eu îi voi oferi o poziţie respectabilă.

Pe genunchiul lui Montfort. Ideea însăşi îi făcu pielea de găină lui Sebastian. Auzise destule. Se împinse de lângă birou.

— Îţi sugerez să sari peste „săptămânile de dezaprobare a societăţii” şi să acţionezi direct, astfel încât bârfa să dispară.

Montfort râse.

— Tu întotdeauna ai fost un gentleman. Deşi nu văd de ce îţi pasă de o femeie pe care nici măcar nu o cunoşti.

— De fapt, o cunosc foarte bine. Ea şi familia ei au fost oaspeţii mei la Charnwood în ultimele două săptămâni. De ce crezi că mă aflu aici?

Umorul ducelui dispăru, iar privirea i se îngustă.

— Dacă asta e un fel de glumă…

— Nu e o glumă. Ea se gândeşte la o propunere de căsătorie din partea mea chiar în acest moment. Intenţionez să rezolv această problemă cât sunt în Londra. Deci ai putea la fel de bine să renunţi la orice speranţă de a o avea.

— Te vei căsători cu ea chiar dacă a fost cu un alt bărbat? zise Montfort cu un rânjet. Tu, întruchiparea pudibonderiei?

La naiba, se plictisise ca toată lumea să îl considere un pudibond.

— Nu sunt chiar atât de plictisitor pe cum crezi. Nu eşti singurul bărbat care poate aprecia farmecele deosebite ale unei femei precum Juliet.

Montfort se îndepărtă de lângă bibliotecă, faţa lui înroşindu-se nu doar din pricina băuturii.

— Tu, netrebnic, uneltitor…

— Tocmai de aceea, continuă Sebastian, pe un ton extrem de serios, mă aştept să pui capăt zvonurilor de îndată.

— Te aştepţi să…

— Nu voi accepta ca numele viitoarei mele soţii să fie pătat de insinuările tale revoltătoare. Deci uite ce vei face. Vei merge fuga înapoi în sala de bal şi le vei spune prietenilor tăi mârşavi că te-ai înşelat în legătură cu Lady

Juliet. Şi vei fi extrem de convingător, dacă ştii ce e bine pentru tine.

Fiecare os „sofisticat” din corpul lui Montfort îi trâmbiţa dispreţul.

— Şi ce, pentru numele lui Dumnezeu, te face să crezi că voi face ceva din ceea ce-mi spui? Dacă Knighton nu mă poate forţa, de ce crezi că poţi face tu asta?

— Pentru că, spre deosebire de Knighton, eu n-am nimic de pierdut din confruntarea cu tine – nici soţie, nici cumnate, nici prieteni loiali, şi nici familie în afară de un unchi care este foarte dornic să mă vadă însurat cu orice preţ.

Slavă Domnului că Montfort nu ştia cine era Morgan pentru Sebastian, mai ales având în vedere problemele recente.

— N-am niciun interes de afaceri pe care să-l protejez. Deci poţi să mă ameninţi că-mi târăşti numele prin noroi cât vrei. Tata a ruinat numele familiei atât de tare încât mă îndoiesc că tu ai putea înrăutăţi lucrurile, şi, chiar dacă ai face asta, nu mi-ar afecta viaţa la Charnwood. Sebastian păşi suficient de aproape cât să-i vadă îngrijorarea scânteind scurt în ochii ducelui. Şi dacă eşti suficient de prost cât să rişti un duel din cauza asta, nu voi avea nicio mustrare de conştiinţă să te ucid, chiar dacă înseamnă să-mi abandonez domeniul şi să fug pe continent cu Juliet.

Montfort înţepeni.

— Ce te face să crezi că vei câştiga? Categoric, dibăcia ta cu pistolul este legendară, dar, dacă mă provoci, eu voi alege săbiile şi…

— Cine a spus că te provoc? Doar te voi insulta atât de josnic în public încât mândria ta îţi va cere să mă provoci. Atunci fericit îţi voi trage un glonţ în inima ta neagră. Îşi plimbă privirea cu dispreţ asupra siluetei suple a lui Montfort. S-ar putea chiar să decid să-l înfig în cocoşelul tău amărât. Şi pot să fac asta înainte ca tu măcar să

reuşeşti să ţinteşti.

Montfort păli. Toată lumea ştia că ducele era un trăgător groaznic. Şi Sebastian era foarte conştient că celălalt era prea mândru să îndure mult timp vreo insultă în public.

— Văd că ne înţelegem, continuă Sebastian. Ai patruzeci şi opt de ore să faci bârfele să înceteze. Până poimâine, ar fi bine să-i văd pe toţi din societate că o tratează pe Juliet precum un înger, ceea ce şi este. Sau îţi jur că-ţi voi face viaţa un iad până când ei se poartă frumos.

Fără să aştepte un răspuns, se duse spre uşă şi o deschise. Când se uită în urmă, Montfort încă stătea îngheţat, cu ochii mari de frică la ideea de a fi împuşcat în mădular. Şi în public, pe deasupra.

Pentru prima dată de când intrase în bibliotecă, Sebastian zâmbi.

— Şi acum, dacă mă scuzi, cred că este timpul să dansez cu femeia cu care intenţionez să mă căsătoresc.

Sebastian plecă; planurile sale în ceea ce o privea pe Juliet se schimbaseră mult. Nu va sta în umbră să o urmărească pe Juliet. O va cere în faţa lumii, şi la naiba cu toate condiţiile ei prosteşti. Se va căsători cu ea şi îl va proteja pe Morgan – o făcuse înainte, poate să o facă din nou.

Dar un lucru era sigur – de data asta nu o va mai abandona.

Capitolul 21

Deşi înţelepciunea sau virtutea cuiva foarte rar îi poate

face pe mulţi fericiţi, nebunia sau viciul unui singur om poate să-i facă pe mulţi nefericiţi.

Rasselas de Samuel Johnson, citat lucrat de Juliet pe o broderie atârnată pe perete la întoarcerea ei din Shropshire în Londra

La scurt timp după dansul cu lordul Havering, Juliet se întoarse de la sala de toaletă a doamnelor şi-l văzu pe cumnatul său dând târcoale sălii de bal ca o viespe care ataca o margaretă. Înainte ca ea să poată să se ascundă din nou pe hol, Griff o zări. Se opri în drum doar atât cât să o poată trage pe Rosalind lângă el, apoi se îndreptă direct spre ea, agitat.

Oftând, Juliet râmase pe loc, aşteptându-l. Judecând după expresia lui, discuţia cu Montfort nu mersese deloc bine. Juliet nici nu se aşteptase să meargă.

— Plecăm acasă acum, zise el în timp ce se apropia.

— De ce?

Deşi Juliet ura să se afle în compania unor oameni care o dispreţuiau şi şuşoteau despre ea, îi displăcea şi mai mult să fie alungată.

— Cu Montfort nu se poate discuta, zise Griff. Deşi el pare a fi cel care a pornit zvonurile, nu se va potoli. Este hotărât să te aibă şi crede că dacă îţi târăşte reputaţia prin noroi va obţine ce-şi doreşte. Îl pot opri în cele din urmă, sunt sigur, dar va necesita nişte investigaţii să descopăr cum să ajung la el. Între timp…

— Între timp, exclamă Juliet, mă voi purta ca şi cum nimic nu s-a întâmplat. Îmi pare rău, Griff, dar nu-i voi da satisfacţia să mă vadă ascunzându-mă. Deci poţi la fel de bine să abandonezi gândul acela.

— Dar Juliet… începu Rosalind.

— Acum, dacă mă scuzaţi, zise Juliet ferm, am nevoie de nişte punci. Gura îmi este uscată ca pâinea prăjită.

Spunând acestea, mărşălui spre bufet.

Într-adevăr, lucrurile erau dincolo de imaginabil. Montfort trebuia strangulat, nu doar pentru bârfă, ci pentru că îi făcuse familia să simtă nevoia de a o proteja cu orice preţ încă o dată. Ar trebui să fugă din nou de acasă, chiar numai pentru a scăpa de ei.

Orchestra începu un vals şi, de partea cealaltă a sălii, Juliet îl văzu pe Montfort apărând de pe hol şi uitându-se în direcţia ei. Îi înfruntă privirea cu răceală, aşteptându-se ca el să-i arunce acelaşi zâmbet dispreţuitor cu care o enervase toată noaptea.

În schimb, el se încruntă spre ea, apoi se îndreptă ţanţoş spre câţiva prieteni. Cât se poate de ciudat. Griff însuşi spusese că discuţia cu Montfort nu avusese niciun rezultat pozitiv. Deci de ce nu jubila ducele ca o fiară vicleană?

Era atât de distrasă încât nu observă mâna care îi atinse cotul până când o voce familiară, răguşită murmură:

— Îmi acordaţi acest dans, milady?

Juliet îngheţă, abia îndrăznind să se uite sau să creadă că el era aici. Când găsi curajul să se întoarcă, crezu că inima îi va sări din piept, atât de repede bătea. Îi zâmbi doar pe jumătate, ca şi cum ar fi fost nesigură de reacţia lui şi fiecare părticică din sufletul ei prostuţ, năucit se lumină.

— Sebastian, respiră ea.

— Aşteptai pe altcineva? zise el cu o sprânceană ridicată.

— N… nu. Adică… ei bine, cu siguranţă nu te aşteptam pe tine.

Ochii lui îi cercetară chipul cu o blândeţe care o făcu pe Juliet să-i vină să plângă.

— Chiar ai crezut că te voi abandona de două ori?

Cuvintele o treziră din visul ei fericit. Îşi îndreptă ţinuta, nefiind sigură cum să înţeleagă apariţia lui bruscă aici.

— De fapt, am crezut.

— Atunci trebuie să mă revanşez pentru multe. Dansează cu mine, iubire.

Ea arcui o sprânceană într-o încercare vagă de a se preface nonşalantă şi sofisticată.

— Crezi că dacă dansezi cu mine e suficient ca să te revanşezi?

— Nu. Cred că dansul cu tine mă va reasigura că nu mă urăşti.

Sebastian părea atât de dureros de serios încât Juliet nu se putu abţine decât să devină mai blândă. Îi întinse mâna.

— Nu te urăsc. Oricum, nu întru totul.

— Atunci voi încerca să-ţi îndulcesc şi mai mult sentimentele.

Luându-l de braţ, se lăsă condusă spre ring, şi, o clipă mai târziu, valsau.

Abia mai putea respira din cauza amintirilor. Nu mai dansaseră împreună de când apăruse el pentru prima dată în Stratford cu atât de mult timp în urmă. Uitase cât de bine dansa Sebastian, cât de senzual fusese întotdeauna să-i simtă mâna pe talie şi mirosul lui de fum plutind în jurul lor.

Juliet îi cercetă faţa, observând schimbările de când îl văzuse ultima dată. Arătase el dintotdeauna atât de slab şi de epuizat? Sau putea îndrăzni să spere că absenţa ei îl afectase atât de puternic cum o afectase pe ea?

Lucrul acesta însemna că el se hotărâse să-i spună familiei ei adevărul în cele din urmă?

— De ce eşti aici? întrebă ea brusc, înainte să poată începe să spere prea mult.

El se uită în jos la ea cu o privire de nepătruns.

— Mi-a fost dor de tine.

În zadar încerca ea să înăbuşe fiorul pe care cuvintele lui îl provocaseră în interiorul ei.

— Mi se pare că-mi aduc aminte cum pretindeai că din

moment ce „te-ai descurcat fără mine” majoritatea vieţii tale, te mai poţi „descurca vreo câteva săptămâni în plus”.

Sebastian tresări.

— Una dintre afirmaţiile mele mai idioate. Fiind bărbat, sunt înclinat spre lăudăroşenie ocazională. Va trebui să te obişnuieşti cu asta.

— Acelaşi ticălos arogant ca întotdeauna, zise ea pufnind.

— Absolut.

El o conduse fin, uşor pe ringul de dans. Pentru un bărbat care rar venea în societate, cu siguranţă dansa bine.

— Îţi dau un avertisment direct, iubire. Sunt aici să mă căsătoresc cu tine.

În ciuda avertismentelor pe care şi le dăduse singură, pulsul începu să i-o ia razna.

— N-am acceptat întocmai o ofertă de căsătorie din partea ta, Sebastian, şi tu ştii asta.

— Ah, dar o vei face. De data asta nu voi accepta un refuz.

Devenea categoric mai greu să îşi înfrâneze inima ei prostuţă, plină de speranţă, dar trebuia înfrânată. Încă nu avea încredere în el. Deşi îşi îngădui pornirea de a stărui cu privirea asupra lui, atât de rafinat şi de frumos în ţinuta de seară. Singurul mod în care ar arăta mai bine ar fi dacă şi-ar da jos hainele bucată cu bucată ca să-şi dezgolească pieptul acela senzual…

— Voi începe, continuă el, să-mi fac intenţiile cunoscute familiei tale diseară.

— Te gândeşti să intri aici şi să te căsătoreşti cu mine, indiferent de dorinţele mele.

— Ceva de genul.

Juliet îşi dorea ca interiorul ei să înceteze să mai sară în sus de bucurie înainte de vreme.

— Presupun că nu ţi-a venit mintea la cap ca să spui ceva familiei mele.

Tăcerea lui prelungită, sobră era răspunsul ei.

Saltul de bucurie se opri dintr-odată. Ştiuse ea că era prea frumos să fie adevărat.

— Atunci nu mai avem nimic de discutat, murmură ea, încercând să se tragă din braţele lui.

Sebastian o trase înapoi, reuşind atât de bine încât nici măcar nu se împiedică.

— Ascultă-mă, Juliet.

— Nu! încă refuzi să faci ceea ce e corect, deci…

— „Lucrul corect” nu presupune abandonarea fratelui meu pentru tine, replică el, indiferent cât de mult vreau să fii soţia mea. Nu pot risca acest lucru – mai ales acum, cu toată nebunia asta în care sunt implicaţi…

— Piraţii, termină ea pentru el. Am auzit totul despre Lordul Pirat şi noua lui faptă scandaloasă. Şi am ştiut că tu vei reacţiona aşa. Adăugă şoptind: Câteodată mă gândesc că te cunosc prea bine. Probabil de aceea ai venit la Londra, pentru el.

— Nu, am venit pentru tine. N-am auzit de piraţi până în seara asta, îţi jur.

Cel puţin afirmaţia asta îi aduse puţină consolare. Dacă parcursese atâta drum pentru ea după ce fusese atât de ferm că nu o va face, atunci mai mult ca sigur că ţinea puţin la ea.

Doar că nu suficient.

— Ştii, Sebastian, dacă fratele tău a fost implicat în fapta aceea imorală, ar trebui să-l predai autorităţilor, nu să încerci să-i obţii iertarea.

— Nu a fost implicat – refuz să cred acest lucru.

Trecură pe lângă una dintre bârfitoarele domnişoare Marches, care se chinuia să le audă conversaţia. Sebastian îi aruncă femeii o privire aspră, apoi se duseră amândoi suficient de departe de ea.

— Dar nu pot dovedi acest lucru, bineînţeles. Am vorbit cu Consiliul Naval în această după-amiază. Am mers

deja acolo să-i conving să aibă în vedere o graţiere pentru Morgan, deşi el nu a apărut încă în Anglia. Ei mi-au spus în schimb de piraţi. Acum ticăloşii îngâmfaţi refuză măcar să ia în considerare chestiunea până când Lordul Pirat nu este capturat. Sunt foc şi pară din cauza asta.

— Cel puţin sunt preocupaţi de acele biete femei condamnate.

— Lor nu le pasă de acele biete femei, ci de sora vitregă a lui Blackmore. Presupun că ai auzit şi despre asta.

Juliet încuviinţă din cap.

— Nimeni din Consiliul Naval nu vrea să spună dacă domnişoara Willis a fost luată cu celelalte – e un mare secret, se pare –, dar contele este furios. Şi când marele Blackmore se înfurie, şi ei se înfurie. Vor capul Lordului Pirat, şi, dacă dau greş, pe al lui Morgan. Sebastian făcu o grimasă. Jur, dacă Morgan s-a implicat în răpirea unei femei…

— Da, asta ar fi de-a dreptul îngrozitor, zise ea sec. Să răpeşti o femeie – ce fel de ticălos ar face asta?

El clipi, apoi oftă. Juliet simţi o plăcere meschină din cauza disconfortului său.

— Voi, gemenii Blakely, păreţi a avea o înclinaţie pentru genul ăsta de lucruri. Sper că Morgan scapă aşa cum ai făcut tu.

Sebastian îşi îngustă privirea.

— La ce naiba te referi?

Juliet ridică din umeri.

— Doar la faptul că încă trebuie să suferi din cauza a ceea ce ai făcut. Nici nu vrei să-i spui familie mele despre rolul pe care l-ai avut…

— Un cuvânt din partea lui Knighton la Consiliul Naval despre răpirea mea şi orice posibilitate de iertare a lui Morgan dispare, chiar dacă Morgan n-a avut nimic de-a face cu acest scandal recent. Ştii foarte bine că nu pot risca!

Ea scrâşni din dinţi cu o frustrare totală. De ce avea

bărbatul acesta blestemat un simţ atât de pervers al datoriei faţă de familie?

— Ştii, nu trebuie să-i spui lui Griff despre Morgan. El încă mai crede că fratele tău este mort. Doar fă-l să creadă asta. Spune-i de ce m-ai răpit şi lasă lucrurile aşa.

— Atunci se va întreba de ce pur şi simplu nu i-am spus adevărul de la început. De ce-am dat vina pe fratele meu. Luă o postură rigidă. Va crede că am fost prea laş să recunosc ce-am făcut. Asta nu-l va face prea dornic să aprobe o căsătorie între noi, nu?

— Nu-mi pasă ce aprobă! Vreau ca el – şi restul familiei mele – să audă adevărul.

Juliet lăsă o oarecare distanţă între ei, deşi nu era uşor de făcut acest lucru când el o ţinea cu toată intimitatea unui iubit.

— Nu mă vei face să mă răzgândesc în privinţa acestui lucru, să ştii. Dacă nu-i vei spune decât după ce se întoarce Morgan, atunci nu ne vom căsători până în acel moment.

Sebastian se încruntă la ea.

— Totuşi, eu îi voi cere lui Knighton mâna ta. Mâna lui alunecă pe spatele ei. Cel puţin putem fi logodiţi în timp ce eu rezolv această harababură.

— Nu.

Era normal pentru Sebastian să încerce să se strecoare printre condiţiile ei în orice fel putea. O văzu pe Rosalind de partea cealaltă a sălii vorbind cu Lady Brumley, care încerca probabil să afle cât era adevărat din bârfele despre Juliet. Aceasta îi întări hotărârea.

— Până când nu-i ceri mâna mea lui Griff cum se cuvinte, nu voi accepta nicio ofertă de căsătorie din partea ta. Dacă îi pomeneşti măcar de căsătorie, îi voi spune drept în faţă că te-am refuzat, şi asta îţi va zădărnici eforturile mai târziu.

— La naiba, fii rezonabilă! şuieră el. Nu durează mult

până când se întoarce Morgan, într-un fel sau altul. Blackmore merge după Lordul Pirat cu un echipaj bine înarmat. Dacă Morgan nu mai este cu piraţii, atunci ar trebui să sosească în Anglia în orice moment. Dacă mai e cu ei, Blackmore îl va aduce înapoi în lanţuri, aşa cum merită. Dar, într-un fel sau altul, întreaga problemă va fi lămurită în curând. Deci dacă suntem de acord să ne căsătorim…

— Nu, îţi spun că nu, zise ea cu fermitate. Până când nu se rezolvă toate astea, nu sunt de acord cu nimic.

Pentru că atunci el va găsi o altă cale de scăpare, un alt motiv, şi ea se va căsători cu un bărbat pe care familia ei nu îl cunoştea cu adevărat.

— Aşa cum spui şi tu, se va rezolva suficient de repede.

Ochii lui duri ca onixul străluciră privind în jos spre ea.

— Ştii că eşti incredibil de exasperantă, iritantă acum…

— Nu uita „copilăroasă”, zise ea.

— … şi încăpăţânată?

Juliet ridică nasul în sus, fără să-i pese.

— Atunci mă întreb de ce vrei să te căsătoreşti cu mine.

Furia din expresia lui fu dintr-odată temperată de o doză sănătoasă de dorinţă.

— Dacă am fi singuri, draga mea, n-ar trebui să te întrebi.

Îşi plimbă degetele, senzual, pe spatele ei, abia oprindu-se să nu-i cuprindă posteriorul. Dar Juliet simţea căldura lor, estompată de rochia de mătase şi de mănuşile din piele, dar totuşi palpabilă de-a lungul coloanei vertebrale.

— Poate că ţi-ar plăcea o plimbare în grădinile lui Feathering.

Aproape că îi lăsă gura apă la gândul de a se strecura

afară cu

Sebastian, unde o putea săruta şi mângâia şi putea să-i facă toate celelalte lucruri nărăvaşe la care excela. Dar Juliet ştia mai bine decât să-i lase vocea seducătoare să o păcălească de data asta.

— Nu vom mai fi din nou singuri, domnule, nici în grădini, nici în altă parte, până când nu vorbeşti cu familia mea. Nu voi fi concubina ta cât timp aştepţi ca lucrurile să se rezolve spre satisfacţia ta.

— Ştii că eu nu te consider aşa!

— Oh, uite, valsul s-a terminat, zise ea, vioaie, în timp ce muzica se opri. Iar eu am nevoie disperată de nişte punci.

Cu o figură serioasă, Sebastian făcu un gest spre uşile franţuzeşti deschise care duceau spre grădini.

— Vino cu mine la o plimbare în aerul proaspăt, ca să putem termina de discutat asta.

— Deja am terminat.

Şi ultimul lucru de care avea nevoie era să fie singură cu el într-un loc unde putea să-i transforme rezerva de rezistenţă de fier într-un morman de zgură. Îi lăsă chiar acolo şi dădu să plece, dar el o ajunse din urmă şi îi prinse mâna în îndoitura cotului, în timp ce o conducea de pe ring.

— Câteodată mi-e dor de vechea Juliet, cea pe care am cunoscut-o în urmă cu doi ani.

Ea îl privi încruntată.

— De ce? Pentru că, precum o nătăfleaţă, făcea orice îi cereai?

— Nu. Pentru că era atât de dornică să mă aibă încât mi-a cerut să o sărut.

Un zâmbet ezitant apăru pe buzele ei.

— Tu m-ai refuzat la început, din câte îmi amintesc.

— Nebunie temporară. Dar nu voi mai face aceeaşi greşeală din nou. O mângâie pe mână. Acum, unde e nenorocitul ăsta de punci pe care spui că-l vrei?

— În sufragerie. Dar nu e nevoie să mă însoţeşti…

— Nu vei scăpa de mine atât de uşor, iubire, murmură el şi îi strânse mâna.

I se uscă gura. Îşi dorea foarte mult să aibă curajul să plece de lângă el imediat. Dar trei zile fără el o slăbiseră întru câtva. Aproape că ajunseră în sufragerie când îi abordară Griff şi Rosalind.

— Bună, Templemore. Postura rigidă a lui Griff şi tonul concis trădau cordialitatea aparentă a salutului său. Ce te aduce la Londra?

Sebastian se uită spre Juliet cu o afecţiune neascunsă.

— O anume tânără lady.

Juliet bombăni. Ar fi putut la fel de bine să scrie „A MEA” cu cerneală pe fruntea ei.

— De fapt, lordul Templemore este în oraş să afle mai multe despre fratele lui care lipseşte. Nu a renunţat niciodată la speranţa de a-l găsi, deşi mă tem că este condamnat la dezamăgire, în acest aspect, precum şi în altele.

— Ah, Lady Juliet, eşti aşa o pesimistă, mormăi Sebastian. Dar, după cum ştii, eu sunt o fire hotărâtă şi nu suport dezamăgirea.

— Eu, una, sunt foarte bucuroasă să te văd, Lord Templemore, izbucni Rosalind, ca şi cum nu se mai putea abţine să nu spună asta. Ştiu că vei fi interesat de ceea ce spunea Lady Brumley înainte ca Griff să mă găsească. Uitându-se la Juliet, Rosalind îşi coborî vocea: Se pare că este un nou zvon care circulă prin sala de bal – că azi, mai devreme, lordul Montfort şi-a asumat răspunderea să cerceteze mai îndeaproape zvonurile despre tine şi acum le spune tuturor că a descoperit că erau complet false.

Griff se uită perplex la ea.

— Asta este o inversare bruscă faţă de ceea ce a fost în urmă cu o oră, nu-i aşa?

— Cu siguranţă aşa e, zise Juliet, meditând asupra

acestei răsturnări ciudate a evenimentelor.

Rosalind îi făcu cu ochiul lui Sebastian.

— Nu ştii cumva cine a cauzat această schimbare, nu, milord? Sunt câţiva tineri domni care pretind că tu îl căutai pe duce mai devreme.

Juliet îl privi surprinsă pe Sebastian.

— E adevărat? Ai un amestec în asta? Şi dacă e aşa, de ce nu mi-ai spus?

Sebastian ridică din umeri.

— Nu eram sigur că Montfort va răspunde la… hmm… sugestiile mele. Dar da, am vorbit cu el. Nu mi s-a părut corect ca să fii calomniată pentru ce-a făcut fratele meu.

— Am vorbit şi eu cu el, zise Griff ţâfnos, dar Montfort era hotărât să o ruineze şi nu l-am putut îndupleca. Cum de l-ai convins să se potolească?

— După cum v-am spus înainte, zise Sebastian liniştit, îl cunosc pe Montfort de când eram mai tineri. Am apelat doar la simţul decenţei lui.

Griff făcu ochii mici.

— Montfort nu are niciun simţ al decenţei.

Sebastian îl privi fix.

— Atunci să spunem doar că argumentele mele nu i-au lăsat loc de refuz. Se uită spre locul unde ducele stătea cu un cârd de prieteni de-ai săi bârfitori, iar maxilarul i se încleştă. Nu o va mai deranja pe Lady Juliet din nou, vă jur.

Tonul său dur o făcu pe Juliet să simtă frica în abdomen.

— Oh, te rog, spune-mi că nu l-ai provocat la duel! exclamă ea.

Privirea lui se întoarse asupra ei, blândă şi uşor amuzată.

— Cui i-ar păsa?

— Bineînţeles că mie mi-ar păsa.

Un zâmbet îi luminã lui Sebastian faţa.

— Nu l-am provocat la duel. Pur şi simplu i-am

explicat avantajele de a-şi schimba povestea.

— Oh, Lord Templemore, izbucni Rosalind, îţi datorăm atât de multă recunoştinţă!

— Atunci, încă o dată, mormăi Griff, fratele tău a fost cel care a cauzat toate astea în primul rând. Cel puţin tu ai putut să îndrepţi lucrurile.

— Griff, te rog! protestă Rosalind. N-ar trebui să fii atât de dezagreabil!

Privirea suspicioasă a lui Griff rămase fixată asupra lui Sebastian.

— Eu pur şi simplu expun faptele.

— E în regulă, Lady Rosalind, interveni repede Sebastian. Are într-adevăr dreptate.

— Poate că da, ripostă Rosalind, dar nu lua în seamă impoliteţea lui. A bombănit şi s-a lamentat de când am plecat din Shropshire.

— M-am lamentat! păru Griff ofensat. N-am făcut aşa ceva.

— Ba da, ai făcut. Rosalind se aplecă spre Sebastian în secret. Vezi, a fost îngrijorat de situaţia asta cu Juliet. Şi, indiferent ce spune, te asigur că îţi suntem cu toţii foarte recunoscători pentru ajutorul tău.

Ciudat, dar Griff nu părea deloc recunoscător. Într-adevăr, arăta ca şi cum ar fi vrut să-i smulgă capul lui Sebastian şi să-l pună pe zidul lui Lady Feathering.

— Am fost fericit să fac asta, zise Sebastian. Acum, dacă mă scuzaţi, Lady Juliet şi-a exprimat o dorinţă urgentă de a bea punci. Lady Rosalind, doriţi nişte punci?

Rosalind zâmbi larg.

— Mi-ar plăcea foarte mult, Lord Templemore.

Cu o plecăciune, Sebastian se duse să-l aducă. De îndată ce se îndepărtă din raza auditivă, Griff mormăi:

— Încă mai vreau să ştiu ce i-a spus lui Montfort. Toate astea sunt foarte dubioase.

— Prostii! Rosalind îi făcu cu ochiul lui Juliet. Cred că

sora mea cea timidă a găsit în cele din urmă un pretendent care i se potriveşte.

— Poate că n-ar trebui să fii atât de grăbită să tragi concluzii, îi replică Griff.

Nemaiputând să-şi suporte familia niciun minut în plus, Juliet murmură:

— Scuzaţi-mă, şi se grăbi după Sebastian.

Nu-i venea să creadă că îl ameninţase pe Montfort pentru ea. Asta îi dădea speranţe. Cu siguranţă dacă el risca genul acela de probleme… îl opri în timp ce trecea pe lângă nişte uşi franţuzeşti ce dădeau spre balcon. Trăgându-l afară, Juliet îl privi în aerul rece al nopţii.

— Îţi mulţumesc că ai vorbit cu Montfort, şopti ea. Chiar dacă nu funcţionează…

— Va funcţiona. Nu mai trebuie să te îngrijorezi.

Privirea îi căută chipul lui Juliet. Păşi mai aproape şi, deodată, îşi dădu seama că erau chiar singuri pe balcon. O luă de mână.

— Presupun că asta nu-ţi schimbă hotărârea în ceea ce priveşte logodna.

Juliet îşi feri privirea, sfâşiată de nehotărâre. Ar fi trebuit să ştie că el va încerca să o înduplece cu fiecare ocazie.

— Nu vreau să spun că nu sunt recunoscătoare… începu ea.

— Dacă aş vrea recunoştinţă, mi-aş cumpăra un căţeluş, bombăni el. Nu vreau recunoştinţă din partea ta, mai ales când este direcţionată greşit. Aşa cum a subliniat Knighton, eu sunt responsabil pentru acest coşmar şi, într-adevăr, am grijă de responsabilităţile mele.

El şi responsabilităţile lui infernale! Privirea lui Juliet se întoarse spre el.

— Nu de toate responsabilităţile. Încă refuzi să faci un lucru pe care ţi l-am cerut.

Un val de furie întunecă obrajii lui Sebastian.

— Da, refuz să mă învârţi pe deget. Nu mă încântă manipularea, Juliet.

Ea se zbârli de supărare.

— Nici pe mine. Şi dacă tu crezi că eu voi sta ca o biată Penelopă în timp ce aştept în zadar după tine să faci asta cum se cuvine, te mai poţi gândi o dată. Am de gând să mă comport la fel în societate, până când ţie îţi va veni mintea la cap.

Trăgându-şi mâna deoparte, se întoarse să meargă înapoi înăuntru.

Sebastian o prinse de braţ, apropiind-o suficient încât ea îi putea simţi respiraţia pe obraz.

— Fă cum vrei. Dansează cu idioţii tăi sclifosiţi. Flirtează cu o mulţime de ticăloşi care s-au arătat dornici să creadă ce e mai rău despre tine. Dar îţi promit, iubire, de data aceasta eu nu mă voi mai îngropa în Shropshire în timp ce tu faci asta. Intenţionez să mă căsătoresc cu tine cât mai grabnic, şi tu ştii cât de convingător pot să fiu când îmi pun ceva în minte.

Oh, da, el era un maestru al persuasiunii. Însuşi gândul la cum ar putea acţiona el o făcea să tremure. Sebastian îşi lăsă mâna să alunece în jurul taliei ei şi îşi apropie gura de urechea ei.

— Întâmplător îţi cunosc toate slăbiciunile. Ştiu cât de mult îţi plac săruturile „intime”, şi şahul, şi piedestalurile. Ştiu cum să te fac să arzi de pasiune. Şi îmi voi exploata cunoştinţele pe deplin. Până la sfârşitul săptămânii mă vei implora să mă căsătoresc cu tine, fără doar şi poate.

— P… Pari foarte sigur de tine pentru un bărbat care n-a avut multă experienţă cu femeile, zise ea, încercând să transmită un dispreţ glacial şi reuşind doar o nesiguranţă călduţă.

Ca şi cum ar fi mirosit deja triumful, el îi dădu părul la o parte pentru a-i imprima un sărut pasional, cu gura deschisă, pe ureche.

— N-am nevoie de experienţă cu femeile. Am nevoie doar de experienţă cu tine. Din fericire, am tot ce-mi trebuie. Şi te voi câştiga şi în condiţiile stabilite de mine. Acesta este jurământul meu solemn.

Apoi lăsându-i un sărut pe păr, Sebastian plecă.

Juliet rămase pe balcon tremurând atât de furie, cât şi de dorinţă mult timp după aceea. Deci ticălosul neobrăzat se gândea să-i schimbe hotărârea cu nişte săruturi şi mângâieri, nu?

O să aibă ea grijă de asta. Da, dorea ca ticălosul acela să-i fie soţ şi îl dorea foarte mult. Dar nu puteau avea niciun fel de căsnicie dacă se aştepta ca ea întotdeauna să se supună ordinelor lui.

Era timpul ca Sebastian să afle câteva lucruri despre femei. Şi Juliet ştia cum să-l facă să trăiască intens. Până la sfârşitul săptămânii, îl va convinge să fie de acord să facă orice trebuia pentru a o avea. Şi acesta era jurământul ei solemn.

Capitolul 22

Soarta găseşte pentru fiecare bărbat
Partea lui de mister.

Elena de Euripide, citat lucrat pe o batistă de Juliet în drumul ei dinspre Shropshire spre Londra

Timp de cinci zile, Sebastian urmări cum Juliet îşi făcea întoarcerea strălucitoare în graţiile societăţii, ajutată de schimbarea forţată a atitudinii lui Montfort. Dar Sebastian nu putea decât să privească, din pricina hotărârii ei încăpăţânate de a-i transforma viaţa într-un infern.

Era dificil să o facă să ardă de pasiune, când ea nu-l

lăsa să se apropie de ea. Acum că bârfele se estompau, popularitatea ei creştea. Nu că regreta rolul lui în dispariţia bârfelor, dar într-adevăr ura să fie nevoit să se alăture tuturor celorlalţi în încercarea de a-i câştiga atenţia.

Dacă nu era familia ei, era o prietenă afectată sau o matroană bârfitoare. Iar bărbaţii veneau şi ei să-i adulmece fustele. Lui Sebastian îi displăcea extrem de tare acest lucru. Din cele spuse de Juliet despre pretendenţii ei, el crezuse în mod greşit că tuturor le lipsea câte ceva, dar mulţi dintre ei erau prea chipeşi şi eligibili pentru pacea lui interioară.

Bineînţeles, Juliet, nefiind uşor dispusă la iertare, le acorda puţină atenţie celor mai mulţi. La urma urmei, ei fuseseră primii care se feriseră de ea după poveştile iniţiale ale lui Montfort, deci evident ea nu le va încuraja insistenţele acum.

Dar îi permise unui bărbat să se apropie – acelui nenorocit de Havering. Se pare că, de când Havering îi fusese alături în timpul perioadei de dizgraţie, el crescuse în ochii ei. Sebastian trebuia să-şi reamintească des că bărbatul acela era prea stupid pentru ca Juliet să fie cu adevărat atrasă de el. Era singurul lucru care-l făcea pe Sebastian să nu sară la gâtul lui Havering ori de câte ori acesta o ducea pe ringul de dans, îi aducea mantaua îmblănită sau îi oferea vin fiert la petreceri.

Reacţiile lui faţă de Havering îl chinuiau. Lui Sebastian nu-i venea să creadă că de fapt era gelos. Nu fusese niciodată gelos înainte, în mare parte pentru că niciodată nu avusese o femeie faţă de care să se simtă atât de posesiv. Era o senzaţie extraordinar de neplăcută. Se mira cum tatăl său zburase de la o femeie la alta. O singură femeie îl zăpăcea pe Sebastian – nu-şi putea imagina cum ar fi putut suporta această suferinţă cu o succesiune de femei.

Dar nici nu intenţiona să îi permită lui Juliet să mai

exercite această suferinţă asupra lui. Aşa că, în acea seară, stătea să o aştepte la petrecerea de joc de cărţi a lui Lady Brumley, hotărât să discute cu ea între patru ochi. Şi venise pregătit. Descoperise principala slăbiciune a lui Havering – o înclinaţie spre luptele cu cocoşi – şi aflase datele şi orele tuturor meciurilor. Câteva cuvinte bine alese despre „lupta sezonului” adresate lui Havering îl trimisese pe tânărul lord în grabă la Arena Regală pentru o seară palpitantă de vărsare de sânge şi masacru.

Sebastian intenţiona să aibă şi el propria seară palpitantă, de o natură fundamental diferită. Dădu cu ochii de prada sa din momentul în care ea intră în salonul spaţios al lui Lady Brumley, care fusese transformat într-o sală de joc de cărţi pentru acea seară. Acum Juliet purta o ţinută verde, din satin, care se învârtea în jurul siluetei ei suple precum ceaţa mării din care se ridicase Afroditǎ. Ace cu perle îi împodobeau părul care curgea ca spuma mării în bucle de aur în jurul feţei, şi alte perle îi înconjurau gâtul drăgălaş.

Inima lui Sebastian se zbătea în piept. La naiba, era frumoasă. Erau prezente femei îmbrăcate mai bogat, cu trăsături mai rafinate şi siluete mai pline, dar numai Juliet reprezenta perfecţiunea.

Chiar şi intrarea afurisitei sale familii cu câteva secunde după ea nu îi putu potoli entuziasmul. Sebastian se pregătise şi în acest sens, făcându-i mai devreme o vizită pe furiş lui Lady Rosalind ca să-i ceară ajutorul să se poată întâlni singur cu Juliet. El îi spusese că dorea să aibă şansa să o ceară de soţie. Ceea ce era aproape adevărat.

Dar arma lui secretă veni în forma cea mai neaşteptată – însăşi gazda lor, Lady Brumley, care se arătase dornică să îl ajute de îndată ce auzise că era vorba de o poveste secretă de dragoste.

Cu o pălăriuţă marinărească, idee proprie, cocoţată pe capul ei cărunt, Lady Brumley traversă salonul şi, când

ajunse la Juliet, se lipi de ea ca o lipitoare. Câteva momente mai târziu, Rosalind îl scoase pe Griff de la un joc de cărţi.

Felicitându-se că şi-a ales nişte aliaţi atât de valoroşi, Sebastian se îndepărtă de stâlpul de care se sprijinise şi se îndreptă spre prada lui. Alţi doi domni ajunseră primii la Juliet, dar Lady Brumley îi trimise imediat la mesele de cărţi. O fetişcană încercă să înceapă o conversaţie cu doamnele, dar şi ea fu trimisă în drumul ei. Până când Sebastian ajunse lângă ele, Juliet stătea singură cu Lady Brumley.

Matroana îl întâmpină zâmbindu-i şi făcându-i cu ochiul.

— Ah, Lord Templemore. Ţi-am găsit în cele din urmă o parteneră.

Juliet se răsuci cu o expresie aproape comică de spaimă.

— Vezi, Lady Juliet, continuă Lady Brumley, bietul Lord Templemore a petrecut atât de mulţi ani departe de înalta societate încât niciodată nu a învăţat să joace cărţi. Imaginează-ţi asta! Dar am descoperit că este foarte împătimit de şah, şi i-am promis să-i asigur un partener.

Juliet îi aruncă priviri ucigătoare pe care el le primi cu un aer de perfectă inocenţă. Nu era singura care putea fi prefăcută.

Lady Brumley o bătu uşor pe mână pe Juliet.

— Sunt atât de încântată că ai spus că şi tu joci. Mi-ar displăcea să forţez bietul bărbat să stea inactiv într-un colţ toată seara.

— Da, ar fi o adevărată fărădelege, zise Juliet cu răceală.

În ciuda aerului ei frigid, Sebastian ştia că o prinsese în cursă. Trăsătura statornică a lui Juliet erau bunele maniere şi incapacitatea de a fi nepoliticoasă cu toată lumea în afara lui. Deci era o concluzie anticipată că cererea lui Lady Brumley ca Juliet să-l „distreze pe bietul

bărbat” la o partidă de şah avea să fie întâmpinată cu un accept scurt. Sebastian îi oferi braţul lui Juliet, apoi încercă să nu-şi arate încântarea în timp ce ea se văzu nevoită, sub ochiul vigilent al gazdei sale, să i-l accepte.

— Chiar am o masă specială pusă deoparte, continuă Lady Brumley.

Arătă spre cealaltă parte a sălii către un alcov separat de mesele celorlalţi oaspeţi lângă un perete scund jos şi un stâlp.

Sebastian încercase să o convingă pe Lady Brumley să pună masa într-o încăpere separată, dar aceasta îi spusese cu severitate că ea nu se ocupa cu aranjarea seducţiilor. Deci el se mulţumise cu alcovul. Cel puţin le permitea o oarecare intimitate.

— Acum că lordul Templemore este aranjat, zise Lady Brumley, trebuie să merg să văd de domnişoara Childs. Se plânge din nou de calitatea vinului meu. O tânără atât de iritantă.

Zicând acestea, Lady Brumley dispăru repede.

— Îţi spun eu cine e enervant, mormăi încet Juliet de îndată ce marchiza plecă. Gazdele care umblă cu uneltiri.

— Mie chiar îmi plac.

Sebastian o conduse spre alcov, inima bătându-i prosteşte la gândul că o avea doar pentru el.

— Normal. Şi îndrăznesc să spun că ai avut o implicare în această uneltire.

Sebastian nici măcar nu se deranjă să nege acest lucru.

— Nu mi-ai oferit nicio alternativă. Niciodată nu eşti acasă când te caut, nu-mi răspunzi la mesaje şi în public te înconjori cu admiratori slugarnici. Detestând cât de arţăgos părea, Sebastian se forţă să zâmbească. Eşti evident îngrijorată că, dacă îmi permiţi să-ţi stau în preajmă, te voi convinge să te răzgândeşti.

— Nu, pur şi simplu sunt ocupată să mă simt bine cu

companioni care mă găsesc interesantă şi plăcută. Spre deosebire de tine. Care mă găseşti „copilăroasă” şi iraţională.

— Eu n-am spus că eşti… Se întrerupse, potolindu-şi iritarea. N-o va lăsa să îl pună într-o poziţie defensivă de data asta. Da, presupun că ai prefera un idiot precum Havering, care te lasă să-l calci în picioare. Niciodată nu ţi-a plăcut cu adevărat o provocare.

Juliet îşi ridică bărbia.

— Nu mi-e teamă de tine. Voi face faţă oricărei provocări îmi oferi.

— Excelent. Pentru că abia aştept o nemaipomenită partidă de şah şi ar fi ruinată dacă te-ai face mică într-un colţ.

— Prin „şah” ai face bine să te referi la tabla de joc şi la nimic altceva, ameninţă ea.

— Suntem înconjuraţi de oaspeţii lui Lady Brumley. Nu prea pot să te iau cu forţa peste masă. Se aplecă să şoptească: Deşi recunosc că gândul acesta mi-a trecut prin minte.

Când Juliet roşi şi îşi îndreptă privirea imediat în altă parte, el chicoti. Acest lucru îi lipsise cel mai mult la Juliet – cum se transforma, cu puţină provocare, din zeiţa hotărâtă într-o inocentă timidă. Era singura femeie cu care de fapt îi făcea plăcere să vorbească.

Genul de femeie virginală îl irita cu discuţiile fără noimă despre vreme, cele mai recente bârfe şi ultimul bal pe care l-au frecventat. Văduvele nu erau nici ele mai suportabile. Când nu evaluau potrivirea lui pentru căsătorie, se ofereau să îl „distreze”. Dacă ar fi fost să se gândească mai bine, şi femeile căsătorite îşi ofereau disponibilitatea pentru distracţie. Unde naiba erau soţii lor? Bărbaţii nu ştiau cum să-şi păstreze femeile fericite?

Nu, bănuia că nu, judecând după numărul de bărbaţi însuraţi care îşi petreceau aceste reuniuni de seara bând cu

prietenii lor.

El nu va fi niciodată aşa. Nu va face greşeala pe care o făcuse tatăl lui – să-şi neglijeze soţia până când ea căuta în altă parte consolarea. Sebastian zâmbi în sinea lui. De parcă el ar fi preferat vreodată altă formă de distracţie decât să-şi petreacă timpul cu Juliet.

O conduse spre scaunul de la masă din faţa pieselor albe.

— Îţi voi da avantajul de a fi prima, zise el în timp ce ocoli masa să se aşeze pe celălalt scaun.

— Aşa cum ar trebui să facă un gentleman, zise ea semeaţă.

De dincolo de masă, o privi evaluând masa de joc, micuţa ei frunte fiind încruntată de concentrare.

— Eşti încântătoare în seara asta, se aventură el.

Ea îşi mută pionul ca să înceapă jocul.

— Cât de adorabil din partea ta să spui asta, răspunse ea cu o voce siropoasă. Şi atât de original pe deasupra. Lordul Ferguson şi domnul Rowland au spus exact acelaşi lucru când am intrat în această seară. Lordul Havering a făcut această remarcă deseori săptămâna asta. Cred într-adevăr că am arătat „încântătoare” pentru fiecare domn pe care l-am întâlnit în ultimele cinci seri.

Dacă ea se gândea să îl provoace, nu avea să meargă.

— Putem să ne abţinem dacă frumuseţea ta uluitoare ne înceţoşează raţiunea?

Îi blocă pionul cu al lui.

— Asta nu este un semn bun pentru jocul nostru de şah. Un bărbat cu raţiunea înceţoşată nu poate câştiga. Mă întreb de ce te mai oboseşti să joci.

— Ca să-mi ascut isteţimea înceţoşată astfel încât să-ţi ofer complimente mai „originale” data viitoare.

— Nu te deranja. Ea analiză tabla, apoi mută calul. Orice compliment mi-ai face ar fi nesincer, de vreme ce –

cum mi-a spus odată un anumit om nesincer – asta înseamnă că „intenţionezi să câştigi” şi nu are de-a face deloc cu mine.

El chicoti.

— Eşti pornită să mă enervezi, nu-i aşa? Dar nimic din ce spui nu mă poate enerva în seara asta. Plănuiesc să mă distrez. Cum să nu pot, cu asemenea companie plăcută?

Ridicând bărbia, Juliet se uită lung şi aspru la el.

— Presupun că n-ai mai primit veşti despre fratele tău.

Zâmbetul lui păli. Se înşelase – era ceva ce ea putea spune ca să-l enerveze.

— Nu, n-am primit.

— Am auzit că nu e deloc sigur că lordul Blackmore îi va găsi pe piraţi. Au încercat şi înainte şi au eşuat.

— Am încredere în Blackmore, spuse el. Acum, putem discuta altceva?

— De ce?

El îşi mută calul.

— Pentru că vorbeşti despre asta doar ca să-ţi menţii vie ranchiuna faţă de mine.

Ea făcu un semn cu o sprânceană ridicată.

— Ranchiuna faţă de tine creşte foarte bine pe cont propriu, întinzându-se spre ea, o prinse de mână.

— Atunci dă-mi o şansă s-o alung.

Îi ridică mâna învelită în mănuşă şi îi apăsă un sărut în palmă. Juliet îşi trase mâna înapoi.

— Nu procedezi cum trebuie. Pe deasupra, doar îmi distragi atenţia ca să poţi câştiga jocul.

— Adevărat. Dar nu şahul este jocul pe care încerc să-l câştig. Şi singurul motiv pentru care nu vrei să mă laşi să te ating este pentru că ştii cât de mult te afectează.

— Nici pe departe, te asigur.

Îi întinse mâna cu o privire încruntată, arogantă.

— Continuă, sărut-o cât îţi doreşti. Sunt imună la

manevrele tale ridicole, domnule.

— Chiar eşti?

El îi ignoră mâna ca să o atace din alt punct de vedere. De vreme ce zidul jos de la alcov ferea complet de privirile celorlalţi jucători orice era sub masă, Sebastian folosi acest lucru în avantajul său. Dându-şi jos pantoful, îşi trecu piciorul în ciorap peste gamba ei.

Luând o gură adâncă de aer, Juliet tresări, îndreptându-şi spatele. Apoi se aplecă peste masă şi îi şopti:

— Opreşte-te chiar acum, Sebastian!

— Sau ce? Îmi vei captura regele?

Cu un zâmbet, el îi mângâie gamba. Ea îl lovi cu piciorul, apoi tresări.

Sebastian râse deschis.

— Dacă vrei să mă loveşti, ai nevoie de altceva, nu de pantofi, ca să fii eficientă. Şi de vreme ce nu te ajută cu nimic oricum…

El prinse cu piciorul partea din spate a pantofului şi i-l dădu jos, apoi trase încălţămintea subţire din satin departe, unde ea nu putea ajunge. Cel puţin acum nu putea să se ridice şi să plece furioasă fără să facă acest lucru desculţă. La urma urmei, nu ar fi cuviincios.

Judecând după expresia ei de indignare, şi ea ştia acest lucru.

— Dă-mi înapoi pantoful, rosti ea printre dinţi.

— Nu încă.

Ea mută nebunul pe câmpul de joc, apoi zâmbi cu o bunăvoinţă dubioasă. Lăsând să-i alunece piciorul ei mic pe gamba lui, Juliet îi mângâie spatele piciorului.

— Hai, Sebastian, joacă frumos.

— Raţiunea mea nu este într-atât de amăgită de frumuseţea ta, milady. Ştiu când sunt manipulat.

El îşi mută celălalt cal. Uitându-se la următoarea masă cu jucători aflată la câţiva metri mai departe, el şopti:

— Îţi voi înapoia pantoful când voi fi complet pregătit.

Cu un pufnet, ea îşi retrase piciorul de pe piciorul lui Sebastian şi îi luă primul cal cu nebunul.

— Şi când ar putea fi asta?

El se aplecă peste masă să şoptească:

— După ce te-am făcut să arzi de pasiune.

Apoi lăsă să-i alunece degetul de la picior sus pe gamba ei, sub fustă.

Juliet făcu ochii mari. Încercă să-şi adune genunchii, dar era prea târziu. Piciorul lui ajunsese deja la pielea goală de deasupra jartierelor sale, pe care o mângâie fără ruşine, mişcându-se mai sus cu fiecare atingere. Juliet îşi strânse coapsele în jurul piciorului lui.

Prefăcându-se că analizează tabla de joc, Sebastian spuse foarte clar:

— Îmi place atât de mult să încerc să scap dintr-un loc strâmt.

Apoi el îşi strecură piciorul suficient de sus încât să ajungă la tărâmul făgăduinţei, asupra căruia exercită o presiune uşoară. Gura ei lăsă să se vadă un „0” plin de uimire. El o frecă uşor şi, cu un ţipăt înăbuşit, ea îşi băgă mâna sub masă ca să-i dea piciorul la o parte. Dar descoperi repede că era imposibil să mişti din loc un picior plasat strategic sub fusta ei şi când bărbatul căruia îi aparţinea refuza să şi-l dea la o parte.

— Tu, nemernic ce eşti, şopti ea, dar şoapta i se transformă într-un geamăt înăbuşit când o mângâie din nou.

Chiar şi cu straturile de ciorap şi ai pantalonaşilor dintre ei, el îi putea simţi tremurul sub asaltul lui. În timp ce pionul lui Sebastian îi luă fără dificultate nebunul, piciorul lui îi mângâie în voie părţile sensibile. Răsplata lui fu roşeaţa aprinsă care se ivi de la pielea prea dezgolită a sânilor ei seducători şi urcă repede pe gât spre faţă.

— Jocul meu de şah este cu adevărat incorect, nu-i

aşa, Lady Juliet? zise el cu un zâmbet maliţios. Deşi nici tu nu eşti chiar atât de netalentată. Păcat doar că manevrele tale defensive sunt puţin cam şubrede.

Sebastian îşi răsuci degetul mare de la picior într-un anumit punct, provocându-i un gâfâit.

— Atunci probabil am nevoie... de manevre ofensive în schimb, rosti ea cu dificultate.

Juliet îi luă încă un pion cu calul, avansând mult pe teritoriul lui. Şi, în timp ce acest lucru îi distrase atenţia, ea îşi întinse piciorul în ciorap să acapareze tot mai mult din celălalt teritoriu al lui, exact între coapsele lui. Începu să-şi împingă degetul mare de la picior asupra umflăturii din pantalonii lui.

Dacă picioarele ei nu ar fi fost mult mai scurte decât ale lui, el s-ar fi chircit de durere până acum, de vreme ce ea evident voia să-i provoace suferinţă. Dar nu putu să avanseze suficient de departe încât să facă ceva mai mult decât să-l mângâie cu vârful degetului pe John Thomas, care deja era întărit.

Îl făcu să înnebunească.

— Îmi plac manevrele tale ofensive, mormăi el şi mută nebunul.

Apoi, înainte ca ea să-şi tragă piciorul, el îşi băgă mâna sub masă să-l prindă. Apucă suficient cât să o facă să alunece pe scaun, iar talpa piciorului ei să se aşeze direct pe mădularul lui umflat.

— Îmi plac foarte mult, adăugă el.

Nu era exact ce intenţionase, dar, la naiba, se simţea incredibil. Piciorul lui se retrase dintre picioarele ei pentru ca el să-şi poată depărta coapsele şi să se lase în jos pe scaun ca să-i uşureze ei accesul. Dumnezeu să-i ajute pe amândoi dacă cineva observa ce se petrecea în spatele zidului scund al alcovului.

Juliet se holbă la el un moment îndelungat, ca şi cum analiza ce să facă acum cu piciorul ei, când el îl ţinea captiv

peste John Thomas. Apoi un zâmbet categoric răutăcios se întinse peste buzele ei seducătoare. Mută unul din pioni deasupra, pe masă, şi îşi mişcă piciorul sub masă, cu o mişcare înceată, senzuală, peste umflătura din pantalonii lui.

El o privi uimit. Ce punea la cale? Apoi piciorul ei se mişcă din nou, provocând un geamăt involuntar din partea lui, ceea ce stârni o strălucire de o răutate evidentă în ochii lui Juliet.

— Este ceva în neregulă, Lord Templemore? zise ea, suficient de tare cât să se audă. Văd că abilităţile mele la jocul de şah te-au îngrijorat.

El abia dacă ştiu ce să spună. Nu prea ştia nimic cu excepţia faptului că dorea ca piciorul acela afurisit al ei să continue să se mişte. Şi o făcu, dureros de încet, în sus şi în jos pe erecţia lui cu o pricepere alarmantă.

— E rândul tău, să ştii, adăugă ea cu o privire vicleană. Sau probabil manevrele mele ofensive te-au luat prin surprindere.

La naiba, bineînţeles că îl luaseră prin surprindere. El trebuia s-o facă pe ea să ardă de dorinţă, nu invers. Încercă să se concentreze la jocul de şah, dar mintea nu i se putea concentra la ceva atât de complicat precum strategia de şah, când piciorul ei priceput îl ducea rapid spre punctul fără întoarcere.

Sebastian îi captură pionul cu calul… sau cel puţin credea că era calul său. Gândirea raţională devenea imposibilă. Juliet îşi mută regina. În condiţii normale, acea mişcare ar fi declanşat semnale de alarmă. În schimb, un alt fel de semnal de alarmă se declanşă când ea începu să-şi folosească călcâiul graţios ca să-i maseze testiculele.

Dumnezeu să-l ajute. Capacitatea lui de a respira era acum serios pusă la încercare, totuşi nu se putea hotărî să-i îndepărteze piciorul, nu chiar acum. Se simţea atât de bine. Cine s-ar fi gândit la asta?

— Te bate, eh, Templemore? veni o voce de la cea mai apropiată masă, făcându-l să se întrebe dacă excitarea i se citea pe faţă.

Trebuia să se fi văzut – îşi simţea sângele fierbinte urcându-i în obraji.

— Îl bat măr, interveni Juliet, acum cu zâmbetul excesiv de strălucitor. Mi-e teamă că dumnealui nu este de talia unei femei viclene.

— Vom vedea, mormăi el.

Hotărât, se concentră asupra jocului. Văzând problemele pe cale de a se ivi în mai multe feluri, el îşi mută calul în defensivă, apoi îi apucă piciorul ca să i-l oprească. Era de ajuns. Dacă mai făcea ceva, avea să erupă.

Cu un rânjet diabolic, ea captură pionul învecinat cu regina şi îşi răsuci piciorul pe el. Rapid, el îi mută piciorul pe genunchiul lui şi îi prinse glezna, dar ar fi trebuit să-l pună pe celălalt genunchi, pentru că acum celălalt picior al ei se ridică să-l mângâie.

Sebastian îl apucă şi pe acela, iar Juliet chicoti.

— Cred că e rândul tău, milord, spuse ea veselă. Dacă nu faci o mişcare, vom rămâne aici toată noaptea.

A naibii femeie neruşinată. Dacă el ar da drumul piciorului ei să mute piesa, ea ar începe din nou să-l mângâie. În starea actuală, lui nu i-ar lua mult să explodeze.

Prea târziu, îşi aminti de plăcerea lui Juliet de a-l face să-şi piardă controlul în acea zi în casa de la ţară. Ei bine, mica nebunatică voia ca el să explodeze, nu-i aşa? Aici, cu un public avid…

La naiba, nu-i va oferi această satisfacţie. Eliberându-i piciorul, el mişcă repede mâna deasupra mesei ca să mute calul, dar, înainte să se poată întoarce să-i fixeze piciorul, ea îi prinse mâna deasupra mesei.

— Eşti sigur că vrei să faci mişcarea aia, Lord

Templemore? întrebă ea cu o înfăţişare perfect inocentă. Nu mă supăr dacă te răzgândeşti.

— Sunt sigur, răspunse el şi încercă să-şi elibereze discret mâna.

Între timp, piciorul ei îl mângâie frenetic. Imagini sălbatice îi tulburară mintea – cu ea goală şi cu picioarele desfăcute sub el, cu gura ei mică, fierbinte, scoţând strigăte de excitare, şi nevoie, şi dorinţă…

Smulgându-se să se elibereze din mâna ei, el îşi trase scaunul înapoi, zgâriind zgomotos podeaua. Toată lumea se întoarse să îi privească în timp ce picioarele ei căzură inofensive. Sebastian zâmbi forţat celorlalţi jucători, iar aceştia îşi reluară jocul.

Naiba s-o ia, el era tare ca piatra. Şi, deşi îl adusese în punctul de a se face de râs, ea rămase acolo părând la fel de inocentă ca orice domnişoară mirată.

Dar ea nu terminase încă. În timp ce el îşi ţinea sub control fanteziile fierbinţi, ea se aplecă în faţă, îi luă un pion cu regina şi zâmbi triumfătoare.

— Şah şi şah mai, milord.

Simţindu-se ca un păstrăv prins în undiţă, Sebastian privi uimit la tabla de joc şi văzu regina ei plasată irevocabil în poziţia câştigătoare. Câştigase. Fetişcana blestemată îl bătuse într-adevăr!

Nu că jucase corect. Dar nici el nu o făcuse.

În timp ce el încă privea tabla de şah, ea se aplecă sub masă şi-şi găsi pantofii. Când se ridică din nou, zise cu o voce răsunătoare:

— Ei bine, domnule, cred că ar trebui să merg să găsesc alt joc. Acesta nu este nici pe departe suficient de provocator.

El se strâmbă când jucătorii de la mesele cele mai apropiate râseră satisfăcuţi. Minunat! Nu era suficient pentru ea să-l lase chinuit de o dorinţă pe care nu o putea satisface în vreun mod – trebuia să-i calce în picioare

mândria şi reputaţia, zâna răzbunătoare.

Arătând dezgustător de mulţumită de ea însăşi, Juliet se ridică şi încercă să treacă repede pe lângă el, dar el o prinse de braţ.

— Sigur nu eşti atât de nemiloasă încât să mă părăseşti înainte să fi avut şansa la revanşă.

Deşi Juliet avea încă un zâmbet pe faţă, o disperare bruscă licări în privirea ei.

— Ţi-am dat prea multe ocazii deja, milord, spuse ea încet. La un moment dat o femeie trebuie să accepte realitatea. Apoi se smulse din prinsoarea lui şi se îndepărtă cu paşi mari.

Sebastian ar fi plecat după ea fără întârziere, doar că pantalonii lui nu erau încă potriviţi să fie văzuţi. Aşa că rămase pe loc perpelindu-se, prefăcându-se că analizează tabla de şah. Să accepte realitatea? Ce naiba voia să spună? Ea câştigase jocul, pentru numele lui Dumnezeu! Ea câştigase chiar şi disputa lor mai intimă.

Sau chiar aşa să fi fost? Dintr-odată îi trecu prin minte că vorbele ei conţineau o anumită finalitate. Ca şi cum ea se săturase să aştepte ca el să rezolve problema cu situaţia fratelui său. Ca şi cum ar renunţa la el.

Simţi panica întinzându-i-se până în abdomen. Dacă într-adevăr Juliet se săturase?

Cu siguranţă, în ultimul timp nu îi uşurase situaţia când o văzuse. De fapt, chiar îl ignorase. Dar asta nu însemna că renunţase la el. Să-l facă să creadă că o făcuse ar putea fi doar încă una dintre micile ei şmecherii.

Totuşi, el se aşteptase ca ea să capituleze cu mult timp înainte.

Ah, dar tânăra, naiva Juliet dispăruse pentru totdeauna, mulţumită lui. Fusese la fel de vinovat ca familia ei deoarece trăsese concluzii pripite despre ea, presupunând că va reveni la sentimente mai bune, cum făcuse întotdeauna, că îl va ierta, cum făcuse întotdeauna.

După ce risipise bârfele, el se aşteptase ca Juliet să-i sară recunoscătoare în braţe. Iar când ea nu făcuse asta, el crezuse că un contact fizic ar putea s-o convingă.

Ce idiot fusese! Juliet era o femeie matură acum, şi când o femeie matură cu caracter îşi stabilea principiile, nu şi le schimba dintr-un capriciu.

Repede, Sebastian se ridică de pe scaun şi porni cu paşi mari de-a lungul sălii de joc. Trebuia să o găsească; trebuia să lămurească asta o dată pentru totdeauna, înainte să o piardă pe veci. Aproape ajunsese la uşă când auzi o voce alunecoasă murmurând:

— Se pare că tânăra doamnă nu este atât de încântată nici de oferta ta de căsătorie, Templemore. De câte ori o văd, te evită.

Sebastian se opri să-l privească aspru pe Montfort.

— Cel puţin nu m-a respins.

— Deocamdată.

Deocamdată. Acel cuvânt scurt avu ecouri lungi, explodându-i în creier ca un pistol prost construit. Nu avea niciun răspuns pentru Montfort, şi nici timp să facă schimb de jigniri.

Învârtindu-se pe călcâie, Sebastian plecă să o caute. Dar ea nu era nicăieri, nici în salon, nici în sufragerie, nici într-o altă cameră publică. Se postă în afara camerei de toaletă a doamnelor, dar o tânără care ieşea îi spuse că nu era nici acolo.

În timp ce părăsea sala, o observă pe Lady Rosalind venind înspre el. Era singură, slavă Domnului, aşa că o abordă.

— Ai văzut-o pe sora ta? Nu ne-am terminat încă discuţia, şi ea a dispărut.

— De fapt, am vorbit cu ea în urmă cu mai puţin de cinci minute. Mi-a spus că va lua trăsura spre casă şi o va trimite înapoi pentru mine şi Griff.

— Deja pleacă?

Lady Rosalind ridică din umeri.

— La urma urmei, avem o călătorie lungă în faţa noastră mâine.

Panica îi distruse calmul.

— Ce călătorie lungă?

Rosalind păru surprinsă.

— Nu ţi-a spus? Am primit de veste în această după-amiază că sora mea Helena a născut – un băieţel. Noi trei plecăm mâine către Swan Park, unde stă Helena în timpul lăuziei.

— La naiba!

— Dacă te grăbeşti, ai putea s-o prinzi pe Juliet înainte să plece de la bal. Va dura ceva timp până ce trăsura va fi adusă.

El dădu să fugă fără să mai spună un cuvânt, apoi se opri.

— Mulţumesc, milady.

Luând mâna lui Lady Rosalind, îi lăsă un sărut rapid pe dosul ei.

— Întotdeauna ai fost o prietenă pentru mine. Pentru asta, îţi voi fi veşnic recunoscător.

Când ridică privirea şi-l văzu pe Knighton apropiindu-se de ei, bătu repede în retragere. În timp ce se îndreptă spre holul de la intrare, inima începu să-i bată puternic. Juliet nici măcar nu pomenise că ei plecau din oraş. Asta nu îi pică bine.

La naiba, dacă el, la urma urmei, insistase prea mult? Dar dacă o pierduse cu refuzul lui de a lua în considerare cererea ei serioasă? Sau, mai rău, dacă se îndrepta spre un alt bărbat? Punând capăt bârfelor, Sebastian cu siguranţă făcuse lucrurile mai uşoare pentru ca ea să-şi găsească pe altcineva.

Într-o secundă, el o văzu zece ani mai târziu – căsătorită cu un neghiob respectabil ca Havering, cu o mulţime de mici neghiobi ca Havering zbenguindu-se în

jurul ei. Şi se văzu pe el la Charnwood absolut singur, exceptând vizitele ocazionale ale fratelui său nestăpânit.

Era posibil să nu primească nici acele vizite, la iuţeala cu care se mişca Morgan. Dacă reuşeşte să-i salveze pielea lui Morgan de data asta, cât va dura? Până data viitoare când nemernicul se va întovărăşi cu piraţii? Sau va merge să spioneze pentru Ministerul de Interne sau pentru marină?

În tot acest timp Sebastian va fi singur, întotdeauna singur, amintindu-şi că a lăsat-o să plece pe singura femeie pe care o dorise.

Gândul acesta îi puse un nod în gât. Nu putea să o piardă – era de neconceput!

Grăbi pasul către holul de intrare şi aproape se prăbuşi de uşurare când o văzu încă aşteptând acolo. Dar nu era singură. Havering era cu ea.

— Serios, milord, îi spunea ea neghiobului pe un ton politicos, dar ferm, nu am nevoie să mă însoţeşti acasă. Doar acum ai ajuns şi, pe deasupra, ar fi cât se poate de nepotrivit. Aşa că, dacă mă vei lăsa în pace, voi chema trăsura cumnatului meu.

— Dar sunt hoţi şi tot felul de răufăcători peste tot. N-ar trebui să mergi singură. O voi aduce pe sora mea să meargă cu noi dacă asta te va face să te simţi mai bine. Şi ea a venit pentru jocul de cărţi în seara asta.

— Atunci aş uri să-i stric seara, spuse Juliet pe un ton agreabil.

— O, nu o va deranja, sunt sigur, începu el.

— Havering, ce faci aici? se răsti Sebastian făcând un pas în faţă. Am crezut că eşti la lupta de cocoşi.

— Am fost, dar nu a fost interesant, nu ceva grozav cum ai spus că va fi. Aşa că am venit aici şi am găsit-o pe Lady Juliet invocând o durere de cap şi îndreptându-se spre casă singură.

— Voi avea grijă să o acompaniez pe Lady Juliet

acasă.

Juliet îl privi cu asprime.

— *Nimeni* nu mă însoţeşte acasă.

Întorcându-se către un lacheu, Sebastian ordonă să-i fie adusă trăsura.

— Vezi tu, protestă Havering, dacă cineva o duce pe Lady Juliet acasă, acela sunt eu.

— După cum a spus, ar fi nepotrivit, bombăni Sebastian.

— Nu mai mult decât dacă ai duce-o tu, începu Havering.

— Ascultă, Havering, nu vrei să provoci un bărbat care mânuieşte pistoalele bine, nu cu experienţa ta îndoielnică.'

Havering clipi la schimbarea bruscă de subiect, apoi roşi.

— Eu… hmm… nu ştiu ce vrei să spui exact.

— Aş fi bucuros să-ţi arăt ce vreau să spun mâine în zori dacă eşti atât de dispus.

— Nu fi ridicol, replică Juliet. Serios, domnilor, asta este prea absurd. Eu merg acasă de una singură în trăsura familiei mele…

— Nu mă… hmm… provoci la duel, nu-i aşa, Templemore? întrebă Havering, fruntea lui devenind un veritabil câmp de riduri.

Sebastian aproape că îşi dori să o facă. Dar ar fi prea uşor să-l intimideze pe Havering.

— Nu, cu condiţia să mergi în sala de joc ca un domn elegant şi să-ţi găseşti o altă tânără doamnă pe care să o impresionezi cu felul tău curtenitor de-a fi.

Havering părea distrus. Apoi, hotărând, pare-se, că nu era destul de pregătit pentru pistoale în zori, îndrugă ceva despre faptul că o caută pe sora lui şi se fofilă de acolo.

Juliet se uită cu o privire rece la Sebastian.

— Deşi îţi mulţumesc că m-ai scăpat de el, ţi-aş

mulţumi şi mai mult dacă m-ai scăpa de tine. Pleacă şi lasă-mă singură.

— Vreau să vorbesc cu tine.

— Foarte bine. Îşi trase mănuşile cu indiferenţa unei femei care crede că are toate cărţile în mânecă. Poate dacă vii dimineaţă…

— Sora ta spune că pleci mâine-dimineaţă. De ce nu mi-ai spus?

Ea ridică din umeri.

— Nu m-am gândit la asta.

— Pe naiba n-ai făcut-o. Vom discuta şi o vom face acum, spuse el cu hotărâre.

În spatele ei văzu gestul lacheului către Sebastian că ajunsese trăsura, iar el încuviinţă din cap.

— Nu plec nicăieri cu tine, la naiba! ţipă ea în timp ce el o prinse de cot şi o împinse spre uşa de intrare.

— Dacă nu o faci, te voi lua cu forţa, şi de data vom fugi pentru totdeauna. Va fi direct către Gretna Green pentru tine, iubire.

Lacheul păru cumva tulburat de afirmaţia lui Sebastian, dar, cu toate acestea, deschise uşa, şi Sebastian o trase afară.

— Tu chiar crezi că aş fugi cu tine din nou? protestă Juliet. Nu sunt proasta care am fost acum doi ani.

— Nu ai fost o proastă atunci, nu eşti o proastă nici acum. Sebastian o grăbi pe scări în jos. Cu toate astea, eu sunt mai ticălos decât am fost atunci, şi voi face orice să o protejez femeia pe care o doresc.

— Nu „orice”, Sebastian.

Juliet îşi înfipse călcâiele lângă uşa deschisă către trăsura lui.

— Dacă ai face „orice”, nu ne-am certa.

Sebastian se uită mirat la faţa ei atrăgătoare, simţind sângele cum îi pulsează în urechi.

— Am vorbit serios, se auzi el răspunzând, ca prin

ceaţă. Voi face orice. Orice doreşti. Aşa că urcă în trăsură. E timpul să discutăm despre nunta noastră.

Ea îi cercetă faţa un moment îndelungat, apoi se întoarse brusc şi urcă în trăsură. Şi pentru prima dată în seara aceea, Sebastian se simţi cu adevărat optimist.

Capitolul 23

Cei care se iubesc atât de mult sunt în stare să moară pentru dragoste.

Proverb englezesc scris pe o listă agăţată odinioară pe un perete din camera de studiu a lui Templemore

Ducele de Montfort apăru din umbră de unde se uitase la Templemore cum îl expediază pe Havering şi o ia apoi cu el pe Juliet. Cu siguranţă meritase să-l urmărească pe Templemore în preumblările lui pe la casa doamnei Brumley.

Aşadar, într-adevăr era o legătură între Juliet şi Templemore. Începuse să se întrebe dacă baronul minţise în această chestiune.

Lacheul reveni înăuntru şi tresări când îl observă pe Montfort.

— Excelenţă! Nu v-am văzut aici.

— E în regulă. Văd că Lordul Templemore şi Lady Juliet tocmai au plecat împreună.

— Da, şi să fiu sincer, sunt foarte tulburat de acest lucru. De obicei nu mă privesc problemele oaspeţilor stăpânei, dar mă tem că…

Se întrerupse, cu o expresie de adâncă frământare pe chip.

Montfort făcu un pas în faţă.

— Ce anume? Voi încerca să ajut dacă pot.

— Părea ca şi cum lordul ar fi… ei bine… luat-o pe tânăra doamnă în trăsura lui împotriva voinţei ei.

— Adevărat? De ce crezi asta?

Lacheul relată în întregime ceea ce Montfort auzise numai în crâmpeie. Când bărbatul termină, Montfort nu putu decât să-şi înăbuşe râsul. În schimb, încuviinţă din cap posomorât.

— Ai făcut bine că mi-ai spus. Nu te teme – o voi atenţiona imediat pe stăpâna ta în legătură cu grijile tale. Îi voi spune că eu sunt cel care i-a auzit fără să vrea pe Templemore şi pe Lady Juliet. Nimeni nu trebuie să ştie că tu ai fost în spatele acestei chestiuni.

Mai ales având în vedere că Montfort nu intenţiona să-i spună nimic stăpânei casei. Femeia avea tendinţa să-şi bage nasul peste tot. În plus, el avea planuri mai bune de valorificare a acestor informaţii.

— Mulţumesc, Excelenţă!

— De asemenea, voi spune familiei lui Lady Juliet. Ei vor şti dacă lordul Templemore ar putea reprezenta o ameninţare. Familia Knighton este încă aici, nu-i aşa?

— Da. Să-i chem?

— Nu, nu te deranja. Continuă-ţi îndatoririle. Îi înmânăservitorului două lire. Asta este pentru tăcerea ta. Poţi să laşi toată chestiunea pe seama mea.

După ce lacheul îşi exprimă din nou mulţumirea şi plecă repede, Montfort rămase pe loc jubilând. Deci Templemore fusese răpitorul lui Juliet acum doi ani? Cât de şocant! Asta explica atât de multe – de ce enervantul baron insistase să îi facă el curte, şi de ce ea păruse a ezita să urce cu el în trăsură.

Putea folosi acest lucru în avantajul său. Knighton nu avea cum să ştie despre participarea lui Templemore la răpire, altfel nu ar permite nici măcar ca acesta să se afle în preajma lui Juliet. Şi dacă s-ar întâmpla ca Knighton să

afle, era genul temperamental care lua măsuri drastice – cum ar fi să-l provoace pe Templemore la duel.

Lucrul acesta ar putea fi foarte util. Indiferent de rezultat, Juliet ar fi liberă. Dacă Templemore l-ar omorî pe Knighton, Juliet nu l-ar ierta niciodată. De altfel, Templemore ar fi obligat să părăsească ţara sau să fie supus judecăţii. Iar dacă Knighton l-ar omorî pe Templemore, atunci singura persoana care se afla între Montfort şi Juliet ar fi eliminată. Cât de convenabil.

Ei bine, mai rămânea un singur lucru de făcut, nu-i aşa? Trebuia să-l găsească pe Knighton şi să-i spună că scumpa lui cumnată tocmai plecase cu o trăsură, singură, cu ticălosul care o răpise în urmă cu doi ani.

Se dovedea a fi o seară foarte interesantă. Până dimineaţa, Montfort intenţiona să fie singurul bărbat care să se poată căsători cu Juliet.

*

Juliet îl privea cu precauţie pe Sebastian, care se aşezase în trăsură pe faţa ei.

— Deci, ce să fie? întrebă el. Gretna Green sau Knighton House?

— Knighton House, desigur.

Scoţându-şi capul pe geam, el strigă comanda către vizitiu, apoi reveni în trăsură. Era întunecat şi sumbru în interior, totuşi lumina lunii strălucea suficient încât Juliet să-i vadă ochii privind-o intens.

— Înţelegi că tocmai ai fost de acord să te căsătoreşti cu mine, nu-i aşa? întrebă el.

— Dacă şi tu înţelegi că tocmai ai fost de acord să spui familiei mele totul în cele din urmă. Ai spus că ai face orice.

— Da, aşa am spus.

Bucuria înflori în inima ei.

— Chiar vorbeşti serios?

El o privi furios.

— Nu arăt ca şi cum aş vorbi serios?

— De fapt, arăţi mai degrabă iritat.

— Ei bine, la ce te aştepţi? Aproape am provocat un bărbat la duel pentru tine. Şi nici măcar nu cred în dueluri. Sunt acte de violenţă fără rost, care nu dovedesc nimic.

— Înţeleg.

Juliet încerca din răsputeri să nu zâmbească, dar el făcea ca acest lucru să fie foarte dificil.

— Asta este tot ce-ai de spus? „înţeleg”?

— Ca să fiu sinceră, încă încerc să înţeleg totul. Niciodată n-am câştigat cu tine înainte, şi cu siguranţă nu m-am aşteptat să te supui aşa uşor.

Sebastian părea exasperat.

— Nu te aşteptai… La naiba, Juliet, ai petrecut aproape o săptămână înnebunindu-mă, defilând în rochii atrăgătoare şi flirtând cu idioţi ca Havering, băgându-ţi piciorul tău frumuşel – piciorul, pentru numele lui Dumnezeu! — unde nu îi e locul, şi acum eşti surprinsă că am capitulat?

Ea nu-şi putu stăpâni râsul.

— Tu ţi-ai pus primul piciorul unde nu trebuia, să ştii.

— Da, şi ţi-am dat idei, mormăi el. Pe care le-ai folosit să mă torturezi. Şi ai încercat să mă faci de râs în faţa unei săli de joc plină de oameni.

— Asta am încercat să fac? întrebă ea cu falsă inocenţă.

Luând-o prin surprindere, el se întinse spre ea şi o trase pe genunchii lui.

— Ştii că e adevărat. Dar vei plăti pentru asta, fetişcană obraznică.

— Acum, Sebastian…

Orice ar fi avut de gând să spună fu acoperit de o sărutare. O, ce sărut delicios! Era atât de feroce şi de dulce

că îi alungă orice gând din minte. Cât îi lipsise asta. Cât îi lipsise el.

Când Sebastian se retrase, era limpede că sentimentul era reciproc.

— Ce spuneai?

— N-am idee.

Zâmbind, el trase perdelele, apoi o sărută încă o dată. Juliet îi cuprinse gâtul cu braţele şi îl sărută înapoi, dorindu-şi ca momentul acela să nu se termine niciodată.

Dar când mâinile lui îi traseră corsajul jos ca să-i poată mângâia sânii dezgoliţi, ea ezită şi se dădu înapoi. În întuneric, cu greu putea vedea ochii lui strălucitori la doar câţiva centimetri de ai ei.

— Când plănuieşti să le spui lui Griff şi Rosalind? întrebă ea, încă puţin nesigură de el. Despre răpire, vreau să spun.

— Oricând vrei. Îi mângâie sfârcul cu o pricepere care îi făcu gura să se usuce. O voi face acum, dacă preferi. Pot întoarce trăsura şi putem fi înapoi la Lady Brumley în câteva minute. Sau îi putem aştepta pe sora ta şi pe cumnatul tău la Knighton House. Este alegerea ta.

Îi mângâia în continuare sânul fără ruşine, pasional. Ea se arcui sub mângâierea lui.

— Aş prefera să aştept.

— Serios?

Zâmbetul lui atotştiutor în timp ce îi răsuci sfârcul între degetele îndemânatice o făcu să roşească.

— Cât mai avem până la Knighton House, ai idee?

Ceea ce făcea el era atât de minunat încât ea putu cu greu să răspundă.

— Nu ştiu… câţiva kilometri, îmi imaginez.

— Perfect. Asta ar trebui să-mi dea suficient timp.

Începu să-i deschidă rochia.

— Pentru ce? rosti înecat, deşi avea deja o bănuială.

Îi era imposibil să ignore acea parte a lui care se

întărea sub posteriorului ei.

— Pentru a-ţi aminti că îmi aparţii mie şi nimănui altcuiva.

Apoi îi luă din nou gura în stăpânire, sărutând-o cu o ardoare care dovedea că era a lui.

Dacă nu ar fi sărutat-o atât de pătimaş, ea ar fi putut să nu suporte ca mâinile lui să o dezbrace cu o eficienţă alarmantă. Dar, pe când el îşi îndepărtă buzele de gura ei, lăsând-o îmbătată de dorinţă, îi dăduse jos rochia. Cămăşuţa îi atârna desfăcută deasupra corsetului, şi pantalonaşii îi dispăruseră, împreună cu juponul. Acum stătea pe genunchii lui purtând doar corsetul şi cămăşuţa ruşinos descheiată, iar buzele lui făceau o cărare pe curbura sânului ei.

— Dacă vizitiul tău ne aude? şopti Juliet, în acelaşi timp uimită şi emoţionată de perspectiva de a face dragoste în trăsura lui.

— Îl voi împuşca, bombăni Sebastian înainte ca gura lui să se închidă peste sânul ei.

— Ohhhh, suspină ea în timp ce limba lui făcea ravagii în trupul ei sensibilizat. Faci asta atât de bine, Sebastian.

Aproape că îl putea simţi zâmbind peste sfârcul ei.

— Serios?

— Da.

Îi atinse cu limba adâncitura dintre sâni.

— Am vrut să fac asta toată seara, de fiecare dată când te-ai aplecat înainte peste masa aia blestemată de şah. Am vrut să mă întind peste ea şi să-i scot afară din rochie şi să-mi îngrop faţa între ei.

Juliet chicoti.

— Lady Brumley nu ar fi fost de acord.

El îşi înălţă capul ca să râdă către ea.

— Urăsc să-ţi spun, iubire, dar n-ar fi fost de acord cu nimic din ceea ce făceam. Ceea ce îmi aminteşte…

Luând-o prin surprindere, o ridică de pe genunchi şi o

aşează pe locul din faţa lui.

— Încă n-am terminat ce-am început mai devreme.

Lipsită de căldura lui, ea tremură.

— O? Ce anume?

— Să te fac să arzi de pasiune.

Murmurul seducător al vocii lui imateriale, în întuneric, o puse imediat în alertă. Stătea acolo, în imposibilitatea de a vedea făcând-o cu atât mai mult conştientă de goliciunea ei – de moliciunea de pluş a locului de sub posteriorului ei dezgolit, de aerul de iarnă peste sânii ei goi, de sfârcurile ei care se întăreau în puncte micuţe.

Şi de pulsaţia dintre picioarele ei, aşa ruşinoasă cum era. Întunericul amplifica sunetul hainelor lui foşnind în timp ce el îşi desfăcu lavaliera, apoi îşi scoase haina şi vesta şi le aruncă deoparte.

Dintr-odată ea mai degrabă îl simţi decât îl văzu ghemuindu-se pe podea în faţa ei. Mâinile lui îi ridicară cămăşuţa pe pulpe şi îi depărtă picioarele.

Uşurarea îi străbătu tot corpul. Lucrul acesta îi era cunoscut. Când mâinile lui îi apucară şoldurile, ea alunecă imediat în faţă, pe banchetă, pregătită să primească trupul lui între coapse, în schimb, fu uimită să simtă gura lui atingând uşor cu un sărut interiorul coapsei. Destul de sus. Aproape de… locul ei secret.

Simţindu-se complet nedumerită, se întinse în întuneric să descopere că umerii lui, încă acoperiţi de cămaşă, erau acum la nivelul genunchilor ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci, Sebastian? şopti ea în timp ce el aplica săruturi tot mai sus pe pielea sensibilă a interiorului coapsei ei.

— Vei vedea. Vei invoca forţele divine înfocată, într-o clipă, rosti el răguşit. Şi numele Domnului, dacă e după mine.

Juliet tremura, dar de data asta nu de frig. Favoriţii lui

îi zgâriau pielea, făcând ca un mic fior de emoţie să i se răsucească de-a lungul coapsei. Părea să se concentreze exact în zonele ei intime, făcând-o să se zvârcolească. Îşi înfipse mâinile în părul lui bogat, mătăsos, vrând să-i dea capul la o parte. Şi apoi gura lui o sărută exact acolo. Exact între picioarele ei, unde niciun bărbat nu o sărutase vreodată, nici măcar el.

— Doamne… Sebastian, tu, nemernic… îngrozitor… ohhhh…

Limba lui se adânci în interiorul ei, iar ea simţi că se topeşte. Nu bănuise niciodată… nici măcar nu crezuse…

— Ai un gust minunat!

Sebastian îşi continuă mişcările cu limba, jucându-se deasupra acelui punct care zvâcnea şi vibra sub mângâierile lui neruşinate.

— Am tânjit să te gust dintotdeauna.

Sub limba lui lacomă, îndemânatică, Juliet uită în totalitate unde era sau cine era. O sută de tâlhari ar fi putut ataca trăsura, şi ea le-ar fi spus să aştepte până el termina acea nebunie pe care o începuse. Mai mult ca sigur că e o nebunie ca ea să simtă această fabuloasă, această… această delicioasă… oh, nici nu se mai putea gândi la adjective. Capul ei urma să explodeze. Sau corpul ei.

— Da, Sebastian… continuă, da…

Bucurându-se, el îşi reînnoi eforturile cu mare entuziasm. Limba lui o lingea şi dinţii lui o torturau şi o chinuiau până când ea simţi că se prăbuşeşte în prăpastia nebuniei. Apoi, cumva, ea îi cuprinse capul şi ţipă „Oh, Doamne, da!” în noaptea ascunsă, erotică.

Rămase suspendată în plăcerea ei pentru un moment scurt, încântător… apoi urmă revenirea la realitate. La interiorul rece al trăsurii. La Sebastian care îi strângea şoldurile sărutându-i coapsele mai încet acum.

El îşi ridică privirea.

— Ţi-am spus că vei invoca numele Domnului.

Nici măcar insolenţa lui infernală nu putea stinge emoţia plăcerii ei.

— Dacă aşa este când mă faci să ard de plăcere, atunci dă-mi foc ori de câte ori vrei.

— Oh, intenţionez să o fac, iubire. Cât de des pot, pentru tot restul vieţii noastre.

Se auzi foşnet de haine, şi, încă în genunchi, el se îndreptă până când ea simţit ceva dur, şi mare, şi cald atingându-i coapsa.

— Dar mai întâi, e rândul tău să termini ce-ai început mai devreme.

Juliet se prefăcu a nu şti despre ce vorbeşte.

— Şi ce ar putea fi asta?

El se aplecă în faţă ca să-şi treacă limba în jurul sânului ei.

— Ştii foarte bine, obrăznicătură mică.

Dintr-odată, trăsura se cutremură oprindu-se, aruncându-l brusc peste ea. Sebastian înjură încet în timp ce ea se prinse de umerii lui.

Apoi vizitiul său strigă:

— Am ajuns, milord.

Juliet sări dreaptă la locul ei.

— Sebastian, nu pot… nu putem… Ne va lua mult să ne îmbrăcăm, şi servitorii vor ghici despre ce este vorba dacă stăm aici prea mult.

— Ştiu, dar ce naiba vrei să fac?

— Fă-l să se întoarcă.

— Ce?

— Acasă la Lady Brumley! Fă-l să se întoarcă!

— Bine.

El dădu ordinul şi trăsura porni din nou.

— Cum va rezolva asta lucrurile?

— Ne va da timp să ne îmbrăcăm. Pe lângă asta, acum că mă gândesc mai bine, ar fi mai bine să vorbeşti cu Griff într-un loc public unde nu te poate omorî.

— Foarte amuzant.

— Nu glumesc. Dacă ar fi intrat şi ne-ar fi văzut împreună la Knighton House, ar fi putut presupune ce e mai rău. Cel puţin la Lady Brumley ne putem furişa afară din trăsură şi ne apropiem de el ca şi cum n-am fi fost singuri împreună. Îl împinse de umeri. Acum ridică-te. Trebuie să ne îmbrăcăm.

— O nu, nu face asta, rosti el răguşit. Avem destul timp să ne îmbrăcăm. Dar nu mă vei lăsa excitat şi nesatisfăcut de două ori în aceeaşi seară.

— Sebastian, începu ea, apoi suspină când el îi trase şoldurile înainte şi se îngropă în ea. Oh! gâfâi ea în timp ce el începu să se mişte. Ei bine, dacă trebuie... în regulă atunci...

Mai mult decât în regulă. Era la fel de fabulos ca înainte, doar că de data asta o umplu atât de complet încât ea se gândi că va leşina pur şi simplu de plăcerea acestui lucru.

— La naiba, iubire, m-ai înnebunit de dorinţă, zise el gâtuit în timp ce împinse puternic.

— Şi tu pe mine, murmură ea cu un oftat.

— Să mă opresc ca să ne îmbrăcăm? mormăi el cu jumătate de gură.

— Să nu îndrăzneşti!

Îi strânse umerii şi-şi împinse şoldurile mai sus, vrând să-l aibă în totalitate înlăuntrul ei.

— N-aş putea nici dacă aş vrea.

Sebastian simţea că murise şi ajunsese în rai în cele din urmă. Numai că se îndoia că asta era permis în rai.

În sfârşit, Juliet era a lui în totalitate. Pentru totdeauna. Or, altfel, visa. Dar, în ciuda întunericului, nu putea greşi că era Juliet cea pe care o ţinea în braţe. Nicio altă femeie nu mirosea ca o întreagă pajişte cu liliac. Nicio altă femeie nu era la fel de delicată şi de generoasă şi deschisă. Şi nicio altă femeie nu îl făcuse să se simtă ca un

rege din secunda în care îl cuprinsese în braţele ei iertătoare.

Se pierdu în căldura ei dulce, legănându-se în ea, legănându-şi şoldurile peste balansul trăsurii până când ea a începu să scoată mici gemete de plăcere. Vrând să încetinească astfel încât să ajungă împreună la satisfacţie, se aplecă spre ea să sărute orice ar putea găsi în întuneric… gâtul ei delicat… vârful bărbiei ei încăpăţânate… obrazul ei întotdeauna înroşit. Degetele ei se înfipseră în umerii lui, trăgându-l înspre ea. Apoi Juliet se contractă în jurul lui, o mână mătăsoasă, care îl strânse până când, cu un răcnet, el ajunse la eliberare.

În timp ce el se încorda înăuntru, sămânţa lui revărsându-se în ea, Juliet strigă „Te iubesc, Sebastian!” şi îşi găsi propria satisfacţie.

În acel moment, când cuvintele nefamiliare îi cuprinseră inima lui suferindă ca un balsam liniştitor, el îşi dădu seama că ar face orice ca să o audă spunându-le din nou. Să o audă strigându-le în gura mare pentru tot restul vieţii lor.

Ar face orice ca să asigure asta – orice. Pentru că, la naiba cu mândria şi cu datoria, el voia dragostea lui Juliet. Chiar dacă nu era sigur că putea să răspundă cu aceleaşi cuvinte.

Şi dacă nu putea? Dacă nu o face, ea va rămâne? O îmbrăţişă, simţind bubuitul inimii ei pe pieptul lui şi respiraţiile încetinite în urechea lui.

— Să nu mă părăseşti niciodată, iubire, şopti el, căci n-aş putea suporta asta.

Ea se trase înapoi ca să-i înlăture părul de pe frunte.

— Ce te face să crezi că te voi părăsi vreodată, iubirea mea?

Auzi din nou acel cuvânt, acel cuvânt minunat de care nu se va plictisi niciodată. Nu îşi dăduse seama până când ea îl rostise că asta era ceea ce aşteptase toată viaţa lui.

— Aş fi jurat că erai pe punctul de a mă părăsi în seara asta după ce am jucat şah. Mergeai acasă, şi mâine plecai din oraş. Şi ai spus că te-ai săturat…

— Da, de toate jocurile tale meschine. Asta nu înseamnă că te părăseam pentru totdeauna, pentru numele lui Dumnezeu. Doar că nu puteam fi în preajma ta atâta timp cât nu încetai cu ele. Dar întotdeauna am intenţionat să te am, Sebastian Blakely. Orice ar fi presupus asta.

— Ai fi putut să-mi spui şi să mă scuteşti de nişte griji, mormăi el.

Dându-se în spate, el îşi trase pantalonii şi îi încheie. Apoi se ridică pe bancheta din faţa ei.

— De ce? Ea îşi îndreptă cămăşuţa şi începu să o încheie. Atunci ai fi fost atât de sigur de mine că nu ai fi înţeles niciodată rostul. Nu sunt atât de proastă.

Întinzându-se, el aprinse lampa ca să vadă să se poată îmbrăca, apoi murmură:

— S-ar putea ca unii să nu fie de acord. Ar putea spune… că eşti proastă să te îndrăgosteşti de mine. Sebastian nu se putea abţine. Trebuia să o audă spunând din nou acele cuvinte. Vreau să spun te-am răpit şi m-am purtat cu tine foarte urât…

— Cu siguranţă ai făcut-o.

Când el îşi ridică privirea, ea adăugă cu un zâmbet:

— Dar te iert. Asta este frumuseţea dragostei. O femeie îndrăgostită îl iartă uşor pe iubitul ei. Vezi tu, dragostea are subtilităţile ei la urma urmei.

Îl privi cu solemnitate, ca şi cum ar aştepta un răspuns. Sebastian trebuia să spună cuvintele acum, dar ceva îl reţinea.

— Va trebui să am încredere în tine în această privinţă.

Îşi ţinu răsuflarea, sigur că ea se va înfuria pe el pentru că nu răspundea prin cuvintele pe care ea se aştepta să le audă. Dar Juliet îi aruncă doar un zâmbet trist,

apoi se întinse după rochie.

— Ei bine, indiferent cât de mult te iubesc – şi te iubesc – sper că intenţionezi să renunţi la această chestiune cu răpirea. Este foarte epuizantă.

El se prăbuşi uşurat. Totuşi se simţea oarecum ca un ticălos.

— Nu ştii cât de serios m-am gândit să te răpesc în noaptea asta. Cu o expresie încruntată, îşi băgă cămaşa în pantaloni. În special când nenorocitul de Havering şi-a deschis gura blestemată şi a început să vorbească despre cum te va conduce acasă.

— Nu te-ai fi luptat cu adevărat în duel, nu-i aşa?

— Dacă mă voi lupta vreodată în vreunul, nu va fi cu un bărbat care nu ştie unde să îndrepte pistolul.

— Ştiam eu că te prefăceai.

Juliet îşi trase rochia în sus pe corp, făcând ca gura lui să se usuce. Apoi se întoarse cu spatele la el.

— Încheie-mă.

Mâinile lui începură să transpire în timp ce făcea ce îi ceruse ea. La naiba, cum putea să o dorească din nou atât de repede? Va înceta vreodată să o dorească aşa?

— Boggs îmi va lua capul când va vedea în ce stare sunt hainele mele.

Juliet oftă.

— Ştiu. Gândeşte-te numai cât de mult va dura să scoată toată murdăria. Şi cu tine în genunchi!

El râse de grijile ei.

— Sunt sigur că se va descurca.

— Dar ce trebuie să facem când ajungem acasă la Lady Brumley? Amândoi arătăm groaznic.

— De ce nu cobori în faţa casei şi te furişezi din galerie într-o cameră privată, unde te poţi împrospăta? Eu voi face un tur cu trăsura, apoi voi ieşi şi voi face la fel. Cumva vom reuşi să ascundem acest lucru. Trebuie să o facem. Nu pot vorbi cu cumnatul tău arătând ca şi cum

tocmai am făcut dragoste cu tine în trăsură.

— Cu siguranţă nu poţi, zise ea.

Cu planul stabilit, terminară să se îmbrace, făcând tot posibilul ca să readucă totul la starea iniţială, deşi era al naibii de greu. Pe când opriră în faţa reşedinţei lui Lady Brumley din nou, el se gândi că arătau relativ prezentabili.

Dar înainte ca vizitiul să oprească complet, portiera fu deschisă brusc şi o voce răsună cu putere:

— Afară, Templemore! Ieşi afară acum!

Sebastian oftă. Adio cu furişatul. Cu inima strânsă, ieşi din trăsură să dea ochii cu singurul om care avea un motiv bun pentru a-i face rău. Griff Knighton.

Knighton era mai palid decât îl văzuse Sebastian vreodată. Ochii aveau privirea unui om decis să verse sânge. Lady Rosalind se agăţa de mâna lui implorându-l să-şi stăpânească mânia, dar el o ignoră complet.

În spatele ei stătea Montfort. Ce naiba făcea ducele aici? Nimeni altcineva nu părea să fie în jur.

— N-am vrut să cred când mi-a spus Montfort că ai răpit-o pe Juliet, se repezi Griff. Dar e greu să neg dovada din faţa ochilor. Juliet, ieşi afară în acest moment.

Naiba să-l ia pe Montfort! Mai mult ca sigur că îi văzuse plecând. Sebastian sperase pe jumătate că putea să o ascundă pe Juliet pretinzând că este singur. Trebuia să se gândească mai bine.

În timp ce Juliet cobora în spatele lui, Sebastian spuse:

— Ştiu ce gândiţi, dar nu este aşa de grav pe cât pare. Intenţionez categoric să mă căsătoresc cu cumnata ta. Într-adevăr, ne-am întors aici ca să vorbim cu tine şi cu Lady Rosalind despre asta.

— Aşa aţi făcut? Dacă privirea lui Knighton ar fi fost o sabie, l-ar fi tăiat exact în două. Intenţionai şi să-mi spui şi cine eşti cu adevărat?

Sângele lui Sebastian îi îngheţă în vene.

— Ce vrei să spui?

— Dumnezeu ştie că în general n-aş crede nimic din ce spune Montfort, dar în circumstanţele astea… El susţine că tu eşti cel care a răpit-o pe Juliet acum doi ani, nu fratele tău. E adevărat?

Spre uimirea lui, el o auzi pe Juliet spunând:

— Cum poţi să îl crezi pe bestia de Montfort? Este o minciună, o invenţie menită să-mi facă rău. Sebastian nu a fost acela, iar eu ar trebui să ştiu!

Juliet îi lua apărarea, pentru numele lui Dumnezeu! După toată insistenţa ca el să spună adevărul, voia să-l protejeze. Nu putea s-o lase să facă asta. Îi promisese, la urma urmei. Se întoarse să-i cuprindă obrajii între palme.

— E în regulă, iubire. Sunt pregătit să-mi primesc tratamentul. Ar fi trebuit să o fac cu mult timp în urmă. Apoi îl privi încă o dată pe Griff în ochi. Da. Eu am fost.

— Dar a avut un motiv bun! izbucni Juliet în timp ce încerca să-şi facă loc printre cei doi bărbaţi. Trebuie să auzi toată povestea, Griff. Aşa este corect!

Knighton abia îi aruncă o privire în timp ce o împinse deoparte.

— Nu trebuie să aud niciun afurisit de lucru. Mintea ta poate fi umbrită de farmecele lui, dar a mea nu e. Îi aruncă lui Sebastian o privire de oţel. Cât despre tine, domnule, ne vom întâlni la duel mâine la Leicester Fields. Alege-ţi arma şi secundul şi fii acolo, sau te voi declara cu mare satisfacţie un laş.

— Nu! cele două femei strigară la unison.

Lady Rosalind adăugă apoi:

— Nu trebuie să lupţi! Fii rezonabil!

— Nu te băga în asta, Rosalind, mormăi Knighton. Nu te priveşte.

— Nu e… Fii blestemat, Griff, eu cred că să-l opresc pe soţul meu de la a fi ucis este în totalitate problema mea. Nu poţi…

— Tacă-ţi gura, femeie, sau jur că o voi face eu să tacă!

Lady Rosalind părea că ştie că îl împinsese pe soţul ei prea departe, pentru că rămase tăcută. Dar ochii ei fulgerau a răzvrătire.

Juliet îl prinse pe Sebastian de braţ.

— Spune-i că nu vei lupta, iubirea mea. Spune-i că nu vei lupta!

El se uită la ea, dorindu-şi să o poată scuti de asta.

— Trebuie, iubire. Niciun gentleman nu refuză o provocare. Nu este onorabil. Ştii asta.

— Nu-mi pasă ce e onorabil!

El abia dacă zâmbi.

— Ah, dar mie îmi pasă.

— Ai spus că nu crezi în dueluri! Ai numit-o violenţă fără rost!

— Este. Nu aş instiga niciodată la unul. Dar acum, că provocarea este făcută, nu o voi refuza, chiar dacă este cumnatul tău. Îmi pare rău. Se uită la Griff. Accept provocarea ta.

— Cel puţin nu eşti laş. Knighton se întoarse spre Juliet. Vino. Am terminat aici. Plecăm acasă.

O prinse de braţ cu forţă ca să o conducă la trăsură, care oprise în spatele trăsurii lui Sebastian. Se pare că familia Knighton hotărâse să pornească după ei când sosiseră el şi Juliet.

— Aşteaptă! strigă Juliet. Lasă-mă un moment cu el, te rog!

Knighton se uită ca şi cum îi venea să refuze, apoi încuviinţă scurt. Ea se eliberă din strânsoare ca să fugă înapoi la Sebastian.

— O, iubirea mea, de ce trebuie să faci doar lucrul corect când este lucrul greşit?

— Obişnuinţa, presupun.

Îi zâmbi strâmb. Ea îl lovi cu pumnul în piept.

— Să nu îndrăzneşti să tratezi asta ca pe o glumă!

Cu un ochi spre Griff, care stătea alături încruntându-se, el îşi coborî vocea:

— Nu trebuie să-ţi face griji pentru cumnatul tău. Eu voi alege armele, şi voi alege pistoalele. În acest fel pot controla rezultatul, să mă asigur că nu voi face mult rău. Cu noroc, pot zbura pistolul chiar din mâna lui, şi asta va pune capăt duelului.

— Nu sunt îngrijorat în privinţa lui, prostule! Lacrimile îi curgeau pe obraji. Sunt îngrijorată pentru tine!

El se întinse să îi şteargă lacrimile.

— Nu fi. Voi fi bine.

— Ai avut dreptate să ţii răpirea secretă. Nu trebuia să te fi rugat niciodată să le spui!

— Nu, tu ai avut dreptate: cu cât am aşteptat mai mult, cu atât mai numeroase au fost şansele de dezastru. Era menit să se întâmple în cele din urmă – eu am provocat soarta. Îşi forţă un zâmbet liniştitor pe buze. Dar după ziua de mâine, totul se va termina. Knighton va fi mulţumit, şi ne putem căsători.

Juliet părea la fel de sceptică cum se simţea el, dar Sebastian se forţă să o dea la o parte.

— Acum du-te cu familia ta şi nu te îngrijora, auzi? Totul va fi bine.

Knighton spuse în spatele ei:

— Haide, Juliet, să mergem acasă.

Sebastian ridică privirea şi-l văzu pe Montfort privind întregul schimb cu bucurie, apoi spuse:

— Knighton, doar o clipă, dacă eşti amabil.

Când Knighton veni mai aproape, Sebastian murmură:

— Dacă nu vrei ca Montfort să trateze acest lucru ca pe un spectacol şi să-şi aducă toţi prietenii, îţi sugerez să alegi alt loc pentru duelul nostru şi să-l ţii secret.

O admiraţie fără voie licări în ochii lui Knighton.

— Foarte bine. Wimbledon Common e bine?

Sebastian dădu din cap sumbru. Apoi Knighton se întoarse şi, luându-le pe cele două femei, le grăbi spre trăsură. Câteva momente mai târziu, plecară.

Lui Sebastian nu-i rămăsese decât să rezolve cu Montfort. Se uită la ticălos, întrebându-se cum aflase adevărul.

— Deci crezi că ai câştigat, nu-i aşa?

— Eu? Eu sunt numai un observator al unei tragedii interesante de familie.

— Da, am auzit cum ai „observat”. Dar ai face bine să nu te bazezi că vei observa ceva mâine. Dacă ştii ce e bine pentru tine, vei sta departe de Leicester Fields dimineaţă.

— Tu, domnule, nu eşti în măsură să mai faci ameninţări, replică Montfort cu superioritate. Şi de-abia aştept să fiu martor la duel. Sper ca amândoi să muriţi.

După ce Montfort se retrase în sala de bal, fără îndoială să-şi găsească prietenii apropiaţi, Sebastian oftă de uşurare. Cel puţin nu trebuia să-şi facă griji că Montfort va apărea la Wimbledon Common.

Dar, pe măsură ce realitatea rece se contura clar, i se înmuiau genunchii. În zori se lupta în duel şi, în ciuda a ceea ce îi spusese lui Juliet, nu era deloc sigur că va supravieţui. Knighton fără îndoială va trage ca să omoare.

Urcându-se în trăsură, îi ordonă vizitiului să îl ducă acasă. Dracu să-l ia pe Knighton şi temperamentul lui! Măcar dacă ar fi vrut să asculte şi să fie raţional…

Oftă. Cum putea fi un om raţional când vedea o tânără nevinovată aparent compromisă de acelaşi bărbat de două ori? Knighton nu ar fi fost bărbat dacă ar fi plecat fără să lupte.

Sebastian îşi îngropă faţa în mâini. Cumva trebuie să conducă duelul astfel încât niciunul din ei să nu fie rănit. Dar putea să facă asta? Nu avea idee dacă Knighton era priceput la pistoale.

Spera să nu fie. Singura modalitate ca să salveze

situaţia era dacă el trăgea primul şi îl dezarma pe Knighton. Pentru că dacă rata…

El va fi mort, asta era o certitudine. Lăsând-o pe Juliet ruinată şi singură. Şi după tot ce făcuse ca să-i distrugă viaţa, refuza să-şi adauge şi asta în palmares.

Capitolul 24

Chiar dacă e la-nceput măruntă, gâlceava creşte Când o biciuieşte limba.

Andromaca de Euripide, citat brodat pe un prosop pentru Rosalind de Juliet Laverick la vârsta de cincisprezece ani

În timp ce trăsura familiei Knighton porni, Rosalind hotărî să rămână tăcută până când va fi singură cu Griff. Dar, odată ce Juliet se grăbi să explice cum şi de ce lordul Templemore o răpise, decizia lui Rosalind fu uitată, şi ea puse întrebare după întrebare. La început fu indignată, dar, pe măsură ce Juliet îşi apăra iubitul, se îmblânzi. Era fascinată. Asta era cu adevărat o poveste demnă de o piesă de teatru!

Păcat că soţul ei prostuţ nu o putea înţelege. El stătea acolo supărat, ca un idiot cu temperament înflăcărat ce era. Şi, când Juliet termină, Rosalind luă o nouă hotărâre.

Să oprească acest duel cu orice preţ.

Da, lordul Templemore făcuse nişte greşeli prosteşti, dar cu siguranţă nu mai prosteşti decât deosebit de încăpăţânatul om cu faţa de piatră de lângă ea, care se purta ca şi cum nu ar fi auzit niciun cuvânt din explicaţiile lui Juliet. Şi nimic din ceea ce Juliet spusese nu-i schimbase părerea că lordul era perfect pentru sora ei.

Acum venea partea dificilă – să-l convingă şi pe Griff

de asta.

Discuţia lor dură tot drumul spre casă, dar în timp ce coborau în faţă la Knighton House, Juliet continuă să aducă argumente:

— Înţelegi, Griff? Sebastian a făcut ce-a putut mai bine. Cum poţi să-l învinovăţeşti că a încercat să-şi protejeze fratele? Ai fi făcut la fel dacă ar fi fost vorba de Daniel.

— N-aş fi minţit despre asta. Griff se îndreptă cu paşi mari spre casă. Mi-aş fi recunoscut deschis greşeala după aceea şi aş fi făcut faţă consecinţelor. Când am mers în Shropshire...

— Am fost puşi pe răzbunare! Juliet se grăbi pe trepte după el. A ştiut-o şi el, după ce l-ai lovit cu pumnul în faţă. Deci comportamentul lui e perfect de înţeles. Poţi să-l învinovăţeşti pentru că a tratat problema cu prudenţă? îi era teamă pentru fratele lui!

— Care se întovărăşeşte cu contrabandiştii şi cu piraţii.

— Asta e ca şi cum râde ciob de oală spartă, mormăi Rosalind în timp ce venea în urmă.

Oprindu-se în holul de la intrare, Griff se întoarse să-i arunce o privire aspră.

— O iau ca şi cum şi tu consideri acţiunile lui Templemore „demne de înţeles”?

Rosalind se pregăti de confruntare.

— Le cred, într-adevăr. Şi aşa ai face şi tu dacă ţi-ai lăsa mânia să se potolească suficient de mult ca să vezi raţiunea.

— Griff, spuse Juliet, îl iubesc, nu voi iubi niciodată pe altcineva. Dacă îl omori...

— O, nu îl va omorî pe lordul Templemore, interveni Rosalind, ţintuindu-l cu privirea pe soţul ei. Vocea ei se înălţă cu teamă: Nu-ţi aminteşti, Juliet? Chiar în ziua în care am ajuns în Shropshire, Griff ne-a spus despre îndemânarea

lordului Templemore cu pistoalele, cum nimereşte ţinta exact în centru. Griff a promis atunci să nu-l provoace, dar aparent a uitat acea promisiune. Să se sinucidă în duel pare a fi scopul actual al soţului meu.

Privirea fermă a lui Griff deveni mai aspră decât o văzuse ea vreodată.

— Această discuţie e încheiată, Juliet. Voi lupta cu răpitorul tău, indiferent cum protestezi. Acum, dacă te rog să ne scuzi, vreau să am o discuţie cu soţia mea.

— Dar Griff, începu Juliet.

— Du-te, draga mea, a spus Rosalind. Voi avea eu grijă de asta.

Juliet îi privi mirată pe amândoi, apoi păru că înţelege amplitudinea tensiunii dintre soţ şi soţie.

— Rosalind, vino în camera mea când ai terminat, bine?

— Voi fi acolo imediat, răspunse Rosalind.

Aruncându-le o privire de îngrijorare, Juliet se grăbi sus pe scări.

Griff nici măcar nu aşteptă până când Juliet ajunse sus. Apucând-o pe Rosalind de cot, o împinse în salon, apoi închise uşa.

— Dacă vrei să-i susţii cauza, atunci abţine-te. Nu voi asculta un cuvânt despre asta, în special de la tine.

Asta o luă pe Rosalind pe nepregătite.

— Ce vrei să spui în special de la mine?

Întorcându-se, Griff se duse lângă un scaun şi se sprijini de spătar, ca şi cum doar ţinându-se de ceva reuşea să nu se înece.

— Nu sunt prost, Rosalind, indiferent ce gândeşti. Ştiu că eşti un pic… îndrăgostită de Templemore. Dar dacă te aşteptţi ca eu să nu intervin şi să privesc în timp ce-l laşi pe acel… acel escroc…

— Ce tot bolboroseşti acolo? interveni Rosalind. Sunt „îndrăgostită” de lord? De ce în numele Domnului ai crede

asta?

Când o privi din nou, el părea pierdut.

— Nu înrăutăţi situaţia minţind despre asta. Nu sunt orb. Am ştiut când am plecat din Shropshire că tu şi Juliet m-aţi minţit în legătură cu motivul pentru care a pretins că este bolnavă. Dar mi-am spus că era vorba doar de înclinaţia ta de a face pe peţitoarea, că nu însemna nimic. Chiar dacă ai minţit despre casa de la ţară unde evident ai mers cu el. Şi chiar dacă ai plecat singură cu el la călărie înainte să mă trezesc. Ca să nu mai menţionez şoaptele din colţuri sau… Se întrerupse cu un blestem. Dar să îl văd sărutându-ţi mâna şi să aud că el ţi-a făcut o vizită în secret azi-dimineaţă… când îl văd zâmbindu-ţi… sau că îl lauzi… sau…

— Oh, Dumnezeule, şopti ea, trezindu-se din tăcerea ei fără cuvinte. Te-ai gândit… nu pot să cred că ai crezut… Temperamentul ei o făcu să reacţioneze cum îi era caracteristic. Ce… mare… idiot poţi să fii!

Apropiindu-se cu paşi mari de el, îl lovi în piept.

— Oh! Asta a durut!

— Bine! Ai crezut că este ceva între mine şi lordul Templemore? Templemore, pentru numele lui Dumnezeu?

Frecând locul unde îl lovise, el o privi cu precauţie.

— Nu! Ei bine… vreau să spun, ştiu că nu m-ai înşelat niciodată, dar…

La cuvântul „înşelat”, ea începu să-l lovească din nou, dar el îi prinse pumnul.

— Am crezut că ai putea… ştii… să ai un fel de pasiune pentru el, termină el, jalnic.

Ea încercă să-şi elibereze pumnul, dar el nu îi dădea drumul. Rosalind îl privi aspru.

— Blestemat să fii, Griff, mă ajuta să rămân însărcinată.

El o privi cu mirare, apoi explodă:

— Pe naiba că a făcut-o!

Doar atunci Rosalind îşi dădu seama cum sunaseră aceste cuvinte. Împingând-o la o parte, Griff se îndreptă spre uşă.

— Nu-ţi face griji cu duelul! Îl voi sfâşia pe nenorocit bucată cu bucată.

— Nu, n-am vrut să aibă conotaţia aceea! Se grăbi după el şi-l prinse de braţ. Vreau să spun, el m-a dus la o vindecătoare, în Shropshire!

La auzul acestor vorbe, Griff se opri şi se întoarse să o privească mirat.

— Continuă.

Ea înghiţi cu greu văzându-i expresia, dintr-odată amintindu-şi de ce îşi ţinuse de la bun început activităţile din Shropshire secrete faţă de el.

— Ai refuzat să mă laşi să încerc nişte remedii pentru starea mea, îţi aminteşti? Când el continuă doar să se încrunte la ea, Rosalind adăugă în grabă: Lordul i-a spus lui Juliet de o vindecătoare care a ajutat-o pe mama lui să rămână însărcinată. Acolo am fost lordul Templemore în ziua în care ne-am întors împreună. El, Juliet şi cu mine am luat sania ca să ne întâlnim cu Winifred, o femeie recunoscută pentru abilităţile ei în aceste probleme.

— Juliet nu a fost cu tine în acea zi, o corectă el, încă încruntându-se. Îmi amintesc foarte bine.

— A fost cu noi înainte să ne întâlnim cu tine.

Plimbându-se agitată prin cameră, Rosalind explică de ce Juliet rămăsese în urmă la Foxglen.

— De fapt, Juliet s-a furişat înapoi la Charnwood Hall mai târziu. Atunci am început toată prefăcătoria cu boala – ca să am un motiv să rămân la Charnwood şi să mă consult cu Winnie. Întreab-o pe Juliet despre ziua aceea, dacă nu mă crezi. Dacă vrei să ştii, întreabă-l pe domnul Pryce. Ambii o vor confirma.

— Dar întâlnirea ta privată de azi-dimineaţă? întrebă el.

— A vrut să-l ajut să rămână singur cu ea ca să o ceară în căsătorie în seara asta. Şi când l-ai văzut sărutându-mi mâna la Lady Brumley, pleca după Juliet. Rosalind îl privi serioasă. O vrea pe *ea,* să ştii, nu pe mine. Pentru el, eu sunt doar sora.

— Şi şoaptele… şi casa de la ţară…

— Lordul Templemore ne-a arătat casa de la ţară în ziua în care am mers la Winnie. Şi şoaptele au fost doar ca să-mi spună că Winnie a trimis mai multe ierburi medicinale. Se îmbujoră. Şi ca… să… întreb ce să fac cu tine în legătură cu apa de baie.

Faţa lui Griff se înnegură.

— Apa de baie?

— Ei bine, Winnie a spus că e mai puţin probabil ca un bărbat să conceapă dacă face băi foarte fierbinţi, aşa că lordul Templemore… adică, el le-a spus servitorilor…

— Să nu-mi dea apă fierbinte. Griff îşi feri privirea, cu maxilarul încordat. Dumnezeule, acum totul se leagă. Servitorii lui se purtau aşa ciudat în legătură cu asta. Răsuflă înfiorat. Şi ce alte leacuri bune ţi-a oferit această „vindecătoare”?

— Doar plante medicinale, atâta tot. La lunga lui tăcere încordată, ea izbucni: O, Griff, nu fi supărat pe mine! N-am putut să mă abţin să nu încerc încă un lucru. Vreau atât de mult să am copilul tău. Copilul nostru.

Cu un oftat sincer, el îşi frecă faţa cu mâna.

— Nu sunt supărat pe tine, draga mea. Sunt supărat pe mine. Pentru că am tras concluzii pripite, pentru că nu ţi-am ascultat dorinţele. Vocea lui coborî, vinovată: Pentru că n-am avut încredere în tine. Sunt un gelos… „idiot” mi se potriveşte perfect.

Toată furia ei reveni. Să creadă că ea ar putea fi în stare de o asemenea trădare!

Griff dădu serios din cap.

— Da, idiot. Dacă ai şti chinurile la care m-am supus…

— Le-ai meritat pe fiecare dacă te-ai gândit că eu m-aş uita măcar la alt bărbat în acel fel!

Se apropie de el, iar el îşi ridică mâinile să se apere.

— Gata cu loviturile, o avertiză.

— Fără lovituri. Îi strânse mâinile în ale ei. Priveşte-mă, Griff.

După o secundă, privirea lui tulburată se întoarse spre ea.

— Te iubesc, spuse ea cu toată forţa. Te iubesc din ziua în care ne-am întâlnit. Asta nu s-a schimbat niciodată. Nu se va schimba niciodată. Şi cu siguranţă n-aş fi niciodată atât de proastă să tânjesc după o felie de plăcintă când am un întreg ospăţ la dispoziţie.

O parte din tristeţe dispăru de pe chipul lui.

— Am crezut că te pierd, şopti el. Ai fost atât de irascibilă în ultimul timp. Şi atât de dezamăgită că nu avem un copil încât am crezut că dai vina pe mine.

— Îmi pare rău că ai crezut asta. Nu te învinovăţesc. Şi dacă am fost irascibilă, a fost pentru că incapacitatea mea de a-ţi dărui un copil m-a frustrat. Îi aruncă un zâmbet palid. Nu sunt obişnuită să dau greş cu ceva, după cum bine ştii.

— Nu contează dacă îmi dăruieşti un copil sau nu, draga mea, rosti el cu fervoare. Atâta timp cât te am pe tine, mi-e de-ajuns.

Pentru prima oară, Rosalind îşi dădu seama că nu erau doar simple cuvinte. El vorbea serios. Probabil vorbise serios ori de câte ori o spusese, dar ea fusese atât de prinsă de gândurile că era imperfectă încât îi atribuise aceleaşi sentimente şi lui.

— Eu nu vreau să… să-ţi dau prematur speranţe, spuse ea, dar trebuia să-mi vină ciclul săptămâna trecută şi nu a venit. Aşa că este posibil…

— Dacă este, atunci bine. Dacă nu este, şi atunci este bine. Pot îndura orice atâta timp cât nu te pierd.

Ei îi apărură lacrimi în ochi.

— Nu mă vei pierde, prostuţule. Rosalind se întinse să-i sărute obrazul. Şi pur şi simplu trebuie să înveţi să vorbeşti cu mine despre lucrurile care te îngrijorează, în loc să faci din ţânţar armăsar. Adăugă, ca să fie corectă: Dar jur că nu te voi mai minţi niciodată. Asta a fost o parte din problemă, ştiu. Apoi ea se gândi un moment şi se încruntă. Deşi motivul pentru care am minţit prima dată a fost pentru că tu ai început să-mi dai ordine, spunându-mi ce pot şi ce nu pot să fac.

Gura lui întrerupse şuvoiul ei de cuvinte. O sărută cu pasiune, amintindu-i de prima dată când o sărutase în livada de pruni de la Swan Park. Când el se desprinse, genunchii i se înmuiaseră şi furia ei dispăruse. O ţinu aproape, vârându-şi nasul în părul ei.

— Nu mă voi mai îndoi niciodată de tine, draga mea, jur.

Rămaseră aşa un timp, suficient de mult încât ea îşi aminti de la ce pornise de fapt cearta lor.

— Hm, Griff? murmură ea în haina lui, urând că trebuia să strice legătura lor reînnoită, dar mult prea conştientă de timpul care trecea. Acum că înţelegi cum stau lucrurile cu lordul Templemore şi ştii că nu a însemnat niciodată nimic pentru mine, crezi că ai putea…

— Nu. El deveni rigid în braţele ei. Duelul este programat, Rosalind. Nu-l voi lăsa să scape cu faptul că i-a făcut rău lui Juliet.

Scrâşnind din dinţi la încăpăţânarea lui, ea se retrase.

— Chiar dacă ea este pe deplin fericită de cum au ieşit lucrurile?

— Nu înţelegi că el profită de firea ei bună ca să-i tulbure mintea?

— În acelaşi fel în care tu ai profitat de pasiunea mea pentru anumite… vicii obraznice ca să-mi tulburi mintea când ne-am cunoscut?

— Nu este la fel, mormăi el. Ceea ce-a făcut el este mai rău, şi trebuie să plătească pentru asta.

— Fii blestemat, Griff, nu vreau să mori!

El părut enervat.

— Aş vrea să nu mai vorbeşti ca şi cum aş fi complet neajutorat cu un pistol în mână. Pot să mânuiesc o armă de foc, să ştii.

— Tu eşti cel care a trâmbiţat priceperea lui Templemore, aşa că nu fi nemulţumit de faptul că eu cred ce-ai spus.

El îşi încrucişă braţele pe piept.

— Asta este o chestiune de onoare, şi nu-mi voi lua cuvântul înapoi. Voi lupta la duel şi nu voi mai discuta deloc despre asta. Îşi îmblânzi vocea. Aşa că hai să nu ne mai certăm şi să mergem în pat. Mă gândesc la un fel mai bun de a-mi petrece ultima noastră noapte înainte de duel.

Ea îşi dădu ochii peste cap. Cât de tipic pentru soţul ei să creadă că ea îşi putea alunga furia şi sări direct în pat.

— Şi eu mă gândesc la aşa ceva. Mi-o voi petrece consolând-o pe biata mea soră. Dacă eşti încă în viaţă dimineaţa, te poţi alătura nouă la micul dejun. Dacă nu... Zâmbi dulce. Atunci poţi să mergi în iad cu nevoile tale bărbăteşti nesatisfăcute. Pentru că nu voi împărţi patul cu tine până când povestea asta nu se termină sau nu-ţi vine mintea la cap, oricare s-o întâmpla prima.

Apoi, întorcându-se pe călcâie, se îndreptă spre uşă. Îl auzi oftând în spatele ei, dar ştia că nu va veni după ea. Omul era prea încăpăţânat pentru discuţii raţionale.

Mânată de o indignare îndreptăţită, se duse direct în dormitorul lui Juliet, unde o găsi pe biata fată stând la fereastră şi privind în noapte. Până acum, fără îndoială, Juliet plânsese până la epuizare.

De îndată ce Rosalind închise uşa, Juliet spuse cu o voce surprinzător de calmă:

— Bănuiesc că nu l-ai făcut să se răzgândească.

— Nu. Este la fel de încăpăţânat ca întotdeauna.

Juliet se întoarse de lângă fereastră, şi Rosalind fu surprinsă să vadă că nu plânsese de fapt. Într-adevăr, avea ochii uscaţi şi părea hotărâtă.

— Foarte bine. Dacă amândoi intenţionează să fie proşti în legătură cu asta, atunci ne rămâne nouă să oprim duelul.

— Cum propui să facem asta? Treaba asta prostească privind onoarea masculină pare de neînvins.

— Nu neapărat. Onoarea poate fi o sabie cu două tăişuri, să ştii. Un zâmbet evident răutăcios apăru pe faţa lui Juliet. Stai jos, Rosalind. Am un plan.

Capitolul 25

Nimic nu se capătă fără durere decât praful şi unghiile lungi.

Proverb englezesc scris pe o listă agăţată odinioară pe un perete din camera de studiu a lui Templemore

Dis-de-dimineaţă, în frig, Sebastian stătea la Wimbledon Common împreună cu valetul lui, simţindu-se mai alert decât fusese în toată viaţa lui. Rămăsese treaz toată noaptea punându-şi la punct toate treburile, actualizându-şi testamentul şi scriind scrisori către unchiul Lew, Morgan şi Consiliul Maritim, dar nu îi era deloc somn. Pentru că, în sfârşit, ştia adevărul care îl ocolise de la început.

— Credeţi că vine? întrebă Boggs de lângă el.

— Sper că nu. Dar probabil că va veni.

— Sunteţi sigur că nu aţi prefera ca unul dintre prietenii dumneavoastră să vă servească drept secund,

milord? întrebă Boggs.

— Nu am prieteni în Londra.

Adevărul era că nu avea prieteni deloc. Pentru că nu avusese nicio relaţie în afară de cele familiale. Nu erau cine ştie ce nici acelea – un frate pe care-l cunoscuse doar o lună şi un unchi pe care abia începuse să-l cunoască bine.

Faptul că îşi dăduse seama cu o seară în urmă că nu exista nimeni pe care să-l roage să-i fie secund – în afară de servitorul său – îl lovise ca un trăsnet şi îl determinase să-şi petreacă restul nopţii analizându-şi viaţa. Asta, împreună cu declaraţia de dragoste a lui Juliet, îl făcuseră să-şi dea seama că era vremea să facă nişte schimbări. Mai întâi, să recunoască ce simţea pentru Juliet. O iubea. Nu era nicio îndoială despre asta. Din ce alt motiv şi-ar fi petrecut jumătate din noapte îngrijorându-se nu dacă va muri, ci cum să intre în graţiile ei dacă va supravieţui acestei încercări? Cum să facă totul bine pentru ea?

Dacă nu ar fi fost îndrăgostit, nu i-ar fi păsat. Nu ar fi pus-o pe ea pe primul loc în fiecare decizie.

Dragostea. Zâmbi în sinea lui. Cât de ciudat că acest cuvânt încetase să-l mai sperie undeva între miezul nopţii şi zorii zilei. Şi avea nevoie de şansa de a-i spune asta lui Juliet. Aşa că orice s-ar întâmpla azi, el trebuie să scape teafăr.

Şi Knighton la fel. Juliet ar dezaproba extrem de mult ca el să-l omoare pe cumnatul ei. Problema încurcată era cum să evite acest lucru. Să-l împuşte pe Knighton în mână ar face ca omul să nu poată trage, dar ar putea folosi cealaltă mână, şi atunci el ar avea o ţintă liberă spre inima lui Sebastian. Pe de altă parte, şi dacă el ar trage aiurea, i-ar conferi acelaşi avantaj lui Knighton. Aşa că prima alternativă era cea mai bună, cea care îi dădea cel mai mult control asupra situaţiei. Chiar dacă era cea mai riscantă pentru Knighton.

Poate că ar putea fi norocos o dată în viaţa lui, şi furia

lui Knighton să se fi potoli suficient astfel încât acesta să se hotărască să nu apară.

Speranţa – slabă cum era – muri când trăsura lui Knighton urcă spre islaz, împreună cu lacheii însoţitori. Omul însuşi coborî, însoţit de doi tovarăşi. Unul din ei era cu siguranţă doctor, judecând după geanta neagră enormă pe care o ducea. Celălalt bărbat, pe care Sebastian nu îl recunoscu, trebuia să fie secundul lui Knighton.

Sebastian oftă.

— Bună dimineaţa, Knighton.

— Templemore.

Knighton părea nesigur pe sine în ceaţa neclară a zorilor; cu toate acestea purta o cutie cu pistoale asemănătoare cu cea a lui Sebastian. Abia făcuse prezentările când sunetul călăreţilor care se apropiau le atrase atenţia.

Nu, nu călăreţi. Călăreţe.

— Ce caută aici? întrebă Sebastian, sângele răsunându-i în urechi în timp ce Juliet şi Lady Rosalind îi ieşiră în cale. El nu o voia pe Juliet aici. Nu putea niciodată trage drept cu ea uitându-se la el.

Knighton se încruntă.

— Nu ştiu. Amândouă se presupune că dormeau când am plecat.

Cele două femei opriră şi descălecară. Spre mirarea lui Sebastian, Juliet ducea o cutie cu pistoale asemănătoare cu cea a lui Knighton.

Knighton se îndreptă cu paşi mari spre soţia lui.

— Ce crezi că faci, Rosalind? Dacă plănuiţi să interveniţi…

— Nu plănuim, interveni Juliet. Ridică uşor cutia cu pistoale. Suntem aici să luptăm în propriul nostru duel. Şi, din moment ce voi aţi avut înţelepciunea de a alege o locaţie şi de a ne oferi datele, noi ne-am dat seama că am putea împuşca două iepuri cu acelaşi glonţ. Ca să spunem

aşa.

Knighton o privi cu uimire, apoi se întoarse către soţia lui.

— Despre ce drăcia naibii vorbeşte? Fără să aştepte un răspuns, îl întrebă pe Sebastian: Ai avut ceva de-a face cu asta?

Sebastian ridică mâinile.

— Nu eu, te asigur.

— Este foarte simplu, spuse Juliet afectată. Dacă tu şi Sebastian insistaţi asupra acestei idioţenii şi unul din voi este, în consecinţă, ucis, eu şi Rosalind vom lupta în propriul nostru duel. Dacă îl omori pe Sebastian, sunt obligată de onoare să-i răzbun moartea şi să o împuşc pe Rosalind.

— Şi dacă lordul Templemore te omoară, spuse Lady Rosalind, atunci sunt obligată de onoare să-ţi răzbun moartea şi să o împuşc pe Juliet.

— Este corect, spuse Juliet.

— Lucrul drept şi onorabil care poate fi făcut, adăugă Lady Rosalind.

Sebastian nu-şi putu stăpâni râsul, deşi judecând după privirea aspră a lui Knighton, nu era apreciat.

— Această şmecherie absurdă nu te va duce nicăieri, Juliet, replică Knighton. Deşi nu m-ar surprinde să aud că soţia mea poate trage cu arma, ştiu sigur că tu n-ai nici cea mai mică idee cum să tragi sau chiar să încarci un pistol.

Sebastian se cutremură.

— Hmm, Knighton? Din întâmplare, Juliet ştie să le facă pe amândouă.

Knighton se întoarse spre el.

— Ce vrei să spui?

— Sebastian m-a învăţat să trag, spuse Juliet calmă. Când eram în Shropshire.

— E imposibil! răspunse Knighton. Este ceva ce am fi observat toţi – tu pe pajişte trăgând cu un pistol.

Lady Rosalind păşi în faţă.

— Nu-ţi aminteşti de acea casă de la ţară despre care am discutat aseară, dragule? Lordul Templemore merge câteodată acolo ca să practice trasul la ţintă. Este foarte departe de toate.

— M-a învăţat şi cum să încarc, spuse Juliet veselă.

Punând jos cutia cu pistoale, o deschise, apoi începu să încarce unul din pistoale cu o pricepere care îl făcu mândru pe Sebastian. Până când Knighton îl surprinse zâmbind şi se uită furios la el. Sebastian se trezi imediat, realizând că moartea era iminentă – Knighton îl va strangula înainte ca ei să înceapă măcar duelul.

— Ea mi-a cerut să o învăţ, a spus Sebastian. Ce puteam să fac?

— Să-i spui nu? replică Knighton.

— Asta merge la tine şi la Rosalind?

Spre surpriza lui, un zâmbet ezitant atinse buzele lui Knighton.

— Nici măcar o dată în toată căsnicia noastră. Apoi se încruntă din nou. Juliet a luat pistoalele tot de la tine?

— Nu! Nu sunt nebun, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Sebastian cu înflăcărare.

— Sunt pistoalele *tale*, Griff, zise Lady Rosalind. Nu le recunoşti? Le-am luat din depozit noaptea trecută şi l-am pus pe unul dintre lachei să le cureţe şi să le ungă.

Knighton oftă.

— Acum îi face pe servitori să lucreze împotriva mea.

— Se pricepe la asta, spuse Sebastian.

— Ştiu. Knighton îi aruncă o privire iscoditoare. Apropo, se pare că trebuie să-ţi mulţumesc pentru băile călduţe de la Charnwood.

Cu siguranţă Lady Rosalind îşi mărturisise toate secretele. Dar Sebastian nu îşi putea da seama dacă acest lucru îl potolise pe Knighton în privinţa lui sau doar îl făcuse mai furios. Sebastian îşi cântări cu grijă cuvintele.

— Îmi pare rău. Nu trebuia să mă amestec în problemele voastre intime.

— La naiba, sigur că nu ar fi trebuit, spuse Knighton, dar tonului său îi lipsi convingerea.

Doctorul păşi în faţă şi tuşi.

— Domnilor, dacă nu va fi niciun duel azi, eu aş prefera să mă întorc în pat.

Sebastian se uită la Knighton. La fel făcură toţi ceilalţi. Cu atât de mulţi ochi aţintiţi asupra lui, Knighton se crispă.

— Ne luptăm, fără îndoială. Onoarea mea încă nu a fost satisfăcută.

Într-un fel, Sebastian nu fu surprins de răspuns. Knighton era cel mai mândru, cel mai încăpăţânat om pe care îl cunoscuse.

Dar Juliet se uită furioasă la cumnatul ei ca şi cum ar fi fost diavolul împieliţat. Lady Rosalind doar se încruntă şi îi spuse surorii ei:

— Încarcă unul din acele pistoale pentru mine, draga mea. Se pare că şi noi două ne vom duela, în cele din urmă.

Knighton îl privi neliniştit pe Sebastian.

— Doar glumesc, să ştii.

— Ştiu.

Chiar şi aşa, era cât se poate de enervant. În timp ce secunzii trecură la treabă, măsurând paşii şi stabilind liniile unde cei doi bărbaţi urmau să stea, Lady Rosalind şi Juliet făcură la fel la câţiva metri distanţă, imitându-le toate mişcările.

Knighton era ori idiot, ori făcut din piatră, dacă putea ignora cum soţia lui îşi verifica arma în timp ce sora ei practica tragerea la ţintă la un copac de alături. Glumă sau nu, ele făceau un spectacol bun din asta. Oare Knighton chiar se gândea să se dueleze, deşi se întâmplau toate acelea sub privirea lui?

Se pare că da, pentru că secundul lui le spuse să se aşeze la locurile lor. Resemnându-se cu soarta sa,

Sebastian făcu întocmai.

— Aşteptaţi! strigă Juliet dintr-odată şi fugi în linia focului.

— La dracu, Juliet, dă-te la o parte, mormăi Knighton.

Ea îşi ridică mica ei bărbie încăpăţânată.

— O voi face când sunt pregătită. Dar, mai întâi, vreau să discut cu Sebastian.

Griff oftă.

— Foarte bine. Doar un moment. Vreau ca povestea asta să se termine.

Înmânându-i pistolul lui Rosalind, Juliet fugi la Sebastian. Fără ezitare, ea îi cuprinse faţa în mâini şi îl sărută pe gură. Afişarea ei de afecţiune ar fi trebuit să-l facă să se simtă înjosit, în special cu patru bărbaţi care îi priveau, dar nu o făcu. Nu când văzu lacrimile ei. Juliet se dădu înapoi şi spuse:

— Ascultă-mă, Sebastian. Ştiu că vei face lucrul corect.

— Atunci va trebui să-mi spui care este lucrul corect, iubire, pentru că să fiu al naibii dacă ştiu.

— Ştii, spuse ea neliniştită. În inima ta, ştii. Şi orice ai alege să faci este lucrul corect în ceea ce mă priveşte. Pentru că am încredere în tine. Acum arată-mi că şi tu ai încredere în mine.

După acest comentariu enigmatic, ea dădu să plece, dar el îi prinse braţul înainte ca ea să se poată îndepărta.

— Am încredere în tine, Juliet, spuse el. Şi… te iubesc.

Ea îi aruncă un zâmbet trist.

— Spui asta numai din cauza acestui duel prostesc.

El clătină din cap.

— Spun asta pentru că este adevărat.

Ignorând nerăbdarea lui Knighton şi a secunzilor, hotărî să spună toate lucrurile de care îşi dăduse seama noaptea trecută, cât timp avea încă şansa asta.

— Întotdeauna mi-a fost teamă că, permiţându-mi să

iubesc ar însemna să renunţ la controlul aspra vieţii mele, aşa cum au făcut părinţii mei. Mă gândeam că, fără controlul meu, s-ar declanşa dezastrul. Respiră adânc. Vezi tu, m-am gândit întotdeauna la viaţă ca la o serie de trageri la ţintă. Un om trebuie să se apropie de ele cu o minte limpede şi cu un pistol bun. Vede ţinta şi trage, şi dacă a avut o minte limpede şi o armă care ţinteşte bine, nimereşte ceea ce şi-a propus.

Ea făcu ochii mari către el, dând din cap că înţelesese.

— Şi dragostea era soarele care îl orbeşte când se pregăteşte să tragă – un element periculos de distragere a atenţiei. Clătină din cap la propria prostie. Dar am uitat un lucru foarte important – fără soare, nu poate vedea să ţintească. Blocându-l ori de câte ori îndrăznea să strălucească, am ratat ceea ce ţinteam – siguranţă, datorie, familie. Şi în ultimii doi ani, am ratat ţinta iar şi iar. Şi ce-am obţinut? Exact lucrul pe care voiam să-l evit – să declanşez dezastrul. Se întinse şi o apucă de mână, apoi i-o strânse. Dar ieri când mi-ai spus că mă iubeşti, soarele a pătruns printre nori. Acum văd lucrurile limpede. Fără dragoste, nu am siguranţă, datoria este un exerciţiu fără rost şi familia un confort gol. Fără dragostea ta, aş putea la fel de bine să-mi pun acest pistol la tâmplă şi să trag, pentru că nu voi nimeri nimic altceva din ceea ce ţintesc în viaţă.

— Oh, Sebastian, spuse ea, cu ochii plini de dragoste.

Juliet arăta ca şi cum şi-ar putea arunca braţele în jurul lui, dar el o opri cu o mişcare a capului.

— După ce asta se va termina, iubire, intenţionez să te ţin în braţe un timp foarte lung. Dar acum, trebuie să îndrept lucrurile.

Ea înghiţi în sec.

— Dacă aşa spui tu. Doar aminteşte-ţi, am încredere că faci ceea ce e bine. Arată-mi că şi tu ai încredere în mine.

Auzi acele cuvinte din nou. Ce voia să spună?

Apoi, când se întoarse lângă sora ei şi-şi luă înapoi pistolul, îşi dădu seama. Odată, înainte, ea îl rugase să aibă încredere în ea. Să aibă încredere şi să ştie că familia ei nu îl va răni. Îl privi pe Knighton. Pe el? Să aibă încredere în ea, să ştie că Knighton nu va trage să ucidă? Dacă asta cerea, era mult de cerut. Şi deja ea dovedise că se înşală în legătură cu dorinţa lui Knighton de a participa la duel. Dar nu se înşelase mai mult decât Sebastian în a ghici cum vor evolua lucrurile.

Secundul lui Knighton îi chemă încă o dată să-şi ocupe poziţiile, şi ambii bărbaţi se pregătiră.

După cum vedea Sebastian lucrurile, avea două opţiuni. Să-l împuşte pe Knighton în mână şi să aibă încredere în controlul şi priceperea lui să-l lovească pe bărbat exact unde trebuie. Sau să tragă intenţionat la întâmplare şi să aibă încredere că Knighton nu îl va omorî. Să renunţe la controlul asupra situaţiei în favoarea încrederii îndoielnice a lui Juliet în familia ei.

Secundul lui Knighton se mută în afara liniei de foc, dar putea fi văzut de ambii bărbaţi. Luându-şi batista, o ridică încet în aer.

Sebastian le privi pe femei. Şi ele stăteau pregătite, cu pistoalele la şold, deşi amândouă erau palide. Da, amândouă blufau, dar era ceva atât de captivant, atât de nobil în hotărârea lor de a-şi salva bărbaţii de ei înşişi încât Sebastian îşi dădu seama că nu avea deloc altă opţiune.

„Am încredere în tine că faci lucrul corect. Arată-mi că ai şi tu încredere în mine.”

Batista căzu. Sebastian îşi ridică arma şi trase.

Într-un tufiş în spatele lui Knighton, la vreo sută de metri distanţă. După ce fumul se risipi, el îşi dădu seama că Knighton nu trăsese încă. Mâna bărbatului era ridicată, el stătea acolo îngheţat, dar degetul lui era încă pe trăgaci şi pistolul era îndreptat spre inima lui Sebastian.

Sebastian îşi ţinu respiraţia, dar nu spuse nimic, nu

făcu nimic, cu mâna încă ridicată în aer. Sângele îi bubuia în urechi, şi pentru un moment trecător, se întrebă dacă făcuse o eroare enormă de judecată.

Apoi văzu că ceva se schimbă în ochii lui Knighton şi ştiu că era în siguranţă. Juliet avusese dreptate în legătură Knighton, la urma urmei.

— Nu meriţi asta, să ştii, mormăi Knighton.

— Ştiu.

— Ar trebui să te fac să suferi în felul în care Juliet a suferit în ultimii doi ani.

— Sau mi-ai putea da şansa să mă revanşez faţă de ea. Pentru că nu vreau nimic mai mult în viaţa asta decât să fac acest lucru.

Knighton ezită încă un moment înainte de a rosti un blestem frustrat.

— Ştiu că voi regreta asta. Dar presupun că nu le putem lăsa pe femeile noastre să facă ceva prostesc din enervare. În special când îşi flutură pistoalele.

Cu un zâmbet autoironic, ridică braţul şi trase în aer.

Sebastian respiră cu un şuier lung. Femeile scoaseră un chiot vesel. Doctorul şi secunzii, deşi mai potoliţi în reacţii, lăsară să se înţeleagă că şi ei erau de acord cu rezultatul.

Un moment mai târziu, Juliet se repezi la Sebastian. Râzând, el o prinse de talie şi o ridică în braţe.

— Mă iubeşti! strigă ea, cu faţa îmbujorată. Chiar mă iubeşti!

— Sigur că da, răspunse el. Ce bărbat întreg la cap n-ar face-o?

Ea îl privi pieziş.

— N-ai fost întotdeauna întreg la cap, pentru că mi se pare că-mi amintesc că mi-ai spus de mai multe ori că…

O sărută cu putere, până când ea se topi în braţele lui. Când se retrase, el murmură:

— Acum sunt întreg la minte. La urma urmei, nu te

puteam lăsa să te măriţi cu un nebun.

— Ascultă, Templemore! spuse Knighton în spatele lor. Fiecare lucru pe rând. Nu sunt sigur că meriţi să te căsătoreşti cu cumnata mea.

Soţia sa, acum lipită de el, îl lovi cu pumnul în braţ. Knighton îşi dădu ochii peste cap.

— Pe de altă parte…

— … pe de altă parte, interveni Lady Rosalind, atâta timp cât poţi să dovedeşti că eşti în stare să o susţii…

Juliet chicoti.

— … şi să o tratezi cum se cuvine, continuă Knighton.

— … şi promiţi să o aduci des la Londra să-şi viziteze rudele, adăugă Rosalind.

— Şi să te revanşezi faţă de Daniel şi de Helena pentru tot pericolul în care i-ai pus, sublinie Knighton, apoi se încruntă. La naiba, ce tot spun eu aici? Eşti un ticălos şi un răpitor…

— Cu care mă căsătoresc, indiferent ce-ai spune, replică Juliet cu hotărâre. Aşa că acesta este sfârşitul discuţiei. Acum o să taci şi o să ne dai binecuvântarea, Griff Knighton, sau voi uita despre nuntă şi pur şi simplu vom fugi. Din nou. În acest moment.

— Ceea ce nu ar fi o idee chiar aşa rea, mormăi Sebastian.

Dar încruntarea lui Knighton se domoli considerabil în timpul discursului ei.

— Bine, presupun că pot să-i dau omului o şansă.

— Promit că voi face să-i fie bine, spuse Sebastian. Nu are de ce să-ţi fie teamă în privinţa asta.

— Vom vedea, spuse Knighton, dar Sebastian ştia că celălalt cedase, în special când Knighton adăugă: Acum hai să găsim un loc ceva mai călduros pentru această discuţie.

Toată lumea fu de acord.

— Dacă îmi veţi urma trăsura spre casa mea din oraş, spuse Sebastian, aş fi fericit să vă ofer tuturor micul dejun.

Dumnezeu ştie că e timpul ca personalul meu să se obişnuiască cu musafirii. Privi spre Juliet. De vreme ce se pare că o voi face des în viitor.

Deşi doctorul şi secundul lui Knighton ezitară, spunând că ar fi mai bine să meargă acasă, ceilalţi acceptară imediat propunerea, în timp ce se îndreptau spre trăsurile lor, Griff spuse sec:

— Montfort va fi atât de dezamăgit să audă că amândoi ne-am întors în viaţă.

— Mă întreb dacă a plecat către Leicester Fields, remarcă Sebastian. Dacă a făcut-o, abia aştept să-i văd faţa când ne vom întâlni în societate.

— Eu nu, spuse Juliet încet. Nu vreau să-l mai văd pe omul acela din nou.

Şi Juliet vorbea serios. Era sigură că, dacă nu ar fi fost ducele, ea şi Sebastian ar fi putut evita toată această problemă a duelului. Deşi era uşurată de rezultat, pentru un moment oribil, în care i se oprise inima, ea se temuse de ceea ce era mai rău.

Ridică privirea spre Sebastian, şi inima i se încălzi când el îi zâmbi, uitându-se la ea.

— Cel puţin totul s-a terminat, slavă Domnului, murmură ea.

Dar vorbise prea devreme. Ajunseră la casa din oraş a lui Sebastian ca să descopere că haosul se dezlănţuise cât timp ei fuseseră la Wimbledon Common. De îndată ce Sebastian o duse înăuntru, îl întâmpină singurul om pe care niciunul din ei nu se aşteptase să-l vadă. Unchiul lui.

— Pentru numele lui Dumnezeu, unde ai fost la ora asta? domnul Pryce comentă înainte ca Sebastian să poată scoate un cuvânt. Apoi ochii lui se făcură mari când Griff şi Rosalind veniră în spate, urmaţi de valetul lui Sebastian. Ce caută toţi aici?

— Voiam să te întreb ce faci aici, spuse Sebastian. Trebuia să-l aştepţi pe Morgan în Shropshire.

Domnul Pryce clipi, ca şi cum ar fi surprins că Sebastian făcea referire la fratele său în faţa celorlalţi.

— Ăă… Morgan este aici. Eu l-am adus. Am venit călare vreme de trei zile ca să ajungem aici, după ce i-am spus de toată prostia în care ai fost implicat. Cercetă grupul. Presupun că toţi ştiu adevărul?

— Da, răspunse Sebastian. Şi unde e ticălosul?

— În salon. Cu nenorocitul acela de Montfort.

Sunetul disputei aprige ajunse până la ei – accentele continentale fine, cu voce slabă, ale unui străin, şi o voce arogantă, mânioasă care era prea familiară. Cu o încruntare, Sebastian se îndreptă spre salon, cu Juliet în spatele lui. Domnul Pryce li se alătură.

— Ducele a intrat cu forţa acum câteva minute, împreună cu câţiva prieteni ticăloşi de-ai lui, cerând să te vadă şi bâiguind ceva despre un duel. Eram aici căutându-i pe lachei să-i dea afară când aţi intrat.

Vocile se auziră mai tare în timp ce se apropiară de uşă.

— Îţi spun, zicea Montfort, te-am văzut provocându-l pe Knighton noaptea trecută şi l-am auzit acceptând provocarea cu propriile urechi! Şi de ce naiba vorbeşti cu acel accent îngrozitor, Templemore?

— Pentru că nu sunt Templemore. Ţi-am tot spus. Eu sunt…

— Fratele lui, încheie Sebastian în timp ce intră în salon. Bună dimineaţa, Montfort. Ce te aduce aici?

Montfort avea cinci dintre prietenii lui apropiaţi cu el, şi de îndată ce Griff intră în spatele lui Sebastian, strigă la ei:

— Aha! Vedeţi? Aici sunt Templemore şi Knighton! V-am spus că au luptat în duel!

Griff, binecuvântat fie-i sufletul, nici nu clipi. Îl privi pe Sebastian cu o expresie de consternare.

— Despre ce vorbeşte? Ştii ceva despre vreun duel?

Sebastian ridică din umeri.

— N-am idee. Nu-mi pot imagina ce l-a făcut să se gândească la asta.

Montfort se încruntă furios. Aruncându-le prietenilor lui care zâmbeau ironic o privire de revoltă, murmură:

— Atunci de ce aţi venit amândoi aici imediat după ivirea zorilor…

— Cu soţia şi cumnata mea? termină Griff pentru el.

— Serios, Montfort, crezi că mi-aş lăsa femeile din familia mea la un duel? Am fost acasă la noi de când am plecat de la casa doamnei Brumley. Lordul Templemore a cerut-o în căsătorie pe sora soţiei mele aseară şi am sărbătorit logodna.

Punându-şi posesiv mâna în jurul taliei lui Juliet, Sebastian preluă povestea, evident dornic să-l scoată pe Montfort afară ca să poată vorbi cu fratele lui.

— Apoi i-am invitat aici pentru micul dejun. Te-aş invita să stai şi tu, vechi prieten, dar asta este… ei bine, familia. Înţelegi.

Pe măsură ce Montfort începu să capete o nuanţă alarmantă de violet, prietenii lui schimbară priviri plictisite. Unul dintre ei îl bătu pe umăr pe duce.

— Hai, omule, să mergem acasă – nu vezi că ne-am înşelat?

— Eu nu m-am înşelat! protestă Montfort. Ştiu ce-am auzit, la naiba!

— Mai întâi a fost tot acel du-te-vino fără sens despre fuga lui Lady Juliet, începu să mormăie unul dintre prietenii lui în timp ce îl împingea pe Montfort spre uşă, apoi o poveste fantezistă cum că ea a fost răpită de Templemore şi apoi acest duel pe care l-ai inventat şi ne-ai trezit pe toţi din pat să-l vedem.

— Acesta este adevărul! Adevărul, vă spun! strigă Montfort în timp ce doi prieteni de-ai lui îl apucară de câte un braţ şi îl scoaseră afară. Încă striga în timp ce îl scoteau

pe uşa din faţă.

De îndată ce plecă, Rosalind rânji.

— Asta a fost foarte distractiv. Cred că nimeni nu-l va mai crede de-acum.

Juliet nu se putea opri din râs.

— Nu, într-adevăr, îşi trase ea răsuflarea. Sebastian, iubirea mea, eşti cel mai inventiv bărbat pe care l-am întâlnit vreodată.

— Ceea ce nu face bine caracterului lui, spuse Griff.

— Uite, Knighton, tu ai început să minţi primul, protestă Sebastian.

Morgan interveni de unde stătea pe canapea:

— Ar vrea cineva să-mi spună ce se întâmplă?

Pentru prima data de când intrase, Juliet avu şansa să-l cerceteze pe Morgan Pryce, omul care, fără să-şi dea seama, pusese în mişcare toate evenimentele dureroase – şi nu atât de dureroase – din ultimii doi ani. Era uimitor cât de mult semăna cu Sebastian – aceiaşi ochi negri, aceeaşi bărbie pătrată, aceleaşi buze seducătoare. Dacă părul lui nu ar fi fost cu câţiva centimetri mai lung şi hainele nu ar fi fost aşa în dezordine, ar fi jurat că este Sebastian.

Până când privi mai de aproape. Atunci ar fi observat nota de lăcomie de pe faţa lui şi cinismul vag, dar negreşit din zâmbetul lui. Sebastian fusese în multe feluri de când îl cunoscuse ea. Dar cinic nu era. Morgan părea ca şi cum lumea l-ar fi dezamăgit de prea multe ori.

Apoi el o surprinse holbându-se la el şi îi făcu o plecăciune elaborată.

— Domnişoară. Pot să presupun că dumneavoastră sunteţi încântătoarea *jeune fille* căreia nesăbuitul meu frate i-a făcut atâta rău?

Morgan avea cel mai ciudat accent, nu chiar unul străin, ci englezesc amestecat cu alte influenţe. Totuşi franceza lui era perfectă, cel puţin pentru urechile ei neantrenate.

— Presupunerea ta este aproape corectă, replică Sebastian, cu o uşoară duritate în voce. Morgan, aceasta este Lady Juliet, logodnica mea. Juliet, acesta este ticălosul meu frate.

Înaintând, Morgan îi luă mâna şi i-o sărută într-un stil continental, cu ochii scânteind spre ea.

— *Enchanté, mademoiselle.*

Juliet nu se putu abţine să nu râdă, şi mâna lui Sebastian se strânse în jurul taliei ei.

— E de-ajuns, măgarule, mormăi Sebastian. După ce ne-ai făcut să trecem prin atâtea, nu meriţi nici măcar să vorbeşti cu ea.

— Eu? protestă Morgan. *Mon frère*, nu eu sunt cel care a răpit-o sau care a dus-o în ascunzişul contrabandiştilor. Ce-a fost în capul tău?

— Mă gândeam să te salvez, la naiba! rosti Sebastian cu amărăciune. Că veni vorba, nu trebuia să-i laşi pe Montfort şi prietenii lui să te vadă încă. Consiliul Maritim va auzi de asta şi îţi vor lua capul înainte să-i putem opri. Doar dacă nu eşti de acord să-l dai pe mâna lor pe acel Lord Pirat.

Morgan ridică din umeri.

— Vor trebui să găsească pe altcineva pentru asta. Lordul Pirat m-a salvat de o existenţă plictisitoare pe o insulă de pe coasta Africii unde marinarii lui Crouch m-au exilat. Mulţumită Lordului Pirat, care m-a găsit acolo, am putut să călătoresc spre Capul Verde şi înapoi spre Anglia. Pe lângă asta, am înţeles că s-a hotărât să renunţe la piraterie şi să se retragă chiar pe acea insulă.

Sebastian deschise gura, dar Morgan continuă pe un ton tăios:

— Şi nu, nu-ţi voi spune unde se află. Îi sunt dator acelui om. Nu-l voi răsplăti cu trădarea.

Juliet trebui să îşi ascundă zâmbetul. Semăna foarte mult la vorbă cu fratele lui.

— Dar Consiliul Maritim, începu Sebastian…

— Consiliul Maritim nu mă va atinge nici măcar cu un deget când le voi spune ce-am aflat despre *Oceana.* Se pare că Crouch avea o sursă într-un post înalt în marină, care l-a avertizat că eu îl spionez. Aşa că dacă îmi fac probleme în legătură cu asocierea mea cu Lordul Pirat, voi dezvălui cu bucurie numele ticălosului lor în fiecare ziar din Londra. Voi face un scandal aşa de mare, că nu-l vor uita niciodată. Sunt sigur că cetăţenii din Anglia vor fi foarte interesaţi să audă cine le-a permis contrabandiştilor să acţioneze în tot acest timp.

Sebastian rămase uimit.

— Vrei să spui că…

— Că m-am descurcat foarte bine fără tine? Că pot să-mi port de grijă? Da, *mon frère,* pot. Dacă aş fi ştiut că recurgi la asemenea măsuri… Ridică din umeri, apoi îi zâmbi lui Juliet: Şi să răpeşti o asemenea *angélique, magnifique…*

— Adu-mi aminte să nu-l las pe fratele tău lângă nevasta mea, zise Griff în spatele lor. Şi eu care credeam că tu eşti cel galant, Templemore.

Sebastian începu să râdă. Începu ca un fel de sughiţ, dar se transformă rapid în hohote de râs, făcând-o pe Juliet să îl privească cu o îngrijorare sinceră.

— Sebastian? Iubirea mea?

— Eu am trăit cu contrabandişti… timp de săptămâni întregi… zise el înfundat. Am răpit o inocentă… am minţit… am luptat într-un duel… şi pentru aşa ceva? Oh, Dumnezeule, e prea mult…

— Ne scuzi un moment? murmură Juliet în timp ce îl trase pe Sebastian pe lângă rudele lor afară din salon. Când rămase doar ea cu el, îl scuturã puţin. Eşti în regulă? Sebastian?

— Sunt foarte bine, zise el, întretăiat. Serios, Juliet, foarte bine.

— Nu mi se pare că eşti foarte bine.

— Ei bine, la ce te aştepţi? Făcu o pauză, încercând din răsputeri să respire. Nu ţi se pare ironic? Gândeşte-te – toate lucrurile pe care ţi le-am făcut, felul în care ţi-am ruinat viaţa. Şi totul pentru nimic! Nu te face pur şi simplu să… să…

— Să-ţi sărut fratele?

— Ce?

— Nu-ţi dai seama, Sebastian? Dacă nu ar fi fost ideile tale stranii despre datorie, şi onoare, şi responsabilitate faţă de familie, noi nu ne-am fi întâlnit niciodată. Care sunt şansele ca drumurile noastre să se fi întâlnit în Londra? Niciuna, asta este. În plus, tu însuţi ai spus că Crouch m-ar fi răpit într-un fel sau altul, probabil cu ajutorul vreunui contrabandist mârşav. Deci nu cred deloc că a fost „totul pentru nimic”. Într-adevăr, sunt foarte fericită de rezultat.

El o privi mirat.

— Dar, draga mea, ţi-am ruinat viaţa! Bârfele, minciunile…

— Îţi pare rău pentru asta?

— Ştii că-mi pare rău!

— Atunci ţi se iartă totul.

O trase aproape de el, cu ochii strălucindu-i de bucurie.

— Ştii, cumnatul tău are dreptate. Nu te merit.

— Cu siguranţă nu mă meriţi. Dar m-am procopsit cu tine acum, deci va trebui să mă adaptez.

Râzând, el se aplecă să o sărute, dar ea îi puse degetele pe buze.

— Şi, vorbind de cumnatul meu…

— Chiar trebuie? bombăni el.

— Mă tot întrebam în legătură cu un lucru de când am plecat de la Wimbledon Common. Seara trecută ai spus că intenţionezi să-l provoci pe Griff să-i loveşti pistolul din mână. De ce te-ai răzgândit?

Cuprinzându-i capul între mâini, îi zâmbi cu atât de multă blândeţe încât lui Juliet aproape că îi veni să plângă.

— Mi-ai cerut să am încredere în tine. Deci am avut.

Ei i se tăie brusc respiraţia.

— Pur şi simplu? Pentru prima dată în viaţă, ai renunţat la controlul asupra unei situaţii şi ai riscat considerând că Griff nu te va împuşca din pricina a ceea ce-am spus eu?

— Nu, am făcut-o pentru că te iubesc. Şi acesta este singurul motiv de care aş fi avut nevoie vreodată.

În timp ce el o cuprinse în braţe şi o sărută cu o blândeţe despre care ea ştiuse întotdeauna că se afla în adâncul sufletului lui, Juliet se gândi că acela era un motiv suficient pentru oricine.

Epilog

Comoara de preţ pentru un bărbat Este să capete o soţie bună.

Andromaca de Euripide, citat notat de soţul ei pe lista de citate pe care Juliet să le folosească pentru broderiile ei

Când poşta sosi la Charnwood Hall, Juliet scoase un ţipăt ascuţit văzând o scrisoare de la Griff. Asta putea să însemne doar un singur lucru – se născuse copilul lui Rosalind! Citi pe nerăsuflate descrierea succintă făcută de cumnatul ei, ştiind că va primi mai târziu o scrisoare mai detaliată de la Rosalind. Când termină, oftă cu bucurie şi îşi mângâie pântecele crescut, apoi se grăbi afară spre pajiştea de vest.

Nici Sebastian, nici Morgan nu o văzură strecurându-se încet spre locul unde stăteau în faţa a două ţinte vopsite.

Erau prea ocupaţi să examineze noul pistol pe care Sebastian îl făcuse pentru Morgan. Încă o dată, Morgan îşi pierduse pistolul – de data asta când fusese în Cornwall să dea de urma unui hoţ la drumul mare, trimis fiind de un nobil. Morgan trăia pentru a intra în încurcături – Juliet putea jura asta. Îl îngrijora teribil pe Sebastian, fiindcă, deşi acesta renunţase la control, nu putuse renunţa cu totul la a se simţi responsabil pentru fratele lui.

Ceea ce o făcea să-l iubească şi mai mult. În timp ce se apropia de ei, observă un alt pistol pe masă. Repede, îl luă, îl verifică să se asigure că era încărcat, apoi trase la ţintă. Amândoi tresăriră speriaţi.

În timp ce fumul se împrăştia, Sebastian se întoarse şi îi smulse arma.

— Gândeşte-te la copil, iubirea mea! Dacă pistolul ar fi tras greşit?

— Să văd eu un pistol făcut de tine care să tragă greşit, zise ea poznaş. În plus, voiam să văd dacă mă mai pricep.

Morgan studie ţinta.

— Nu-i rău pentru o amatoare.

Ea îl privi radioasă, apoi îi dădu soţului ei scrisoarea de la Griff.

— Rosalind a născut. E fetiţă. I-au pus numele de Winifred.

— Winnie va fi încântată. Citi rapid scrisoarea. Deşi sper că a le ajuta pe femei să rămână gravide este singurul talent al lui Winnie. Pentru că, dacă poate prezice şi viitorul, atunci mai avem cinci copii pe drum, iubire.

Juliet râse. Uitase ceea ce spusese Winnie despre faptul că lordul va avea „şase micuţi”.

— Nu m-ar deranja atât de mult. Se întinse să-i aranjeze părul încâlcit de vânt. Chiar îmi place ideea unei mulţimi de mici Blakely care să alerge pe aici, pe la Charnwood Hall.

El ridică o sprânceană.

— Să întindă gemul pe broderiile tale şi să împrăştie noroi pe covoare?

— Pot să mă descurc cu toate astea, răspunse ea.

— Da, nu mă îndoiesc că poţi, murmură el în timp ce se aplecă să o sărute.

Morgan îşi drese vocea.

— Voi doi trebuie să fiţi întotdeauna atât de dezgustător de îndrăgostiţi?

Ea râse.

— Ar trebui să încerci şi tu, Morgan. Este mai puţin periculos decât să-ţi scapi pielea fugind ca să nu fii ucis cu fiecare ocazie.

— Te îngrijorezi pentru mine, *chérie?* o tachină Morgan.

— Fii atent aici, nu folosi cuvântul acela franţuzesc cu soţia mea, banditule, îl avertiză Sebastian batjocoritor. Cunosc efectul pe care îl are asupra femeilor.

— Nu şi asupra mea, protestă Juliet, eu sunt chiar imună.

Morgan păşi mai aproape, şoptind:

— Îndrăznesc să spun că, dacă aş fi ajuns primul la tine, *chérie,* lucrurile ar fi stat cu totul altfel.

Ea îl îndepărtă cu veselie.

— Deloc, te asigur.

Morgan îi aruncă lui Sebastian o privire răutăcioasă.

— Frate, eşti norocos că n-am ajuns în Anglia mai curând anul trecut. Juliet a ta s-ar fi îndrăgostit de adevăratul Morgan Pryce, şi tu ai fi rămas fără fată şi doar cu acest conac vechi posomorât drept companie.

Ea clătină din cap.

— Mi-aş fi dat seama imediat de diferenţă.

— Şi-ar fi dat, încuviinţă Sebastian. Am încercat să-i spun în repetate rânduri că eu nu sunt răpitorul ei, dar nu a crezut niciun cuvânt, indiferent ce am făcut sau i-am spus.

— Bineînţeles că nu. Nu mă avea pe mine drept comparaţie. Morgan îşi îndreptă spinarea cu mândrie. Şi nu vorbesc deloc ca tine, nici nu mă îmbrac ca tine. Dar pun rămăşag că, dacă ne îmbrăcam asemănător şi am fi venit înaintea frumoasei tale soţii fără să vorbim, n-ar fi putut să ne deosebească.

Juliet îşi încrucişă braţele pe piept.

— Primesc rămăşagul acela, domnule. L-aş putea identifica pe Sebastian dintr-o mulţime de Morgani.

— Crezi asta, nu? Morgan îşi înălţă capul în acelaşi fel ca fratele său. Foarte bine. Care ar fi termenii acestui rămăşag?

Ea se gândi pentru un moment, apoi zâmbi.

— Dacă îl aleg pe Sebastian, atunci tu trebuie să stai în Anglia şi departe de necazuri timp de un an de zile. Fără aventuri. Fără să alergi după hoţi la drumul mare. Doar o viaţă frumoasă, normală în Londra sau în Shropshire sau oriunde preferi.

El se încruntă.

— Grei termeni, într-adevăr. Şi dacă nu ghiceşti care e el?

— Atunci Sebastian îţi va finanţa o mare aventură în orice ţară îţi doreşti. Poţi merge în India să călăreşti elefanţi. Să-ţi rupi gâtul dacă vrei.

— Staţi puţin, protestă Sebastian, asta n-a fost ideea mea. De ce-ar trebui să sufăr eu consecinţele? O călătorie în India… păi, asta m-ar costa ceva bani frumuşei…

— Nu va accepta rămăşagul dacă nu este avantajos pentru el, zise Juliet. Şi ce-aş putea eu să-i ofer ca să-l tentez?

Morgan zâmbi cu viclenie.

— Sunt sigur că m-aş putea gândi la ceva…

— Doar peste cadavrul meu, *mon frère,* bombăni Sebastian într-o imitare perfectă a francezei fratelui său. Bine, sunt de acord. Dar numai pentru că am încredere

deplină în Juliet.

— Vezi, Morgan? îl tachină ea. Nu poţi câştiga. Eşti sigur că vrei să faci asta?

— Hmm… şansele sunt cincizeci-cincizeci că vei ghici.

— Nu o să ghicesc.

— Atunci, ca să fim drepţi, trebuie să o faci de trei ori corect. Asta va micşora suficient şansele să ghiceşti în mod corect.

— Foarte bine, consimţi ea imediat. Accept aceşti termeni.

— Hm… Juliet, mormăi Sebastian lângă ea, eşti sigură de asta?

— Absolut.

El nu părea nici pe departe atât de sigur ca ea, dar ridică din umeri şi spuse:

— Ei bine, e vorba doar de bani, zise în timp ce intră cu fratele lui în casă.

Prima dată a fost ridicol de simplu. Morgan îşi legase singur lavaliera – cu mult mai elaborat decât ar fi făcut Sebastian vreodată –, deci nu îi luă mai mult de o secundă ca să arate care este soţul ei.

După aceea, se simţi obligată să-i explice lui Morgan eroarea. Juliet voia să fie cu adevărat corectă. Iar el fu de acord cu eleganţă să pună la numărătoare şi acea încercare.

A doua oară, aparent că îi ceruseră lui Boggs să îi îmbrace pe amândoi, ca fiecare aspect al ţinutei lor să fie identic. Până şi părul lor fusese pieptănat la fel. Juliet alese în câteva secunde, şi Morgan strigă:

— A fost o presupunere norocoasă!

— Încă mai ai o şansă, zise ea, zâmbind compătimitor.

Când ieşiră a treia oară, ea îi cercetă un moment, apoi râse şi spuse:

— E prea uşor.

Mergând până în dreptul soţului ei, Juliet îl sărută pe

gură.

Morgan explodă lângă ea:

— *Sacrebleu,* Juliet, cum ai ştiut?

Ridică privirea spre zâmbetul îngâmfat al soţului ei.

— E vorba de ochii lui. Pot vedea greutatea responsabilităţii din ochii lui. Ridică din sprâncene spre Morgan. Pe când în ai tăi văd doar trăsnăi.

Sebastian râse, apoi o cuprinse în braţe.

— Poţi la fel de bine să te dai bătut, Morgan. Nu te potriveşti cu o femeie care îşi cunoaşte bărbatul doar după ochi.

— M-ai păcălit, Lady Templemore, o acuză Morgan glumind pe jumătate. Nu ştiu cum, dar ai ghicit.

— Bineînţeles că te-a păcălit, replică Sebastian. Te-a făcut să pariezi pe ceva care era sigur. Pentru ea. Juliet poate părea o inocentă angelică, dar sub toată acea drăgălăşenie se află o femeie şireată.

— E un lucru bun, nu crezi? Juliet îl sărută uşor. Pentru că e nevoie ca o femeie şireată să pună mâna pe un bărbat nechibzuit.

Sfârşit